

Isaac Asimov

Nemesis

CÉDRUS KIADÓ

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:
Isaac Asimov: Nemesis
Doubleday, New York, 1989

Fordította

BARANYI GYULA

ISBN 963 7429 05 0

Copyright © 1989, by Nightfall, Inc.
Published by arrangement with Doubleday,
a division of Bantam Doubleday Dell Publishing Group, Inc.
© Baranyi Gyula, 1991. Hungarian translation

Cédrus Informatikai Részvénytársaság
Felelős kiadó: Sebestyén Ilona
Szerkesztette: Tamás Zsuzsa
Felelős vezető: Vékony Tamás

Nyomdai előkészítés: PRINTSELF Kft.
Felelős vezető: Dr. Kassay Árpád
Nyomta a Hírlapkiadó Vállalat Lajosmizsei Nyomdája
Felelős vezető: Ablaka István

Prológus

A férfi ott alt a szobában, egyedül, a világtól elzárva.

Odakint csak a csillagok ragyogtak. Közöttük azaz egy is a maga kis bolygórendszerével. Tisztán látta lelki szemeivel, tisztábban, mintha átlátszóvá tenné az ablakot és élő valóságában is megpillantaná.

Egy apró csillag rózsásvörös színű, a vér és a pusztulás színe, erre utal a neve is.

Nemezis! Nemezis, az isteni megtorlás istennője.

Eszébe jutott az a történet, amelyet valamikor még fiatal korában hallott, egy világméretű özönvízről regélő legenda, amely elsodorta a föld színéről a bűneiben elfajzott emberiséget, és csak egyetlen családot hagyott életben, hogy újrakezdjen mindent.

Ezúttal nincs özönvíz. Csak a Nemezis.

Az emberiség elfajulása megisméltődött, és megérdemli az isteni ítéletet. De nem özönvíz fogja elpusztítani Ez túlságosan egyszerű lenne.

De még akik megmenekülnek is – hová mehetnének? Miért van az, hogy nem érez semmi sajnálatot? Az emberiség nem folytathatja a régi módon. Vagy talán amiatt sajnálkozna, hogy a lassú és keserves halál helyett a sokkal gyorsabb véget választotta?

Itt, a Nemezis körül egy bolygó kering. A bolygó körül egy hold. A hold körül pedig a Rotor.

Abban a valahai özönvízben néhány ember egy bárkában talált menedéket. Arról, hogy milyen is lehetett az a bárka, csak homályos elképzelése volt, a Rotor azonban megfelelt annak Ez is biztonságot nyújt az emberek egy válogatott csoportjának belőlük egy sokkal jobb világ fog felépülni.

A régi világ számára azonban – ott van a Nemezis!

Újból maga elé képzelte. A vörös törpe csillagot, amint kérlelhetetlenül halad a maga útján. Őt és a bolygóit nem fenyegeti semmi. Nem úgy a Földet.

Vigyázz, Föld, a Nemezis úton van feléd!

A Nemezis, az Isteni Megtorlás!

I. Marlene

1

Marlene alig múlt egyéves, amikor utoljára látta a Naprendszeret. Természetesen semmire sem emlékezett.

Olvasni persze sokat olvasott róla, ám olvasmányai egyszer sem keltették benne azt az érzést, hogy a Naprendszer valaha is része lett volna az ő életének vagy az ő élete annak.

Élete tizenöt évét a Rotoron töltötte. Mindig úgy gondolt rá, mint valami nagy világra. Igaz is, hiszen nyolc kilométer az átmérője. Mióta betöltötte a tizedik évét, azóta ha teheti, mindig szerét ejti, legalább egyszer egy hónapban, hogy testgyakorlás céljából körbejárja az egészet, rá-rátérve néha az alacsony gravitációjú ösvényekre, hogy lebegessen egy kicsit. Ebben mindig nagy örömet lelte. Lebegett vagy járt, a Rotor csak folytatta vég nélküli útját a rajta lévő épületekkel, parkokkal, gazdaságokkal és persze az emberekkel.

Egy egész napja ráment erre, az anyja azonban nem bánta. Mert szerinte a Rotor teljesen veszélytelen. „Nem úgy, mint a Föld” – szokta volt mondogatni, azt azonban nem árulta el, hogy a Föld miért veszélyes: „Csak” – ütötte el a kérdést.

Marlene az embereket kedvelte a legkevésbé. Úgy mondják, a legutóbbi népszámlálás szerint hatvan ezren vannak a Rotoron. Túl sok. A soknál is több. Csupa hamis arc. Marlene gyűlölte azt a sok hamis arcot, jól tudván, hogy egész más rejtezik mögöttük. És még csak szóvá sem teheti ezt. Néhányszor megpróbálta, amikor még fiatalabb volt, az anyja azonban ilyenkor dühösen ráparancsolt, hogy meg ne próbáljon még egyszer ilyesmit mondani.

Ahogy fölcseperedett, egyre tisztábban látta ezt a hamisságot, csak hogy ekkor már egyre kevésbé törődött vele. Elfogadta az embereket olyanoknak, amilyenek, és igyekezett minél több időt eltölteni önmagával és a saját gondolataival.

Az utóbbi időben gondolatban sokat foglalkozott az Erythróval, azzal a bolygóval, amely körül csaknem egész életében ott keringett. Maga sem tudta, miért foglalkoztatja úgy ez a bolygó, csak azt vette észre, hogy a leghetetlenebb

időben fogja magát, és ellibeg a megfigyelőtoronyhoz, és csak bámul rá mohón, égve a vágytól, hogy bárcsak ott lehetne, ott, az Erythrón.

Az anyja ilyenkor zsémbesen faggatta, hogy mi vonzót talál ezen a meddő, élettelen bolygón, ő azonban maga sem tudta a választ. Fogalma sem volt róla. „Csak szeretnék ott lenni” – felelte ilyenkor.

Most is azt bámulta itt, egyedül a megfigyelőtoronyban. A rotoriak nemigen járnak ide. Már beteltek a látvánnyal, vélte Marlene, meg aztán valahogy nem is érdekelte őket annyira az Erythro, mint őt.

Ott van, ni, félig világosban, félig sötétben. Homályosan emlékezett rá, hogy évekkel azelőtt, még mint karonülő kisgyermeknek föl hívták rá a figyelmét, amint lassan beúszott a látótérbe, és minden alkalommal nagyobbnak látszott, ahogy a Rotor egyre közelebb került hozzá. Hány éve is már annak?

Így volt e valóban? Hiszen akkor már a negyedik évében járt, így hát emlékeznie kell rá.

Most azonban ezt az emléket – akár valóságos, akár nem – növekvő mértékben elnyomta egy újabb fölismerés, hogy milyen hatalmas is valójában egy igazi bolygó. Az Erythro átmérője meghaladja a tizenkétezer kilométert – mi ehhez képest az ő nyolc kilométerük! Föl sem tudta fogni ezt a méretet. A képernyőn egyáltalán nem látszott olyan nagynak, és Marlene képtelen volt elképzelni, hogy ott áll a felszínén és több száz – vagy talán több ezer – kilométerre is ellát a szeme. Csak azt tudta, hogy szeretne ott állni. Méghozzá nagyon.

Aurinelt nem érdekelte az Erythro, s ez csalódást keltett a lányban. Azzal védekezett, hogy egyéb dolgokkal is törődnie kell, például azzal, hogy fölkészüljön a főiskolára. Már tizenhét és fél éves. Marlene pedig épp hogy elmúlt tizenöt. Ez nem nagy különbség, gondolta dacosan, hiszen a lányok gyorsabban fejlődnek.

Legalábbis így kellene lennie. Végignézett magán, és a megszokott utálattal és csalódottsággal állapította meg, hogy rövid, csutak természetével még mindig gyermeknek vélhetik.

Ismét az Erythóra pillantott, a pompás nagy tányér megvilágított fele lágyszíves fényben izzott. Nagysága szerint akár bolygó is lehetne, holott tisztában volt vele, hogy tulajdonképpen csak egy hold. A Megas körül kering, és a (nála jóval nagyobb) Megas a bolygó valójában, jöhet az Erythót is csak így hívta mindenki. Ketten együtt, a Megas és az Erythro, no meg a Rotor keringenek aztán a Nemezis csillag körül.

– Marlene! – hallotta a kislány a hívást a háta mögül, és a hangban fölismerte Aurinel. Az utóbbi időben egyre inkább feszélyezte a fiú társasága, és zavarba jött, ha ennek az okára gondolt. Tetszett neki, ahogy a nevét kiejtette. Szabályosan, három szótagként – Mar-lé-ne, az r-et kissé megropogtatva. Már pusztán hallatára is melegség öntötte el.

– Szia, Aurinel – rebegette a fiú felé fordulva, és mindent megtett, hogy ne piruljon el.

A fiú szélesen elvigyorodott.

– Az Erythót bámulod, ugye?

A lány nem válaszolt. Mi mást is csinálna? Mindenki ismerte a bolygó iránti odaadását...

– Hogy kerülsz ide? („Mondd, hogy engem kerestél” – gondolta magában.)

– Anyád küldött – felelte Aurinel.

– („Vagy úgy!”) Minek?

– Azt mondta, hogy rossz hangulatban vagy, és valahányszor elfog az önsajnálát, feljössz ide, és arra kért, hogy keresselek meg, mert minél több időt töltesz itt fönn; annál harapósabb leszel. Mondd, miért vagy harapós kedvedben?

– Egyáltalán nem vagyok harapós. De még ha az volnék is, megvan rá az okom.

– Miféle okod? Ugyan, hisz nem vagy már kisgyerek. Van szád, hogy elmondd, mi nyomja a szíved.

Marlene fölfonta a szemöldökét.

– Köszönöm, elég jól ki tudom fejezni magam. Az ok pedig az, hogy utazni szeretnék.

Aurinel elnevette magát.

– Hiszen eleget utaztál, Marlene. Több mint két fényévet. A Naprendszer egész történetében nem volt még senki

emberfia, aki a fényévnek akár csak egy kis töredékét is megtette volna. Bennünket kivéve. Ezért panaszra semmi okod. Hiszen te vagy Marlene Insigna Fisher, a Galaxis Utazója.

Marlene elfojtotta magában a nevetést. Insigna az anyja lánykori neve, és valahányszor Aurinel mindhárom nevét felsorolta, tisztelgésre szokta emelni a kezét, és megfelelő pofát is vág hozzá, és ezt már jó ideje nem tette. Gyanította, azért nem, mert a fiúnak kezd benőni a feje lágya, és igyekszik felnőtt módra viselkedni.

– Én egyáltalán nem emlékszem arra az útra – hárította el a lány. – Ezt te is tudhatod, és amire nem emlékszik az ember, az nem is fontos. Itt vagyunk, több mint két fényévnnyire a Naprendszerből, és sohasem fogunk visszatérni oda.

– Ezt honnan tudhatod?

– Ne viccelj már, Aurinel. Vagy hallottál már valakit is arról beszélni, hogy vissza akar oda térni?

– No és ha így van is, kit érdekel? A Föld már amúgy is túlszűfolt, mint ahogy az egész Naprendszer is egyre jobban megtelik és kimerül. Mennyivel jobb nekünk itt, ahol urai vagyunk mindannak, amire csak szemet vetünk.

– Egyáltalán nem. Az Erythóra is szemet vetettünk, mégsem költözünk le oda, hogy uralmunk alá vessük.

– Már hogyne tennénk. Hiszen ott van az Erythrón az a nagyszerű munkacsarnokunk. Ezt te is jól tudod.

– Az nem a mienk. Csak néhány tudósé. Én mirőlunk beszélek. Bennünket nem engednek le oda.

– Majd annak is eljön az ideje – mondta Aurinel derűsen.

– Persze. Majd ha vénasszony leszek. Vagy a temetőben fekszem.

– Nem olyan sötét a helyzet. Hagyd ezt a zugot, és bújj ki a napra, tedd boldoggá az édesanyádat. Én nem maradhatok itt veled. Nekem dolgom van. Dolorette...

Marlene füle zúgni kezdett, és azt sem hallotta, mit mondott ezután Aurinel. Betett neki az a név, hogy Dolorette!

Marlene gyűlölte Dolorette-et, aki magas volt és – üresfejű.

De hát mit számít az? Aurinel ott legyeskedik a lány körül, és elég csak ránézni, hogy tisztában legyen vele, mit érez

Dolorette iránt. És most ide küldték, őutána – micsoda időveszteség! Nagyon jól érezte, hogy pontosan ez játszódik le a fiúban, és azt is megérezte, mennyire szeretne minél előbb visszajutni ahhoz a... Dolorette-hez. (Miért érzi meg ezt mindig? Olyan kínos ez neki néha.)

Marlenét egyszerre elfogta a vágy, hogy megsértse a fiút, hogy olyan szavakat vágjon a fejéhez, amelyek fájdalmat okoznak neki. Igaz szavakat persze. Hiszen képtelen volna hazudni neki.

– Sohasem mehetünk vissza a Naprendszerbe – rukkolt ki.
– Én azt is tudom, hogy miért nem.

– Nocsak, és miért nem? – Aztán amikor látta, hogy Marlene tétovázik, hozzátette: – Titok talán?

Marlene csapdában érezte magát. Ezt nem volna szabad elárulnia.

– Nem mondhatom meg – vonakodott. – Erről nekem nem volna szabad tudnom. – Csakhogy alig bírta magában tartani a titkot. Ebben a pillanatban mindenkinek rosszat akart.

– Mondd már meg! Hiszen barátok vagyunk, nem igaz?

– Igazán? – tamáskodott Marlene. – Rendben van, elárulom. Azért nem térhetünk vissza sohasem, mert a Föld el fog pusztulni.

Aurinel nem úgy reagált, mint várta volna. Hangos, nyerítő kacagásra fakadt, és némi időbe telt, mire lecsillapodott. A lány méltatlankodó tekintettel meredt rá.

– Marlene! – szólalt meg végre. – Honnan vetted ezt? Sok rémmesét néztél.

– Nem igaz!

– Akkor hát hogy állíthatsz ilyesmit?

– Úgy, hogy tudom. Megérezem. Abból, amit az emberek mondanak vagy elhallgatnak, abból, amit tesznek, miközben maguk sincsenek tisztában vele, hogy mit tesznek. No meg abból, amit a számítógép közöl velem, ha a megfelelő kérdéseket teszem föl neki.

– No és mi az, amit közöl veled?

– Ezt én neked nem árulom el.

– Nem lehetséges, nincs meg a szikrányi lehetősége sem annak – emelte föl szorosan összezárt két ujját –, hogy csak képzelődöl?

- Egyáltalán nem. A Föld nem most mindjárt fog elpusztulni, lehet, hogy csak évezredek múlva, de mindenképpen elpusztul. - Komor, ünnepélyes arccal bólintott. - És nincs az a hatalom, amelyik ezt megakadályozhatná.

Ezzel Marlene hátat fordított a fiúnak és faképnél hagyta. Dühös volt rá, hogy kételkedett a szavaiban. Nem, nem csak kételkedett. Ez több volt annál. Hülyének tartotta őt. Tessék, ez az eredmény. Eljárt a szája, és mit ért el vele? Mindent elrontott.

Aurinel a lány után meredt, kisfiúsan csinos arcáról leolvadt a nevetés, és a homlokán egyfajta zavart érzés gyűrte ráncba a bőrt.

2

Eugenia Insigna a Nemezis felé tartó úton és a megérkezés óta eltelt hosszú idő alatt középkorú hölgygé érett. Az évek során időnként azzal vigasztalta magát, hogy ezt az életért teszi, meg a gyermekei beláthatatlan jövőjéért.

Ez a gondolat mindig lehangolta.

De miért? Hiszen tisztában volt vele, hogy ez elkerülhetetlenül következik mindabból, amit azóta tettek, hogy a Rotor eltávozott a Naprendszerből. A Rotor minden utasa – csupa önkéntes – tudta ezt. Mindazok, akik nem tudták vállalni az örökre szóló elválást, még indulás előtt elhagyták a Rotort, és ezek között volt...

Eugenia nem fejezte be a gondolatot. Gyakran háborgatta ez a gondolat, de igyekezett mindig elhessegetni magától.

Most itt vannak a Rotoron, de „otthonnak” lehet-e azt nevezni? Marlene számára bizonyonnyal otthon, hiszen ő semmi mást nem ismert. De számára, Eugenia számára? Neki a Föld és a Hold és a Nap és a Mars az otthona, meg mindazok a világok, amelyek a történelme és az előtörténelme során elkísérték az emberiséget. Ezek elkísérték az életet azóta, hogy megjelent az élet. Még most sem tudott szabadulni a gondolattól, hogy az „otthon” valahol a Rotoron kívül található.

De hát csoda-e, hiszen élete első huszonnyolc esztendejét a Naprendszerben élte le, és huszonegytől huszonhárom éves koráig, ahogy elvégezte az egyetemet, magán a Földön végzett gyakornoki munkát. Különös, hogy időnként milyen makacsul vissza-visszatértek a gondolatai a Földre. Pedig nem szerette a Földet. Nem szerette a tömeget, a gyatra szervezettséget, azt, hogy a nagy dolgokban eluralkodott az anarchia, míg a jelentéktelen dolgokban a kormány mindenáron érvényre juttatta akaratát. Nehezen viselte el a szeszélyes időjárást, a pusztító tengereket, a megsebzett földeket. Hálától túlcsonduló szívvel tért meg a Rotorra – meg egy élettárrsal, akivel igyekezett megkedveltetni a maga kis forgó világát, és ugyanolyan kellemessé tenni számára annak rendezett kényelmét, mint amilyen kellemesnek érezte ő, aki beleszületett.

A férje azonban csupán annak kicsinységét vette észre. „Fél év alatt megeszem az egészséget” – szokta volt mondani.

De ő maga sem sokkal tovább volt képes magához láncolni a férfi érdeklődését. Üsse kő...

Majd csak elrendeződnek a dolgok. Ha nem is az ő számára. Eugenia Insigna mindörökre elveszett a világok között. De a gyerekek! Eugenia a Rotoron született, és meg tud lenni a Föld nélkül. Marlene is, mondhatni, a Rotoron született, és neki már semmit sem jelent a Naprendszer, kivéve azt az elmosódó tudatot, hogy onnan származik. Az ő gyermekeinek már ennyi sem marad, csak a közöny. Számukra a Föld meg a Naprendszer elvész a mitikus ködben, és az Erythro lesz lázasan fejlődő új világuk.

Legalábbis így remélte. Marlene már most is az Erythro furcsa bűvöletében él, igaz, hogy csak az utóbbi néhány hónapban, és az is lehet, hogy amilyen hirtelen jött, úgy el is fog tűnni ez a mániája.

Mindent egybevetve, a legnagyobb hálátlanság lenne, ha panaszkodna. Nem volt ember, aki a Nemezis körül el tudott volna képzelni egy lakható világot. A lakhatóságot biztosító feltételek valóban csodálnivalók. Ha ezeket a lehetőségeket egybevetjük a Nemezisnek a Naprendszerhez való közelségével, akkor senki sem hinné, hogy valóban létrejöttek.

A napi jelentésekre fordította a figyelmét, amelyeket a számítógép a fajtájára jellemző végtelen türelemmel föltálalt neki.

Ám mielőtt elkérhette volna az anyagot, lány hangon megszólalt a ruhája bal vállához tűzött kis gombhangszóró.

– Aurinel Pampas szeretne beszélni önnel. Bejelentés nélkül.

Insigna elhúzta a száját, de aztán eszébe jutott, hogy ő küldte a fiút Marlene után.

– Küldje be – mondta.

Gyors pillantást vetett a tükörbe. Megnyugodott, hogy a külseje elfogadható. A saját szemével fiatalabbnak látta magát a negyvenkét événél. Remélte, hogy mások is így látják.

Badarság, hogy így izgatja a megjelenése, holott csak egy tizenhét éves fiú fog belépni, Eugenia Insigna azonban látta, hogy szegény Marlene milyen szemekkel néz erre a fiúra, és tisztában volt vele, mit takar az a tekintet. Insignának eszébe sem jutott, hogy Aurinel, aki olyan sokat ad a saját külsejére, valaha is másként fog gondolni Marlenére – aki még mindig nem szabadult meg gyerekes pufókságától –, mint egy mulatságos gyermekre. Ám ha Marlenét csalódás várja is ebben a dologban, nem szabad, hogy azt érezze, mintha az anyjának bármi része is lenne ebben a csalódásban avval, hogy esetleg nem volt elég bűbájos a fiúhoz.

„Úgyis engem fog okolni” – sóhajtott föl Insigna, amint belépett a fiú, akinek a mosolyában még ott bujkált a kamaszos félszegség.

– Nos, Aurinel – fogadta a fiút –, megtaláltad Marlenét?

– Igen, asszonyom. Pontosan ott, ahol ön mondta, és átadtam neki az üzenetét, hogy bújjon elő onnan.

– És milyen hangulatban van?

– Ha tudni akarja az igazat, dr. Insigna, nem tudnám megmondani, hogy nem depresszió-e, vagy valami más, de fura gondolatokat forgat a fejében. Nem tudom, mit szólna hozzá, ha elmondanám önnek.

– Hát én sem szeretnék olyan színben föltűnni, hogy kémekeket küldök a nyakára, de gyakran előfordul, hogy fura

gondolatokon rágódik, és én nyugtalankodom miatta. Kérlek, áruld el, mint mondott.

Aurinel megrázta az üstökét. Aztán megadta magát.

– Rendben van, de aztán meg ne tudja, hogy eljárt a szám. Igazán hibbant állítás. Azt mondta, hogy a Föld el fog pusztulni.

Azt várta, hogy Insigna nevetni fog. De hiába.

Ehelyett kirobbant belőle:

– Micsoda? Hogy jutott eszébe ilyesmi?

– Fogalmam sincs, dr. Insigna. Tudja, milyen eszes gyerek, de néha vannak ilyen fura ötletei. De az is lehet, hogy csak ugratott.

– Lehet, hogy pontosan ezen mesterkedett – kapott a szón Insigna. – Elég furcsa humorérzéssel van megáldva. Ezért jól figyelj ide! Nem szeretném, ha erről bárkinek is említést tennél. Nem akarom, hogy mindenféle ostoba szóbeszéd szárnyra kapjon. Érted, mit akarok mondani?

– Természetesen, asszonyom.

– Komolyan mondom. Egyetlen szót se.

Aurinel élénken bólogatott.

– De köszönöm, hogy elmondtad, Aurinel. Okosan tetted. Majd én beszélek Marlene fejével, és megtudom, mi bántja – és nem fogom elárulni, hogy szóltál nekem.

– Köszönöm – hálálkodott Aurinel. – Csak még egyetlen szót, asszonyom.

– Tessék, ki vele!

– Valóban el fog pusztulni a Föld?

Insigna hosszan nézett a fiúra, aztán mesterkéltén elnevette magát.

– Ugyan, dehogy. És most elmehetsz.

Insigna elkísérte őt a tekintetével, és őszintén szeretne volna, ha ennél meggyőzőbb tagadással rukkolt volna elő.

3

Janus Pittnek sokat segített a Rotor főbiztosi hatalmának elnyerésében tekintélyt parancsoló megjelenése. A telepek szervezésének kezdeti időszakában főleg olyan embereket kerestek, akiknek a testmagassága nem lépi túl az átlagot.

Így akartak takarékoskodni az egy főre jutó hellyel és anyaggal. Végül is fölöslegesnek bizonyult ez az óvatosság, és föl is hagytak vele, ám a korai telepések génjei átörökítették ezt a hajlamot, és az átlag rotori még mindig egy-két centiméterrel alacsonyabb, mint a későbbi telepek polgárai.

Pitt azonban kitűnt magas termetével, grafitszürke hajával, hosszúkás arcával, mélykék szemével és ötvenhat évéhez képest még mindig jó formában lévő testével.

Pitt fölpillantott és rámosolygott a belépő Eugenia Insignára, de láttára most is elfogta a szokásos, kissé kényelmetlen érzés. Eugenia mindig fölkelte maga körül ezt a kényelmetlen, sőt fárasztó érzést. Mindig előhozakodott valamilyen nehezen megfogható, nagybetűs Üggyel.

– Hálás vagyok, Janus, hogy ilyen gyorsan fogadsz.

Pitt kikapcsolta a számítógépét, és hogy oldja a feszélyezettséget, hátradőlt a székében.

– Jöjj csak – üdvözölte az asszonyt –, köztünk nincs helye semmilyen formaságnak. Hiszen már rég ismerjük egymást.

– És sok söt megettünk együtt – helyeselt Insigna.

– Meg, bizony – mondta Pitt. – És hogy van a lányod?

– Ami azt illeti, éppen órála akarok beszélni veled. Védve vagyunk? Hogyhogy védve vagyunk? – vont a föl a szemöldökét Pitt. – Mit kellene megvédenünk, és kitől?

A kérdés egyből eszébe juttatta Pittnek azt a furcsa helyzetet, amelybe a Rotor belecsöppent. Gyakorlatilag azt lehet mondani, hogy egyedül van a világegyetemben. A Naprendszer több mint két fényévnnyire van onnan, és több száz vagy akár több milliárd fényévnnyi körzetben egyetlen értelmes lényeket hordozó világ sem található.

Az egyedüllét és a bizonytalanság érzése még csak ki-kitörhet a rotoriakon; amitől viszont egyáltalán nem kell tartaniuk, az a külső beavatkozás bármilyen formája. Legalábbis nem nagyon kell tartaniuk, igazította ki magát Pitt.

– Jól tudod - érvelt Insigna, mit kell védeni. Épp te voltál az, aki mindig megkövetelted a titkolózást.

Pitt bekapcsolta a védőmezőt.

– Kezdjük megint előlről? Kérlek, Eugenia, hiszen már egyszer mindent elrendeztünk. Már akkor elrendeztük, amikor

tizennégy évvel ezelőtt útra keltünk. Tudom, hogy néha még most is eltöprengsz rajta...

- Azt mondod, hogy eltöprengek rajta? Miért ne? Hiszen az én csillagom - intett a kezével, mintegy a Nemezis irányába. - Az én felelősségem.

Pitt állta megfeszült. „Muszáj megint elővenni ezt a régi nótát?” - gondolta. Fennhangon azonban azt mondta:

- Védve vagyunk. Nos, mi miatt fáj a fejed?

- Marlene. A lányom. Valahogy tud róla.

- Miről tud?

- A Nemezisről meg a Naprendszeréről.

- Honnan tudhatna? Hacsak te nem mondtad el neki?

Insigna csüggedten széttárta a karját.

- Már hogy mondtam volna el neki, de nincs is rá szükség. Nem tudom, hogyan, de Marlene valahogy mindent meghall és meglát. És azokból az apróságokból, amiket meghall és meglát, kikövetkezteti az egészet. Mindig is képes volt erre, ám az utolsó évben sokkal veszélyesebbé fajult a dolog.

- No és, hiszen csak tapogatózik, és néha a vak tyúk is talál szemet. Mondd meg neki, hogy téved, és tegyél róla, hogy ne járjon el a szája.

- Csakhogy már elmondta egy fiatalembernek, aki elárulta nekem. Én is tőle tudom. Aurinel Pampas. A család barátja.

- Ó, igen. Valahonnan nekem is ismerős. Mondd meg neki, hogy ne vegye komolyan egy kislány fantáziálását.

- Már nem kislány. Tizenöt éves.

- Biztosíthatlak, hogy az ő számára még csak kislány. Említettem, hogy én is ismerem azt a fiatalembert. Az a benyomásom, hogy mindenáron megjátssza a felnőttet, és emlékszem rá, hogy amikor én is annyi idős voltam, a tizenöt éves kislányokat semmibe vettük, különösen ha...

- Értelek - fojtotta bele a szót Insigna dühösen. - Különösen, ha kicsik, kövérek és jelentéktelenek. Mit számít az, hogy fölöttébb értelmesek?

- Neked meg nekem? Persze hogy számít. De Aurinelnek bizonyosan nem. Ha kell, én beszélek a fiúval. Te pedig Marlenével. Mondd meg neki, hogy az egész dolog nevetséges, és nem is igaz, és hogy ne terjesszen nyugtalanító meséket.

- De mi van akkor, ha valóban igaz?

- Ez most nem érdekes. Figyelj ide, Eugenia, nekünk éveken keresztül titkolnunk kellett ezt a lehetőséget, és jobb lenne, ha ezentúl is sikerülne titokban tartani. Ha kiszivárogná, csak eltúloznák az emberek, és fölösleges izgalmat keltene közöttük. Elvonná a figyelmüket attól a feladattól, ami a Naprendszer elhagyása óta leköt bennünket, és ki tudja, még ezután is hány generációt fog foglalkoztatni.

Az asszony döbbsen, hitetlenkedve meredt a főbiztosra.

- Hát neked valóban közömbös a Naprendszer, a Föld sorsa, azé a világe, amelyen az emberiség bölcsője ringott?

- Már hogy lenne közömbös, Eugenia! Csakhogy nem hagyom, hogy az érzéseim eltántorítsanak. Mi azért hagytuk el a Naprendszert, mert úgy gondoltuk, hogy az emberiségnek ideje kifelé terjeszkedni. Biztos vagyok benne, hogy mások is követni fognak vagy már követnek is bennünket. Mi az emberiséget galaktikus jelenséggé tettük, és többé nem szabad egyetlen bolygórendszer méreteiben gondolkodnunk. A mi dolgunk itt van - tette hozzá nyomatékkal.

Hosszasan farkasszemét néztek, aztán Eugenia lemondóan megjegyezte:

- Megint sikerült lebeszélned. Mint ahogy oly sok éven keresztül mindig lebeszélteél.

- Úgy van, csakhogy jövőre megint azt kell tennem, és azután megint. Te nem nyugszol, Eugenia, és ez engem fáraszt. Már az első alkalommal elejét kellett volna vennem. - Ezzel lezárta a vitát, és újra bekapcsolta a számítógépét.

II. Nemezis

4

Első alkalommal tizenhat évvel ezelőtt beszélte le őt, 2220-ban, abban az izgalmas esztendőben, amikor a Galaxis kapuja föltárult előttük.

Janus Pitt haja akkor még sötétbarna volt, és még nem volt a Rotor főbiztosa, jóllehet mindenki az emelkedő csillagot látta benne. Akkoriban a Föltárási és Kereskedelmi Minisztérium

élén állt, és ő felelt a Távpróbaért, amely nagyrészt a saját ténykedése nyomán valósult meg.

Ez volt az első kísérlet arra, hogy hipermeghajtás segítségével anyagi testet a világűrbe juttassanak.

Amennyire tudni lehetett, egyedül a Rotornak sikerült a hiperrásegítést kifejlesztenie, és Pitt a legnagyobb titoktartást követelte meg.

A Tanács ülésén így érvelt:

– A Naprendszer túlzásúfolt. Több telep létesült az űrben, mint amennyi kényelmesen elférne ott. Még a kisbolygóövezet is csak ideiglenes javulást hoz. Hamarosan ez is kényelmetlenül túlnépesedik. Mi több, minden telepnek kialakult a saját ökológiai egyensúlya, s ez csak még jobban eltávolít bennünket egymástól. A kereskedelem befulladt, mert mindenki attól tart, hogy behurcol valahonnan valamilyen kártevőt vagy kórokozót.

– Az egyetlen megoldás, tisztelt Tanács, minden felhajtás, minden figyelmeztetés nélkül itthagyni a Naprendszert. Keressünk magunknak egy új otthont, ahol a magunkfajta emberekből felépíthetjük a saját világunkat, a saját társadalmunkat, a saját életformánkat. Ezt csak hiperrásegítéssel tehetjük meg, s nekünk az a birtokunkban van. Idővel más telepek is el fogják sajátítani a technikáját, és szintén útra kelnek. A Naprendszer olyan lesz, akár a magra érett pitypang: szerte fog szóródni az egész világűrben.

Ám ha mi leszünk az elsők, akik útra kelünk, akkor talán még a többiek előtt sikerül rátalálnunk a világunkra. Ott azután erősen megvethetjük a lábunkat, és ha mások is utánunk jönnek, és netán ránk találnak az új világunkban, már elég erősek leszünk, hogy továbbküldjük őket. A Galaxis nagy, és mindenkinek jut benne hely.

Persze akadtak ellenvetések, méghozzá hevesek is. Voltak, akik félelemből elleneztek, féltek elhagyni a megszokottat. Mások érzelemből, a szülőhelyhez való kötődésből. Megint másokat az idealizmus mozgatott, az a vágy, hogy elterjesszék a tudást és utat törjenek mások számára.

Pitt alig remélte, hogy győzni fog. Ez végül is csak azért sikerült neki, mert Eugenia a kezébe adta a győztes érvet.

Micsoda hihetetlen szerencse, hogy az asszony őhozá jött el először.

Akkor még egészen fiatal volt, mindössze huszonhat éves, férjnél volt, de még gyermektelen. Égett az izgalomtól, arca kipirult, keze tele volt komputerlepedőkkel.

Pitt emlékszik rá, hogy bosszúsan föl vonta a szemöldökét, amikor a nő belépett. Akkor ő már a minisztérium vezetője volt, amaz pedig... hm, egy senki, habár úgy alakult a dolog, hogy ez volt az utolsó alkalom, amikor még csak egy senki volt.

Persze akkora férfi ezt még nem tudhatta, és bosszantotta, hogy az a nő betört hozzá. Viszolygással töltötte el a fiatalasszony szemmel látható izgatottsága. Most mindjárt le fogja hergelni azzal a tömérdek részlettel, amit ott szorongat a kezében, és előre érzi, hogy a nő lelkesedése egykettőre kifacsarja belőle az utolsó csepp erőt is.

Miért nem fejt ki röviden az egyik beosztottjának? Igen, ezt kell mondania neki.

– Úgy látom, dr. Insigna, hogy föl akarja hívni a figyelmemet bizonyos adatokra. Szívesen átnézem, ha lesz rá időm. Miért nem hagyja itt az egyik emberemnél? – Ezzel az ajtóra mutatott, forrón remélve, hogy látogatója hátraarcot csinál, és kifelé veszi az útját. (Később, ha volt egy kis ráérő ideje, el-eltűnődött azon, mi lett volna, ha valóban úgy tesz, és ilyenkor a hideg futkosott a hátán a gondolatra.)

A nő azonban a sarkára állt.

– Nem, nem, miniszter úr. Nekem magával kell beszélnem és senki mással. – Ahogy ezt mondta, a hangja remegett a már-már elviselhetetlen belső feszültségtől. – Ez a legnagyobb fölfedezés azóta, hogy... azóta, hogy... – De nem jutott eszébe semmi. Kivágta hát: – A legeslegnagyobb!

Pitt kétkedő pillantásokat vetett a nő kezében lévő papírlapokra. Remegésük nem váltott ki benne semmi izgalmat. Ezek a szakemberkéik mindig azt hiszik, hogy száználmas szakmájuk minden jelentéktelen kis eredménye megrengeti a világot.

– Mondja, doktor – adta meg magát. – Ki tudná fejteni röviden?

– Védve vagyunk, uram?

– Miért kellene védve lennünk?

– Nem szeretném, ha bárki is megtudná, amíg teljesen meg nem bizonyosodom róla. Szükségem van még egy sor ellenőrzésre, hogy az utolsó kétségeimet is eloszlassam. Bár én már most sem kételkedem. De hát összevissza beszélek itt, nem igaz?

– De igaz – mondta Pitt hidegen, és egy kapcsolóra tette a kezét. – Védve vagyunk. És most ki vele.

– Itt van minden. Megmutatom.

– Előbb mondja el. Szóban. Röviden.

Az asszony mélyet lélegzett.

– Miniszter úr, fölfedeztem a legközelebbi csillagot – jelentette ki tágra nyílt szemmel és sebesen szedve a levegőt.

– A legközelebbi csillag az Alfa Centauri – hűtötte le Pitt –, és ezt már négy évszázada ismerjük.

– Eddig valóban úgy tudtuk, hogy az a legközelebbi csillag, bár feltételeztük, hogy létezhet egy annál közelebbi is. Én felfedeztem egyet, amely közelebb van. A Napnak van egy távoli társa. Elhiszi?

Pitt alaposan szemügyre vette az asszonyt. Meglehetősen tipikus ügy. Ha elég fiatalok, elég lelkesek, elég tapasztalatlanok, akkor elkerülhetetlen, hogy idő előtt szétpukkadjanak, mint a buborék.

– Bizonyos ebben? – szegezte neki a kérdést.

– Bizonyos vagyok. Igazán. Hadd mutassam meg az adatokat. Ennél izgalmasabb dolog nem történt a csillagászatban azóta, hogy...

– Már ha megtörtént. És hagyja az adatokat. Majd később megnézem. Magyarozza el. Ha az Alfa Centaurinál sokkal közelebb is létezik egy csillag, akkor eddig hogy-hogy nem fedezték föl? Miért hagyták ezt önre, dr. Insigna? – Tisztában volt vele, hogy gúnyolódik, az asszony azonban láthatóan nem figyelt a hangnemre. Ahhoz túlságosan izgatott volt.

– Ennek megvan a magyarázata. Ugyanis eltakarja egy felhő, egy sötét felhő, egy porpamac, amely véletlenül köztünk és az ikercsillag között helyezkedik el. Ha a por nem nyelné el a fényét, akkor egy nyolcas fényrendű csillagnak látszana, s ezt már bizonyítással megláttuk volna. A por csökkenti a fényét, és az így kapott tizenkilences magnitúdójú objektum

elvész a sok millió többi halvány csillag tengerében. Ki vette volna észre? De nem is kereste senki. Különben is a Föld déli égboltjának a szélén helyezkedik el, így a telepeket megelőző idők legtöbb távcsövet még csak rá sem lehetett volna irányítani.

– Ha ez így van, akkor ön hogy vette észre?

– A Távpróba segítségével. Tudja, ez a Szomszéd Csillag meg a Nap természetesen változtatja egymáshoz képest a helyzetét. Föltevésem szerint az és a Nap nagyon lassan, több millió éves periódussal kering egy közös súlypont körül. Meglehet, hogy évszázadokkal ezelőtt olyan helyzetet foglaltak el, hogy a Szomszéd Csillagot teljes fényességében megláthattuk volna a felhő egyik oldalánál, de akkor is csak távcső segítségével, a távcsövek viszont csak hat évszázada léteznek – de még ennél is rövidebb ideje található meg a Földnek azokon a tájain, ahonnan a Szomszéd Csillagot egyáltalán meg lehet figyelni. Néhány évszázad múlva ismét látható lesz, amikor a porfelhő másik oldalán fog felragyogni. Nekünk azonban nem kell évszázadokat várnunk. A Távpróba kapóra jött.

Pitt érezte, hogy átforrósodik, valahol a lelke mélyén mintha tüzet gyújtottak volna.

– Azt akarja mondani – élénkült föl egyszerre –, hogy a Távpróba lefényképezte az égboltnak azt a részét, ahol a Szomszéd Csillag van, és hogy a Távpróba elég messze eljutott ahhoz, hogy a felhő mögé lásson és teljes fényességében megpillanthassa a Szomszéd Csillagot?

– Pontosan. Találtunk egy nyolcas fényrendű csillagot azon a helyen, ahol semmilyen nyolcas fényrendű csillagnak nem kellene lennie, a színek pedig egy vörös törpét mutatott ki. A vörös törpéket nem lehet nagyobb távolságból észrevenni, így hát elég közel kell lennie hozzánk.

– Igen, de miért közelebb, mint az Alfa Centauri?

– Természetesen a Rotorról is megvizsgáltam az égnek ugyanazt a darabját, és a nyolcas fényrendű csillag nem volt ott. Egészen közel azonban volt egy tizenkilences magnitúdójú csillag, amely viszont a Távpróba felvételén nem volt ott. Föltételeztem, hogy a tizenkilences fényrendű csillag ugyanaz a nyolcas fényrendű csillag, csak a porfelhő nélkül, az a

körülmény pedig, hogy a kettő helye nem esett pontosan egybe, a parallaxisnak köszönhető.

- Igen, ezt értem. Vagyis egy közeli tárgy más-más helyen látszik a távoli háttérhez képest, ha különböző helyekről figyeljük meg.

- Ugy van, csak hogy a csillagok olyan messze vannak, hogy a távoli csillagok helyzetében akkor sem következnek be észrevehető eltolódás, ha a Távpróba a fényévet megközelítő távolságra volna tőlünk, a közeli csillagoknál viszont annál inkább. Márpedig a Szomszéd Csillag helyzete jókora eltolódást mutatott, mármint viszonylagosan. Megvizsgáltam az eget a Távpróba különböző helyzeteiből, ahogy az távolodott tőlünk. Három felvételt is készítettem, amíg a Próba a normális térben tartózkodott, és a Szomszéd Csillag egyre fényesebbnek tűnt, ahogy egyre közeledni látszott a felhő széléhez. A parallaktikus eltolódásból ítélve a Szomszéd Csillag tőlünk mért távolsága valamivel meghaladja a két fényévet. Ez fele az Alfa Centauri távolságának.

Pitt sokáig némán nézett az asszonyra, akit egyre izgatottabbá és bizonytalanabbá tett a hosszú hallgatás.

- Pitt miniszter úr! - tört ki végre belőle. - Meg akarja végre nézni az adatokat?

- Nem - hárította el az. - Nekem elég, amit elmondott. De most én is szeretnék föltenni néhány kérdést. Ha jól értem önt, akkor elenyésző az eshetősége annak, hogy valaki egy tizenkilences fényrendű csillagra összpontosítsa a figyelmét, és megpróbálja a parallaxis alapján megmérni a távolságát.

- Nem több a nullánál.

- Miből lehet még megállapítani, hogy egy halvány csillag nagyon közel lehet hozzánk?

- Ha, mondjuk, egy csillaghoz képest gyors a valódi mozgása. Vagyis ha huzamosabb ideig megfigyeljük, akkor a mozgása folytán többé-kevésbé egy egyenes vonal mentén változtatja az égen a helyzetét.

- Ebben a konkrét esetben is elképzelhető ilyesmi?

- Elképzelhető, csak hogy nem minden csillagnak, még a közelieknek sincs nagy saját mozgásuk. Az égitestek három dimenzióban mozognak, mi azonban mozgásuknak csak a

kétdimenziós vetületét szemlélhetjük. Hogy megmagyarázzam...

- Hagyja csak, én továbbra is megbízom a szavaiban. Ennek a csillagnak mekkora a saját valódi mozgása?

- Némi időre volna szükség ahhoz, hogy meghatározhassuk. Van a kezemben néhány régebbi felvétel az égboltnak ugyanarról a tájékról, és ezek alapján elég jelentős valódi mozgás állapítható meg. De még további munkára volna szükség.

- De mit gondol, van ez a valódi mozgás akkora, hogy föltűnjék a csillagászoknak, ha netán véletlenül észrevennék a csillagot?

- Nem hiszem.

- Így hát lehetségesnek tartja, hogy a Rotoron kívül senki sem tud erről a Szomszéd Csillagról, minthogy egyedül a Rotor indított útnak Távpróbát? Ez a maga asztala, dr. Insigna. Egyetért velem abban, hogy mi vagyunk az egyetlenek, akik Távpróbát indítottunk?

- Miniszter úr, a Távpróbát nem lehet egészen titkos műveletnek nevezni. Más telepek is hozzájárultak a kísérletekhez, és a vitába mindenkit bevontunk, még a Földet is, amely manapság nem tanúsít túl nagy érdeklődést a csillagászat iránt.

- Igen, ráhagyja azt a telepekre, s ebben van némi ráció. De indított-e rajtunk kívül más telep is titokban távpróbát?

- Erősen kétlem, uram. Ehhez hipermeghajtásra volna szükség, mi viszont mélységes titokban tartjuk a hipermeghajtás technikáját. Tudnánk róla, ha volna nekik hiperhajtóművük. Úrkísérletek nélkül nem tudnának meglenni, ezek pedig egyből elárulnák őket.

- A Tudomány Nyitottságáról szóló Egyezmény előírja, hogy a Távpróba útján megszerzett minden adatot nyilvánosságra kell hozni. Ez azt jelenti, hogy ön már közölte...

- Természetesen nem – vágott a szavába Insigna méltatlankodva. – Publikálás előtt még rengeteg kérdést tisztáznom kell. Még csak előzetes adatok vannak a kezemben, és ezekről is csak önt tájékoztatom bizalmas jelleggel.

- De nem ön az egyetlen csillagász, aki a Távpróbán dolgozik. Feltételezem, hogy a többiekkel is megosztotta az eredményeket.

Insigna elpirult és elfordította a tekintetét. Azután dacosan kijelentette:

- Eszemben sem volt. Én jöttem rá erre az eredményre. Én jártam a végére. Én ismertem föl a jelentőségét. És biztosítani akarom, hogy engem illessen meg érte az elismerés. Csak egyetlen csillag létezik a Nap szomszédságában, és azt akarom, hogy a tudomány évkönyveibe az én nevem kerüljön be felfedezőként.

- Hátha van még egy közelebbi is – engedte meg Pitt az első mosolyt a kihallgatás során.

- Erről már régen tudomást szereztünk volna. Sőt még az én csillagomról is tudtunk volna, ha fölöttébb rendhagyó módon nincs ott az az apró felhő, amely eltakarja előlünk. Egy másik, közelebbi csillag létezése szóba sem jöhet.

- Így hát, dr. Insigna, a helyzet a következő. Csupán mi ketten tudunk a Szomszéd Csillagról. Igazam van? Senki más?

- Igen, uram. Csak ön meg én. Egyelőre.

- Nem csak egyelőre. Ennek mindaddig a kettőnk titkának kell maradnia, amíg én jónak nem látom, hogy néhány kiválasztott személyt is beavassunk.

- De hát az egyezmény, a Tudomány Nyitottságáról szóló Egyezmény...

- Ezt figyelmen kívül hagyjuk. Nem vagyunk kötelesek nyilvánosságra hozni a fölfedezést, ha a telep biztonsága forog kockán. Hiszen a hipermeghajtást sem publikáljuk, nem igaz?

- Csakhogy a Szomszéd Csillag létezésének semmi köze a telep biztonságához.

- Épp ellenkezőleg, dr. Insigna. Nagyon is köze van hozzá. Talán nincs tisztában vele, de ön olyasvalamire jött rá, ami megfordíthatja az emberi faj sorsát.

5

Az asszony dermedten nézett a férfira.

– Üljön le. Nekünk mint két összeesküvőnek jó barátoknak kell lennünk. Mostantól fogva, ha egymás közt vagyunk, tegezzük egymást. Te nekem Eugenia leszel, én pedig teneked Janus.

– Nem hiszem, hogy ez illendő lenne – szabadkozott Insigna szemérmesen.

– Muszáj, Eugenia. Hogy férne meg az összeesküvéssel a fagyos, formális viszony?

– Csakhogy én nem akarok senkivel semmiben összeesküvést szőni, ennyi az egész. Aztán azt sem látom be, miért kellene titokban tartanunk a Szomszéd Csillagra vonatkozó tényeket.

– Attól félsz talán, hogy kicsúszik a kezedből a felfedezés dicsősége?

Insigna csak egy pillanatig habozott, aztán beismerte:

– Nyugodtan ráteheted, Janus, az utolsó számítógépchipeket is, hogy igen. Magamnak akarom a dicsőséget.

– Egy időre felejtse el a Szomszéd Csillag létezését – erősködött Pitt. – Jól tudod, hogy én már jó ideje szorgalmazom, hogy a Rotorok el kellene hagynia a Naprendszert. Te mit gondolsz erről? Szívesen elhagynád a Naprendszert?

Az asszony megvonta a vállát.

– Nem tudom. Jó volna közelről megnézni valamilyen csillagászati objektumot, ugyanakkor rémisztő is egy kicsit, nem gondolod?

– Már mint elhagyni az otthont?

– Igen.

– De hát nem hagynád el az otthonodat. Ez az otthon, a Rotor. – És körbemutatott a kezével. – Mindez veled jönne.

– Akkor is, miniszter úr... Janus. Az otthon több, mint a Rotor. Az egész szomszédság, a többi telep, a Földbolygó, maga a Naprendszer.

– Zsúfolt egy szomszédság. Idővel egyeseknek mindenképpen el kell távozniuk, akár akarjuk, akár nem. A Földön valamikor volt idő, hogy egyes emberek kénytelenek voltak átkelni a hegyeken és a tengereken. Két évszázaddal ezelőtt voltak, akiknek útra kellett kelniük a telepekre. Ez csak egy újabb lépés lesz előre a régi-régi történetben.

- Értem én, de hát voltak olyanok, akik sehová sem mentek. Sokan még mindig a Földön élnek. Vannak emberek, akik megszámlálhatatlan nemzedékek során át ki sem mozdultak a Föld kicsiny darabkájáról.

- És te is ezekhez a földhözragadt emberekhez akarsz tartozni?

- Azt hiszem, Crile, a férjem igen. Ő egyáltalán nem rejti véka alá a te nézeteidről vallott véleményét, Janus.

- Nálunk a Rotoron vélemény és gondolatszabadság van, ezért kedvére ellenkezhet velem. De van még valami, amit szeretnék tőled megkérdezni. Ha általában az emberek és különösen a rotoriak azon meditálnak, hogy el kellene hagyni a Naprendszer, hova gondolnak menni?

-Természetesen az Alfa Centaurira. Mindenki azt hiszi, hogy az a legközelebbi csillag. Még a hiperrásegítéssel sem léphetjük túl átlagosan a fény sebességét, ezért az út odáig négy évbe telne. Máshová ennél sokkal több idő kellene, és négy év is elég szép idő az utazásra.

-Tegyük föl, hogy ennél gyorsabban is lehetne utazni, és tegyük föl, hogy messzebbre is el lehetne jutni, mint az Alfa Centauri, akkor te hová mennél?

Insigna kissé elgondolkodott, aztán így felelt:

- Azt hiszem, akkor is az Alfa Centaurira. Ez továbbra is ott maradna a régi szomszédságban. Az éjszakai égbolt is ugyanaz volna. Minden megnyugtatóan hatna ránk. Ha netán vissza akarnánk térni, közelebb lennénk a régi otthonunkhoz. Ezenkívül a három csillagból álló Alfa Centauri rendszer legnagyobb csillaga, az Alfa Centauri A, gyakorlatilag a mi Napunk ikertestvére. Az Alfa Centauri B valamivel kisebb, de azért nem túl kicsi. Még ha eltekintünk is az Alfa Centauri C-től, amely egy vörös törpe, még mindig két csillagot, két bolygórendszert nyerünk egy helyett.

- Tegyük föl, hogy egy kolónia útra kél az Alfa Centauri felé, és ott tűrhető feltételeket talál a megtelepedéshez, és új világ építésébe fog, s erről tudomást szereznek itthon a Naprendszerben. Hova mennének a következő telepek, ha azoknak is kedvük kerekedne a Naprendszer elhagyására?

- Természetesen az Alfa Centaurira - vágta rá Insigna gondolkodás nélkül.

- Ezek szerint az emberi faj már csak olyan, hogy a kézenfekvő helyet választja, és ha a telep sikert ér el, mások is gyorsan a nyomába erednek, míg az új világ is ugyanolyan zsúfolt nem lesz, mint a régi, amíg a sok ember létre nem hozza a maga eltérő kultúráit és a nagyszámú telep a maga sokszínű ökológiáját.

- Ekkor megérne az idő arra, hogy új csillagok után nézzenek.

- Csakhogy, Eugenia, a sikeres kolónia mindig újabb telepeseket vonz magához. Egy életadó csillag, egy kellemes bolygó mindig tömegesen magához csalogatja az embereket, mint a méz a legyeket.

- Gondolom, igen.

- De ha egy olyan csillagot választunk, amely alig két fényévnnyire van tőlünk, feleannyira, mint az Alfa Centauri, és amelyről rajtunk kívül senki sem tud, akkor ki fog követni bennünket?

- Senki, amíg tudomást nem szereznek a Szomszéd Csillagról.

- Addig azonban jókora idő eltelhet. Közben mindenki az Alfa Centaurihoz vagy még néhány közeli csillaghoz fog özönlöni. S eközben észre sem vesznek egy vörös törpe csillagot, amely ott van a küszöbük előtt, vagy ha észreveszik is, elsiklanak fölötte, mint amely alkalmatlan az emberi életre – hacsak nem tudják, hogy egyes emberek máris szemet vetettek rá.

Insigna bizonytalanul nézett Pittre.

- De végül is hova akarsz kilyukadni? Mondjuk, elmegyünk a Szomszéd Csillaghoz, és erről nem fog tudni senki. Mit nyerünk ezzel?

- Azt, hogy benépesíthetjük a világot. Ha van ott egy lakható bolygó...

- Aligha. Egy vörös törpe csillag körül.

- Akkor az ott föllelhető nyersanyagból tetszés szerinti számú telepet építhetünk.

- Vagyis több hely marad a számunkra.

- Úgy van. Sokkal több, mint ha özönlöni kezdenének a nyomunkban.

– De így is csak egy kis időt nyernénk, Janus. Idővel akkor is benépesítenék a Szomszéd Csillag környezetét, ha magunkra hagynának bennünket. Mondjuk, kétszáz év helyett ötszáz év alatt. Mi a különbség?

– Óriási a különbség, Eugenia. Sokasodjanak csak a telepesek kedvük szerint, és hozzák csak létre ezernyi eltérő kultúrájukat, amelyekben csak a Föld nyomorúságos történelméből átöröklött milliányi gyűlölet és acsarkodás a közös. Hagyjanak itt magunkra bennünket, és adjanak nekünk időt, hogy egységes kultúrájú és azonos ökológiájú telepek egész rendszerét építhessük föl. Mennyivel jobb lesz így, kevésbé zűrzavaros, kevésbé anarchikus.

– Kevésbé érdekes. Kevésbé változatos. Kevésbé életszerű.

– Egyáltalán nem. Biztos vagyok abban, hogy helyet kap a változatosság. Az egyes telepek idővel különbözni fognak egymástól, de legalább lesz egy közös talaj, amelyből ezek a különbözőségek kihajtanak. Mennyivel jobb lesz így a telepek összessége is. De még ha tévednék is, beláthatod, hogy érdemes belevágni ebbe a kísérletbe. Talán megérné, hogy egy csillagon kipróbáljuk ezt az ésszerű fejlődést, és lássuk, mire megyünk. Talán megérné, hogy rászánjunk erre egy vörös törpét, egy korcs csillagot, amely senkinek sem kell, és megpróbáljunk fölépíteni rajta egy újfajta és lehetőleg jobb társadalmat.

– Lássuk, mire megyünk – folytatta –, ha a haszontalan kulturális különbségek nem szipolyozzák ki folyton és nem törik meg az erőnket, ha a biológiánkat nem torzítják el egyre-másra az idegen ökológiai beütések.

Insigna érezte, hogy Pitt érvei visszhangra találnak benne. Mert még ha nem sikerül is, az emberiség akkor is megtanul belőle valamit – azt, hogy ez nem sikerülhet. De mi van, ha mégis sikerül? De aztán megrázta a fejét.

– Ez csak meddő ábrándozás. A Szomszéd Csillagot előbb-utóbb mások is fölfedezik, akárhogy próbáljuk is eltitkolni.

– No és a te fölfedezésedben, Eugenia, mennyi volt a véletlen? Valld csak be. Úgy esett, hogy észrevetted a csillagot. Úgy esett, hogy összevetetted egy másik térképpel. Vagy nem eshetett volna meg, hogy elkerüli a figyelmedet? És mások figyelmét is hasonló körülmények között?

Insigna nem válaszolt, arckifejezése azonban elégedettséggel töltötte el Pittet. A férfi hangja lággyá, csaknem hipnotikussá enyhült.

– És ha csak száz év haladékot kapunk! Ha csak száz évet kapunk arra, hogy fölépítsük az új társadalmat, akkor elég nagyok és elég erősek leszünk ahhoz, hogy megvédjük magunkat és rákényszerítsük a hívatlan látogatókat, hogy hagyjanak bennünket békében és keressenek maguknak másutt lakóhelyet. Ennél tovább nem kell rejtőzködnünk.

Insigna most sem válaszolt.

– Sikerült meggyőzőnöm téged? – firtatta Pitt.

– Nem teljesen – rázta meg a fejét az asszony.

– Akkor gondolkozz el rajta, és én csak egy dologra kérlek. Amíg gondolkozol, ne szólj senkinek egy szót sem a Szomszéd Csillagról, és add át nekem megőrzésre az összes rá vonatkozó adatot. Nem fogom megsemmisíteni. Megígérem. Szükségünk lesz rájuk, ha útra kelünk a Szomszéd Csillagra. Ennyit kérhetek tőled, Eugenia?

– Igen – mondta végre az asszony szinte suttogva. De aztán hirtelen föllángolt.

– Egy dologhoz viszont ragaszkodom – jelentette ki szenvedélyesen. – Szeretném magam elnevezni a csillagot. Ha én adok neki nevet, akkor az én csillagom lesz.

Pitt elmosolyodott.

– Hogy akarod nevezni? Insigna Csillaga? Eugenia Csillaga?

– Dehogy. Ennyire azért nem vagyok ostoba. A neve legyen Nemezis.

– N–E–M–E–Z–I–S?

– Igen.

– De hát miért?

– Még a huszadik század vége felé rövid időre lábra kapott az az elképzelés, hogy a Napnak esetleg van egy szomszédos csillaga. Akkoriban ez annyiban is maradt. Nem sikerült fölfedezni a szomszédos csillagot, amelyet az akkori írásokban Nemezisként emlegettek. Én azoknak a merész gondolkodóknak az emléke előtt szeretnék tisztelegni.

– Nemezis? Nem volt egy ilyen nevű görög istennő? Méghozzá, ha nem tévedek, egy elég kellemetlen nőszemély.

– A Megtorlás, a Jogos Bosszú, a Büntetés istennője. A nyelvben aztán köznévként honosodott meg. Amikor utánanéztem, a számítógép „archaikus” szóként jellemezte.

– És azok a régiek miért választották éppen a „Nemezis” szót?

– Úgy tudom, az üstökösfelhő miatt. A Nemezis a Nap körüli keringése során minden huszonötmillió évben áthaladt ezen a felhőn, és olyan kozmikus katasztrófákat okozott, amelyek a Föld élővilágának jelentős részét elpusztították.

– Valóban? – hökkent meg Pitt.

– Nem, ez csak feltevés, amely nem bizonyosodott be. Én azonban mégis megmaradnék e név mellett. És ahhoz is ragaszkodom, hogy engem őrizzenek meg névadóként.

– Ezt megígérhetem, Eugenia. Te fedezted föl, s ez így is fog szerepelni. Majd ha az emberiség többi része is fölfedezi a Nemezis tájékát – ugye, így kell helyesen mondani? –, akkor azt is meg fogják tudni, hogy kit illet az első fölfedezés dicsősége. A te csillagod, a Nemezis lesz a Nap mellett az első csillag, amely be fog ragyogni egy emberi civilizációt, ő lesz a legeslegeső, amely olyan emberi civilizáció fölött fog ragyogni, amely nem a Földön keletkezett.

Pitt elkísérte a tekintetével az asszonyt, és egészében véve nyugodt volt. Eugenia tartani fogja magát a vonalhoz. Kitűnő húzás volt az a saját csillag. Biztos, hogy a saját csillagához el akar menni. Biztos, hogy rabul ejti az a lehetőség, hogy a saját csillaga körül fölépüljön egy ésszerű és rendezett civilizáció, amely szülőanyja lehet a Galaxis minden civilizációjának.

Ám ekkor, amikor már-már beleringatta magát a fényes jövő ígéretébe, hirtelen beléhasított egy számára teljesen idegen rettenet balsejtelme.

– Miért éppen Nemezis? Hogy jutott eszébe éppen a Megtorlás istennőjének a neve? Nem sok hiányzott hozzá, hogy engedjen a rátörő gyengeségnek, és baljós előjelet lásson ebben.

III. Az anya

Eljött a vacsora ideje, és Insigna olyan hangulatban volt, amikor egy kicsit tartott a tulajdon lányától.

Az utóbbi időben, maga sem tudta, miért, egyre gyakrabban úrrá lett rajta az ilyen hangulat. Az lehet talán a magyarázata, hogy Marlene mind jobban magába vonult, hallgatagga vált, mintha képtelen volna szavakba foglalni a fejében kavargó mély gondolatokat.

És Insignának ez a feszengő féelme néha büntudattal társult: büntudattal, mert hiányzik belőle a lánya iránti anyai türelem; büntudattal, mert a kelleténél jobban odafigyel a kislánya előnytelen külsejére. Tény, hogy Marlene nem örökölte az anyja szokványos csinosságát vagy az apja nem éppen szokványos jóképűségét.

Marlene alacsony volt – és nyers. Ez volt az egyetlen szó, amely Insigna szerint pontosan illett szegény Marlenére.

No és persze a szegény. Mert magában szinte mindig ezt a jelzőt alkalmazta vele kapcsolatban, és alig tudta tartóztatni magát, hogy hangosan is ki ne csússzon a száján.

Alacsony. Nyers. Zömök, anélkül hogy kövér lenne. Ez volt Marlene. Hiányzott belőle minden báj. A haja sötétbarna, jó hosszú és elég egyenes. Az orra kissé krumpliorr, a szája két végénél kicsit lefittyed, az álla kicsi, a lány egész magatartása passzív és befelé forduló.

Ott volt azonban a szeme, a nagy, fényesen csillogó fekete szempár, a fölötte ívelő pompás fekete szemöldök, a szinte mesterségesnek ható hosszú szempillák. Csakhogy az önfeléd pillanatokban mégoly elragadó szemek önmagukban mégsem pótolhatják minden másnak a hiányát.

Insigna már Marlene ötéves kora óta tisztában volt vele, hogy a kislánya sohasem fog csupán fizikai vonzerejével magához láncolni egy férfit, és az évek során ez még csak szembeszökőbbé vált.

Tízéves kora előtt, nyilvánvalóan koravén intelligenciájával és szikrázó értelmével magára vonta Aurinel lányha érdeklődését. Marlene félénk tartózkodással élvezte a fiú társaságát, mint aki homályosan sejti, bár pontosan maga sem tudja, mi az, ami megbizsergeti a vérét egy fiú nevezetű lénynek a jelenlétében.

Insigna úgy látta, hogy Marlene az utóbbi két év során végre tisztázta magában a „fiú” jelentőségét. Ebben kétségkívül segített neki, hogy szinte válogatás nélkül falta azokat a könyveket és filmeket, amelyekhez szellemileg ugyan felnőtt már, de testileg még nem, csakhogy Aurinel is fölserdült, és ahogy a hormonok dolgozni kezdtek a testében, ő is többre vágyott a gyerekes évődésnél.

Azon az estén Insigna megkérdezte a vacsoránál:

– Milyen napod volt ma, kicsikém?

– Elég csendes. Aurinel keresett, de gondolom, erről ő is beszámolt neked. Sajnálom, hogy úgy kell vadásznod rám.

Insigna fölsóhajtott.

– De hát, Marlene, nem tehetek róla, néha az az érzésem, hogy boldogtalan vagy, és csak természetes, hogy aggódom miattad? Túl sokat vagy egyedül.

– Szeretek egyedül lenni.

– Én nem úgy látom. Semmi jel sem mutatja, hogy olyan boldog lennél egyedül. Sokan vannak, akik szeretnének barátkozni veled, és te is boldogabb lehetnél, ha a közeledbe engednéd őket. Aurinel a barátod.

– Volt. Mostanában másokkal van elfoglalva. Ma kibújt a szög a zsákból. Dühítő volt. Csak láttad volna, hogy ette a fene Dolorette-ért.

– Nem hibáztathatod csak Aurinelt – intette Insigna. – Hiszen Dolorette egyívású vele.

– Testileg – biggyesztette le a száját Marlene. – Micsoda üres hólyag.

– A fiú korában sokat számít a testi fejlettség.

– Ezt nem is titkolja. Ezért ő is ugyanolyan hólyag. Minél többet legyeskedik Dolorette körül, annál üresebb lesz a feje. Én csak tudom.

– Csakhogy ő is idősödik, Marlene, és ha benő a feje lágya, maga is rájön, mi a fontos az életben. Aztán te is idősebb leszel...

Marlene talányosan vizsgálgatta Insignát. Aztán csak legyintett.

– Ugyan, anyu. Magad sem hiszed, amire célzol. Nem hiszed egy pillanatig sem.

Insigna elpirult. Hirtelen rádöbbedt, hogy Marlene nem találomra beszél. Hanem tudja – de honnan? Insigna mindent megtett, hogy őszintének hasson, amit mond, sőt igyekezett át is érezni. Marlene azonban könnyedén átlátott rajta. És ez már nem az első eset. Insigna kezdte megérteni, hogy Marlene mérlegeli a hangsúlyokat, az egyes szavak közötti megtorpanásokat, a mimikát, és mindig rájön arra, amit az ember titkolni akar előtte. Bizonyára ez az a képessége, ami egyre jobban elrettentí Insignát Marlenétől. Mert ki is akar átlátszó üveg lenni a másik korholó pillantása előtt?

Mi olyat mondhatott például Insigna, amiből Marlene azt a következtetést vonta le, hogy a Föld pusztulásra van ítélve? Nem ártana ezt tisztázni vele.

Insignán egyszerre csüggedtség vett erőt. Minek próbálkozzon, ha egyszer úgysem tudja becsapni Marlenét?

– Beszéljünk hát nyíltan, kedvesem – adta meg magát. – Mit szeretnél?

– Látom, hogy valóban szeretnéd tudni – mondta Marlene – ezért elárulom neked. Szeretnék elmenni innen.

– Elmenni? – ismételte Insigna döbbedten, mintha képtelen volna fölfogni a mindennapi szó értelmét. – És hova akarnál elmenni?

– A Rotor nem az egész világ, anyu.

– Persze hogy nem. De több mint két fényéven belül ez az egyetlen.

– Dehogyan, anya, ez nem így van. Még kétezer kilométer sincs, és ott van az Erythro.

– Az alig jöhet tekintetbe. Ott nem lehet élni.

– De hiszen ott is élnek emberek.

– Az igaz, csak hogy kupola van a fejük fölött. Tudósok meg mérnökök egy csoportja végez ott tudományos munkát. Az a kupola sokkal kisebb, mint a Rotor. Ha itt szorongsz, akkor ott mit éreznél?

– A kupolán kívül egy egész világ van az Erythrón. Egyszer majd az emberek kirajzanak és az egész bolygót benépesítik.

– Meglehet. De ez még távolról sem olyan biztos.

– De én biztos vagyok benne.

– Még ha úgy lesz is, évszázadok telhetnek el addig.

- Egyszer el kell kezdeni. Miért ne lehetnék én is az elkezdők között?

- Ne nevettesd ki magad, Marlene. Hiszen itt van egy minden kényelmet megadó otthonod. Mikor kezdődött ez az egész?

Marlene összeszorította a száját, aztán annyit mondott:

- Nem tudom biztosan. Pár hónapja talán, de egyre rosszabb. Egyszerűen képtelen vagyok elviselni ezt a Rotort.

Insigna összevont szemöldökkel vizsgálta a lányát. Magában azt gondolta, hogy a kislánya úgy érzi, elvesztette Aurinelt, aki örökre összetörte a szívét, ezért ő most eltűnik, és ezzel bünteti a fiút. Száműzetésbe vonul egy puszta világra, és ő majd sajnálni fogja...

Igen, ez teljességgel elképzelhető. Visszaemlékezett rá, amikor ő volt tizenöt éves. A szív akkor még olyan törékeny, hogy elég egy kis ütés, és megreped. A tizenévesek gyorsan meggyógyulnak, nincs viszont az a tizenöt éves, aki ezt akkor hajlandó vagy képes lenne elhinni magáról. Tizenöt év! Később, később jön az, amikor... De hagyjuk ezt!

- Mi az, ami úgy vonz téged az Erythróra, Marlene?

- Magam sem tudom. Hiszen olyan nagy világ. Miért ne lenne természetes, hogy valaki egy nagy világra vágyik, mint, mondjuk - az utolsó szót csak némi tétovázás után tudta kipréselni magából -, mint, mondjuk, a Föld?

- Mint a Föld! - csattant föl Insigna. - De hiszen te sohasem voltál a Földön. Te nem tudsz semmit a Földről!

- Rengeteget láttam róla, anyám. A könyvtárak zsúfolva vannak a Földről szóló filmekkel.

(Igen, voltak. De egy idő óta Pitt úgy véli, hogy az ilyen filmeket el kell zárni - sőt meg kell semmisíteni. Azt vallja, hogy a Naprendszerből való kiszakadás valóban szakítás legyen: semmi értelme fönntartani a Föld iránti művi nosztalgiát. Insigna ezt hevesen ellenezte, most azonban mintha egyszerre maga is megértené Pitt szempontjait.)

- Marlene, nem veheted komolyan azokat a filmeket. Azok megszépítik a dolgokat. Főleg a régmúlt időkről regélnek, amikor a Földön még jobb volt minden, bár akkor sem volt olyan jó semmi, mint ahogy állítják.

- Akkor is.

- Mi az, hogy „akkor is”? Van fogalmad róla, mi van a Földön? Ma már egy lakhatatlan nyomortanya az egész. Ezért rajzoltak ki az emberek a telepekre. A Föld rettenetes nagy világát odahagyták az apró civilizált telepek kedvéért. Eszébe sem jutna senkinek visszaköltözni onnan.

- Még mindig több milliárd ember él ott a Földön.

- Éppen ez teszi lakhatatlan nyomortanyává. Akik ott élnek, azok is csak az első alkalmat várják, hogy kereket oldjanak. Ezért van aztán, hogy olyan sok telep épült, és azok is túlszűfoltak. Ezért hagytuk oda a Naprendszeret és jöttünk el ide, kedvesem.

- Apa is a Földön él – jegyezte meg Marlene halkán. – Ő sem hagyta el a Földet, bár megtehetette volna.

- Nem, ő nem hagyta el. Ott maradt a Földön – mondta az asszonya homlokát ráncolva, igyekezően megőrizni a hangja nyugalalmát.

- És mondd, anyu, miért?

- Ugyan, Marlene, ezt már megbeszéltük. Sokan otthon maradtak. Nem akartak szakítani a jól ismert hellyel. A Rotoron csaknem minden családban van olyan, aki hátra maradt. Ezt te is nagyon jól tudod. Csak nem akarsz visszatérni a Földre? Mondd, ezt akard?

- Nem, anyám. Egyáltalán nem.

- Még ha akarnád, sem tehetnéd meg. Több mint két fényévnnyire vagyunk onnan. Ezt csak megérted te is.

- Persze hogy megértem. Én csak azt szerettem volna mondani, hogy itt van az orrunk előtt egy másik Föld. Az Erythro. Oda szeretnék elmenni. Oda úz valami.

Insigna képtelen volt visszafogni magát. Csaknem iszonyodva hallotta a saját szavait:

- Ezek szerint te is el akarsz hagyni, akárcsak az apád.

Marlene megrándult, de aztán sikerült összeszednie magát:

- Hát igaz, anyu, hogy ő elhagyott téged? Talán nem úgy alakulnak a dolgok, ha te másként viselkedsz. – Majd csendesen, mintha csak azt akarná mondani, hogy befejezte a vacsorát, hozzátette: – Ugye, te kergetted el őt, anyu?

IV. Az apa

Furcsa vagy talán ostoba dolog, hogy még tizennégy év távlatából is elviselhetetlen fájdalmat okoznak neki ezek az emlékek.

Crile száznyolcvan centiméteres magasságával kirítt az átlagosan alig százhetven centiméteres rotorri férfiak közül. Akárcsak Janus Pitt esetében, már csak egyedül ez a tény olyan erős sugárzó dicsfényvel övezte a férfit, amely jóval azután is megmaradt, hogy az asszony rájött, ha nem is merte teljesen bevallani magának, hogy nem remélhet támaszt ettől az erőttől.

Darabos arca, feltűnő orra, kiugró pofacsontjai, erős álla valahogy éhes ragadozó kifejezést kölcsönöztek neki. Egész lényéből sugárzott a férfias erő. Az asszony szinte érezte annak illatát, amely egyből levette őt a lábáról, amikor találkoztak.

Insigna akkor végzős csillagászati szakos diák volt, a Földön végezte diplomamunkáját, s alig várta, hogy visszatérjen a Rotorra és megpályázza a Távpróbára meghirdetett állást. Lelkesítették azok a nagy eredmények, amelyeket a Távpróbától remélt (de álmodni sem merte, hogy éppen az ő nevéhez fog fűződni a legmeglepőbb fölfedezés).

És ekkor találkozott Crile-lal, és zavartan tapasztalta, hogy fülig belebolondult egy földlakóba – egy Föld-lakóba! Egyik napról a másikra elkészült rá lélekben, hogy Távpróbát, mindent odahagyjon és ott maradjon a Földön, csak hogy vele lehessen...

Még most is látja a férfi arcán a meglepődést, amikor a tudomására hozta ezt, s az azzal válaszolt, hogy inkább ő jön el a kedvéért a Rotorra. Gondolni sem mert volna arra, hogy a férfi kész lenne odahagyni világát – az ő kedvéért.

Insignának fogalma sem volt róla, és sohasem tudta meg, hogyan sikerült Crile-nak megszereznie az engedélyt, hogy a Rotorra jöjjön.

Hiszen elég szigorúak voltak a bevándorlási szabályok. Ha egyszer egy telep elért egy bizonyos népességet, rögtön leengedte a betelepülni szándékozók orra előtt a sorompót, egyrészt mert csak egy bizonyos számú embert képes

kényelmesen eltartani, másrészt pedig szigorúan vigyázott rá, hogy megőrizze ökológiai egyensúlyát. Azok, akik valamilyen halaszthatatlan ügyben odalátogattak a Földről – vagy akár a többi telepekről –, alapos fertőtlenítési procedúrának kellett hogy alávetessék magukat, sőt egy időre karanténba is zárták őket, és kötelesek voltak minél előbb elhagyni a telepet.

Itt volt viszont Crile a Földről. Egy alkalommal panaszkodott ugyan a többhetes várakozásra, amely nyilván része volt a fertőtlenítési procedúrának, és az asszonynak titokban még hízelgett is a kitartása. Lám, mennyire ragaszkodik hozzá, hogy kész mindent elviselni.

Volt idő azonban, amikor a férfi magába vonult és elhanyagolta az asszonyt, aki ilyenkor eltűnődött azon, valójában mi is készíthette a másikat arra, hogy mindezeket a nehézségeket felvállalja a Rotorért. Lehet, hogy nem is ő, hanem a Földről való menekülés kényszere volt a mozgatórugója. Elkövetett talán valamilyen bűnt? Gyilkos ellenséget szerzett magának? Egy asszonytól fut, akit megunt? Sosem merte megkérdezni tőle. A másik pedig sohasem kínálkozott magyarázattal.

Amikor végre megkapta az engedélyt, akkor is nyitva maradt a kérdés, hogy meddig maradhat a Rotoron. A Bevándorlási Hivatalnak kellene őt külön engedéllyel ellátnia, hogy a Rotor teljes jogú polgárává válhasson, ami aligha valószínű.

Insigna számára külön vonzerőt jelentett mindaz, ami Crile Fishert elfogadhatatlanná tette a rotoriak szemében. A földiségében ő a másság varázsát érezte. A tősgyökeres rotoriak óhatatlanul lenézik benne az idegent – még ha papíron nem is az –, őneki viszont még ez is erotikus gyönyör forrásául szolgált. Íme, kész megívni érte és diadalmaskodni egy ellenséges világgal szemben.

Amikor a férfi megpróbált valamilyen kereső foglalkozás után nézni, hogy beilleszkedjék az új társadalomba, az asszony volt az, aki fölhívta a figyelmét arra, hogy ha elvesz egy rotori nőt – aki már harmadik generáció óta itt honos –, az nyomós indokul szolgálna a bevándorlási hatóság szemében a teljes jogú polgárság megadásához.

Crile először meglepődött, mint akinek az ilyesmi eszébe sem jutott, csak aztán csillant föl szemében az öröm. Ez egy kis csalódást okozott Insignának. Mennyivel hízelgőbb lenne, ha a szerelem és nem az állampolgárság elnyerése vezetné őt az oltárhoz, de aztán belenyugodott, hogy ha ez az ára...

Így hát a szokásos hosszú rotori jegyesség után összeházasodtak.

A házasság nem sok változást hozott az életükbe. Az újdonsült férj szerelme nem lángolt hevesebben, mint ahogy korábban sem tűnt ki szenvedélyes lobogásával. Feleségét magától értetődő gyöngédséggel vette körül, amely csak néha izzott föl arra a hófokra, hogy az asszonyban azt az érzetet keltse: ha nem is merül el teljesen a boldogságban, de legalább néha meg-megmelegszik a tüzénél. Sohasem volt hozzá durva vagy goromba, és elvégre valóban föladta őérte a saját világát, és számos kényelmetlenséget vállalt magára, csak hogy mellette lehessen. Ez csak a javára szólhat, és Insigna úgy is értékelte.

A házasságkötés meghozta ugyan Crile számára a teljes jogú polgári státust, de ez sem volt képes elűzni belőle a lelke mélyén megbújó elégedetlenséget. Insigna jól látta ezt, és nem is tudta egészen kárhozhatni érte. Hiába volt teljes jogú polgár, mivel nem a Rotoron született, a legérdekesebb rotori foglalkozások zárva maradtak előtte. Az asszony nem tudta, milyen szakmában járatos a férje, mivel az sohasem beszélt előtte iskoláiról. Az látszott rajta, hogy nem műveletlen, és semmi lealacsonyító nincs abban, ha valaki önműveléssel szerzi meg a tudását. Insigna azonban azzal is tisztában volt, hogy a telepekkel ellentétben a Föld lakói nem tekintik magától értetődőnek a felsőfokú végzettséget.

Az asszony sokat rágódott ezen a dolgon. Azzal nem törődött, hogy Crile Fisher a Földről való, és emiatt kész volt elviselni a barátai és a kollégái szemrehányásait. Azt viszont már aligha lett volna képes megemészteni, hogy a férje ráadásul még iskolázatlan is.

Ám ilyesmivel nem is vádolta senki a férjét, aki türelmesen végighallgatta őt, amikor a Távpróbán végzett munkájáról mesélt neki. Persze a technikai részletek fölemlítésével sohasem tette próbára a férfi tudását. Az azonban néha

magától is rákérdezett ilyen részletekre, vagy megengedett egy-egy megjegyzést, és az asszony jó szívvel fogadta azokat, mert mindig sikerült elhitetnie magával, hogy azok egytől egyig intelligens kérdések és megjegyzések.

Fishernek sikerült állást találnia az egyik farmon, amely bármilyen tisztos, sőt fontos munka volt is, nem állt valami magasan a társadalmi ranglétrán. Ebből nem csinált ügyet, és ami igaz, az igaz, nem is panaszkodott emiatt, de sohasem beszélt a munkájáról, és nem adta jelét, hogy kedve telne benne. És mindig körülengte őt az elégedetlenségnek a levegője.

Ezért Insigna rájött, hogy jobb, ha felhagy az olyan kedélyes érdeklődéssel, hogy „mi volt ma a munkahelyeden, Crile?”

Amikor kezdetben néhányszor érdeklődött, a válasz mindig egy elutasító „semmi különös” volt. Ezzel le is zárta az ügyet, és csak az arcán futott végig egy bosszús felhő.

Idővel egyre nagyobb tartózkodással beszélt neki a saját pitiáner hivatali ügyeiről és bosszúságairól is. Még ezt is úgy foghatná föl, hogy hátrányos összehasonlítást tesz az ő munkájával.

Insigna kénytelen volt bevallani, hogy alapvetően voltak ezek az aggályai, hogy inkább a saját bizonytalanságai tükröződtek azokban, mint a máséi. Hiszen Fisher mindig türelmesen végighallgatta, ha szükségét érezte, hogy beszéljen neki a munkájáról. Néha még lanyha érdeklődésre valló kérdéseket is fölített a hipermeghajtásról. Insigna azonban csak keveset vagy semmit sem tudott erről.

Annál jobban érdekelte a férfit a rotori politika, és a földiekre jellemző türelmetlenséggel bírálta annak kicsinyességét. Az asszony küzdött magával, nehogy elárulja emiatti nemtetszését.

Idővel aztán a hallgatás fala emelkedett középük, amelyet csak hébe-hóba tört át a látott filmek közönyös megvitatása, egy-egy társasági rendezvény és az élet egyéb apró eseményei.

Azt sem lehetne állítani, hogy ezt boldogtalanságként fogták volna föl. A kalácsot gyorsan föl váltotta a fehér kenyér, ám vannak rosszabb dolgok is, mint a fehér kenyér.

Sőt még némi előny is származott ebből. A szigorúan titkos munka megkövetelte, hogy senkinek sem szabad beszélnie a munkájáról, ám hány van olyan, aki ne súgott volna meg a házastársának egy-egy titkot? Az volna a világ legtermészetesebb dolga, ha ő is elmondaná a férjének azt a nagy fölfedezését, amely, amíg csak ember lesz az ember, megörökíti az ő nevét a csillagászat évkönyveiben. És ha előbb avatja be őt és csak utána Pittet? Ha lelkesedve odarohan hozzá, hogy „Találd ki! Találd ki! Sose találod ki”...

De nem ezt tette. Eszébe sem jutott, hogy Fishert netán érdekelné a dolog. Másokkal, még a farmerekkel vagy akár a hengerészekkel is szívesebben beszél a munkájukról, mint övele.

Így semmi erőfeszítésébe nem került, hogy elhallgassa előtte a Nemezist. Ez az ügy eleve halott volt közöttük, közömbös, nem létező, egészen addig a szörnyű napig, amikor a házasságuk végleg zátonyra futott.

8

Mikor is volt az, amikor teljes szívből Pitt oldalára állt?

Kezdetben Insigna számára rettentőnek tetszett az a gondolat, hogy a Szomszéd Csillagot titokban kell tartani, mélyen fölkaparta az a lehetőség, hogy elhagyják a Naprendszer egy olyan cél kedvéért, amelyről semmit sem tudnak azon kívül, hogy hol található. Erkölcstelennek és gyalázatosan tisztességtelennek tartotta, hogy lopakodva, az emberiség többi részének kizárásával fogjanak hozzá az új civilizáció építéséhez.

Csak azért adta be a derekát, mert Pitt a telep biztonságára hivatkozott; eltökélte azonban, hogy négyszemközt harcolni fog Pitt-tel, érvekkel száll szembe vele. Ezeket az érveket addig-addig csiszolgatta magában, amíg betonszilárdaknak és megtámadhatatlanoknak nem érezte őket – aztán valahogy mégsem állt elő velük soha.

Mindig, mindig Pitt volt az, aki kezdeményezett.

A kezdet kezdetén azzal ijesztgette:

- Ne felejtse el, Eugenia, hogy többé-kevésbé a véletlen vezetett rá a társcsillagra, s ugyanez valamelyik kollégáddal is megeshet.

- Nem valószínű... - kezdte az asszony.

- Nem, Eugenia, mi nem hagyatkozhatunk a valószínűségre. Nekünk biztosra kell mennünk. Te gondoskodni fogsz arról, hogy senki se keresgéljen azon a helyen, hogy senki se férjen hozzá azokhoz a számítógépes anyagokhoz, amelyek elárulhatnák a Nemezis helyét.

- Hogy tudnám én ezt elérni?

- Nagyon is könnyen. Beszéltem a főbiztossal, és mostantól kezdve egyedül te fogod össze a Távpróba-kutatást.

- De hiszen ez azt jelenti, hogy én a feje fölött...

- Úgy van. Ez azt jelenti, hogy te előrerukkolsz felelősségben, fizetésben és társadalmi pozícióban egyaránt. Melyik ellen van kifogásod?

- Nekem nincs kifogásom egyik ellen sem - felelte Insigna, és hevesen dobogni kezdett a szíve.

- Meggyőződésem, hogy te nagyon jól be fogod tölteni a főcsillagász posztját, a legfőbb feladatod azonban az lesz, hogy amit csinálni fogtok, az a lehető legjobb minőségű és legnagyobb horderejű munka legyen, ám ne legyen semmi köze a Nemezishez.

- De Janus, örökké nem tarthatod titokban.

- Nem is akarom. Ha egyszer kimozdulunk a Naprendszerből, mindenki meg fogja ismerni az úticélunkat. Addig viszont minél kevesebben tudnak róla, annál jobb, és azok a kevesek is minél később szerezzenek róla tudomást.

Insigna kissé szégyenkezve konstataulta, hogy előléptetése lehűtötte az ellenkezését.

Más alkalommal Pitt nekiszegelte:

- Mi van a férjeddal?

- Hogyhogy mi van a férjemmel? - vonult azonnal védekező állásba Insigna.

- Ha jól tudom, a Földről való.

Insigna összeszorította a száját.

- A Földön született, de rotori polgár.

- Értem. Föltételezem, hogy a Nemeziszről nem tettél neki említést.

– Egyetlen szóval sem.
– Elmondta neked a férjje, hogy miért hagyta oda a Földet, és miért mozgatózott meg minden követ, hogy rotori polgár lehessen?

– Nem, nem mondta el. Én meg nem kérdeztem.
– De téged ez nem izgat?

Insigna némi tétovázás után bevallotta:

– Néha igen.

Pitt elmosolyodott.

– Én talán meg tudnám mondani.

És apránként meg is mondta. Soha nem tolakodóan. Nem zúdította rá dézsával a vizet, hanem minden beszélgetéskor el-elhullajtott egy-egy vízcseppet. Ezzel sikerült az asszonyt kiráncigálni szellemi csigaházából. Hiszen a rotori élet hajlamossá tette arra, hogy behunyja a szemét a Rotoron kívüli világra.

Pitt azonban az elbeszéléseivel, a javasolt filmekkel segített fölnyitni a szemét és ráébreszteni a Földre, annak sok-sok milliárdos népességére, a járványként pusztító éhezésre, erősvakra, kábítószerekre és elidegenedésre. Lassan-lassan olyannak látta a Földet, mint a nyomorúság feneketlen kútját, amelytől jobb minél távolabbra elmenekülni. Most már nem csodálta, hogy Crile Fisher is eljött onnan. Inkább azon csodálkozott, hogy miért csak olyan kevesen követték a példáját.

De a telepeknek sem volt sokkal jobb a soruk. Megtudta, hogyan zárkóztak be önmagukba, hogyan akadályozták meg, hogy az emberek szabadon közlekedhessenek közöttük. Minden telep tartott a többi mikroszkopikus flórájától és faunájától. A kereskedelem fokozatosan elhalt, és egyre inkább átvették a helyét a gondosan fertőtlenített automata úrhajók.

A telepek gyűlölködtek és torzsalkodtak egymással. A Mars körüli telepekkel sem volt sokkal jobb a helyzet. Egyedül a kisbolygóövezetben szaporodtak akadálytalanul a telepek, de ők is növekvő gyanakvással szemlélték az összes belső telepet.

Insigna egyre jobban egyetértett Pitt-tel, sőt maga is egyre jobban lelkesedett azért az eszméért, hogy el kell menekülni

ebből a túrhetetlen nyomorúságból, és meg kell vetni egy olyan világrendszer alapjait, amelyből kiirtják a szenvedés magjait. Új kezdet, új lehetőség.

Ekkor fölfedezte, hogy úton van egy kisbaba, és a lelkesedése kezdett lelohadni. Önmagát meg Crile-t kitenni a hosszú út kockázatainak még csak istenes. De kockáztatni egy csecsemőt, egy gyermeket...

Pitt megőrizte hidegvérét. Gratulált az asszonynak:

- A kicsi itt fog megszületni, és lesz némi idő, hogy alkalmazkodj az új helyzethez. Legalább másfél évbe beletelik, mire fölkészülünk az útra. És akkorra te is be fogod látni, milyen szerencsés vagy, hogy nem kell többet várnod. A gyermek semmi emléket sem fog őrizni a tönkrement bolygóról és a reménytelenül megosztott emberiségről. Ő már csak egy új világot fog ismerni, amelyben teljes kulturális egyetértésben élnek az emberek. Szerencsés gyermek. Boldog gyermek. Az én fiam meg a lányom már felnőtt, már rajtuk van a bélyeg.

És ettől kezdve Insignának is újból ebben a kerékvágásban kezdtek járni a gondolatai, és mire Marlene megszületett, valóban maga is rettegni kezdett a késedelemtől, attól, hogy mielőtt útra kelnek, a gyermeket még megfertőzheti a Naprendszer nyüzsgő csódtömege.

Ekkorra már vita nélkül Pitt oldalán állt.

Insigna nagy megkönnyebbülésére Fisher el volt ragadtatva a gyermektől. Nem nézte volna ki belőle a szerető apát. És most szüntelenül dédelgeti Marlenét, és szó nélkül kiveszi a részét a gyermeknevelés gondjaiból. Közben maga is valósággal kivirágzott.

Marlene első születésnapjának közeledtével a Naprendszert bejárta a hír, hogy a Rotor elköltözni készül. Ez a tény szinte az egész rendszert megrázó válsággá mérgesedett, és Pitt, aki ekkor már a főbiztosi poszt vitathatatlan várományosa volt, komor elégtétellel vette mindezt tudomásul.

- Mit tehetnének? - fortyogott. - Semmiképpen sem tarthatnak vissza bennünket, és a hűtlenségről szóló minden rikoltozásuk, a saját naprendszeri sovinizmusuk kinyilvánításával párosulva, csak oda vezet, hogy gátolni fogja

őket a hipermeghajtás kutatásában, ez pedig nagyon is kapóra jön nekünk.

– De hát hogy szivárgott ki a híre, Janus?

– Erről én gondoskodtam – mosolygott a férfi. – Most már eljött az ideje, hogy többé nem bánom, ha tudnak a távozásunk tényéről, föltéve ha továbbra is titokban marad az úticélunk. A távozás tényét úgysem lehet sokáig titokban tartani. Hiszen szavazásra kell vinnünk az ügyet, és ha egyszer a rotorikak tudnak távozási szándékunkról, biztos lehetsz benne, hogy az egész rendszer is tudomást fog szerezni róla.

– Szavazás lesz?

– Hát persze. Gondold csak végig. Nem kelhetünk útra egy telepre való emberrel, olyanokkal, akik túlságosan félnek vagy túlzott honvágyat éreznek a saját Napjuk iránt. Így eleve kudarcra volnánk kárhozható. Csak azokat vihetjük magunkkal, akik akarják, sőt követelik az utazást.

Természetesen tökéletesen igaza volt. Szinte már másnap kezdetét vette a Naprendszerből való távozás melletti kampány, és a hír kiszivárgásának ténye segítette enyhíteni a Rotoron kívüli – és belüli – reakció hevességét.

Egyes rotorikakat lelkesített a perspektíva; másokat megriasztott. Fisher fölháborodottan fogadta a hírt, és egyik nap ki is jelentette, hogy örületségnek tartja az egészet.

– De elkerülhetetlen – csillapítgatta Insigna, gondosan ügyelve a semlegességre.

– Miért? Mi értelme volna annak, hogy kószálni kezdjünk a csillagok között? Mert hova is mehetnénk? Hiszen nincs semmi odakint.

– Sok milliárd csillag van odakint.

– De hány bolygó? Egyetlen lakható bolygóról sem tudunk, és másfélét is csak egy párat ismerünk. Tudomásunk szerint a mi Naprendszerünk az egyetlen otthon.

– Az emberiségnek a vérében van az úttörés – ismételte el az asszony Pitt kedvenc mondását.

– Ez csak romantikus ostobaság. Valóban elhiszi valaki, hogy az emberek meg fogják szavazni, hogy eltérjenek minden köteléket az emberiség testétől és eltűnjenek az űrben?

- Nekem az az érzésem, Crile, hogy a rotoriak nagy része éppen ezt akarja.

- Ez csak a Tanács propagandája. Azt hiszed, hogy az emberek meg fogják szavazni, hogy elhagyják a Földet? Elhagyják a Napot? Soha! Ha mégis így lenne, akkor mi megyünk a Földre.

Az asszonynak valami megmarkolta a szívét.

- No nem! - tiltakozott. - Vagy hiányzik neked a számum, a hóihar, a mistral vagy mi a neve? Hiányzik a nyakadba szakadó jég, víz vagy a dühöngő légáram? A férfi fölvonta a szemöldökét.

- Nem olyan vészes a dolog. Hébe-hóba előfordulnak viharok, de azokat előre meg lehet jósolni. Igazából még érdekesek is, ha nem túl hevesek. Egyenesen elbűvölő: egy kis hideg, egy kis meleg, egy kis csapadék. Csupa változatosság. Ez tartja életben az embert. Aztán meg gondolj a sokféle konyhára.

- Konyhára? Hogy mondhatasz ilyet, amikor a Földön a legtöbb ember éhezik. Hiszen egyebet sem csinálunk, mint élelmiszert gyűjtünk a Föld számára.

- Egyes emberek éheznek. De ez nem általános.

- Mindegy, nem várhatod el Marlenétől, hogy olyan feltételek között éljen.

- Sok milliárd gyerek él úgy.

- De az enyém nem lesz közöttük - jelentette ki Insigna hevesen.

Az asszony ettől kezdve minden reményét Marlenébe vetette. A kislány már a tizedik hónapjában járt, alul is, fölül is volt két-két fogacskája, járókájába kapaszkodva már totyogni tudott, és értelmes szemével kíváncsian tekintett a világba.

Fisher még mindig rajongott ezért a nem szép kislányért; sőt ha lehet, még az addiginál is jobban. Amikor nem dajkálgatta, akkor csak bámult rá, és elragadtatva dicsérte azokat a gyönyörű szemeket. Kiemelte a kislánya egyetlen bájos vonását, amely, úgy látszik, kárpótolta őt mindazokért, amelyeknek az híjával volt.

Úgy látszott, hogy Fisher biztosan nem tér vissza a Földre, ha emiatt örökre le kellene mondania Marlenéről. Insigna

abban valahogy nem bízott, hogy a Föld helyett őt választaná, azt az asszonyt, akit szeretett és akit nőül vett, ám Marlene bizonyára erősebb kapocsnak bizonyul önála.

De olyan biztos ez?

9

A szavazás utáni napon Eugenia Insigna a dühtől falfehéren találta Fishert. – Megrendezett választás volt – üvöltött elfulladva.

– Csitt! Fölébresztetted a gyereket – csitította az asszony.

A férfi egy pillanatig uralkodott magán.

Insigna is megnyugodott kissé, és halkán megjegyezte:

– Kétség sem fér hozzá, hogy az emberek el akarnak menni.

– És te is úgy szavaztál?

Az asszony latolgatta magában a választ. Annak semmi értelme, hogy hazugsággal próbálja lecsillapítani a férfit. Különben is, eddig sem rejtette véka alá a véleményét.

– Igen – felelte.

– Gondolom, Pitt utasítására tetted.

– Ugyan! – tiltakozott az asszony meglepetten. – Én tudok dönteni magam is.

– De hiszen te meg Ő... – kezdte, de aztán még idejében elharapta a szót.

Az asszony érezte, hogy a fejébe szökik a vér.

– Mit akarsz ezzel mondani? – fakadt ki most már maga is dühösen. Csak nem hűtlenséggel akarja megvádolni őt?

– Az a... az a politikus. Mindenáron főbiztos akar lenni. Ezt mindenki tudja. És te is föl akarsz kapaszkodni az ő hátán. A politikai lojalitást nem árt neked sem meglovagolni, nem igaz?

– Mire jutnék vele? Nekem ott nincs semmi keresnivalóm. Én csillagász vagyok, nem politikus.

– De hiszen előléptettek, nem? Idősebb, tapasztaltabb emberek fölé emeltek.

– Szeretném hinni, hogy a jó munkám miatt. (Hogy az ördögbe védje meg magát, ha nem tárhatja föl az igazságot?)

– Biztos vagyok benne, hogy te ezt hiszed. Csakhogy Pitt intézte el.

Insigna mélyet lélegzett.

– Hagyjuk ezt, ez nem vezet sehova.

– Figyelj ide! – mondta a férfi érdes suttogással, ahogy eddig is beszélt, amióta a felesége figyelmeztette, hogy Marlene alszik. – Én nem tudom elhinni, hogy egy egész telep csak úgy kész megkockáztatni a hiperrásegítő utazást. Ki tudná megmondani, hogy mi történik? Honnan tudhatni, hogy egyáltalán működni fog-e? Könnyen lehet, hogy mindnyájan belepusztulunk.

– A Távpróba kitűnően működött.

– Voltak élőlények a Távpróbán? Ha nem, akkor honnan tudod, hogy fogják az élőlények elviselni a hipermeghajtást? Mennyit tudsz te egyáltalán a hipermeghajtásról?

– Egy fikarcnyit sem.

– Hogyhogy nem? Hiszen ott dolgozol a laboratóriumban. És nem a farmokon, mint én.

(Valóban féltékeny, gondolta Insigna.) Fennhangon azonban azt mondta:

– Úgy beszélsz a laboratóriumról, mintha mindnyájan egyetlen teremben zsúfolódnánk ott össze. Már mondtam neked, hogy én csillagász vagyok, és semmit sem konyítok a hipermeghajtáshoz.

– Azt állítod, hogy Pitt sohasem beszélt neked erről?

– A hipermeghajtásról? De hiszen ő sem ért hozzá semmit.

– Azt akarod elhítenni velem, hogy senki sem tud semmit?

– Dehogy akarok ilyesmit. A hiperterések tudják. Ugyan már, Crile. Akiknek kell, azok tudják. A többiek pedig nem.

– Vagyis egy-két specialistán kívül kuss mindenkinek.

– Pontosan.

– Akkor hát nem is nagyon tudhatod, hogy a hiperutazás mennyire biztonságos. Csak a hiperterések tudják. De honnan tudod, hogy ők tudják-e?

– Föltételezem, hogy kikísérletezték.

– Föltételezed.

– A föltételezés reális. Ők arról biztosítanak bennünket, hogy biztonságos.

– És gondolom, ők sohasem állítanak valótlant.

– Hiszen ők is útra kelnek. Biztos vagyok benne, hogy kikísérletezték.

A férfi vizsla tekintettel nézett a feleségére.

– Lám, most már biztos vagy benne. A Távpróba a te gyermeked volt. Vitt magával élőlényeket is?

– Engem nem vontak be a tényleges munkába. Én csak a megszerzett csillagászati adatokkal foglalkoztam.

– Nem válaszoltál az élőlényekre vonatkozó kérdéseimre.

Insigna elvesztette a türelmét.

– Ide figyelj, nem vagyok hajlandó eltérni ezt a vég nélküli nyugtatást, aztán a gyerek is kezd nyugtalankodni. Nekem is volna hozzád egy-két kérdésem. Te mit szándékozol tenni? Velünk jössz?

– Nem vagyok köteles. A szavazás feltételei szerint aki nem akar, nem köteles csatlakozni.

– Tudom, hogy nem vagy köteles, de akarsz-e? Hiszen nem akarhatod azt, hogy széteszen a családunk? – tette hozzá, és mosolyogni próbált, de a mosolya elég fanyarra sikeredett.

Fisher kimért ünnepélyességgel kijelentette:

– De a Naprendszer sem akarom elhagyni.

– Inkább elhagysz engem? Meg Marlenét?

– Miért kellene elhagynom Marlenét? Ha saját magadat kockáztatod is ebben az esztelen kalandban, muszáj a gyermeket is kockára tenned?

– Ha én megyek, Marlene is jön – jelentette ki az asszony eltökélten. – Ezt jól véd a fejedbe, Crile. Hova tudnád őt vinni? Valamilyen félig kész kisbolygói telepre?

– Már hogy vinném oda! Én a Földről jöttem, és ha akarom, bármikor visszamehetek oda.

– Egy haldokló bolygóra? Szép.

– Légy nyugodt, még van hátra egy pár éve.

– Akkor miért költöztél el onnan?

– Azt reméltem, hogy hasznomra válik. Nem gondoltam, hogy a Rotorral jegyet váltok a semmibe.

– Hogyhogy a semmibe? – fakadt ki Insigna, végleg elveszítve a türelmét. – Ha tudnád, hova megyünk, akkor nem ragaszkodnál olyan nagyon a visszatéréshez.

– Miért? Hova tart a Rotor?

– A csillagokba.

– A nagy semmibe.

Dühösen egymásra meredtek, közben Marlene fölnyitotta a szemét, és az ébredés jeléül gagyogni kezdett. Fisher a babára sandított, és ellágyultan az asszonyhoz fordult:

– Eugenia, nem kell, hogy elszakadjunk. Én semmiképpen nem akarom elhagyni Marlenét. De téged sem. Jöjj velem!

– A Földre?

– Oda. Miért ne? Ott barátaim vannak. Még most is. Mint a feleségemnek, meg a gyerekemnek nem lesz nehéz bejutnotok. A Földet nem túlságosan érdekli az ökológiai egyensúly. Ott egy igazi nagy bolygón fogunk élni, és nem egy ilyen bűzös kis hólyagon az űrben.

– Egy óriás hólyagon, ami ezerszer úgy bűzlik. Nem, nem és nem!

– Akkor legalább Marlenét hadd vigyem magammal. Ha úgy érzed, hogy az út megéri a kockázatot, mivel mint csillagász tanulmányozni akarsz a világegyetemet, az a te dolgod, a gyerekek azonban itt kell maradnia a Naprendszer biztonságában.

– A Föld és a biztonság? Ne nevettesd ki magad! Erre megy ki hát az egész játék? Hogy elvedd tőlem a gyermekemet?

– A mi gyermekünk.

– Az én gyerekem. Te csak menj! Azt akarom. A gyereket azonban hagyd! Azzal jössz, hogy én jóban vagyok Pitt-tel, hát igen. Ez azt jelenti, hogy akár tetszik neked, akár nem, a kisbolygókra küldhetlek téged, ott aztán megnézheted, hogy jutsz vissza onnan a te oszlásnak indult Földre. Most pedig tűnj el az én lakásomból, és keress magadnak alvóhelyet, amíg el nem küldenek. Ha megüzened, hol vagy, majd utánad küldöm a személyes holmidat. És ne reménykedj, hogy visszajöhetsz. Ezt a helyet őrizni fogják.

Amikor mindezt kimondatta Insignával a túlcsonduló elkeseredés, ő maga is komolyan gondolta. Kérlelhette volna a férjét, könyöröghetett, hízeleghetett volna neki, vitatkozhatott volna vele. De nem tette. Kemény, engesztelhetetlen volt hozzá, és elküldte magától.

És Fisher el is ment. Ő pedig utána küldte a holmiját. Valóban úgy történt, hogy a férje megtagadta, hogy útra keljen a Rotorral. Mire az asszony kiadta az útját. És úgy tudja, hogy a férje visszament a Földre.

Örökre eltűnt az ő és Marlene életéből.
Örökre eltűnt. És ő tette ki a szűrét.

V. Az adomány

10

Insigna alaposan meglepődött saját magán. Még soha senkinek sem mondta el ezt a történetet, jöllehet tizennégy esztendeje alig volt olyan nap, hogy ne gondolt volna rá. Az még álmában sem fordult meg a fejében, hogy bárkinek elmesélhetné. Úgy vélte, magával viszi a sírba.

Nem azért, mintha a legkisebb mértékben is szégyenkeznie kellene miatta – ám ez csupán az ő magánügye.

És most tessék, fenntartás nélkül, részletesen kitalalta a kamasz lányának, akit még az imént is gyermeknek – egy különös és reménytelen gyermeknek tartott.

Ez a gyermek pedig most itt ül vele szemben, és felnőttesen sokatmondó, rezzenéstelen tekintettel néz rá azokkal a fekete szemeivel, és azt kérdezi:

– Tehát mégis te adtad ki az útját, nem igaz?

– Mondhatjuk úgy is. De dühös voltam. El akart vinni tőlem téged. A Földre. – Elhallgatott, aztán puhatolózva hozzátette:

– Ugye, megértesz?

– Annyira ragaszkodtál hozzám?

– Hogyne ragaszkodtam volna! – fakadt ki Insigna sebzetten. Ám a másik nyugodt tekintete lehűtötte, és döböntően latolgatni kezdte magában: Valóban ragaszkodott Marlenéhez? De aztán higgadtan kijelentette:

– Hát persze. Miért ne?

Marlene megrázta a fejét, és az arcára egy pillanatra kiült a magába mélyülő kifejezés. Majd így szólt:

– Szerintem nem lehettem valami aranyos kisbaba. Ő talán ragaszkodott hozzám. Neked rosszul esett, hogy ő jobban ragaszkodott énhozzám, mint tehozzád? Nem azért vettél magadhoz, mert ő is akart engem?

– Hogy mondatsz ilyen szörnyűséget! Egyáltalán nem! – tiltakozott Insigna, de korántsem volt biztos benne, hogy a másik hisz neki. Kezdett kínessá válni számára ez a vita

Marlenével. A kislányban egyre jobban kifejlődik az a félelmetes képesség, hogy az elevenjébe vágjon. Insigna már korábban is észrevette ezt, de azzal tért fölöttes napirendre, hogy ez csak egy boldogtalan gyermek véletlen találata. Csakhogy napról napra gyakrabban esik meg, és most már az volt az érzése, hogy szándékos elhatározás mozgatja a szikét Marlene kezében.

– Honnan vetted azt, Marlene – faggatta a lányt –, hogy én űztem el az apádat? Vagy mondtam én valaha is ilyesmit neked, vagy adtam rá okot, hogy ilyesmit gondolj?

– Nem tudnám megmondani, anyu, hogyan is jövök rá dolgokra. Néha, amikor nekem vagy másoknak az apámról beszélsz, mindig olyasmi érződik a hangodban, mintha sajnálnál, mintha szeretnél elfelejteni valamit.

– Igazán? Én sosem érzem ezt.

– És ezek a benyomások lassacskán mind határozott körvonalat öltenek. A hangod, a tekinteted...

Insigna mereven a lánya szemébe nézett, aztán hirtelen nekiszögezte a kérdést:

– Mire gondolkod most?

Marlene összereszt, aztán rövid, kuncogó hangot hallatott. Ez a kuncogás messze volt a nevetéstől, de rendesen ez volt az a határ, ameddig Marlene elment.

– Nem fogtál meg – mondta. – Ha azt hiszed, hogy olvasok a gondolataidban, tévedsz. Én nem vagyok gondolatolvasó. Én csak a szavakból és a hangokból és a kifejezésekből és a mozgásokból olvasok. Az emberek egyszerűen képtelenek elrejtetni a gondolataikat. Én pedig már hosszú ideje figyelem őket.

– Miért? Vagyis mi készítetted arra, hogy figyeld őket?

– Az, hogy amikor kicsi voltam, mindenki hazudott nekem. Milyen édes vagyok, mondták nekem. Vagy neked, ha én is hallottam. Közben az arcukról lerítt, hogy magukban egészen mást gondolnak. És ők nem tudták, hogy úgy árulkodik az arcuk. Eleinte én sem akartam elhinni, hogy nem tudnak róla. Aztán azt mondtam magamban, hogy bizonyára kényelmesebb nekik, ha azt akarják elhitetni, hogy az igazat mondják.

Marlene elhallgatott, aztán váratlanul megkérdezte az anyját:

– Miért nem árultad el apának, hogy hová megyünk?

– Nem tehettem. Titkolnom kellett.

– Ha elárulod neki, talán ő is velünk jön.

Insigna hevesen megrázta a fejét.

– Meg sem fordult volna a fejében. Már eltökélte, hogy visszatér a Földre.

– De ha te, anyu, elárultad volna neki, akkor Pitt főbiztos, ugye, nem engedte volna el apát? Mert apa túl sokat tudott volna.

– Pitt akkor még nem volt főbiztos – mondta Insigna szórakozottan. Majd hirtelen eltökéltséggel: – Nekem ilyen feltételekkel nem kellett volna. Hát neked?

– Nem tudom. Ki tudja, mi lett volna belőle, ha itt marad?

– Én tudom – gyulladt lánggra ismét Insigna. Gondolatai visszakalandoztak arra az utolsó beszélgetésre, arra a bőszi kiáltásra, amikor Fishert kiutasította. Nem, semmi kétség. Úgy, mint egy rabot, mint a Rotorhoz láncolt utast nem tudta volna őt elfogadni. Annyira azért nem szerette. Vagy ha úgy tetszik, nem is gyűlölte annyira.

Ekkor, nehogy az arckifejezése elárulja, hirtelen témát változtatott.

– Ma délután fölzaklattad Aurinelt. Miért mondtad neki azt, hogy a Föld elpusztul? Odajött hozzám, mert nagyon a szívére vette a dolgot.

– Miért nem mondtad neki, hogy én csak egy éretlen tacskozó vagyok, és senkise veszi komolyan, amit egy tacskozó mond. Ezt minden további nélkül el is hitte volna.

Insigna elengedte a füle mellett ezeket a szavakat. Talán jobb is, ha hallgat és megkerüli az igazságot.

– Igazán azt hiszed, hogy a Föld el fog pusztulni?

– Igen. Amikor néha a Földről beszélsz, úgy emlegeted, hogy „szegény Föld”. Csaknem mindig úgy beszélsz róla, hogy „szegény Föld”.

Insigna érezte, hogy elpirul. Valóban így emlegetné a Földet?

- Miért is ne? - mentegetőzött. - Túlzsúfolt, megkopott, túlteng rajta a gyűlölködés, az éhség, a nyomorúság. Én sajnálom a Földet. Szegény Föld!

- Nem, anyu. Te ezt nem így szoktad mondani. Amikor beszélsz róla... - Marlene kinyújtotta a kezét, mintha meg akarna markolni valamit, de az kisiklana az ujjai közül.

- Tessék, Marlene?

- Tisztán látom, de nem tudom szavakba önteni.

- Próbáld csak meg. Nekem muszáj tudnom.

- Úgy beszélsz róla - nem tudom másként kifejezni -, mintha bűnösnek éreznéd magad, mintha a te hibád volna.

- Miért? Mit gondolsz, mit követtem el?

- Egyszer hallottalak, amikor a megfigyelőtoronyban voltál. A Nemezist vizsgáltad, és akkor olyan érzésem volt, mintha a Nemezis bele volna keveredve ebbe a dologba. Akkor megkérdeztem a számítógéptől, mi a jelentése a Nemezisnek, és megmondta. Valami olyasmi, ami könyörtelenül rombol, ami megtorol valamit.

- Nem ezért adtuk neki ezt a nevet! - kiáltott föl Insigna.

- De te nevezted el így - szögezte le Marlene rendíthetetlen nyugalommal.

Természetesen ez már nem volt titok többé, azóta, hogy maguk mögött hagyták a Naprendszert. Insigna akkor rögvest magára vállalta a fölfedezés és az elnevezés dicsőségét.

- Éppen azért, mert én adtam neki ezt a nevet, én tudom, hogy nem az volt a névadás indoka.

- Akkor miért gyötör a bűntudat, anyu?

(Hallgass, ha nem akarod megmondani az igazat.)

- No, és szerinted hogyan fog elpusztulni a Föld? - kérdezte meg végre a lányát.

- Fogalmam sincs, de szerintem te tudod, anyu.

- Két malomban őrlünk, Marlene, ezért hagyjuk az egészet! Egyet viszont szeretnék a lelkedre kötni: senkinek se beszélj erről - se az apádról, se erről az ostobaságról, hogy a Föld el fog pusztulni.

- Ha az a kívánságod, nem beszélek róla, csak hogy a Föld pusztulása nem ostobaság.

- Szerintem az. Úgy is fogjuk elkönyvelni, hogy ostobaság. Marlene bólintott.

– Megyek nézelődni egy kicsit – mondta erőltetett közönnyel. – Utána lefekszem.

– Helyes! – szólt Insigna a távozó kislány után.

Bűntudat – morfondírozott magában. – Még hogy bűnösnek érzem magam. Az arcomon viselem, mint egy feltűnő bélyeget. Akárki megláthatja.

Nem, nem akárki. Csak Marlene. Neki megvan ez a képessége.

Marlenének kompenzálnia kell valamivel mindazt, amitől megfosztatott. Az intelligencia egyedül nem elég. Az nem pótolhat mindent, ezért kapta ezt az adományt, hogy olvasni tud az arcjátékban, a hangsúlyban és egyéb észrevétlen testi rezdülésekben úgy, hogy semmi sem marad előtte titokban.

Mióta rejtegeti magában ezt a veszedelmes talentumot? Mióta van tudatában e képességének? Olyasmi ez, ami a korról csak erősödik? Miért látta jónak, hogy éppen most engedje felszínre, hogy most vonja el róla a függönyt, amely mögé látszólag elrejtette, hogy aztán korbácsként használja az anyja ellen?

Csak nem azért, mert Aurinel végleg és határozottan elutasította őt, legalábbis így veszi ki abból, amit a fiúból kiolvasott? Ezért aztán vaktában hadonászni kezd ezzel a korbáccsal?

Bűnös – morfondírozott Insigna. – Miért ne éreznék bűntudatot? Hiszen csakis az én hibám. Tudhattam volna a fölfedezés után az első perctől kezdve – de nem akartam tudomást venni róla.

VI. A közeledés

11

Mióta tudja vajon? Azóta, hogy Nemezisnek nevezte el a csillagot? Megérezte volna a csillag valódi természetét, és ösztönösen adta volna neki a megfelelő nevet?

Amikor először talált rá a csillagra, csak a fölfedezés ténye volt fontos. A fejében meg se fordult más, csak a halhatatlanság. Az ő csillaga volt, Insigna Csillaga. Kísértést érzett, hogy a saját nevét adja neki. Milyen dicsőn hangzik,

még ha kelletlenül engedett is az álszerénységnek, és igyekezett kerülni ezt a megnevezést. Most érzi csak, milyen terhes lenne neki, ha akkor nem áll ellent a csábításnak, és besétál a becsvágy csapdájába.

A fölfedezést követte Pitt megrázó titoktartási követelése, majd a lázas készülődés az Eltávozásra. (Lehet, hogy majdan így fognak megemlékezni róla a történelemkönyvek? Mint nagybetűs Eltávozásról?)

Aztán az Eltávozás után jött két olyan esztendő, amikor a hajó ki-be surrant a hipertérbe, s az ehhez szükséges vég nélküli számítások folyamatos csillagászati adatokat követeltek, amelyekért ő volt a felelős. Egyedül a csillagközi anyag sűrűsége és összetétele...

Ez alatt a négy esztendő alatt egyszer sem volt annyi ideje, hogy részletesen foglalkozzék a Nemezissel; egyetlenegyszer sem volt képes rászánni magát, hogy megvizsgálja, ami majd kiszúrta a szemét.

Hogyan lehetséges ez? Csak nem fordította el készakarva az arcát attól, amit nem akart meglátni? Csak nem menekült bele szándékosan mindabba a titkolózásba, kapkodásba és lelkesedésbe, amit a helyzet tálcán kínált föl neki?

De aztán eljött az idő, amikor az utolsó hipertéri ugrást is maguk mögött hagyták; amikor egy egész hónapon át fékeztek a hajót a hidrogénatomok jégverésén át, amelyeket az irdatlan sebességgel történő ütközés egyből kozmikus sugárzási részecskékké roncsolt szét.

Egyetlen közönséges űrhajó sem viselte volna el ezt, a Rotort azonban vastag talajréteg vette körül, amelyet az út előtt még meg is erősítettek, s így könnyedén elnyelte a részecskéket.

Az egyik hyperspecialista azt bizonygatta, hogy lesz idő, amikor normális sebességgel is ki-be lehet majd lépkedni a hipertérbe. „Ami magát a hiperteret illeti – mondotta –, itt már nincs szükség semmilyen elvi áttörésre. Már csak a technikáé a szó.”

Meglehet! A többi hyperspecialista azonban komolytalannak tartotta ezt a vélekedést.

Insigna rögtön rohant Pitt-hez, amint fölismerte a rémisztő igazságot. A férfi csak kevés időt tudott neki szentelni az

utóbbi évben, s ő ezt meg is értette. Egyre jobban a felszínre tört bizonyos feszültség, ahogy az út izgalmi elcsendesedtek, és az emberek ráébredtek, hogy egy-két hónap, és egy új csillag lesz a szomszédjuk. Ott szembe kell nézniük a tartós túlélés problémájával egy furcsa vörös törpe közelében, anélkül, hogy utánpótlási forrásként vagy akár lakóhelyként is számíthatnának valamilyen planetáris anyagra.

Janus Pitt fölött is elszállt közben a fiatalság, bár a haja még nem őszült, és az arcát sem kezdték ki a ráncok. Mindössze négy év telt el azóta, hogy beállított hozzá a Nemezis hírével. Tekintetében azonban volt valami zaklatottság, mint akinek minden öröme megkopott, és csak kínzó gondjai tárulkoznak föl mezítenül a világ előtt.

Beiktatás előtt állt mint megválasztott főbiztos. Lehet, hogy ez nyomta úgy a vállát, ki tudja? Insigna sohasem kóstolt bele igazán a hatalomba vagy a vele járó felelősségbe, ám volt egy olyan érzése, hogy az könnyen megsavanyíthatja az embert.

Pitt szórakozott mosollyal fogadta.

Az a körülmény, hogy közös birtoklói voltak egy titoknak, amelyről rajtuk kívül eleinte senki sem tudott, de később is szinte csak ők ketten, közel hozta őket egymáshoz. Ekkor fesztelenül megbeszélhettek egymással mindent, amit senki mással nem tehettek meg. Az Eltávozás után azonban, amikor a titok nem volt titok többé, ismét eltávolodtak egymástól.

- Janus - tért rögtön a tárgyra Insigna -, van valami, ami nem hagy nyugodni, és meg kell hogy osszam veled. A Nemezisről van szó.

- Mi van vele? Kiderült talán, hogy nincs ott, ahol föltételezted? Mert nagyon is ott van, alig tizenhatezermillió kilométerre tőlünk. Már látni lehet.

- Igen, tudom. Csakhogy amikor fölfedeztem, még több mint két fényévnnyire volt tőlünk, elfogadtam, hogy a Nap társcsillaga, hogy a Nemezis és a Nap a közös súlypontjuk körül kering. Mi mást várhatna az ember két ilyen közeli égitesttől? Ez olyan szépen megfelelne a dramaturgiának.

- No és? Miért ne érvényesülhetne időnként a dramaturgia is?

- Azért, mert akármilyen közel vannak is egymáshoz, ahhoz túl nagy a távolság közöttük, hogy társcsillagok

lehetnének. A Nemezis és a Nap között rettentően gyenge a gravitációs vonzás, olyannyira, hogy a közeli csillagok gravitációs zavarása instabillá tenné a pályájukat.

– De hát mégis ott van a Nemezis!

– Igen, méghozzá nagyjából miköztünk és az Alfa Centauri között.

– Mi köze ehhez az Alfa Centaurinak?

– Csak annyi, hogy a Nemezis nincs sokkal messzebb az Alfa Centauritól, mint a Naptól. Ezért ugyanúgy lehetne akár az Alfa Centauri társcsillaga is. Vagy ami még valószínűbb: bármelyik rendszerhez tartozzék is, a másik csillag jelenléte megzavarhatja vagy már meg is zavarta a pályáját.

Pitt elgondolkodva nézett Insignára, s ujjjaival könnyedén dobolt a fotel karján.

– Mennyi idő alatt kerüli meg a Nemezis a Napot – föltéve, hogy a Nap társcsillaga?

– Nem tudom. Még ki kell számítanom a pályáját. Ezt még az Eltávozás előtt illetet volna megtennem, de annyi más elfoglaltságom volt akkoriban, mint ahogy most is – de ez nem mentség.

– Mégis, úgy nagyjából?

– Körpálya esetén a Nemezis valamivel több mint ötvenmillió év alatt kerülné meg a Napot, helyesebben a rendszer súlypontját, miközben a Nap is hasonló fordulatot tenne. A két égitestet összekötő egyenes állandóan metszené ezt a pontot. Ha viszont a Nemezis egy elnyúlt ellipszispályán halad, s jelenleg éppen a legtávolabbi ponton tartózkodik – ami logikus is, hiszen ha ennél még messzebbre kalandozna el, akkor még kevésbé lehetne társcsillag –, akkor talán úgy huszonötmillió év is elég lenne neki.

– Eszerint amikor a Nemezis legutóbb ugyanebben a helyzetben, vagyis többé-kevésbé az Alfa Centauri és a Nap között volt, az Alfa Centauri helyzete jelentősen el kellett hogy térjen a jelenlegitől. Huszonöt-ötvenmillió év jócskán odébb mozdítja az Alfa Centaurit, nem igaz? Mégis mennyivel?

– A fényév jókora hányadával.

– Ez azt jelentené, hogy ez az első alkalom, hogy a Nemezisért két csillag is birokra kél? Hogy eddig békésen rőtta a maga pályáját?

– Ennek semmi esélye, Janus. Még ha az Alfa Centaurit le is írod, ott van a többi csillag. Jó, hogy most idejött az egyik csillag, ám a múltban bizonyára volt másik csillag is, amely zavaró távolságra megközelítette a pályáját. Ez a pálya egyszerűen nem stabil.

– Akkor mit keres itt a szomszédságunkban, ha nem a Nap körül kering?

– Éppen ez az – felelte Insigna.

– Mi az, hogy „éppen ez az”?

– Ha a Nap körül keringene, akkor a Nemezis, a tömegétől függően, másodpercenként nyolcvan és száz méter közötti sebességgel mozogna a Naphoz képest. Ez egy csillag számára nagyon lassú mozgás, ezért hosszú időn keresztül ugyanazon a helyen látszana. Vagyis sokáig ott maradna a felhő mögött. Különösen, ha a felhő is ugyanabban az irányban mozdulna el a Naphoz képest. Ilyen renyhe mozgás mellett nem csoda, pláne, ha a fénye is el van takarva, hogy eddig még nem vették észre. Csakhogy... – torpant meg.

Pitt, aki mindent elkövetett, hogy ne mutasson égő kíváncsiságot, most mégsem tudta megállni, hogy ne noszogassa az asszonyt:

– Nos? Bökd ki végre a lényegét!

– Nos, ha nem a Nap körül kering, akkor független mozgással bír, és másodpercenként legalább száz kilométeres sebességgel kell száguldania a Naphoz viszonyítva, vagyis ezerszer gyorsabban, mint ha körülötte keringene. Most csak véletlenül került a közelünkbe, és tovább fog haladni, eltér a Nap mellett, és sohasem fog visszajönni. Mindamellet ott marad a felhő mögött, és alig kandikál ki mögüle.

– Miért tenné ezt?

– Egyetlen módon lehetséges, hogy lélekszakadva lohol az égen, de látszólag mégis ugyanazon a helyen marad.

– Ne mondd azt, hogy ide-oda ugrándozik az égen!

Insigna felhúzta az orrát.

– Kérlek, Janus, hagyd a viccelődést. Ez nem tréfadolog. Könnyen lehet, hogy a Nemezis többé-kevésbé egyenes úton a Nap felé tart. Közben nem tér ki sem jobbra, sem balra, ezért látszólag nem változtat a helyzetén, holott egyenesen felénk tart, mármint egyenesen a Naprendszer felé.

Pitt a meglepetéstől tágra nyílt szemmel meredt rá.

– Mi a bizonyítéka ennek?

– Egyelőre semmi. Semmi értelme nem lett volna, hogy a felfedezésekor elkészítsük a Nemezis színeképét. Csak akkor fordult meg a fejemben, hogy nem ártana elvégezni a színeképelemzését, amikor észrevettem a tengelyeltérést, de aztán sehogy sem jutottam hozzá. Ne felejtse el, hogy akkoriban bíztad ráma Távpróba vezetését, és arra biztattál, hogy tereljem el a többiek figyelmét a Nemeziszről. Akkor lehetetlen volt elvégezni egy szoros színeképelemzést, azóta meg – hát elmulasztottam. De biztosítom, hogy most már előveszem a dolgot.

– Engedj meg egy kérdést. Akkor nem keltené a Nemezis ugyanazt a mozdulatlan hatást, ha elfelé távolodna a Naptól? Nem mondhatjuk, hogy ötven-ötven százalék az esélye annak, hogy közeledik a Naphoz vagy távolodik tőle?

– A színeképelemzés ki fogja mutatni. A színeképvonalak vörös eltolódása távolodásról, az ibolya eltolódás pedig közeledésről tanúskodik.

– De már elkéstünk, nem? Ha most veszel róla színeképet, mindenképpen közeledést fog mutatni, hiszen mi közeledünk feléje.

– Én most nem a Nemeziszről veszek színeképet. Hanem a Napról. Ha a Nemezis közeledik a Naphoz, akkor a Nap is közeledik a Nemezishez, és ebből leszámíthatjuk a mi mozgásunkat. Ezenkívül mi most lassítunk, és egy hónap múlva már olyan lassan megyünk, hogy a mi mozgásunk nem fogja észrevehető módon befolyásolni a spektroszkópiai eredményt.

Pitt legalább fél percig gondolataiba merülve bámult a pedáns rendről tanúskodó íróasztalára, és kezével szórakozottan simogatta a komputerterminált. Aztán föl sem pillantva azt mondta:

– Nem. Ezeket a megfigyeléseket nem szabad elvégezni. Azt akarom, Eugenia, hogy te se izgasd magad miatta. A probléma nem létezik, ezért boríts fátylat az egészre.

És intett a kezével, ami egyértelművé tette, hogy a kihallgatásnak vége.

Insigna sípólva fújta ki a levegőt dühösen összeszorított orrlyukain keresztül. Fojtott, rekedt hangon kifakadt:

– Hogy merészeled, Janus? Hogy merészeled?

– Mit hogy merészelek? – vonta föl a szemöldökét Pitt.

– Hogy merészelsz kidobni innen, akár egy szalagyuggatót? Ha én nem fedezem föl a Nemezist, akkor most nem volnánk itt. Belőled sem lett volna főbiztos. A Nemezis az enyém. Nekem is van szavam benne.

– A Nemezis nem a tied. Hanem a Rotoré. Ezért kérek, hagyj most magamra, mert dolgom van.

– Janus – emelte föl hangját az asszony –, megismétlem, hogy a Nemezis minden valószínűség szerint a mi Naprendszerünk felé tart.

– Én pedig megismétlem, hogy ennek csak ötven százalék a valószínűsége. De még ha a Naprendszer felé tartana is – egyébként ez már nem a mi Naprendszerünk, hanem az ő Naprendszerük –, ne mondd azt nekem, hogy el fogja találni a Napot. Ezt nem hiszem el. A Nap egész ötmilliárd éves élete során még egyszer sem ütközött össze egy csillaggal, de még csak a közelébe sem került. Még a Galaxis viszonylag zsúfoltabb vidékein is rendkívül kicsi a valószínűsége a csillagok összeütközésének. Ennyit én is tudok, ha nem vagyok is csillagász.

– A valószínűség még nem bizonyosság, Janus. Az viszont, ha nem is teljes bizonyossággal, de elképzelhető, hogy a Nemezis és a Nap összeütközik, jóllehet belátom, hogy ez aligha fog bekövetkezni. A baj csak az, hogy nem kell összeütközniük, mert a Föld számára már az is végzetes lenne, ha közel kerülnének egymáshoz.

– Mennyi az a közel?

– Nem tudom. Ezt csak sok-sok számítással tudnám megállapítani.

– Helyes. Vagyis te azt javaslod, hogy végezzük el a szükséges megfigyeléseket és számításokat, és ha kimutatjuk, hogy a Naprendszert valóban veszély fenyegeti, akkor mi van? Figyelmeztessük a Naprendszert?

– Hát persze. Mi mást is tehetnénk?

- És hogyan figyelmeztessük őket? Hiszen még nem ismerjük a hiperkommunikáció módját, de ha ismernénk is, nekik semmilyen berendezésük sincs az üzenet felfogására. Ha viszont valamilyen luminális üzenettel – fénnel, mikrohullámokkal, modulált neutrínókkal – próbálkoznánk, több mint két évbe telne, mire elérné a Földet, föltéve egyáltalán, hogy a nyaláb elég erős vagy elég koherens. És még akkor is honnan tudhatnánk meg, hogy fölfogták-e az üzenetet? Ha igen, és válaszra méltatnak bennünket, a válaszuknak újabb két év kellene, hogy ideérjen hozzánk. No és mi lenne a figyelmeztetés végeredménye? El kellene árulnunk nekik a Nemezis helyét, és azt is észrevennék, hogy onnan jön az üzenet. Az egész titkolózásunk értelmét veszítené, dugába dőlné az egész tervünk, hogy a Nemezis körül egy homogén és beavatkozástól mentes civilizációt építsünk föl.

- Bármilyen legyen is az ára, hogy juthat olyasmi az eszedbe, Janus, hogy nem figyelmeztetjük őket?

- Mire ez a nagy sietség? Tegyük föl, hogy a Nemezis a Nap felé mozog; mennyi idő alatt érne el a Naprendszer?

- Ötezer év alatt érne a Nap szomszédságába.

Pitt hátradőlt a székében és gúnyosan elmosolyodott.

- Ötezer év. Csak ötezer év múlva? Ide figyelj, Eugenia. Csak kétszázötven éve, hogy az első ember a Holdra tette a lábát. Mindössze két és fél évszázad telt el azóta, és íme, itt vagyunk a legközelebbi csillag szomszédságában. Ha így halad a világ, hol leszünk mi újabb két és fél évszázad múlva? Amelyik csillagnál csak akarunk. Ötezer esztendő múlva pedig, ötven évszázad elteltével miénk lesz az egész Galaxis, hacsak más értelmes lények nem állnak az utunkba. Sőt a többi galaxis felé is feltárul az út. Ötezer év alatt olyan fokra fejlődik a technika, hogy ha a Naprendszer valóban veszély fenyegetné, egytől egyig minden telep és a bolygó egész lakossága felszedheti a sátorfáját és fölkerekedhet, hogy új csillagokat keressen a távoli világűrben.

Insigna a fejét ingatta.

- Ne hidd, Janus, hogy bármilyen technikai fejlődés képessé tesz rá, hogy egyetlen intéssel kiüríthesd a Naprendszer. Ahhoz, hogy az emberek milliárdjait zúrzavar

és óriási veszteségek nélkül elköltöztethesd, hosszadalmas előkészületekre van szükség. Ha ötezer év múlva halálos veszedelem sújt le rájuk, akkor mármost tudniuk kell róla. Már most itt az ideje, hogy elkezdjék a tervezést.

- A jó szívedre való tekintettel, Eugenia, följánlok egy kompromisszumot – engedett Pitt. – Adj nekünk, mondjuk, száz évet, hogy meggyökeresedjünk itt, elszaporodjunk, kiépítsünk magunknak egy csomó telepet, amelyek elég erősek és elég stabilak lesznek ahhoz, hogy biztonságban érezhessünk magunkat. Akkor aztán megvizsgálhatjuk a Nemezis útirányát és – ha szükséges – figyelmeztethetjük a Naprendszeret. Még akkor is marad nekik csaknem ötezer évük a felkészülésre. Ez a százéves halasztás nem lehet végzetes.

Insigna felsóhajtott.

- Ez hát a te elképzelésed a jövőről? Az emberek vég nélkül marakodni fognak a csillagokért? Minden kis csoport igyekszik uralma alá hajtani ezt vagy azt a csillagot? Mindaz a vég nélküli gyűlölködés, gyanakvás és civódás, amelytől évezredek át hangos volt Föld, újabb évezredekre ki fog terjedni a Galaxisra is?

- Eugenia, nekem nincs semmiféle elképzelésem. Az emberiség azt fogja tenni, ami nekik tetszik. Ahogy mondod, marakodni fog, vagy létrehoz egy Galaktikus Birodalmat vagy valami mást. Én nem írhatom elő az emberiségnek, hogy mit tegyen, és eszemben sincs beavatkozni a dolgaiba. Nekem elég gondot jelent ez az egy telep is, meg az az egy évszázad, amely alatt új otthont kell alapítanunk számára a Nemezis körül. Akkorra te is meg én is már rég halottak leszünk, és majd az utódaink magukra veszik a Naprendszer figyelmeztetésének a gondját – ha egyáltalán szükség lesz rá. Én, Eugenia, csak racionális szeretnék lenni és nem érzelmi alapon dönteni. Te is racionális ember vagy. Gondolkozz csak.

Insigna azt tette. Komor tekintettel szemlélte Pittet, aki szinte hangsúlyozott türelemmel várakozott.

Végre az asszony azt mondta:

- Hát legyen. Megértem a szempontjaidat. Én tovább fogom vizsgálni a Nemezisnek a Naphoz viszonyított mozgását. Az is lehet, hogy fátylat boríthatunk az egészre.

– Nem – emelte föl intón az ujját Pitt. – Ahhoz tartsd magad, amit az imént mondtam. Semmi szükség ezekre a megfigyelésekre. Ha az derül ki, hogy a Naprendszer nem fenyegeti veszély, akkor semmit se nyertünk. Akkor is csak azt fogjuk tenni, amit szerintem mindenképpen meg kell tennünk – vagyis rászánunk egy évszázadot a rotori civilizáció megszilárdítására. Ha viszont azt találod, hogy fennáll a veszély, akkor csak a te lelkiismereted fogja megsínyleni, és mardosni fog a balsejtelem meg a félelem és a bűntudat. A hír valahogy ki fog szivárogni, és csak aláássa a rotoriak eltökéltségét, akik között szép számmal lehetnek hozzád hasonló szentimentális emberek. Ez rengeteg kárt okozna nekünk. Megértesz engem?

Az asszony hallgatott, és a férfi folytatta:

– Helyes. Úgy látom, megértesz. – És a keze intésével ismét egyértelműen jelezte, hogy vége a kihallgatásnak.

Ezúttal az asszony eltávozott, és Pitt hosszan nézett utána, magában azt gondolva, hogy egyre kormányozhatatlanabbá válik ez a nőszemély.

VII. Pusztulás?

13

Marlene komolykodó tekintettel hallgatta az anyját. Gondosan ügyelt, hogy az arca ne áruljon el semmit, legbelül azonban örült és meg is lepődött. Az anyja végre mesél neki az apjáról meg Pitt főbiztosról. Végre felnőttszámba veszik őt.

– Én, anyu, mindenképpen megvizsgáltam volna a Nemezis mozgását, függetlenül attól, hogy mit mondott Pitt főbiztos, látom azonban, hogy te nem ezt tetted. A bűntudatod erről árulkodik.

– Képtelen vagyok megszokni – mondta Insigna –, hogy a bűntudatomat ott viselem a homlokomon, akár egy bélyeget.

– Senki sem képes elleplezni az érzéseit – nyugtatta meg Marlene. – Aki odafigyel, mindig leolvashatja.

(Mások nem. Marlene is csak lassan és nehezen tett szert erre a képességre. Az emberek nem látnak, nem vesznek

észre semmit, közönyösek. Nem figyelik az arcot, a testet, a hangot, a reagálást, az apró idegi rezdüléseket.)

– Nem kellene úgy figyelned, Marlene – intette a lányát Insigna, mintha a gondolataik párhuzamos síneken mozognának. És átölelte a kislány vállát, hogy enyhítsen szavainak korholó élén. – Az embereket idegesíti, ha rájuk mereszted azokat a nagy fekete szemeidet. Tartsd tiszteletben az emberek belső világát.

– Igen, anyu – mondta Marlene, aki minden nehézség nélkül rájött, hogy az anyja saját magát próbálja megvédeni. Látszott rajta, hogy furdalja az oldalát, mennyit árult el magából.

– Hogy lehet az – firtatta Marlene –, hogy a Naprendszer miatt érzett minden büntudatod ellenére sem tettél semmit?

– Ennek számos oka van, Molly.

(Nem Molly! – gondolta magában Marlene dacosan. – Hanem Marlene! Marlene! Három szótag. Hangsúly a másodikon. Már felnőtt vagyok!)

– Miféle okok? – erősködött Marlene. (Hát nem veszi észre az anyja, hogy mindannyiszor előnti a harag, valahányszor a gyerekes becenevén szólítja? Hiszen bizonyára eltorzítja az arcát, összehúzza a tekintetét, elfintorítja a száját. Hogy lehet, hogy nem veszik észre az emberek? Hogy lehet, hogy nem figyelnek oda?)

– Az egyik az, hogy Janus Pitt nagyon meggyőző tud lenni. Bármilyen furcsák is a szempontjai, bármilyen ellenkezést váltanak is ki az emberben, amikor hallja őket, mégis mindig sikerül elfogadtatnia, hogy az érvei megalapozottak.

– Ha így van, anyu, akkor az az ember szörnyen veszélyes.

Úgy látszott, mintha Insigna kitepte volna magát a gondolatai hálójából, és kíváncsi pillantást vetett a lányára.

– Miből gondolod?

– Minden érv mögött lehetnek jó okok. Ha valaki képes rá, hogy gyorsan megragadja azokat az indokokat, és meggyőzően előtárlja őket, akkor képes rá, hogy bárkit bármire rávegyen, és ez veszélyes.

– Megvallom, Janus Pittnek megvannak ezek a képességei. Meglep, hogy te megérted ezeket a dolgokat.

(Mert én még csak tizenöt éves vagyok – gondolta Marlene –, és te még mindig gyereknek tartasz engem.)

Fennhangon azonban azt mondta:

– Sok mindent tanul az ember, ha figyelni az embereket.

– Igen, de ne feledkezz meg róla, mire intettelek! Vigyázz a figyélssel!

– („Soha.”) Tehát Mr. Pitt meggyőződött téged.

– Beláttatta velem, hogy semmi kár nem származik abból, ha várunk egy kicsit.

– És téged nem furdalt a kíváncsiság, hogy figyeld meg, hova is megy a Nemezisz? Pedig illetet volna.

– Furdalt is, de ez nem olyan egyszerű, mint hiszed. Az obszervatórium állandóan használatban van. Várnod kell a sorodra, ha oda akarsz fénni a műszerekhez. Még ha én vagyok is a vezető, én sem használhatom őket kedvem szerint. Aztán nem marad titokban, ha valaki dolgozik velük. Tudjuk, ki mire használta őket és miért. Nagyon kicsi volt annak a lehetősége, hogy a Nemeziszről és a Napról részletes színeképet készítsék, vagy a szükséges számításokra igénybe vegyem az obszervatórium számítógépét anélkül, hogy az emberek egyből rá ne jöjjenek, mivel foglalkozom. És gyanítom, hogy Pitt is rám állított egy-két embert az obszervatóriumban, hogy figyeljék minden lépésemet. Azonnal a tudomására jutott volna, ha én ficánkolni kezdek.

– De nem tehetett volna veled semmit, nem igaz?

– Hát agyon éppen nem lövethetett volna árulásért, ha erre gondolsz – nem mintha ilyesmi eszébe jutott volna –, de fölmenthetett volna az obszervatóriumi munka alól, és bedughatott volna dolgozni a farmokra. Ezt nem szerettem volna. Nem sokkal ez után a kis eszmecsere után fölfedeztük, hogy a Nemezisznek van egy bolygója – vagy egy társ csillaga. Még ma sem tudjuk pontosan, minek is nevezzük. Mindössze négy millió kilométerre vannak egymástól, és a kísérő égitest látható fényt egyáltalán nem sugároz ki magából.

– A Megasról beszélsz, anyu?

– Igen. Ez egy régi szó, és azt jelenti, hogy „nagy”, és egy bolygóhoz képest valóban nagyon nagy, jóval nagyobb, mint a Naprendszer legnagyobb bolygója, a Jupiter. Sokan úgy is emlegetik a Megast, mint egy „barna törpét”. – Elhallgatott és

fürkészőn nézett a lányára, mintha egyszerre kételyei támadtak volna, hogy az képes-e megemészteni a hallottakat.

– Molly, tudod mi az a barna törpe?

– Anyu, az én nevem Marlene.

Insigna kissé elpirult.

– Igen. Bocsáss meg, ha néha eltévesztem. De tudod, nem tehetek róla. Volt egyszer egy aranyos kislányom, akit úgy hívtak, hogy Molly.

– Tudom. És ha még egyszer hatéves leszek, kedvedre szólíthatok Mollynak.

Insigna elnevette magát.

– Marlene, tudod, mi az a barna törpe?

– Igen, tudom, anyu. A barna törpe olyan kisebb, csillagszerű égitest, amely ahhoz túlságosan kicsi, hogy a belsejében létrejöjjön a hidrogénfúzióhoz szükséges hőmérséklet és nyomás, ahhoz viszont elég nagy a tömege, hogy a melegen tartásához kialakuljanak a másodlagos reakciók.

– Helyes. Nem rossz. A Megas a mezsgyén van. Vagy egy nagyon meleg bolygó vagy egy nagyon sötét barna törpe. Látható fényt nem bocsát ki, az infravörös tartományban azonban bőségesen sugároz. Nemigen hasonlít semmihez sem, amit eddig tanulmányoztunk. Ez volt az első extraszoláris – vagyis a Naprendszeren kívüli – bolygó, amelyet tüzetesen megvizsgálhattunk, és az obszervatórium nyakig belemerült ebbe a munkába. Én még ha akartam volna, se tudtam volna a Nemezis mozgásán dolgozni, és az igazat megvallva, egy időre ki is ment a fejemből. Tudod, a Megas az én figyelmemet is egészen lekötötte.

– Ühüm – hümmögött Marlene.

– Kiderült, hogy ez az egyetlen valamirevaló bolygótest, amely a Nemezis körül kering, de ez is elég. A tömege ötször akkora, mint...

– Tudom, anyu. A tömege ötször akkora, mint a Jupiteré, és a Nemezis tömegének a harmincad része. A komputer már régen megtanította erre.

– Hogyne, kedvesem. És egy csöppet sem lakhatóbb, mint a Jupiter; sőt, ha lehet, még kevésbé az. Eleinte ez csalódást keltett, jóllehet senki sem számított rá igazán, hogy lakható

bolygót talál egy vörös törpe csillag körül. Ha egy Nemezishez hasonló csillaghoz annyira közel kering egy bolygó, hogy a víz folyékony halmazállapotban marad rajta, akkor az ár-apály hatások arra kényszerítik, hogy állandóan egyik oldalát fordítsa a Nemezis felé.

– A Megas nem éppen ezt teszi, anyu? Vagyis mindig ugyanaz az oldala fordul a Nemezis felé?

– De igen. Ez azt jelenti, hogy van egy meleg és egy hideg oldala, amellet a meleg oldala egészen forró. El is érné a vörösén izzó állapotot, ha a sűrű légkör áramlása valamelyest ki nem egyenlítené a hőmérsékletet. Ezért, no meg a Megas belső hője miatt még a hideg oldal is egészen meleg. Sok minden van a Megason, ami csillagászati tekintetben egészen egyedülálló. Aztán fölfedeztük, hogy a Megasnak van egy holdja, vagy ha a Megast egy kis csillagnak tekintjük, egy bolygója – az Erythro.

– Tudom, amely körül a Rotor kering. De anyu, annak már több mint tizenegy éve, hogy a Megas meg az Erythro körül kitört ez a hűhó. Ez alatt az idő alatt nem tudtál egy percet se szakítani rá, hogy lopva egy pillantást vess a Nemezis és a Nap színképére? Meg se próbálkoztál egy kis számítással?

– Hát...

– Tudom, hogy megtetted – jelentette ki Marlene.

– Elárulja az arcom?

– Az egész magatartásod.

– Nem valami kényelmes dolog együtt élni veled, Marlene.

Igen, megtettem. – És?

– Igen, a Naprendszer felé tart.

Elhallgattak, aztán Marlene halkán megkérdezte:

– No és el fogja találni?

– Nem, legalábbis az én számításaim szerint nem. Abban egészen biztos vagyok, hogy nem fogja eltalálni a Napot vagy a Földet, vagy ami azt illeti, a Naprendszer fontosabb tájait. De nem is az a lényeg: eltalálja-e. Még ha célt téveszt, akkor is valószínű, hogy elpusztítja a Földet.

Marlene számára egyértelmű volt, hogy az anyja nem szívesen beszél a Föld pusztulásáról, hogy belülről valami féket rakott a nyelvére, és ha magára hagyják, néma marad. Marlene szemében ékesszólóan bizonyította mindezt az anyja magaviselete – ahogy kissé elhúzódott Marlenétől, mintha a legszívesebben eltávozna, ahogy finoman megnyalta az ajkát, mintha el akarná távolítani a szavai ízét.

Ő azonban nem akarta, hogy az anyja elhallgasson. Még sok mindent meg kellett tudnia.

– Ha a Nemezis nem ütközik össze, akkor hogyan fogja elpusztítani a Földet? – érdeklődött szelíden.

– Hadd magyarázzam meg. A Föld a Nap körül kering, ugyanúgy, mint ahogy a Rotor az Erythro körül. Ha a Naprendszer egyedül csak a Földből meg a Napból állna, akkor a Föld jószerivel az idők végezetéig ugyanazt a pályát követné. Azért mondom, hogy „jószerivel”, mert az útja során gravitációs hullámokat bocsát ki magából, s ez mintegy megcsapolja a Föld mozgási nyomatékát, miáltal az igen-igen lassan bepördül a Napba. Ezt azonban nyugodtan figyelmen kívül hagyhatjuk.

Ám vannak egyéb bonyolító tényezők is, minthogy a Föld nincs egyedül. A Hold, a Mars, a Vénusz, a Jupiter, minden szomszédos égitest vonzást gyakorol rá. Ezek a vonzóerők a Napéhoz képest nagyon gyengék, ezért a Föld többé-kevésbé megmarad a pályáján, de ezek a gyenge hatások is, amelyek változó irányból és erősséggel érik, minthogy az egyes objektumok is bonyolult mozgást végeznek hozzá képest, kismértékben módosítják a Föld pályáját. Hol beljebb kerül kissé a Föld, hol kijjebb, megváltozik a tengelyének az iránya, módosul a dőlésszöge, más lesz a pálya excentricitása és így tovább.

Ki lehet mutatni – és ki is mutatták –, hogy ezek a parányi változások ciklikus jellegűek. Irányuk sem progresszív, hanem hol előre, hol hátra mozognak. A végeredmény az, hogy Nap körüli útján a Föld tucatnyi különféle rezgő mozgást végez. Ez a szabálytalanság a Naprendszerben lévő minden égitestre jellemző. A Föld rezgése nem gátolja meg az élet fennmaradását, legrosszabb esetben okozója lehet egy-egy jégkorszaknak vagy a jég eltűnésének vagy a tengerszint

változásának, az élet azonban már j6 hárommilliárd éve mindezt átvészelte.

De tegyük fel, hogy a Nemezis elszáguld a Naprendszer mellett, méghozzá úgy, hogy nem kerül közelebb hozzá, mondjuk, egy fényhónapnál. Ez kevesebb, mint egybillió kilométer. Elhaladása közben – ami több évig is eltartana – vonzást fog gyakorolni a rendszerre. Ez erősen megnövelné annak a rezgésnek az intenzitását, ám alighogy tovatűnne, visszaállna a rezgő mozgás normális állapota.

– Nem tudod titkolni – szólalt meg Marlene –, hogy sokkal veszesebb lesz annál, mint ahogy el akarod hitetni. Mi rossz van abban, hogy a Nemezis kissé lódtít egyet a Naprendszer remegésén, ha utána megint helyreáll minden?

– Az, hogy vajon pontosan ugyanúgy áll-e helyre minden, ahogy volt? Itt van a kutya elásva. Ha, mondjuk, a Föld napéjegyenlőségi pontja csak kissé megváltozik, közelebb vagy távolabb kerül a Naptól, ha kissé excentrikusabb lesz a pályája, vagy ha csak egy kicsit megváltozik – nagyobb lesz vagy kisebb – a tengelyének dőlésszöge –, milyen hatással lesz ez a Föld éghajlatára? Még a legkisebb változás is könnyen lakhatatlanná teheti a bolygót.

– Ki tudod mindezt előre számítani?

– Nem. A Rotor erre nem a legjobb hely. Mert ez is rezeg, méghozzá jócskán. Jókora időbe és rengeteg számításba kerülne, ha innen akarnánk megállapítani Nemezis pontos útvonalát – és még így sem lennének biztosak addig, amíg sokkal közelebb nem kerül a Naprendszerhez, jóval az én halálom után.

– Így hát nem tudod pontosan megmondani, milyen közel fog a Nemezis elhaladni a Naprendszer mellett.

– Ezt csaknem lehetetlen kiszámítani. Vagy egy tucat fényévnnyi távolságon belül minden közeli csillag gravitációs terét számításba kell venni. Hiszen a két fényévet is meghaladó távolságon belül a számításba nem vett legparányibb hatás is olyan méretűre halmozódhat föl, hogy ha a számítások szerint összeütközne is a két csillag, a valóságban messze elkerülhetik egymást. Vagy fordítva.

– Pitt főbiztos azt állítja, hogy mire a Nemezis odaér, egytől egyig mindenki, aki akar, elköltözhet onnan. Igaz ez?

- Lehetséges. De ki tudná megmondani, mit hoz ez az ötezer esztendő? Miféle kacskaringókat ír le a történelem, és milyen hatással lesz ez a dolgokra? Csak reménykedhetünk, hogy mindenki biztonságban elköltözhet.

- Az emberek azonban maguktól is rá fognak jönni – hívta föl Marlene kissé bátortalanul az anyja figyelmét erre a csillagászati közhelyre –, még ha nem figyelmeztetik is őket. Ez elkerülhetetlen. A Nemezis egyre közelebb ér hozzájuk, és egy idő után már szinte kiszúrja a szemüket, és minél közelebb lesz, annál biztosabban kiszámíthatják az útját is.

- Viszont annál kevesebb idejük marad fölkészülni a menekülésre, ha szükség lesz rá.

- Kérlek, ne haragudj rám, anyu – mondta Marlene a szemét lesütve. – De én úgy érzem, hogy te akkor is boldogtalan lennél, ha sikerülne mindenkinek biztonságban elhagyni a Naprendszeret. Valami más baj is van. Mondd meg, kérlek, mi bánt?

- Engem bánt az a gondolat, hogy mindenki elhagyja a Földet. Még ha rendezetten, jó időben és nagyobb áldozatok nélkül zajlana is le, mégsem tudok megbékélni ezzel a gondolattal. Nem szeretném, ha a Földet el kellene hagyni.

- És ha elkerülhetetlen?

- Akkor legyen. Meghajlok az elkerülhetetlen előtt, de attól még nem muszáj szeretnem is.

- Érzelmileg kötődsz a Földhöz? Ugye, ott tanultál?

- Ott végeztem csillagászatból a diplomamunkámat. Én nem szerettem a Földön, de ez mellékes. A Föld az a hely, ahol az emberi faj kialakult. Érted, mit mondok, Marlene? Még ha én nem sokra becsültem is, amikor ott voltam, mégis ez az a világ, ahol az élet hosszú évmilliók alatt kifejlődött. Számomra az nemcsak egy világ, hanem egy eszme, egy elvont fogalom is. Azt akarom, hogy a múltja miatt továbbra is fönmaradjon. Meg tudod ezt érteni?

- Az apám földi volt – szögezte le Marlene.

Insigna ajka összeszorult.

- Igen, az volt.

- És visszament a Földre.

- A nyilván tartás azt mutatja. Szerintem igen.

- Akkor félig én is földi vagyok. Nem igaz?

Insigna a homlokát ráncolta.

– Mi mindannyian földiek vagyunk, Marlene. Az én ükapám és ükanyám egész életét ott élte le. A dédanyám a Földön született. Kivételesen mindenki a Földlakóktól származik. De nem csak az emberek. A telepek minden élőlénye, a vírustól a fáig, a földi élet örököse.

– De ennek csak az emberek vannak tudatában – okoskodott Marlene. – És egyesek közelebb vannak hozzánk, mint mások. Eszedbe jut még néha apa? – Egy pillantást vetett az anyja arcára és összerezett. – Most azt fogod mondani, hogy semmi közöm hozzá.

– Igen, ez volt az első érzésem, de engem nem csak az érzéseim kormányoznak. Elvégre a lányom vagy. Igen, néha még mindig eszembe jut – ismerte el, és kissé megvonta a vállát. – No és te, Marlene, gondolsz néha rá? – tette hozzá.

– Nekem nincs mire gondolnom. Én nem emlékszem rá. Még egy hologramot vagy akármit sem láttam róla.

– Igen, semmi értelme sem volt... – tűnődött az asszony, de nem mondta végig.

– Amikor még kisebb voltam, el-elgondolkoztam azon, hogy egyes apukák követték a gyermekeiket az Eltávozáskor, mások viszont nem. Arra gondoltam, hogy azok, akik odahagyták a gyermekeiket, nem szerették őket, és az én apám sem szeretett engem.

Insigna nagy szemeket meresztett a lányára.

– Ezt nekem sohasem árultad el.

– Afféle gyerekes ötlet volt csupán. Mikor nagyobb lettem, beláttam, hogy sokkal bonyolultabb a dolog.

– Nem lett volna szabad, hogy ilyesmi egyáltalán eszedbe jusson. Mert nem igaz. Én megmondhattam volna neked, ha tudom, hogy...

– Anyu, te nem szeretsz azokról az időkről beszélni. Én megértelek.

– De azért megtettem volna, ha sejtem, miféle gondolatokat forgatsz a fejedben; ha ugyanúgy tudok olvasni az arcodról, mint te az enyémről. Mert ő igazán szeretett téged. Ha én beleegyezem, magával vitt volna. Tulajdonképpen az én hibám, hogy külön vagytok.

– Az övé is. Velünk maradhatott volna.

– Lehet, de most, évek múltán már én is valamivel jobban belátom és megértem az ő problémáit, mint akkoriban. Utóvégre én nem szakadtam el az otthonomtól: az én világom velem jött. Lehet, hogy több mint két fényévyire vagyok a Földtől, de a Rotor mégiscsak az otthonom, ahol születtem. Az apáddal más volt a helyzet. Ő a Földön született és nem a Rotoron, és azt hiszem, képtelen volt rászáni magát, hogy végleg és örökre elszakadjon a Földtől. Időnként nekem is hasonló gondolatok járnak a fejemben. Én is nehezen békélek meg azzal, hogy a Földet ki kell üríteni. Több milliárd ember szíve fog beleszakadni abba, ha el kell hagynia a szülőbolygóját.

Egy ideig mindketten hallgattak, aztán Marlene mélézva megszólalt:

– Vajon mit csinálhat most apu a Földön?

– Honnan is tudhatnánk azt, Marlene? Húszbillió kilométer nagyon nagy távolság, és tizennégy esztendő nagyon hosszú idő.

– Szerinted még életben van?

– Még ezt sem tudhatjuk bizonyosan – felelte Insigna. – Néha a Földön nagyon rövid az élet. – Aztán mintha csak most kapott volna észbe, hogy nem magában beszél, sietve hozzátette: – Biztos vagyok benne, Marlene, hogy még él. Kitűnő egészségnek örvendett, amikor elment, és még nincs ötvenéves. – Majd gyengéden a lányához fordult: – Hiányzik neked, Marlene?

Marlene megrázta a fejét.

– Hogy hiányozna az, ami sosem volt az enyém. (A tiéd viszont volt, anyám – tette hozzá gondolatban. – És neked hiányzik.)

VIII. Az ügynök

15

Furcsa mód Crile Fisher úgy találta, hogy szoktatnia vagy újra szoktatnia kell magát a Földhöz. Nem hitte volna, hogy alig négy esztendő alatt így hozzánő a Rotorhoz. Ez volt eddig

a leghosszabb időszak, amit távol töltött a Földtől, de annyira hosszú azért nem volt, hogy elidegenedjék tőle.

Mégis újból meg kellett szoknia a bolygó lenyűgöző méreteit, a messzi látóhatárt, amely ahelyett, hogy ködösen föl-kunkorodna, éles határvonallal válik el az égtől. A tömeget, az állandó gravitációt, a vad és rakoncátlan légkört, a magasba szökő és mélybe zuhanó hőmérsékletet, a zabolátlan természetet.

Nem mintha a saját bőrén kellett volna mindezt megtapasztalnia. Ki sem kellett mozdulnia a lakásából, de tudta, hogy mindaz ott van odakint, fékezhetetlen vadsága áthatotta, mondhatni, leigázta a lelkét. Vagy azért érezte ezt talán, mert a szoba túl kicsi volt és tömött, a tompán puffanó hang olyan benyomást keltett, mintha maga alá gyűrte volna őt egy zsúfolt, oszlásnak indult világ.

Furcsa, hogy a rotori évek alatt olyan iszonyatosan hiányzott neki a Föld, most pedig, hogy újra itthon van, ugyanolyan iszonyúan hiányzik neki a Rotor. Most már úgy fogja leélni az életét, hogy mindig oda vágyódik, ahol éppen nincsen?

Kigyulladt a jelzőlámpa, és a füléhez eljutott a berregés. A jel szaggatott volt – a Földön mintha minden vibrálna, szemben a Rotor szinte agresszív folyamatosságával.

– Lépj be – mondta halkan, de azért elég hangosan ahhoz, hogy működésbe hozza a zárszerkezetet.

Garand Wyler lépett be (Fisher épp órá számított), és csodálkozva nézett a házigazdára.

– Mi az, Crile, te azóta is itt ülsz, hogy magadra hagytalak?

– Á, dehogy. Voltam erre-arra. Ettem. Megjártam a fürdőszobát.

– Helyes. Ez azt jelenti, hogy még élsz, ha nem is látszik rajtad – mondta széles mosollyal. Sima bőre barnán csillogott, szeme feketén, a foga fehéren villogott, a fejét sűrű göndör haj koronázta. – A Rotoron kotlasz?

– Néha-néha eszembe jut.

– Rég meg akartam kérdezni, de sehogy sem jutottam hozzá. Ugye, Hófehérke, a hét törpe nélkül?

– Hófehérke – bólintott Fisher. – Egyetlen feketét sem láttam ott.

– Akkor hát béke velük. Azt tudod, hogy elmentek?

Fisher izmai megfeszültek, és kis híján talpra ugrott, de fékezte magát. Ehelyett csak bólintott:

– Mondták, hogy el fognak menni.

– Komolyan is gondolták. Szépen elsodródtak. Ameddig tudtuk, rajtuk tartottuk a szemünket, hallgattuk az adásaikat. Azzal a hiperrásegítőjükkal föltornázták a sebességüket, aztán az egyik percben még tisztán és hangosan láttuk-hallottuk őket, majd a másodperc tört része alatt egyszerre nyomuk veszett. Minden összeköttetés megszakadt velük.

– Sikerült rájuk bukkanni, amikor visszatértek az űrbe?

– Többször is. Minden alkalommal gyengébben. Amikor igazán megfeszítették az izmaikat, elérték a fénysebességet, és miután háromszor ki-be villantak a hipertérbe, már túlságosan messze voltak ahhoz, hogy elcsípjük őket.

– Ők választották maguknak – mondta Fisher keserűen. – Aki ellene volt, mint én, kirúgták.

– Kár, hogy nem voltál ott. Ott kellett volna lenned. Érdekes lett volna megfigyelni. Tudod, hogy voltak olyan fafejűek, akik az utolsó pillanatig szélhámoságnak tartották a hiperrásegítőt, hogy az egész csak kitalálás?

– A Rotor megcsinálta a Távpróbát. A hiperrásegítő nélkül nem sikerült volna olyan messzire kiküldeniük.

– A fafejűek ezt is hamisítványnak tartották.

– Pedig valódi volt.

– Igen, most már ők is elismerik. Egytől egyig. Mi mással magyarázhatták volna, hogy a Rotor csak úgy eltűnt a műszerek szeme elől? Minden telep rajta tartotta a szemét. Tévedés kizárva. Minden műszer ugyanabban a másodpercben veszítette el a nyomát. A bosszantó az, hogy nem tudjuk, hová tart.

– Szerintem az Alfa Centauri felé. Hová tarthatna?

– Az Iroda abban a hitben él, hogy hátha mégsem az Alfa Centauri felé, és te talán meg tudod mondani az igazat.

Fisher arca bosszús kifejezést öltött.

– Hiszen már a Holdig meg vissza mindent kifacsartak belőlem. Semmit sem hallgattam el.

– Ezzel tisztában vagyunk. Te nem tudsz semmiről. Azt akarják, hogy én mint barát a baráttal beszéljek veled, és

próbáljam kiszedni belőled, hátha van olyasmi, amiről magad sem sejtetted, hogy tudod. Valami, amire te magad sem gondolsz. Négy évig éltél ott, feleségestül, gyerekestül. Valamit csak sikerült fölcsípned.

– De hogyan? Ha csak a legkisebb jelét is látták volna, hogy szaglászom valami után, egyből kirúgtak volna. Már az fölöttébb gyanússá tett, hogy a Földről jöttem. Mindenképpen kiadták volna az utamat, ha a házasságommal nem adom tanújelét annak, hogy a Rotoron szándékozom maradni. Mindenesetre a közelébe sem engedtek semminek, ami fontos vagy érzékeny volt a számukra.

Fisher elfordította a fejét.

– És ehhez nem is kellett nagyon erőlködniük. A feleségem csak egy csillagász volt. Tudhatod, hogy nem volt sok választásom. Nem tehettem közzé egy olyan hirdetést a holovízióban, hogy itt vagyok, keresek egy ifjú hiperúrász hölgyet. Ha találkozom egy ilyennel, még ha olyan ronda is az illető, akár egy hiéna, megteszek mindent, hogy rákapaszkodjam, ám ilyennel egész ott-tartózkodásom alatt egyetlenegyszer sem akadtam össze. A technológia olyannyira érzékeny terület, hogy szerintem egytől egyig álarcot hordtak és álnevet használtak, akik a laboratóriumokban dolgoztak. Az egész négy év alatt egyetlenegyszer sem kaptam szagot, egyetlen árva tényt sem sikerült megtudnom. És azzal is tisztában voltam, hogy ez a végemet jelenti az Irodánál.

Garand felé fordult, és a hangja indulattól remegett:

– Odáig fajult a dolog, hogy valóságos tuskó vált belőlem. Annyira erőt vett rajtam a kudarc érzete.

Wyler a széke hátsó lábain hintázva ült Fisherrel szemben a zsúfolt szobában álló asztal mellett, gondosan megkapaszkodva az asztal szélében, nehogy hátradőljön.

– Crile – mondta mentegetőzve –, az Iroda nem engedheti meg magának a kisasszonykodást, de azért ők sem egészen érzéketlenek. Sajnálják, hogy idáig fajult a dolog, de nem tehetnek mást. Én pedig azt sajnálom, hogy engem bíztak meg ezzel a feladattal, de kénytelen vagyok megtenni. Ugyanis nyugtalanít bennünket, hogy kudarcot vallottál és nem hoztál nekünk semmit. Ha a Rotor nem távozik el, még azt hihettük volna, hogy nem is volt mit hozni. Csakhogy

eltávozott. Birtokukban van a hiperrásegítés, te mégis üres kézzel jöttél vissza.

– Ezzel én is tisztában vagyok.

– Ez azonban nem azt jelenti, hogy ki akarunk rúgni téged – vagy meg akarunk szabadulni tőled. Nem adtuk föl a reményt, hogy még hasznodat vehetjük. Ezért az a feladatom, hogy megbizonyosodjam róla: a kudarcod becsületes kudarc.

– Hogy érted ezt?

– Meg kell győzőnöm őket arról, hogy nem valamiféle egyéni gyengeségből mondtál csődöt. Hiszen egy rotori nőt vettél feleségül. Csinos volt? Szeretted?

– Azt akarod valójában hallani, hogy én, mert egy rotori nőt szerettem, szándékosan a rotorik oldalára álltam és segítettem nekik megóvni a titkukat?

Wyler megőrizte hidegvérét.

– No és, azt tetted?

– Hogy kérdezhetsz ilyet? Ha rotorivá akartam volna válni, akkor én is elmentem volna velük. Azóta már bottal üthetnétek a nyomomat, és soha az életben nem találnátok rám. De nem ezt tettem. Odahagytam a Rotort, és visszajöttem a Földre, még ha tisztában voltam is vele, hogy a kudarcom a karrierem végét jelenti.

– Méltányoljuk a lojalitásodat.

– Több ebben a lojalitás, mint gondolnátok.

– Elismerjük, hogy bizonyára szeretted a feleségedet, és a kötelesség elszólított mellőle. Ezt a javadra írjuk, ha biztosak lehetünk abban...

– Nem annyira a feleségem. Hanem a kislányom.

Wyler tűnődve szemlélte Fishert.

– Tudjuk, Crile, hogy van egy egyéves kislányod. A jelen körülmények között talán nem kellett volna őt túszként a sors kezére játszani.

– Egyetértek. Csakhogy én mégsem vagyok egy jól olajozott robot. Nem mindig alakulnak a dolgok az ember akarata szerint. És ha egyszer világra jött az a gyermek, és én egy évig vele voltam...

– Ezt meg lehet érteni, de csak egy évről van szó. Aligha elegendő ahhoz, hogy szoros viszony épüljön ki...

Fisher arca grimaszba rándult.

- Te azt hiszed, hogy meg lehet érteni, de mégsem érted meg.

- Akkor magyarázd meg. Megpróbálom megérteni.

- Volt egy kishúgom.

Wyler bólintott.

- Az anyagodban van róla szó. Rose, ugye?

- Roseanne. Nyolc évvel ezelőtt meghalt a San Franciscó-i zavargások alatt. Mindössze tizenhét éves volt.

- Sajnálom.

- Egyik oldalon sem vett részt az eseményekben. Egyike volt azoknak a vétlen kívülállóknak, akik oly sokszor szenvednek a főkolomposok vagy a fejesek helyett. Legalább a testét megtaláltuk, s el tudtuk égetni.

Wyler zavart hallgatásba burkolózott.

- Csak tizenhét éves volt - folytatta Fisher. - A szüleink meghaltak - intett a kezével, mintegy érzékeltetve, hogy kínos erről beszélnie -, amikor ő négy, én pedig tizennégy voltam. Én az iskolai órák után munkát vállaltam, és magamtól is megvontam mindent, csak hogy ő semmiben se szenvedjen hiányt. Én magam programozást tanultam - nem mintha ebből tisztességesen meg tudtam volna élni -, és aztán, amikor betöltötte a tizenhetet, ő, aki egy léleknek sem ártott, aki azt sem tudta, mire az a fenekedés és ricsaj, mások helyett elvitte a balhét.

- Most már megértem, miért jelentkezted a Rotorra - szakította félbe Wyler.

- No igen. Vagy két évig azt sem tudtam, hogy élek-e vagy halok. Aztán jelentkeztem az Irodánál, részben, hogy eltereljem a figyelmemet, részben pedig a veszély reményében. Egy ideig szívesen vettem volna a halált - pláne, ha útközben sikerülne valami hasznosat is tenni. Amikor szóba került, hogy egy ügynököt kell elhelyezni a Rotoron, én rögtön jelentkeztem. Csak hogy elkerüljek a Földről.

- És most megint itt vagy. Nem vagy szomorú emiatt?

- Egy kicsit igen, csak hogy a Rotoron majd megfulladtam. A Föld minden hibája mellett legalább tágas. Ha láttad volna Roseanne-t, Garand! Elképzelni sem tudod. Nem volt szép, de a szemei! - Fisher szemöldökei között kissé kidudorodott a bőr, mintha a tekintetével próbálta volna átfúrni a múlt falát.

– Gyönyörű szemek, de félelmetesek. Mindig elfogott a zavar, ha beléjük néztem. Szinte belélatott az ember veséjébe, érted, ugye, mit akarok mondani?

– Nem én – mondta Wyler.

De Fisher csak mondta a magáét.

– Mindig tudta, ha hazudsz vagy rejtegetsz valamit. Hiába tettél lakatot a szádra, ő mindig kitalálta, mi bánt.

– Csak nem azt akarod mondani, hogy telepata volt?

– Hogyan? Á, dehogy. Azt mondta, hogy olvas az arckifejezésből és a hanghordozásból. Azt mondta, hogy senki sem képes elrejteni a gondolatait. Akármilyen vidáman nevelsz, nem tudod elleplezni a szomorúságodat; nincs az a mosoly, amely elrejthetné a keserűséget. Próbálta megmagyarázni, de én sohasem tudtam fölfogni, hogyan is csinálja. Különleges képességű ember volt, Garand. Valóságos félelemmel vegyes áhítatot éreztem iránta. Aztán megszületett a lányom, Marlene.

– És?

– Neki ugyanolyan szeme volt.

– A kislányod a kishúgod szemét örökölte?

– Nem rögtön, de én figyeltem, ahogy kifejlődik. Amikor hat hónapos lett, beleborzongtam, ha rám nézett.

– A feleséged is beleborzongott?

– Sosem vettem észre, hogy őrá is hatott volna, viszont neki nem is volt olyan testvére, mint Roseanne. Marlene csak nagyon ritkán sírt, nagyon nyugodt természetű volt. Emlékszem rá, hogy Roseanne is ilyen volt csecsemőkorában. És Marlene sem adta semmi jelét, hogy különösképpen szép kislány válna belőle. Mintha Roseanne elevenedett volna meg. Most már érted, miért volt olyan nehéz.

– Mármint visszatérni a Földre?

– Az, meg odahagyni őket. Mintha másodszor is el kellene veszítenem Roseanne-t. Sohasem fogom többé látni. Soha!

– De mégis visszajöttél.

– Lojalitás! Kötelesség! De ha tudni akarod az igazat, nem sok híja volt, hogy ott maradjak. Ott álltam vívódva. Mint akit kétfelé tépnek. Kétségbeesetten ragaszkodtam volna Roseanne-hoz – Marlenéhez. Látod, magam is összekeverem a nevüket. Ráadásul Eugenia, a feleségem, megtört szívvel

azzal áll elélem, hogy „ha tudnád, hová megyünk, nem fordulnál vissza olyan szívesen”. És abban a pillanatban nem akaródzott elhagyni őket. Arra kértem őt, hogy jöjjön velem a Földre. De visszautasította. Akkor azt kérem, hogy legalább Ro... Marlenét engedje velem. De ezt is megtagadta. Ekkor azonban, amikor én már-már beadtam a derekam, és kész voltam maradni, ő kikelt magából és kiadta az utamat. És én elmentem.

Wyler tűnődve vizsgálta Fishert.

– „Ha tudnád, hova megyünk, nem fordulnál vissza olyan szívesen.” Ezt mondta, ugye?

– Igen, ezt mondta. És amikor rákérdeztem, hogy miért, hová tart a Rotor?, ő csak annyit mondott, hogy a csillagokhoz.

– Itt valami nem stimmel, Crile. Hiszen te már tudtad, hogy a csillagok felé készülnek, akkor miért mondta azt, hogy „ha tudnád, hová megyünk”. Kellett lennie valaminek, amiről te nem tudtál. Mi lehetett az?

– Mire akarsz kilyukadni? Hogy tudhatná valaki azt, hogy miről nem tud? Wyler elhessegette a kérdést.

– Elmondtad ezt az Irodának a beszámoltatás alatt?

– Azt hiszem, nem – felelte Fisher némi gondolkozás után.
– Még csak nem is gondoltam rá, amíg el nem kezdtem neked mesélni, hogy kis híján ott maradtam. – Lehunyta a szemét, aztán lassan hozzátette: – Igen, ez az első eset, hogy beszélek róla. Ez az első eset, hogy egyáltalán hagytam, hogy eszembe jusson.

– Helyes. Most, hogy eszedbe jutott, mondd, hova tartott a Rotor? Hallottál erről valami vélekedést ott a Rotoron? Szóbeszédet? Találgatást?

– Az volt a föltételezés, hogy az Alfa Centaurihoz. Hová is máshová? Ez a legközelebbi csillag.

– A feleséged csillagász. Ő mit mondott erről?

– Semmit. Sohasem hozta szóba.

– A Rotor útnak indította a Távpróbát.

– Tudom.

– És a feleséged mint csillagász ebben érdekelve volt.

– Igaz, de erről sem beszélt soha, én pedig óvatosságból nem kérdeztem. Félő volt, hogy bebörtönöznek, vagy akár ki is végeznek, ha túlságosan nyíltan kíváncsiskodom.

– De mint csillagásznak, neki tudnia kellett az úticélról. Különbömben miért mondta volna azt, hogy „ha tudnád...” Vagyis ő tudja, és ha te is tudnád...

De Fisher csak makacsul megmaradt a magáé mellett.

– Minthogy ő nem kötötte az orromra, amit tudott, így én sem mondhatok neked semmit.

– Biztos vagy ebben? Nem emlékszel semmi olyan véletlen elszólásra sem, aminek akkor nem tulajdonítottál jelentőséget? Elvégre te nem vagy csillagász, ezért könnyen mondhatott olyasmit, amit nem egészen értettél meg. Nem emlékszel semmi olyasmire, amit ő mondott volna, és ami neked szöveget ütött a fejedbe?

– Nem emlékszem ilyesmire.

– Gondolkozz csak! Nem lehet, hogy a Távpróba esetleg bolygórendszerre bukkanhatott az Alfa Centauri egyik vagy mindkét napszerű csillaga körül?

– Fogalmam sincs.

– Vagy valamelyik másik csillag körül?

Fisher csak megvonta a vállát.

– Gondolkozz – sürgette Wyler. – Vajon nem azt akarta-e sugallni neked, hogy „úgy hiszed, az Alfa Centauri felé tartunk, csak hogy vannak ott bolygók is, és mi azokat keressük föl”. Netán azt, hogy „hidd csak azt, hogy az Alfa Centauri felé megyünk, ám mi egy másik csillagot veszünk célba, ahol remélhetőleg találunk egy megfelelő bolygót”. Mi a véleményed?

– Honnan tudhatnám?

Garand Wyler egy pillanatra összeszorította duzzadt ajkait. Aztán így szólt:

– Elárulok neked valamit, öreg barátom, Crile. Most három dolog fog történni. Először is át kell esned még egy kihallgatáson. Másodsor, élek a gyanúperrel, hogy rá kell beszélünk a Ceres telepet: engedje meg, hogy használhassuk az aszteroidateleszkópjukat, és a Naprendszerből mért száz fényévnnyi távolságon belül minden egyes csillagot tüzetes vizsgálatnak vetünk alá. Harmadszor,

meg fogjuk sarkantyúzni a mi hiperúrászainkat: ugornának kissé magasabbra és távolabbra. Emlékezz a szavamra, hogy így lesz!

IX. Az Erythro

16

Nagy ritkán, sajnos az évek múlásával egyre ritkábban adódott olyan alkalom, hogy Janus Pitt magára maradt a csendes szobában, és ilyenkor némán hátradőlt a székében, és tökéletesen elengedte magát. Olyan pillanatok voltak ezek, amikor senkinek sem kellett utasításokat kiadnia, senkit sem kellett meghallgatnia, nem szorongatta a sürgős döntés kényszere, nem kellett farmot meglátogatnia, gyárat megszemlélnie, az úr újabb régióira kiterjeszteni a figyelmét, nem volt látogató, nem volt jelentés, nem volt senki, akinek gáncsot vessen, senki, akit bátorítson...

És valahányszor adódott ilyen alkalom, Pitt mindannyiszor átengedte magát a végső és legkevésbé kimerítő fényűzésnek: az önsajnálatnak.

Nem mintha úgy érezte volna, hogy a becsvágya nem elégült ki. Hiszen egész felnőtt életében a főbiztosi szerepre készült, mivel meggyőződése szerint nála jobban senki sem képes irányítani a Rotort, s most, hogy elérte a célját, még mindig ez a véleménye.

De miért van az, hogy a sok ostoba rotori között nem akad egyetlenegy sem, aki tovább képes látni az orránál? Már tizennégy esztendő telt el az Eltávozás óta, de még mindig nincs senki, aki igazán fölfogná az elkerülhetetlent; még azután sem, hogy ő alaposan megmagyarázott mindent.

Előbb-utóbb, de inkább előbb, mint utóbb, eljön az idő, amikor valaki ott a Naprendszerben a Rotor hiperúrászaihoz hasonlóan szintén rá fog jönni a hiperrásegítés alapelveire – az is lehet, hogy még fejlettebb formában. Eljön a nap az emberiség életében, amikor a telepek százai és ezrei, az emberek milliói és milliárdjai fölkerekednek és meghódítják a Galaxist, és azok kegyetlen idők lesznek.

Igen, a Galaxis hatalmas. Hányszor hallotta ezt? És túl rajta más galaxisok is vannak. Csakhogy az emberiség nem fog egyetlenesen eloszlni. Mindig, mindig lesznek olyan csillagrendszerek, amelyek ezért vagy azért kívánatosabbak, és megindul értük a marakodás és a háborúság. Ha tíz csillagrendszerre lesz tíz letelepülni vágyó csoport, akkor mind a tíz csoport egy és csakis egy és ugyanazon csillagrendszerre fog szemet vetni.

És előbb-utóbb föl fogják fedezni a Nemezist is, és megjelennek majd a gyarmatosítók. Lesz-e esélye akkor a Rotornak a fennmaradásra?

Csak abban az esetben, ha minél több időt nyer, ha felépít egy erős társadalmat, és jelentősen megnöveli befolyását. Ha elég idejük lesz hozzá, akkor több csillagra is kiterjeszthetik a hatalmukat. Ha nem, akkor meg kell elégedniük a Nemezissel – ez esetben azonban bevehetetlen erőddé kell tenniük.

Pitt nem dédelgette magában a világegyetem meghódításának – semmilyen hódításnak – az álmát. Csak azt szerette volna, ha sikerül megteremteni a nyugalom és biztonság szigetét azokra az időkre, amikor az egymással ütköző hódító törekvések lángba borítják és káoszba taszítják a Galaxist.

De ezt csak egyedül ő képes előre látni. Egyedül hordozza a terhét. Mondjuk, élélhet még vagy huszonöt évet, s meglehet, ezalatt végig – akár mint főbiztos, akár mint döntő befolyású idősebb államférfi – a hatalom közelében marad. A végén azonban ő is meghal – és kire fogja hagyni az előrelátását?

Ilyenkor hasított bele Pittbe az önsajnálát. Oly sok évig küszködött, és még oly sok évig fog is, de igazából senki sem méltányolja az erőfeszítéseit. És úgymint hiábavaló az egész, mert bele fog fulladni a középszer tengerébe, amely örökké ott nyaldossa a bokáját azoknak a keveseknek, akik képesek beelátni a jövő homályába.

Tizennégy év telt el az Eltávozás óta, de mikor volt ez alatt az idő alatt akár egyetlen pillanata is, amikor átengedhette volna magát a nyugodt önbizalom érzésének? Minden este azzal a félelemmel hajtotta álmra a fejét, hogy nem ébresztik-e föl még hajnal előtt azzal a hírrel, hogy egy másik telep is idetalált – hogy a Nemezist fölfedezték.

A nappalokat is úgy élte végig, hogy lényének egy darabkája elhúzódott a napi teendőktől, és csak fülelt – várta a sorsdöntő szavakat.

Tizennégy év, és még mindig nem érezhetik biztonságban magukat. Közben felépítettek egy újabb telepet is – az Új Rotort. Már emberek laknak rajta, de persze még vadonatúj az a világ. A régi mondás szerint még festékszaga van mindennek. Ezenkívül még három új telep áll a készenlét különböző fokán építés alatt.

Hamarosan – de tíz év alatt mindenképpen – meg fog szaporodni az épülő telepek száma, és akkor majd ki lehet adni azt a legősibb parancsot, hogy szaporodjatok és sokasodjatok!

A Föld példája, no meg a telepek szűkös és behatárolt kapacitása arra kényszerítette az úrlakókat, hogy a szaporodást szigorúan kordában tartsák. Ahol a számtan kérlelhetetlen szigora találkozott az ösztönök látszatra ellenállhatatlan erejével, a kérlelhetetlenség diadalmaskodott. Ám a telepek szaporodásával el fog jönni az idő, amikor egyre több – sokkal több – emberre lesz szükség, és akkor szabadjára lehet engedni a létrehozásukra irányuló ösztönt.

Persze csak ideiglenesen. Akármennyi legyen is a telepek száma, könnyedén megtöltheti őket az a népesség, amely harmincöt évenként vagy még előbb megduplázódik. Ám ha a teleppé formálódás folyamata eléri a csúcspontot és kezd lefelé hanyatlani, előfordulhat, hogy sokkal nehezebb lesz a szellemet visszatuszkolni a palackba, mint volt kiszabadítani onnan.

Ki fogja ezt jó előre meglátni és idejében fölkészülni rá, ha Pitt már nem lesz többé?

Aztán itt van az Erythro, a bolygó, amely körül a Rotor rója a maga útját úgy, hogy a hatalmas Megas és a rőt Nemezis hallatlanul cirkalmas pályát ír le az égen. Az Erythro! Már az első napokban föladta a leckét.

Pitt emlékezetében élénken megragadtak azok az első napok, amikor beléptek a Nemezis rendszerébe. A Nemezis bolygócsaládjának nem túl bonyolult rendszere lassan föltárult előttük, amint a Rotor egyre iramodott a vörös törpe csillag felé.

A Megast akkor vették észre, amikor négymillió kilométerre megközelítették a Nemezist, ami csupán tizenötöd része a Merkúr és a Nap közötti távolságnak. A Megas nagyjából ugyanannyi energiát kap, mint a Föld kap a Naptól, csak kisebb az intenzitása a látható fény tartományában és nagyobb az infravörösében.

A Megas azonban már első látásra is lakhatatlannak látszott. Ez az óriás gázbolygó állandóan egyik oldalát fordítja a Nemezis felé. A forgási és keringési ideje egyaránt húsz nap. A bolygó egyik felén uralkodó örökös éjszaka csak kismértékben hűti le ott a légkört, mert a bolygó saját hője is föláramlik a felszín felé. A másik felén az örökös nappal elviselhetetlenné teszi a hőséget. Az a körülmény, hogy a Megas ilyen magas hőmérséklet mellett is meg tudta őrizni a légkörét, kizárólag annak köszönhető, hogy mivel a tömege nagyobb a Jupiterénél, az átmérője viszont kisebb, a felszínén a gravitáció tizenötszöröse a Jupiterének és negyvenszerese a Földének.

Rajta kívül nincs is a Nemezisnek számottevő bolygója.

Amikor azonban a Rotor még közelebb került, és egyre tisztábban meg lehetett figyelni a Megast, ismét megváltozott a helyzet.

Eugenia Insigna állított be Pitthez az újsággal. Nem mintha ő maga tette volna meg a fölfedezést. Csak le kellett olvasni a számítógépes erősítésű fényképfelvételekről, s felhívták rá Insigna, a főcsillagász figyelmét. Ő aztán lélekszakadva berontott vele Pitt főbiztosi irodájába.

Izgalomtól remegő hangjának igyekezett hétköznapi csengést adni.

– A Megasnak van egy holdja – rukkolt elő a hírrel.

Pitt alig észrevehetően fölkonta a szemöldökét, és csak annyit mondott:

– De hiszen ez várható volt, nem? A Naprendszer gázóriásai körül akár húsz kísérő is található.

– Hát persze, csakhogy, Janus, ez nem közönséges hold. Ahhoz képest túl nagy. Pitt megőrizte hidegvérét.

– A Jupiternek négy nagy holdja is van.

– De ez igazán nagy, a mérete és a tömege csaknem akkora, mint a Földé.

– Értem. Érdekes.

– Több, mint érdekes, Janus. Sokkal több. Ha ez a hold a Nemezis körül keringene, akkor az ár-apály erők hatására az egyik oldalát fordítaná a csillag felé, és ennek következtében lakhatatlan volna. Ehelyett az egyik oldala a Megas felé fordul, amely sokkal hidegebb, mint a Nemezis. Ráadásul a hold pályája jelentős szöveget zár be a Megas egyenlítőjéhez képest. Ez azt jelenti, hogy a hold egén a Megas csupán az egyik féltekén látható, és nagyjából egynapos ciklussal észak-déli irányban ingadozik, ezzel szemben a Nemezis ugyancsak egynapos ciklussal fölkel, végigvonul az égen és lenyugszik. Az egyik féltekén tizenkét óráig tartó sötétség és tizenkét óráig tartó világosság uralkodik. Ugyanez a helyzet a másik féltekén is, azzal a különbséggel, hogy a Nemezis gyakran eltűnik egy-egy félórára a Megas mögött, s ilyenkor a Megas langymelege kiegyensúlyozza a fogyatkozás hűtő hatását. Az éjszakai órákban pedig ezen a féltekén a sötétséget enyhíti a Megas visszavert fénye.

– Ezek szerint a holdnak eléggé érdekes az ege. Izgalmas lehet egy csillagász számára.

– Janus, ez nem csupán csillagászati csemege. Lehetséges, hogy a holdon uralkodó hőmérsékleti viszonyok az emberek számára is kedvezőek. Lehet, hogy lakható világra bukkantunk.

– Még érdekesebb – mosolyodott el Pitt –, csak hogy a fényviszonyok nem tűnnek valami kecsegtetőnek, nem igaz?

– Ez igaz – bólintott Insigna. – Vértörő nap meg sötét ég, minthogy a napfényből hiányoznak a rövidhullámú sugarak, amelyek szétszóródhatnának a levegőben. És gondolom, a táj is rőt színben fürdik.

– Ez esetben, minthogy a Nemezisnek te adtál nevet, a Megasnak pedig az egyik embered, hadd éljek az előjoggal és nevezem el én a holdat. Legyen a neve Erythro, ami, ha az emlékezetem nem csal, a görög „vörös”-ből származtatható.

A csupa jó hír még ezután is folytatódott egy jó ideig. A Megas–Erythro rendszeren kívül egy tekintélyes méretű kisbolygóöveget fedeztek föl, és ezeknek a kisbolygóknak az

anyaga eszményi építőanyagul szolgálhat egy csomó újabb telep létrehozásához

És ahogy közeledtek az Erythróhoz, egyre kedvezőbb benyomásuk alakult ki a hold lakhatóságáról. Az Erythronak van tengere és szárazföldje, ámbár a felhőtakaró látható és infravörös fényben elvégzett előzetes vizsgálataiból az derült ki, hogy a tengerei sekélyebbek a földi tengereknél, a szárazföldeken pedig mindössze néhány igazi magas hegység található.

A további vizsgálatok alapján Insigna határozottan kijelentette, hogy a bolygó egészének az éghajlata alkalmas az emberi életre.

Mikor pedig elég közel értek ahhoz, hogy el lehetett végezni a légkör pontos színeképelemzését, Insigna azt is közölte Pitttel, hogy az Erythro légköre valamivel sűrűbb, mint a Földé, és szabad oxigén is van benne – összesen tizenhat százalék, emellett öt százalék argon, a többi nitrogén. Kisebb mennyiségben széndioxidot is kell hogy tartalmazzon, bár eddig még nem sikerült kimutatni. A lényeg az, hogy ezt a légkört be lehet lélegezni.

– Egyre jobban és jobban hangzik – nyugtázta Pitt. – Ki gondolta volna, amikor először ráakadtál a Nemezisre?

– Egyre jobb és jobb hírek a biológus számára. Viszont nem biztos, hogy egészében véve a Rotornak is olyan kedvező mindez. A légkörben található jelentős mennyiségű oxigén csalhatatlan tanújele az élet jelenlétének.

– Életnek? – Pitt csaknem hanyatt esett a szó hallatán.

– Igen, életnek – erősítette meg Insigna, szinte perverz gyönyört érezve a másik döbbenetén. – És ha élet, akkor lehet, hogy értelmes élet, sőt fejlett civilizáció.

17

Ami ezután következett, valóságos lidércnyomásként nehezedett Pittre. Nem elég, hogy együtt kellett élnie azzal a szörnyű lehetőséggel, hogy a számban mindenképpen, de talán még műszaki színvonalban is őket felülmúló földi népesség a nyomukba ered és megelőzi őket, most ráadásul a nyakukba zúdul ez az annál is fenyegetőbb veszedelem.

Lehet, hogy egy régi és fejlett civilizáció felségterületére törnek be, amely képes őket egyetlen bosszús mozdulattal elpusztítani, mint ahogy egy ember gondolkodás nélkül agyoncsap egy fülébe zümmögő szünyogot.

Ahogy közelebb kerültek a Nemeziszhez, Pitt mélyszégyen aggodalommal a hangjában azt kérdezte Insignától:

– Mondd, biztos, hogy az oxigén jelenléte az élet létezéséről tanúskodik?

– Ez, Janus, termodinamikai szükségszerűség. Egy Föld típusú bolygón – és amennyire meg tudjuk ítélni, az Erythro ehhez a típushoz tartozik – ugyanúgy nem létezhet szabad oxigén, mint ahogy egy Föld típusú gravitációs térben egy kődarab sem maradhat meg lebegő állapotban. Az oxigén, ha egyáltalán jelen van a légkörben, energia kibocsátása mellett spontán módon egyesülni fog a talajban lévő elemekkel. Kizárólag akkor maradhat meg a légkörben, ha valamilyen energiaellátó folyamat szüntelenül újratermeli a szabad oxigént.

– Ezt értem, Eugenia, de miért kell ennek az energiaellátó folyamatnak feltétlenül élethez kötődnie?

– Azért, mert még nem találtunk olyat a természetben, ami elvégezné ezt a munkát, egyedül a zöld növényzet fotoszintézise az, amely a napenergia fölhasználásával oxigént szabadít föl.

– Amikor azt mondod, hogy „még nem találtunk olyat a természetben”, nyilván úgy érted, hogy a Naprendszerben. Csakhogy ez egy másik rendszer, egy másféle nap és másféle bolygó, ahol mások a feltételek is. A termodinamika törvényei nyilván itt is érvényesek, de mi van akkor, ha itt valami olyan vegyi folyamat termeli az oxigént, amilyennel még nem találkoztunk a Naprendszerben?

– Ha szeretsz fogadni – hűtötte le Insigna –, erre ne fogadj.

Nyilvánvaló, hogy bizonyítékra volt szükség, és Pitt mi mást is tehetett volna, mint hogy várt a bizonyíték fölbukkanására.

Először is kiderült, hogy a Nemezisznek és a Megasznak rendkívül gyenge a mágneses tere. Ez még nem okozott különösebb meglepetést, ugyanis számítottak rá, minthogy a csillag is meg a bolygója is nagyon lassan forog. Az Erythro viszont, amely huszonhárom óra és tizenhat perc alatt fordul

meg a tengelye körül (ami megegyezik a Megas körüli keringés idejével), a mágneses tér erősségében vetekszik a Földdel.

Insigna elégedetten konstatálta:

– Legalább nem kell aggódnunk az erős mágneses tér okozta veszélyes sugárzások miatt, különösen ha azt is figyelembe vesszük, hogy a Nemezis napszele jóval gyengébb, mint a Napé. Ez azért is szerencsés, mert így már a távolból megállapíthatjuk, hogy van-e élet az Erythrón vagy nincs. Legalábbis ami a műszaki civilizációt illeti.

– Miért? – érdeklődött Pitt.

– Azért, mert aligha képzelhető el magas színvonalú műszaki civilizáció rádióhullámok használata nélkül, amelyek minden irányban szerteszágároznának az Erythroról. Ezeket nem nehéz elkülöníteni a bolygó saját véletlen rádiósugárzásától, ha gyenge mágneses térrel kell számolnunk.

– Azon töröm a fejem – mondta Pitt –, hogy erre talán nem is lesz szükség; hogy talán az oxigén jelenléte ellenére is arra a következtetésre juthatunk, hogy az Erythrón nincs élet.

– Igen? Kíváncsi vagyok rá, hogyan.

– Én kifundáltam, hogyan. Hallgass ide! Nem te mondtad, hogy az ár-apály erők lelassítják a Nemezis, a Megas és az Erythro forgását? És nem azt mondtad, hogy ennek következtében a Megas eltávolodott a Nemezistől, mint ahogy az Erythro is távolabbra került a Megastól?

– De igen.

– Következésképpen valamikor a múltban a Megas közelebb volt a Nemezishoz, mint ahogy az Erythro is közelebb volt a Megashoz és vele együtt a Nemezishoz is. Ez azt jelenti, hogy az Erythro eleve túlságosan forró volt az élet számára, és csak mostanában vált alkalmassá az élet kialakulására. Ennélfogva nem is lehetett idő arra, hogy kifejlődjön a műszaki civilizáció.

Insigna kedvesen elnevette magát.

– Jó érv. Kár volna lebecsülnöm a csillagászati találékonyságodat – de azért túlbecsülnöm sem szabad. A vörös törpe csillagok igen hosszú életűek, és könnyen lehet, hogy a Nemezis még a világegyetem csecsemőkorában, akár tizenötmilliárd évvel ezelőtt keletkezett. Kezdetben, amikor az

égitestek még közelebb voltak egymáshoz, igen erősek lehetnek az ár-apály hatások, és az egymástól való eltávolodás legnagyobb része még az első három-négymilliárd évben zajlott le. Az árapály erők nagysága a távolság köbének arányában csökken, így az utóbbi tíz-egynéhány milliárd évben alig következett be számottevő változás, és bőven volt idő arra, hogy egymás után akár több műszaki civilizáció is kifejlődjék. Nem, Janus, kár a spekulációért. Várjuk meg, hogy sikerül-e rádióhullámú sugárzást kimutatnunk, vagy sem.

...Egyre közelebb kerültek a Nemeziszhez.

Szabad szemmel már parányi vörös karikának látszott, sápadt fénye azonban még nem vakította a szemet. Egyik oldalán pici rőtes pontként pislákol a Megas. A távcsőben a Rotorhoz és a Nemeziszhez képest elfoglalt helyzetéből adódóan a félfázisnál valamivel kisebbnek mutatkozott. A távcsőben az Erythro is látható volt, mint egy kisebb bíbor pont.

Ahogy erősödött a fénye, Insigna így állított be Pitthez:

– Jó hírem van számodra, Janus. Eddig még nem észleltünk semmiféle műszaki eredetre utaló, gyanús rádiósugárzást.

– Nagyszerű – örvendezett Pitt, és a megkönnyebbülés valóságos meleg hullámként mosta át a testét.

– De azért még korai az ujjongás – intette le Insigna. – Elképzelhető, hogy a vártnál kevesebb rádióhullámot használnak. Vagy sikeresen leárnyékolják. De az is lehet, hogy a rádióhullámok helyett valami mást alkalmaznak.

Pitt ajka halvány félmosolyra rándult.

– Ezt komolyan mondd?

Insigna bizonytalanul megvonta a vállát.

– Mert ha szeretsz fogadni – folytatta Pitt –, erre ne fogadj.

...Még közelebb értek a Nemeziszhez, és az Erythro szabad szemmel már egy nagy gömbnek látszott, közelében a felfújt Megas, a telep másik oldalán pedig a Nemezisz ragyogott. A Rotor hozzáigazította sebességét az Erythrohoz, amelyen a távcsövön keresztül már a vonuló felhőfoszlányok is látszottak; a felhők örvénylő alakzatai Föld-típusú hőmérsékleti és légköri viszonyokra vallottak, s joggal lehetett

föltételezni, hogy a bolygó éghajlata többé-kevésbé hasonlít a Földére.

– Az Erythro éjszakai oldalán semmi jelét sem fedeztük föl világosságnak – közölte Insigna. – Ez bizonyára megnyugtat téged, Janus.

– Föltételezem, hogy egy műszaki civilizáció nem lehet meg mesterséges fény nélkül.

– Semmiképpen sem.

– Hadd játsszam akkor az ördög ügyvédjének szerepét – kötözködött Pitt. – A vörös nap meg a félhomály nem készítheti-e arra a civilizációt, hogy a mesterséges megvilágítás is félhomályos legyen?

– Lehet, hogy ez igaz a látható tartományra, csak hogy mivel a Nemezis bőségesen sugároz infravörös fényt, föltételeznénk, hogy a mesterséges világítás is hasonlóan gazdag lenne ebben a tartományban. Viszont az az infravörös fény, amit észlelünk, mind a bolygótól ered. Többé-kevésbé egyenletesen oszlik el az egész felületen, míg ha mesterséges eredetű lenne, akkor főleg a lakott gócekben összpontosulna, s egyebütt csak gyéren mutatkozna.

– Akkor szüret, Eugenia – lelkesedett Pitt. – Felejtsd el a műszaki civilizációt. Lehet, hogy emiatt az Erythro sok vonatkozásban kevésbé érdekes, ám senki sem kívánhatja, hogy hasonszőrű vagy netán nálunk is fejlettebb lényekkel nézzünk szembe. Ez esetben kénytelenek volnánk odébbállni, de kérdés, hogy hová, és honnan vennék az energiát, hogy egyáltalán eljussunk oda. De így most nyugodtan kiköthetünk itt.

– De még mindig ott van a levegő dús oxigéntartalma, ami bizonyossá teszi, hogy van élet az Erythron. Csupán a műszaki civilizációnak nincs semmi nyoma. Ez azt jelenti, hogy le kell szállnunk rá, és tanulmányoznunk kell az élővilágát.

– Miért?

– Hogy kérdezhetsz ilyet, Janus? Ha itt az élet olyan formáira akadunk, amelyek a földiektől teljesen függetlenül alakultak ki, micsoda kincsesbánya lehet ez a biológusok számára!

- Értem. A tudományos kíváncsiság beszél belőled. Nos, szerintem azok az életformák nem fognak elmenni onnan. Lesz még bőven idő rájuk. Előbb fontosabb dolgunk is van azoknál.

- Mi lehet fontosabb egy alapvetően új életforma megismerésénél?

- Légy észnél, Eugenia! Előbb be kell itt rendezkednünk. Újabb telepeket építenünk. Létre kell hoznunk egy átfogó és jól szervezett társadalmat, amely sokkal egységesebb, megértőbb és békésebb annál, mint ami valaha is létezett a Naprendszerben.

- Ehhez anyagokra van szükségünk, s hol szerezhethetnénk be azokat, ha nem az Erythron, ahol tanulmányoznunk kell az ottani életet...

- Nem, Eugenia. Az Erythro tömegvonzását figyelembe véve jelenleg túl sokba kerülne oda a le- és a fölszállás. Az Erythro és a Megas – ne feledkezz meg a Megasról sem – gravitációs tere még itt az úrben is elég jelentős. Az egyik emberünk kiszámította nekem. Még a kisbolygóövezetből sem lesz könnyű az anyagok beszerzése, de még mindig könnyebb onnan ellátni magunkat, mint az Erythroról. Ami azt illeti, sokkal gazdaságosabb lenne, ha egyenesen a kisbolygóövezetben horgonyoznánk le. Az új telepeinket is ott fogjuk létrehozni.

- Azt tanácsolod, hogy az Erythroról feledkezzünk meg?

- Egy időre igen, Eugenia. Majd ha kellően megizmosodtunk, ha bőviben leszünk energiának, majd ha egy stabil és fejlődő társadalmat mondhatunk magunkénak, ráérünk akkor is vizsgálat alá venni az Erythro életformáit és feltehetőleg szokatlan kémiaját.

Pitt vigasztaló megértéssel mosolygott Insignára. Meg kellett értetnie vele, hogy az Erythro jelenleg csak másodlagos ügy, amelyet el kell halasztani a lehető legkésőbbi időkre. Ha nincs rajta műszaki civilizáció, akkor minek sietni az ottani egyéb életformák és erőforrások kutatásával? Az igazi veszedelem a Naprendszerből nyomukba eredő hordák részéről fenyeget.

Miért van az, hogy mások nem látják be, mi a teendő?
Miért van az, hogy mások olyan könnyen elcsábulnak
mindenféle meddő mellékvágányra?

Hogyan hódolhatna ő meg valaha is a halál előtt, hiszen
gyámolítás nélkül hagyná a sok ostobát?

X. Rábeszélés

18

Így hát most, tizenkét évvel azután, hogy rájöttek, az
Erythron nincs műszaki civilizáció, s ez alatt a tizenkét év alatt
egyetlen telep sem jelent meg a Földről, hogy lerombolja
fokozatosan fölépülő új világukat, Pitt zavartalanul átadhatta
magát a pihenés eme ritka pillanatainak. Ám még ezeket a
ritka pillanatokot is megmérgezték a kételyek. Vajon nem járt
volna-e jobban a Rotor, ha ő köti magát az eredeti
elhatározásához, és nem állnak pályára az Erythro körül, s
nem építik föl rajta azt a kupolát sem?

Hátrahajolt puha székében, az erőtér lágy párnaként ölelte
körül a testét, és a lelkében eláradó béke már-már álomba
ringatta, amikor a csengő halk berregésére kelletlenül
visszarángatta magát a valóságba.

Kinyitotta szemét (észre sem vette, hogy lecsukódott), és
rápillantott a szemben lévő fal apró képernyőjére. Megérintett
egy gombot, mire a kis kép normális nagyságú hologrammá
lobbant.

Ki más is lehetne, mint Semyon Akorat?

Az ő kopasz golyófeje világított ott vele szemben. (Akorat a
koponyája széléről is leborotválta a sötét haj maradékát,
joggal érezve úgy, hogy egy-két kósza hajszál még
szánalmasabbá tenné a koponya közepén elterülő sivatagot,
míg ellenben egy semmitől sem háborított, formás tar
koponya még tekintélyt parancsoló is lehet.) A szemében
most is aggodalom ült, mint mindig, még akkor is, ha az
égyvilágon semmi ok sincs aggodalomra.

Pitt kellemetlennek találta ezt az embert, nem mintha
kétkelkedett volna a hűségében vagy a rátermettségekben
(egyik vonatkozásban sem hagyott kívánnivalót maga után),

hanem a feltételes reflex okán. Akorat megjelenése mindig együtt járt Pitt belső köreinek a megzavarásával, gondolatai félbeszakításával, olyasmire való rákényszerítésével, amitől a lelke mélyén ódzkodott. Röviden: Akorat felelt Pitt előjegyzési naplójáért, és ő mondta meg, hogy ki járulhat a színe elé és ki nem.

Pitt kissé összeráncolta a homlokát. Nem emlékezett rá, hogy látogatót várna, bár gyakran előfordult, hogy megfeledkezett valamiről, ilyenkor jött aztán Akorat, hogy fölfrissítse az emlékezetét.

– Ki az? – kérdezte megadóan. – Remélem, nem valami fontos ember.

– Nem mondhatnám, hogy bármit is nyomna a latban – felelte Akorat –, de azért talán jól teszi, ha fogadja.

– Hallhat minket?

– De főbiztos úr! – méltatlankodott Akorat, mintha kötelességmulasztással vádolták volna meg. – Már hogy hallhatna! Az ernyő túloldalán van. Pontos, kimért beszéde megnyugtatólag hatott Pittre. Szavai nem hagytak lehetőséget a félreértésre.

– Csak nem Insigna van itt? – kérdezte Pitt bosszúsan. – Akkor tessék tartani magát az utasításaimhoz! Csak előzetes bejelentésre. Egy időre elegendem van belőle, Akorat. Az elmúlt tizenkét év elég volt ahhoz, hogy torkig legyek vele. Találj ki valami kifogást! Mondd azt, hogy gondolkodom – nem, ezt úgysem hinné el –, mondd azt...

– Főbiztos úr, nem dr. Insigna van itt. Akkor nem zavartam volna meg önt. Hanem – a lánya.

– A lánya? – Egy pillanatig kutatott az emlékezetében a neve után. – Vagyis Marlene Fisher?

– Igen. Természetesen azt mondtam neki, hogy ön elfoglalt, mire ő nekem esett, hogy szégyelljem magam, mert az arcom elárulja, hogy szemenszedett hazugság, amit mondtam, és erről tanúskodik a hangom feszültsége is. – A titkár bariton hangja remegett a méltatlankodástól, ahogy ezt előadta. – Egyszóval nem tágított. Azt állítja, hogy ön fogadja, ha megtudja, hogy ő akar bejönni. Valóban fogadja őt, főbiztos úr? Azoktól a szemektől, az igazat megvallva, kilel a hideg.

- Mintha már én is hallottam volna a szemeiről. Jól van, küldd be, küldd csak be! Majd valahogy átvészelem azokat a szemeket. Jó, hogy mondod, majd kérdőre vonjuk a kisasszonyt.

A kislány belépett. (Meglépően magabiztos – gondolta magában Pitt –, bár kellően illedelmes, és híján van minden nyegleségnek.)

A kislány helyet foglalt, kezeit lazán összekulcsolta az ölében, és láthatóan arra várt, hogy Pitt megszólítsa. Az hagyta kicsit várakozni, miközben közönyösen szemügyre vette őt. Fiatalabb korában többször is volt alkalma látnia kislányt, mostanában azonban már jó ideje nem került a szeme elé. Gyermekeknek sem volt valami szép, és azóta sem lett szemrevalóbb. Pofacsontjai szélesek, egész megjelenésében van valami sutaság, a szeme azonban valóban figyelemre méltó, mint ahogy szépen ívelt szemöldöke és hosszú szempillája is.

- Nos, Fisher kisasszony – szólította meg Pitt –, azt jelentették nekem, hogy beszélni óhajt velem. Megkérdezhetem, miért?

Marlene ráemelte hűvös tekintetét, már nem látszott rajta semmi elfogódottság.

- Pitt főbiztos úr – mondta –, az anyám bizonyára tájékoztatta önt, hogy én azt mondtam az egyik barátomnak: a Föld el fog pusztulni.

Pitt összevonta szemöldökét csöppet sem figyelemre méltó szemei fölött.

- Igen, valóban – felelte. – És remélem, azt is megmondta, hogy többé nem szabad ilyen ostobaságokat fecsegni.

- Igen, főbiztos úr, megmondta. Csakhogy a hallgatás nem változtat a dolgon, és attól sem szűnik meg a veszély, ha ostobaságnak nevezzük.

- Én vagyok a Rotor főbiztososa, Fisher kisasszony, és az én dolgom, hogy ilyesmivel törődjek, ezért arra kérem, bízsa rám annak megítélését, hogy mi hogy van és hogy ostobaság-e vagy sem. Honnan vette azt, hogy a Föld el fog pusztulni? Csak nem az édesanyja beszélt erről?

- Közvetlenül nem, főbiztos úr.

- Vagyis közvetve igen, azt akarja mondani?

- Arról ő nem tehet, főbiztos úr. Minden ember rengetegféleképpen beszél. Ahogy megválasztja a szavakat. Aztán a hanglejtés, az arc kifejezés, ahogy megvillan a szem, a szempilla, az apró kis torokköszörülések. Meg száz és száz ilyen dolog. Érti, mit akarok mondani?

- Nagyon is megértem. Magam is megfigyelem az ilyesmit.

- És nagyon büszke a megfigyelőképességére, főbiztos úr. Úgy érzi, mestere annak, és többek között ennek köszönheti a főbiztosságát.

- Ezt nem mondtam, kisasszony – hökkent meg Pitt.

- Szavakkal nem, főbiztos úr. Erre nem is volt szükség. – Tekintetét a főbiztos szemébe mélyesztette. A lány arcán nem volt mosoly, a pillantásában azonban bujkált egy kis kajánság.

- Ez volna az, Fisher kisasszony, ami miatt fölkeresett?

- Nem, főbiztos úr. Azért jöttem, mert az anyám mostanában nehezen tudott bejutni önhöz. Nem, ezt ő nem mondta nekem. Én csak úgy kikövetkeztettem. Ezért azt gondoltam, hogy engem talán fogadni tetszik.

- Helyes, bejutott hozzám. De mi az, amit közölni akar velem?

- Az anyám boldogtalan amiatt, hogy a Föld esetleg elpusztul. Tudja, ott él az apám.

Pitt kisebbfajta dührohamot kapott. Hogy az ördögbe jön ide ez a tisztán személyes ügy, amikor neki a Rotor jóléte és egész jövődő sorsa miatt fő a feje? Ez az Insigna, bármilyen érdemeket szerzett is azzal, hogy annak idején rábukkant a Nemezisre, már régen csak teher a nyakán a maga tévedhetetlen ösztönével, hogy mindig rátalál a helytelen útra. Most pedig, hogy nem hajlandó többé szóba állni vele, tessék, elküldi hozzá a bolond lányát.

- Úgy gondolja talán, hogy az a pusztulás, amiről itt beszél, már holnap vagy a jövő évben be fog következni? – fakadt ki.

- Nem, főbiztos úr, tisztában vagyok vele, hogy kis híján ötezer év múlva fog bekövetkezni.

- Ez esetben az édesapja már rég halott lesz, mint ahogy az lesz az anyja meg én vagy maga is. És miután mi mindannyian eltávozzunk az élők sorából, még mindig csaknem ötezer esztendő marad a Föld vagy esetleg a Naprendszer

más bolygónak a pusztulásáig – ha egyáltalán be fog következni ez a pusztulás, amit én erősen kétlek.

– A pusztulás ténye a fontos, főbiztos úr, nem az időpontja.

– Az édesanyja bizonyára azt is elmondta, hogy a Naprendszer népei jó előre tudomást szereznek arról, ami maga szerint be fog következni, és megteszik a szükséges intézkedéseket. Egyébként is, miért izgatna bennünket a bolygók pusztulása? Ezzel idővel minden világnak szembe kell néznie. Még ha elkerülik is a kozmikus ütközést, minden csillagnak át kell esnie a vörös törpe stádiumon, és el kell pusztítania a bolygóit. Mint ahogy egy napon minden ember meghal, ugyanez történik a bolygókkal is. Csak az a különbség, hogy a bolygók valamivel tovább élnek. Meg tudja érteni mindezt, kisasszony?

– Hogyne. Én jó viszonyban vagyok a számítógéppel.

(Erre mérget mernék venni – gondolta Pitt, aztán hirtelen észbe kapott, és elkésve próbálta letörölni az arcáról az epés félmosolyt, amelyből a kislány már bizonyára kiolvasta a gondolatait.)

– Akkor hát fejezzük be a beszélgetést – jelentette ki Pitt ellentmondást nem tűrő hangon. – A pusztulás emlegetése ostobaság, de mégha nem volna is az, magának ehhez semmi köze, és többet ne is hozza szóba, különben nemcsak maga, hanem az anyja is bajba keveredik.

– A beszélgetésnek még nem jutottunk a végére, főbiztos úr.

Pittnek elfogyott a türelme, de türtőztette magát.

– Kedves Fisher kisasszony, ha a főbiztosa azt mondja, hogy vége, akkor maga bármit gondol is, vége van a beszélgetésnek.

Ezzel félig fölemelkedett a székéből, Marlene azonban a helyén maradt.

– Én ugyanis szeretnék följánlani önnek valamit, amiről tudom: a leghőbb vágya, hogy megkapja.

– És mi volna az?

– Hogy simán megszabaduljon az anyámtól.

Pitt mélységes zavarában visszahuppant a helyére.

– Mit akar ezzel mondani?

- Ha meghallgat, főbiztos úr, akkor elmondom. Az anyám nem folytathatja így tovább. Izgatja őt a Föld meg a Naprendszer sorsa, és... és néha eszébe jut az apám is. Úgy érzi, hogy a Nemezis egykor a Naprendszer nemezise lesz, és minthogy ő adta neki ezt a nevet, felelősnek érzi magát. Ő erősen érzelmi lény, főbiztos úr.

- Igazán? Ezt is észrevette?

- És a terhére van önnek. Minduntalan olyan dolgokkal zaklatja önt, amelyeket ő nagyon is a szívéen visel, ön viszont hallani sem akar róluk, ezért nem is hajlandó fogadni őt, és a legszívesebben megszabadulna tőle. Most megteheti ezt, főbiztos úr.

- Valóban? Van még egy telepünk. Küldjem talán az Új Rotorra?

- Nem, főbiztos úr. Küldje el az Erythróra.

- Az Erythróra? De miért küldeném oda? Csak mert meg akarok tőle szabadulni?

- Ez volna az ön indoka. Igen, főbiztos úr. Azén indokom viszont más. Én azért szeretném, ha az Erythróra kerülne, mert képtelen igazán dolgozni az obszervatóriumban. A műszerek állandóan használatban vannak, és az az érzése, hogy folytonos megfigyelés alatt áll. Érzi, hogy bosszantja önt. Különben is, a Rotor nem a legjobb hely a finom mérésekre. Ehhez túl gyors és túl egyenetlen a forgása.

- Szépen kigondolt mindent. Az édesanyja magyarázta el talán mindezeket? Ne, ne szóljon semmit. Közvetlenül nem mondott semmit, nincs igazam? Csak közvetve.

- Igen, főbiztos úr. Ráadásul ott van a számítógépem.

- Az, amelyikkel olyan baráti viszonyban van?

- Igen, főbiztos úr.

- És úgy gondolja, hogy az Erythrón jobban tud dolgozni.

- Igen, főbiztos úr. Az stabilabb, és ott könnyebben elvégezheti azokat a méréseket, amelyek meggyőzhetik őt, hogy a Naprendszer mégsem pusztul el. De ha ennek az ellenkezőjéről kellene is megbizonyosodnia, az rengeteg időbe telne, és önnek mindenesetre addig is nyugta volna tőle.

- Úgy látom, maga is meg akar tőle szabadulni, vagy tévedek?

- Ellenkezőleg, főbiztos úr - jelentette ki Marlene higgadtan. - Én is vele mennék. Így ön engem is lerázna, s ennek még jobban örülne, mint ha csak őt sikerülne eltávolítania.

- Miből gondolja, hogy magát is le akarom rázni?

Marlene rászögezte komoly, rezzenéstelen tekintetét.

- Abból, főbiztos úr, hogy ön most már megbizonyosodott róla, hogy minden nehézség nélkül képes vagyok kiismerni rejtett érzelmeit.

Pitt egyszerre azon kapta magát, hogy a legszívesebben most mindjárt elkergetné ezt a szörnyeteget.

- Majd gondolkodom rajta - mondta, és elfordította az arcát. Érezte, hogy gyerekes, amit csinál, de nem akarta, hogy ez az ifjú ember olvasson az arcából, mint egy nyitott könyvből.

Végtére is fején találta a szöveget. Most már valóban azt akarja, hogy mindaz anyától, mind a lányától megszabaduljon. Ami az asszonyt illeti, valóban többször is megfordult a fejében, hogy az Erythróra kellene száműzni. Csakhogy aligha ment volna oda jószántából, biztosan éktelen lármát csapott volna, és ez igazán nem hiányzott Pittnek. Most viszont a lánya a kezébe adott egy használható érvet, amiért az anyja mégis hajlandó lenne az Erythróra költözni, és ez természetesen új helyzetet teremt.

- Ha az édesanyja valóban azt akarja... - kezdte megfontoltan.

- Valóban azt akarja, főbiztos úr. Még nem beszélt erről, és az is lehet, hogy még meg sem fogalmazódott benne, de biztos, hogy azt akarja. Én tudom. Megbízhat bennem.

- Van más választásom? No és maga, szintén oda akar menni?

- Nagyon, főbiztos úr.

- Akkor hát máris intézkedem. Elégedett?

- Igen, főbiztos úr.

- Nos, véget vethetünk hát a kihallgatásnak?

Marlene fölállt, és minden bizonnyal tiszteletteljesnek szánt mozdulattal sután meghajolt.

- Köszönöm, főbiztos úr.

Azzal hátraarcot csinált, és elhagyta a szobát, de eltelt néhány perc a távozása után, mire Pitt le merte olvasztani az arcáról a szinte már fájdalmasan rámeredezett kifejezést.

Kínosan ügyelt rá, nehogy a hangjából vagy az arcjátékából kiolvassa a lány azt a titkot, amit rajta kívül csak egyvalaki tudott az Erythróról.

XI. Melyik pálya?

19

Pitt nem akart belenyugodni, hogy vége a lazításnak. Önkényesen lemondta a délutáni látogatókat. Szüksége volt még egy kis elmélkedési időre.

Különösen Marlene nem hagyta nyugodni.

Az anyja, Eugenia Insigna Fisher is elég gondot okozott neki, sőt az elmúlt tíz-tizenkét évben egyre többet. Az asszony túlságosan ki volt szolgáltatva az érzelmeinek, és igyekezett mindig lerázni magáról a józan megfontolás kötelékeit. Ám mégiscsak emberi lény, akit irányítani lehet és pórázon tartani, be lehet terelni a logika kényelmes korlátai közé, és bármennyire kapálózik is néha, meg lehet gátolni, hogy kitörjön onnan.

Am Marlenével más a helyzet. Pitt egy percig sem kételkedett abban, hogy egy szörnyeteggel van dolga, és csak hálás lehet neki, hogy ostoba módon leleplezte magát, hogy egy ilyen pitiáner ügyben az anyja segítségére lehessen. Látszik, hogy tapasztalatlan és nem elég agyafúrt ahhoz, hogy titokban tartsa a képességeit mindaddig, amíg pusztító orkánként be nem vetheti őket.

Idővel azonban egyre veszélyesebb lesz, ezért most kell őt megállítani. És az a másik szörnyeteg, az Erythro, meg is fogja állítani.

Pitt elégedett volt önmagával. Ő már kezdettől fogva felismerte az Erythróban a szörnyeteget. Árulkodott az arca: csillagának véres visszfényéből ki lehetett olvasni a baljós fenyegetést.

Amikor százmillió mérföldnyire attól a pályától, amelyen a Megas és az Erythro kering a Nemezis körül, elérték a kisbolygóöveget, Pitt teljes magabiztossággal leszögezte:

– Ez az a hely.

Nem számított semmilyen nehézségre. Az ésszerűség csakis ezt diktálhatta. A kisbolygók távolságában a Nemezis hője és fénye megszélidült. A természetes hő- és fénysugárzás hiányának nincs semmi jelentősége, hisz a Rotor birtokában van a hasznosítható mikrofúzió. Sőt még előnyösnek is mondható ez az adottság. Az alig észlelhető szintre csökkent vörös fény nem nyomasztja a szívet, nem homályosítja el az elmét, és nem borzolja a lelket.

Azután meg a kisbolygóövegben minimális erővel érvényesülne a Nemezis meg a Megas gravitációs tere, s ennek eredményeként kevésbé volna energiaigényes a manőverezésük. A kisbolygókon könnyebb lenne a bányászat is, és a Nemezis gyenge sugárzása miatt ezeken a kis testeken bőségben lehet találni illó anyagokat.

Ideális hely!

A rotoriak túlnyomó többsége mégis azt akarta, hogy a telepüket az Erythro körül állítsák pályára. Pitt hiába próbált érvelni a nyomasztó haragosvörös fénnel meg azzal, hogy a Megas és az Erythro vasmarokkal láncolná magához őket, és lehet, hogy nyersanyagokért még így is a kisbolygókra kellene járniuk.

Pitt dühös vitába keveredett emiatt Tambor Brossennel, a volt főbiztossal, akinek a posztját örökölte. Az eléggé megfáradt Brossen nem titkolta, hogy mennyivel jobban érzi magát a veterán államférfi új szerepében, mint addig főbiztosként. (Mondják, azt híresztelte, hogy Pitt-tel ellentétben őbelőle hiányzik a döntéshozás élvezete.)

Brossen kinevette – nem: helyesebb azt mondani, hogy magában megmosolyogta azt a húhót, amit Pitt csapott a telep holléte körül.

– Verd ki a fejedből, Janus – intette a kollégáját –, hogy a Rotornak mindenben egyet kell értenie veled. Hadd menjen csak a telep időnként a saját feje után, máskor annál könnyebben az ujjad köré csavarhatod őket. Ha azt akarják,

hogy az Erythro körül keringjenek, akkor csak hadd keringjenek az Erythro körül.

– De hiszen ennek semmi értelme. Hát nem érted, Tambor?

– Már hogyan érteném. De azt is értem, hogy amióta csak megvan a Rotor, mindig egy nagyobb világ körül keringett. A rotoriak számára ez a helyes dolog, és ezért ragaszkodnak most is ehhez.

– Mi a Föld körül keringtünk. Az Erythro azonban nem a Föld; még csak nem is hasonlít rá.

– De ez is egy világ, még hozzá nagyjából akkora, mint a Föld. Van szárazföldje és tengere. Van légköre és benne oxigén. Több ezer fényévre is elmehetünk, mire egy, a Földhöz ennyire hasonló világra akadunk. Még egyszer mondom: legyen meg a nép akarata.

Pitt hallgatott Brossen tanácsára, bár nem hagyta nyugodni őt az ellenkezés ördöge. Az Új Rotor is az Erythro körül kering, mint ahogy az épülő két új telep is. Természetesen készültek tervek a kisbolygóövezetben építendő telepekre is, a közvélemény azonban nem nagyon szorgalmazta megvalósításukat.

Mindazon dolgok közül, amelyek a Nemezis fölfedezése óta történtek, Pitt az Erythro körüli pályára állást tartotta a Rotor legsúlyosabb tévedésének. Ennek nem lett volna szabad megtörténnie. Csakhogy... csakhogy még neki sem sikerült lebeszélnie erről a rotoriakat. És ha köti az ebet a karóhoz? Annak meg nyilván az lett volna a vége, hogy új választásokat írnak ki, és őt megbuktatják.

A nosztalgia, az az igazi baj. Az emberek szeretnek visszafelé nézni, és Pittnek nem mindig sikerült rávennie őket, hogy fordítsák meg a fejüket és nézzenek előre. Itt van Brossen...

Már hét éve, hogy meghalt, és Pitt ott állt a halálos ágyánál. Egyedül ő hallhatta a haldokló utolsó szavait. Brossen odaintette magához Pittet, aki a szájához hajtotta a fülét. Brossen feléje nyújtotta erőtlen kezét, amelyen száraz volt a bőr, akár a papír. Ernyedten megmarkolta Pitt kezét, és azt suttogta: „Milyen fényesen ragyogott a Föld Napja” – és kilehelte a lelkét.

És mivel a rotoriak nem tudták elfelejteni, milyen fényesen ragyogott egykor a Nap, és milyen zöld volt valaha a Föld, elkeseredésükben föllázadtak Pitt logikus érvei ellen, és azt követelték, hogy a Rotor csatlakozzon egy világhoz, amely nem zöld, és azzal együtt keringjen egy nap körül, amely nem fényes.

Ez azt jelentette, hogy tíz esztendő t elpocsékoltak a haladás útján. Most tíz évvel előbbre tartanának, ha akkor az elején a kisbolygóövezetben horgonyoznak le. Pitt meg volt erről győződve.

Ez egymagában is elég ok volt arra, hogy megmérgezze Pittnek az Erythro iránti érzéseit, ám volt valami, ami még ennél is súlyosabban – sokkal súlyosabban esett a latba.

XII. A düh

20

Úgy esett, hogy Crile Fisher, aki annak idején elsőként hívta föl a Föld figyelmét arra, hogy valami nincs rendjén a Rotor úticéljával, most másodszor is hasonló szolgálatot tett.

Már két esztendeje, hogy visszatért a Földre, és a Rotor egyre halványodott az emlékezetében. Eugenia Insigna még mindig föl kavarta a lelkét (mi is az, amit iránta érez?), Marlene emléke azonban csupa keserű harag. Rájött, hogy képtelen őt elkülöníteni Roseanne emlékeitől. Egyesztendős kislánya és tizenhét éves kishúga egyetlen alakká olvadt össze benne.

Az élet nem volt rosszakaratú hozzá. Szép nyugdíjat élvezett. Még munkát is találtak számára, egy kényelmes adminisztratív állást, ahol csak hébe-hóba várták el tőle, hogy döntsön, akkor is csak olyan ügyekben, amelyeknek garantáltan nincs nagy horderejük. Gondolta, azért bocsátottak meg neki, legalábbis részben, mert eszébe jutott Eugeniának az a bizonyos elejtett megjegyzése: „Ha tudnád, hova tartunk...”

Ennek ellenére mégis az volt a gyanúja, hogy megfigyelés alatt tartják, s ezt egyre inkább zokon vette.

Időnként megjelent nála Garand Wyler, mindig barátságosan, mindig érdeklődőn, s így vagy úgy, de mindig a Rotornál kötött ki. Ami azt illeti, most is itt volt nála, és Fishernek nem kellett csalódnia, a Rotor ezúttal is terítékre került.

Fisher arca megrándult.

– Már csaknem két év telt el azóta. Mit akartok még mindig tőlem?

– Nem tudnám megmondani, Crile – rázta meg a fejét Wyler. – Semmi más nincs a kezünkben, csak a feleségednek az a megjegyzése. Úgy látszik, ez nem elég. Lehetetlen, hogy ezenkívül ne mondott volna valami mást is, hiszen nem egy évet töltöttetek együtt. Emlékezz csak vissza a beszélgetéseitekre, a kettőtök civódásaira. Semmit sem lehet kihámozni belőlük?

– Ez már az ötödik alkalom, Garand, hogy erről faggatsz. Engem már kivallattak. Hipnotizáltak. Elmepróbának vetettek alá. Szárazra facsartak, és már semmi sem maradt bennem. Elengedhetnétek már, hogy keressek magamnak valami mást. Vagy dobjatok be ismét a mélyvízbe. Ott van az a száz telep, megrakva barátokkal, akik beavatják egymást a bizalmukba, és egymás ellen kémkedő ellenségekkel. Ki tudja, ki tud közülük olyasmit, amiről talán maga sem sejti, hogy tudja.

– Az igazat megvallva, öreg barátom, mi is éppen ilyesmit fontolgatunk, azonkívül, hogy figyelmünket a Távpróbára összpontosítjuk. A józan ész azt diktálja, hogy a Rotor valami olyasmire bukkant, amiről mi, többiek semmit sem tudunk. Mi még egyszer sem küldtünk útjára Távpróbát. Mint ahogy egyetlen telep sem. Egyedül a Rotornak volt meg ehhez a tehetsége. Bármit talált is a Rotor, annak ott kell lennie a Távpróba adattárában.

– Helyes. Böngésszétek át ezeket az adatokat! Ez évekre szóló elfoglaltságot ad nektek. Engem pedig hagyjatok békén! Mindenki.

– A dolog úgy áll, hogy valóban több évre való munkával láttak el bennünket. A Rotor a Tudomány Nyitottságáról szóló Egyezménynek megfelelően jókora adathalmazt bocsátott rendelkezésünkre. Nevezetesen: a különböző hullámhosszú fényben készült csillagfényképeket. A Távpróba kamerái szinte

az egész égboltot végigpásztázták, ám a legalaposabb tanulmányozásuk sem árult el semmi érdekeset.

– Semmit?

– Eddig semmit, de mint mondtad, még további évekig elbíbelődhetünk velük. Persze már eddig is rengeteg olyan adatot kaptunk, amelyeknek örülnek a csillagászok. Ezekkel ők boldogan elpepecselnek, csakhogy egyetlen árva utalás sincs közöttük, amely segíthetne eldönteni, hogy hova költöztek el. Eddig legalábbis nincs. Gyanítom például, hogy az égvilágon semmi olyasmi nincs közöttük, ami arra utalna, hogy az Alfa Centauri rendszer valamelyik nagy csillaga körül bolygók keringenének. De olyasmi sincs, hogy a szomszédságunkban esetleg létezne valamilyen számunkra ismeretlen napszerű csillag. Személyes véleményem egyébként, hogy ilyet hiába is keresnénk. Mi olyasmit láthatott a Távpróba, amit ne látnánk a Naprendszerből? Hiszen alig két fényévnnyire távozott el tőlünk. Ez olyan, mintha el sem ment volna. Mégis többen úgy sejtjük, hogy a Rotornek valamit észre kellett vennie, méghozzá elég gyorsan. S ez megint csak visszahoz bennünket tehozzád.

– Miért énhozzám?

– Azért, mert a te volt feleséged irányította a Távpróbát.

– Nem egészen. Csak azután lett főcsillagász, hogy az adatokat már begyűjtötték. – Később ő lett a vezetője, de bizonyára már addig is fontos szerepet játszott. Beszélt neked arról, amit a Távpróba során fölfedeztek?

– Egyetlen szót sem. Várj csak, azt mondtad, hogy a Távpróba kamerái szinte az egész eget végigpásztázták?

– Azt.

– Mennyi az a „szinte az egész”?

– Nem vagyok elég bennfentes, hogy pontos adatokkal szolgálhassak. De szerintem legalább kilencven százalék.

– Vagy több?

– Lehet, hogy több.

– Szerintem...

– Mit akarsz mondani?

– A Rotoron egy Pitt nevezetű pasas tartotta kézben a dolgokat.

– Ezt tudjuk.

- De úgy hiszem, én jól ismerem a munkamódszerét. Ő kész ugyan teljesíteni a Tudomány Nyitottságáról szóló Egyezményt, de csak tessék-lássék. Így csak apránként adja ki a kezéből a Távpróba által nyert adatokat, ezért amikor a Rotor kereket old, az adatok bizonyos hányadát – mondjuk, tíz százalékát vagy ennél is kevesebbet – valahogy nem marad ideje közreadni. És éppen ez lesz az a fontos tíz százalék körüli anyag.

- Vagyis az, amely elárulja a Rotor úticélját?

- Meglehet.

- Csakhogy nekünk ez nincs a kezünkben.

- Dehogynincs!

- Honnan veszed ezt?

- Épp az imént morfondíroztál azon, hogy mi olyasmit láthatnánk a Távpróba felvételein, amit ne láthatnánk itt a Naprendszerben is. Így hát minek vesztegetni az időt arra, amit ők átadtak? Térképezzétek föl az égnek azt a részét, amely az ő felvételeikről lemaradt, és vizsgáljátok meg a saját felvételeitek alapján. Nézzétek meg, hogy van-e valami eltérés az ő és a ti felvételeitek között, és ha igen, mi az. Én legalábbis ezt tenném. – Egyszerre fölemelte a hangját: – Menj, és mondd meg nekik, hogy vegyék szemügyre az ég hiányzó részét.

Wyler elgondolkodott.

- Ez nem egyenes út – mondta végre.

- Dehogynem. Nyílegyenes. Csak keress valakit a Hivatalban, aki nem csupán ülésre használja az agyvelejét, és akkor majd mentek valamire.

- Meglátjuk – nyújtotta a kezét Fishernek. Fisher grimaszt vágott, s a kezét nem fogadta el.

Hónapok teltek el, mire Wyler ismét jelentkezett, és Fisher nem üdvözölte őt kitörő örömmel. Aznap nem ment munkába, és kényelmesen elengedte magát egy könyv mellett.

Fisher nem tartozott azok közé, akik a könyvet afféle huszadik századi eltévelyedésnek tartották, és egyedül a vizuális műfajokat tekintették a civilizációhoz méltónak. Úgy vélte, hogy semmivel sem lehet pótolni azt az érzést, amikor a kezében tart az ember egy könyvet, lapozgat benne, elgondolkodik az olvasottakon, és akár nyugodtan

elszenderülhet fölötte anélkül, hogy arra kellene ébrednie, hogy a történet közben már vagy száz oldallal előbbre futott, vagy már az utolsó filmkockák villognak. Fisher ahhoz a véleményhez tartotta magát, hogy a két médium közül éppenséggel a könyv a civilizáltabb.

Annál jobban bosszantotta hát, hogy kizökkentették kellemes elernyedéséből.

– Most meg mi van, Garand? – fogadta a látogatót elég modortalanul. Wyler arcáról nem olvadt le az udvarias mosoly.

– Megtaláltuk, pontosan úgy, ahogy mondtad – préselte ki a fogai között.

– Mit taláztatok meg? – kérdezte Fisher értetlenül, aztán amikor eszébe jutott, hogy miről lehet szó, sietve hozzátette:

– Ne mondj semmi olyasmit, amit nekem nem kell tudnom. Semmi közöm többé a Hivatalhoz.

– Már késő, Crile. Hívatnak. Maga Tanayama akar látni személyesen.

– Mikor?

– Amilyen gyorsan csak oda tudlak cipelni.

– Akkor előbb legalább avass be! Nem szeretnék fölvérteztenül a szeme elé kerülni

– Éppen ezt szándékozom tenni. Áttanulmányoztuk az égboltnak mindazokat a tájékait, amelyekről a Távpróba nem szolgáltatott anyagot. Úgy látszik, azok, akik ezt megcsinálták, föltették maguknak ugyanazt a kérdést, amit te is javasoltál, nevezetesen: mi olyasmit láthat meg a Távpróba kamerája, amit a Naprendszerben lévő távcsövek nem észlelhetnek? A kézenfekvő válasz az volt, hogy a közeli csillagok másutt látszanak, és amikor ezt tisztázták magukban a csillagászok, meglepő és nem várt felfedezésre jutottak.

– Éspedig?

– Találtak egy nagyon halvány csillagot, amelynek a tengelyeltolódása jóval meghaladja az egy ívmásodpercet.

– Én nem vagyok csillagász. Mi ebben a rendkívüli?

– Az, hogy ez a csillag feleannyi távolságra van tőlünk, mint az Alfa Centauri.

– Azt mondtad, nagyon halvány.

– Úgy mondják, egy kisebb porfelhő takarja el. Hallgass ide, ha te nem vagy is csillagász, a feleséged a Rotoron az

volt. Lehet, hogy éppen ő fedezte föl. Tett neked valaha is említést erről?

Fisher a fejét ingatta.

– Egy szóval sem. Persze...

– Igen?

– Az utolsó néhány hónapban erőt vett rajta az izgatottság.

Nem találta a helyét.

– Nem kérdezted meg az okát?

– Úgy gondoltam, hogy ez a Rotor küszöbönálló indulása miatt van. Egészen magánkívül volt az út miatt, s ez engem az örületbe kergetett.

– A kislányod miatt?

Fisher bólintott.

– Az izgatottság oka lehetett az új csillag is. És ha a feleséged fedezte föl, akkor az ő csillagához mentek. Ez részben megmagyarázza azt is, hogy miért volt úgy oda az utazásért. Így minden klappol, nem?

– Meglehet. Ezt nem tagadhatom.

– Akkor jó. Tanayama erről akar értekezni veled. És dúl-fúl az öreg. Úgy látom, nem rád, de állatian dühös.

21

Ezúttal nem kellett sokat várnia, mert Crile Fishert még aznap fogadták a Földi Vizsgálati Irodában, vagy ahogy a bennfentesek maguk között nevezték, a Hivatalban.

Kattimoro Tanayama, aki több mint harminc éve állt már a Hivatal élén, az utóbbi időben alaposan megöregedett. Az a kevés hologram, amely őt ábrázolta, évekkorábban készült, amikor a haja még sima volt és fekete, a termete egyenes, az arca élénk.

Most azonban a haja már szürkébe fordult, alacsony termete kissé meggörnyedt, s egész lénye, törekénységet sugallt. Itt az ideje, vélte Fisher, hogy a visszavonulást fontolgassa, ha egyáltalán megfordulhat olyasmi a fejében, hogy nem az istrángban akar meghalni. Fishernek feltűnt, hogy keskeny szemhéjai alól még mindig a korábbi élénk kíváncsisággal süt elő a tekintete.

Fishernek némi nehézségbe került, hogy a szavait megértse. Az angol – ha ez egyáltalán elmondható egy nyelvről – a Föld egyetemes érintkezési nyelvéné vált, ám megvoltak a különféle nyelvjárásai, és Tanayama nem a Fisher számára megszokott észak-amerikai változatot beszélte.

– Nos, Fisher – fogadta Tanayama ridegen –, ön kudarcot vallott a Rotoron. Fisher nem látta értelmét, hogy vitatkozzon ezzel az állítással, egyáltalán, hogy vitába szálljon Tanayamával.

– Igenis, igazgató úr – ismerte el tompa hangon.

– De azért még tartogathat számunkra némi információt.

Fisher némán fölsóhajtott, aztán azt mondta:

– Engem már többszörösen kivallattak.

– Ezt én is tudom, mert jelentették nekem. Csakhogy öntől még nem kérdeztek meg mindent, és nekem is volna egy kérdésem, amelyre én – én – szeretném hallani a válaszát.

– Parancsoljon, igazgató úr.

– Amíg a Rotoron élt, tapasztalt-e olyasmit, amiből azt a következtetést vonhatta volna le, hogy a rotori vezetők gyűlölik a Földet?

Fisher szemöldöke a magasba szökkent.

– Gyűlölni? Számomra nyilvánvaló volt, hogy a rotoriak, mint szerintem a többi telep lakói is, lenézik a Földet, megvetik, mint egy dekadens, brutális, erőszakos világot. De gyűlölni? Az igazat megvallva nem hiszem, hogy eleget gondolnának ránk ahhoz, hogy gyűlöletet érezzenek irántunk.

– Én a vezetőkről beszélek, nem a sokaságról.

– Én is, igazgató úr. Semmi gyűlölet.

– Akkor mi mással lehetne magyarázni?

– Szabad megkérdezni, hogy mit, igazgató úr?

Tanayama rávetette pengeéles pillantását. (Az egyéniségéből sugárzó erő sokszor elfeledtette másokkal, hogy milyen alacsony is valójában.)

– Tudja ön, hogy ez az új csillag a mi irányunkban mozog? Hogy egyenesen mifelénk tart?

A meglepett Fisher gyors pillantást vetett Wylerre, ez azonban az ablakon besütő napfénytől távol, viszonylagos

árnyékban ült, és látszólag nem nézett semmire. Tanayama, aki állt, rászólt Fisherre:

– Üljön csak le, Fisher, ha úgy jobban megy a gondolkodás. Én is leülök. – Ezzel letelepedett az íróasztala szélére, és onnan lóbálta kurta lábait. – Tudott ön a csillag mozgásáról?

– Nem, igazgató úr. Sőt maga a csillag létezése is titok volt számomra, amíg Wyler ügynök meg nem említette.

– Hogy lehet az? Hiszen a Rotoron biztosan tudtak róla.

– Ha ez igaz, nekem akkor sem szólt róla senki.

– A felesége izgatott volt és jókedvű, amikor úgy volt, hogy a Rotor fölkerelkedik. Legalábbis erről tájékoztatta a munkatársát, Wylert. Mi volt ennek az oka? – Wyler szerint az, hogy fölfedezte a csillagot.

– Meg hogy talán ismerte a csillag mozgását, és örömmel töltötte el az, ami ránk vár.

– Nem látom be, igazgató úr, miért örült volna ennek a kilátásnak. Meg kell mondanom, hogy én tulajdonképpen nem tudtam arról, hogy ő ismerné a csillag mozgását vagy egyáltalán a létezését. De azt sem tudnám megmondani, hogy a Rotoron bárki is tudott-e a csillagról.

Tanayama elgondolkodva nézett rá, és szórakozottan vakargatta az állát.

– A Rotor minden lakója euró volt, nem igaz? – kérdezte váratlanul.

Fisher tágra meresztette a szemét. Régen hallotta ezt a vulgarizmust – állami tisztviselőtől pedig még sohasem. Eszébe jutott Wyler megjegyzése a Rotorról, amit röviddel a visszatérése után hallott tőle, hogy az egy „hófehérke”. Akkor tréfának vette a dolgot, és gyorsan napirendre tért fölötte.

– Fogalmam sincs, igazgató úr – tiltakozott sértődötten. – Én nem kutattam utánuk. Honnan tudhatnám, hogy kinek mik a felmenői?

– Ugyan, Fisher. Szükségtelen kutatni utánuk. Elég csak rájuk nézni. Rotori élete során látott-e akár egyetlen afró, mongó vagy hindó arcot is? Találkozott-e sötét bőrrel? Vagy mongolredővel?

Fisher képtelen volt türtőztetni magát:

– Igazgató úr, ön úgy beszél, mintha a huszadik századból szalajtották volna ide. (Ennél erősebb kifejezés nem jutott az

eszébe.) Nekem ilyesmi meg sem fordul a fejemben, és nem volna szabad, hogy a Földön bárki is ilyesmire gondoljon. Meglep, hogy ön ezt teszi, és nem hinném, hogy hasznára válna a pozíciójában, ha ez kitudódna.

– Hagyja a meséket, Fisher ügynök – hordta le az igazgató, jobbra-balra ingatva az orra előtt bütykös ujját. – Én csak a tényeket említem. Azt én is tudom, hogy itt a Földön, legalábbis színleg, nem veszünk tudomást arról, ki milyen fajtához tartozik.

– Csak színleg? – méltatlankodott Fisher.

– Csak színleg – erősítette meg Tanayama hidegen. – Amikor a Földlakók kirajzanak a telepekre, akkor ki-ki a fajtája szerint osztályozza magát. Miért tennék ezt, ha közömbös volna számukra az emberek hovatarozása? Vegye bármelyik telepet, csupa hasonszőrű embert talál, és ha netán akadna is egy-két kirívó egyed, ezek kényelmetlenül érzik magukat a nagy többség közepette, vagy ez a többség kinézi őket maga közül, és olyan telepet keresnek, ahol ők vannak többségben. Vagy nem így van?

Fisher rájött, hogy hiába is tagadná. Így van, és ő ezt valahogy a dolgok rendjeként elfogadta.

– Az emberi természet – mondta. – A hasonló a hasonlóhoz. Így alakulnak ki az egynemű negyedek.

– Hát persze, az emberi természet. A hasonló a hasonlóhoz ragaszkodik, mivel a hasonló gyűlöli és megveti azt, aki különbözik.

– De vannak m... mongó telepek is. – Fisher nyelve megbotlott a szón, mert megérezte, hogy veszedelmes ösvényre tévedt, amelyen könnyen vérig sértheti az igazgatót, s ehhez nem is kell nagy erőfeszítés.

De Tanayamának a szeme se rebbsent.

– Ezzel én is tisztában vagyok, csakhoggy egészen mostanáig az eurók voltak azok, akik uralkodtak a bolygó fölött, és ezt, ugye, nehezen tudják elfelejteni. – A többiek sem felejtik el könnyen, és nekik talán több okuk is van a gyűlöletre.

– Viszont éppen a Rotor volt az, amely fölszedte a horgonyt és elvitorlázott a Naprendszerből.

– Úgy esett, hogy ők fedezték föl a hiperrásegítést.

- És megcéloztak egy közeli csillagot, amelyről csakis ők tudtak, és amely a mi Naprendszerünk felé tart, és elég közel kerülhet hozzá, hogy szétcincálja.

- Nem tudhatjuk, hogy tudnak-e erről, vagy egyáltalán ismerik-e azt a csillagot.

- Persze hogy ismerik - szögezte le Tanayama a vicsorításhoz közel álló grimasszal. - És úgy léptek le, hogy eszükbe sem jutott figyelmeztetni bennünket.

- Igazgató úr, tisztelettel, ez nem logikus. Ha ők letelepednének egy olyan csillag mellett, amely felénk tartva szétrombolja a mi Naprendszerünket, akkor annak a csillagnak a saját rendszere is elpusztul.

- Ők könnyedén eliszkolhatnak, még ha több telepet építenek is. Nekünk egy nyolcmilliárdos világot kell kiürítenünk - s ez jóval keményebb dió.

- Mennyi időnk van addig?

Tanayama megvonta a vállát.

- Azt mondják, hogy néhány ezer esztendő.

- Ez jókora idő. Elképzelhető, hogy fölöslegesnek tartották, hogy figyelmeztessenek bennünket. Ha közelebb ér a csillag, anélkül is föl fogjuk fedezni.

- Akkorra azonban kevesebb időnk marad a kiürítésre. Ők véletlenül bukkantak rá a csillagra. A mi figyelmünket még sokáig elkerülte volna, ha nincs a feleségének az a véletlen elszólása, és ha ön - helyesen - nem javasolja nekünk, hogy alaposan rostáljuk át az égnek azt a hiányzó részét. A Rotor arra számított, hogy mi a lehető legkésőbb fedezzük fel a csillagot.

- De igazgató úr, miért akarhatnának ilyesmit? Csak mert minden indok nélkül gyűlölnék bennünket?

- Nem indok nélkül. Azt akarják, hogy a Naprendszer, a nem euró népesség túlsúlyával, elpusztuljon. Hogy az emberiség tiszta euró alapon újra kezdjen mindent. He? Mi erről a véleménye?

Fisher tehetetlenül ingatta a fejét.

- Lehetetlen. Elképzelhetetlen.

- Másként miért nem figyelmeztettek bennünket?

- Az nem lehet, hogy ők maguk sem ismerték a csillag mozgását?

– Lehetetlen – ismételte meg Tanayama gúnyosan Fisher szavait. – Elképzzelhetetlen. Más magyarázat nem lehet arra, amit tettek, mint hogy a pusztulásunkat akarják. Csakhogy mi magunk is ki fogjuk dolgozni a hipertéri repülést, és meg fogjuk keresni ezt az új csillagot. És akkor kiegyenlítjük a számlát.

XIII. A Kupola

22

Eugenia Insigna hitetlenkedő nevetéssel fogadta a lánya bejelentését. Választhat: vagy a lánya épelméjúségében kételkedik, vagy a saját hallóképességében.

– Mit mondtál, Marlene? Hogy érted azt, hogy én az Erythróra megyek?

– Megkértem Pitt főbiztost, és ő megígérte, hogy elintézi.

Insigna értetlen képet vágott.

– De hát miért?

Marlene hangja némi bosszúságról árulkodott.

– Hát nem te mondtad, hogy finom csillagászati méréseket akarsz végezni, és ehhez a Rotor nem a legalkalmasabb? Az Erythro viszont annál inkább. De látom, hogy nem az igazi kérdésre válaszolok.

– Eltaláltad. Én arra vagyok kíváncsi: miért ígérte meg Pitt főbiztos, hogy majd ő elintézi? Én már többször is kértem erre, de ő mindig elutasított. Nem szívesen enged senkit sem az Erythróra, kivéve néhány szakembert.

– Én, anyu, másként adtam föl neki a leckét. – Majd némi tétovázás után bevallotta: – Megmondtam neki: tisztában vagyok vele, hogy szeretne megszabadulni tőled, és most itt van rá az alkalom.

Insigna hirtelen nagyot nyelt, hogy a nyál megakadt a torkán, és köhinteni kényszerült.

– Hogy mondhattál ilyet? – fakadt ki aztán könnyező szemmel.

– Mert ez az igazság, anyám. Nem mondtam volna, ha nem így volna. Én hallottam őt veled beszélni, meg téged is, amikor róla beszéltél, és tudom, hogy te is úgy látod.

Bosszantod őt, és ő azt szeretné, ha többet nem zaklatnád olyasmivel, amivel a terhére vagy. Ezt te is tudod.

Insigna összeszorította a száját és kitalált:

- Vedd tudomásul, kedvesem, hogy mostantól kezdve be foglak avatni a titkaimba. Mégiscsak kínos, hogy neked kell kikitlanod ezeket a dolgokat.

- Tudom, anya - sütötte le a szemét Marlene. - Bocsáss meg!

- De én még mindig nem értem. Nem kellett, hogy te magyarázd meg neki, hogy a terhére vagyok. Ezt ő is tudta. Miért nem engedett hát el az Erythróra, amikor én kértem tőle?

- Azért, mert utál mindent, ami az Erythróval kapcsolatos, és a bolygó iránti gyűlöletét az sem tudta ellensúlyozni, hogy tőled megszabadulhatna. Ám ezúttal nemcsak te mégy oda. Hanem én is. Így két legyet üt egy csapásra.

Insigna előrehajolt, és mindkét kezével rátenyerelt az asztalra.

- Szó sem lehet róla, Molly - Marlene. Az Erythro nem neked való világ. És én nem örökre megyek. Elvégzem a méréseimet, és visszajövök, te pedig itt megvársz engem.

- Sajnálom, anyu. A napnál világosabb, hogy Pitt csakis azért hajlandó elengedni téged, mert ez az egyedüli módja annak, hogy tőlem megszabaduljon. Ezért amikor azt kértem, hogy mindkettőnket engedjen el, egyből a beleegyezését adta, holott tőled mindig megtagadta, amikor csak magadat kérted. Belátod már?

Insigna a homlokát ráncolta.

- Nem én. Valóban nem. Mi közöd neked ehhez az egészhez?

- Amikor beszélgetés közben elmondtam neki: tisztában vagyok azzal, hogy szeretne mindkettőnktől megszabadulni, akkor az arca megmerevedett, kifejezéstelenné fagyott. Tudta, hogy képes vagyok olvasni az arckifejezésekből és az apró rezdülésekből, és gondolom, nem akarta, hogy elárulja nekem az érzéseit. Csakhogy ez maga is sokatmondó, és nekem sok mindent elárul. Azonkívül az ember nem képes mindent magába fojtani. Maga sem veszi észre például a szeme rebbenését.

– Így hát rájöttél, hogy te is a terhére vagy.

– Még ennél is rosszabb. Retteg tőlem.

– Miért kellene rettegnie tőled?

– Gondolom, azért, mert nincs ínyére, hogy én tudomást szerzek olyasmiről, amit ő szeretne titokban tartani. – Majd keserű sóhajjal hozzátette: – Elég sokan neheztelnek rám emiatt.

– Meg tudom érteni – bólintott Insigna. – Előtted úgy érzik magukat az emberek, hogy meztelenek – mármint lelkileg –, s mintha fagyos szél söpörne végig az elméjükön.

Tekintetét a lányára függesztette.

– Néha nekem is ilyen érzésem támad. Így visszagondolva rá, már kicsi korodban is felzaklattál. Gyakorta mondtam magamnak, milyen szokatlanul intelli...

– Szerintem is az vagyok – vágott közbe gyorsan Marlene.

– Igen, de ennél többről is szó volt, csak nem tudtam pontosan megfogalmazni. Mondd, nem veszed zokon, hogy ezt szóba hozom?

– Neked nem, anyu – felelte Marlene, a hangjában azonban érezhető volt egy csipetnyi gyanakvás.

– Akkor áruld el nekem: amikor kiskorodban rájöttél, hogy olyasmire vagy képes, amire a többi gyerek, sőt még a felnőttek sem képesek, akkor miért nem jöttél oda hozzám, és miért nem mondtad meg nekem?

– Egyszer megpróbáltam, de te leráztál magadról. Nem mondtál semmit, de én megéreztem, hogy el vagy foglalva, és nem szívesen veszed, ha mindenféle gyerekes ostobasággal zaklatnak.

Insigna tágra meresztette a szemét.

– Azt mondtam volna, hogy gyerekes ostobaság?

– Szavakkal nem, de ezt olvastam ki a tekintetedből, a kézmozdulatodból.

– Nem kellett volna hagynod magad.

– Én csak egy kis kölyök voltam akkor. Téged pedig szinte állandóan rágott valamilyen gond – a főbiztos, az apám...

– Ezt felejtsük el. Van még valami, amit most tudatni akarsz velem?

– Csak egy dolog. Amikor Pitt főbiztos beleegyezett a távozásunkba, volt valami a hangjában, ami arról árulkodott,

hogy valamiről nem szívesen beszél, hogy valamit elhallgatott előttem.

– No és mi volt az, Marlene?

– Hát ez az, anyu. A gondolatokban nem tudok olvasni, ezért nem tudnám megmondani. Én csak a külsőségekre vagyok kénytelen hagyatkozni, ezért néha ködösek a dolgok. Mégis...

– Mégis?

– Az az érzésem, hogy bármit rejteget is, az valami kellemetlen – sőt mi több: gonosz dolog lehet.

23

Természetesen jókora időbe telt, mire Insigna fölkészült az erythrói útra. Bizonyos rotori ügyeket nem lehetett csak úgy félbehagyni. Számos elintéznivaló akadt a csillagászati osztályon is – utasításokkal kellett ellátni a többieket, a helyettesét föl kellett készítenie a megbízott vezetői posztra, no és hátravoltak még az utolsó megbeszélések Pitt-tel, aki az egész ügyben furcsa hallgatásba burkolózott.

Insigna csak az elutazás előtti utolsó beszámolója végén rukkolt ki:

– Tudod, hogy holnap elmegyek az Erythróra?

– Tessék? – Pitt fölpillantott a zárójelentésből, amelyet az imént adott át neki, s amelyet látszólag elmélyülten tanulmányozott, bár Insigna meg volt győződve róla, hogy nem látja a betűket. (Csak nem vette át ő is a lánya trükkjeit, anélkül hogy élni tudna velük? Jó lesz, ha nem ringatja magát abba a hiú ábrándba, hogy ő is képes a felszín mögé látni.)

Türelmesen megismételte.

– Tudod, hogy holnap elmegyek az Erythróra?

– Már holnap? De hát nem örökre távozol, így tehát nem búcsúzom végleg. Vigyázz magadra. Vedd úgy, hogy szabadságra mégy.

– Azt tervezem, hogy a Nemezis mozgását fogom vizsgálni.

– Mi? Ja igen... – Mindkét kezével olyan mozdulatot tett, mint aki valamilyen fölösleges kacatot lök el magától. – Ahogy gondold. A környezetváltozás még akkor is pihenés, ha közben tovább dolgozol.

- Szeretném megköszönni, Janus, hogy hozzájárultál.
- A lányod kért meg rá. Tudsz róla, hogy ő kért meg rá?
- Tudok. Még aznap elmondta nekem. Letoltam, hogy milyen jogon háborgat téged. Te nagyon türelmes voltál hozzá.
- Ugyan – hárította el Pitt. – Rendkívüli kislány. Szívesen a kedvében jártam. Csak rövid időről van szó. Fejezd be a számításaidat, és gyere vissza.
- Már másodszer beszél a visszatérésemről – gondolta az asszony. – Mire következtetne ebből Marlene, ha itt volna? Valami gonoszra. De mire?
- Vissza fogunk térni – jelentette ki indulat nélkül.
- És remélem, azzal a hírrrel, hogy ötezer év múlva sem kell tartani a Nemezistől.
- Ezt majd eldöntik a tények – mondta az asszony komoran, s ezzel eltávozott.

24

Hát nem különös? – gondolta Eugenia Insigna. Több mint két fényévnyi távolságra van attól a helytől, ahol meglátta a napvilágot, és mindössze kétszer szállt életében úrhajóra, akkor is a lehető legrövidebb útra: a Rotorról a Földre és onnan vissza a Rotorra.

Nem mintha most nagy vágyat érezne az úrutazás iránt. Marlene ügyeskedte ki ezt az egész utat. Ő volt az, aki saját elhatározásából fölkereste Pittet és rávette, hogy engedjen az ő sajátos zsarolásának. És ő az, aki az Erythro iránti fura vonzódásában igazán izgalommal várja az utat. Insigna képtelen volt megérteni ezt a vonzódást, és úgy fogta föl, hogy ez is részét képezi a lánya egyedülállóan bonyolult szellemi és érzelmi világának. És mégis, valahányszor Insignát elfogta a csüggedés, hogy föl kell cserélnie ezt a kicsiny, kényelmes Rotort azzal a hatalmas és üres Erythróval, amely olyan furcsán és fenyegetően dereng ott az égen hatszázötvenezer kilométerre innen (ez csaknem duplája a Rotor és a Föld között volt távolságnak), Marlene lelkesedése ismét erőt öntött belé.

A hajó, amely az Erythóra vitte őket, sem kecses nem volt, sem szép. De a céljának megfelelt. Egyik tagja volt annak a kisebb rakétaflottának, amely kompszolgálatot látott el az Erythron, és akár a bolygó vasmarkából kilőve magát, akár nagy óvatosan leereszkedve rá, nehogy az magába szippantsa, egyaránt át kellett küzdenie magát a rugalmas, szeles, kiismerhetetlen, mert még megszelídítetlen atmoszférán.

Insigna nem számított rá, hogy az út kellemes lesz. Csaknem végig súlytalanok lesznek, és két hosszú nap súlytalanság eléggé idegölőnek ígérkezik.

Marlene hangja zökkentette ki mélázásából.

– Gyere, anyu, már csak ránk várnak. A poggyász meg minden el van már intézve. Insigna megindult a kijárat felé. A légszilipben még utoljára ott motoszkált a fejében a nyugtalanító kérdés, hogy vajon miért engedte el őket Janus Pitt olyan készségesen.

25

Siever Genarrnak egy akkora világ volt a keze alatt, mint a Föld. Vagyis pontosabban: közvetlenül egy csaknem három négyzetkilométer területű, ám folyamatosan terjeszkedő, kupolával borított térség fölött uralkodott. E világ többi részén, a kis híján ötszázmillió négyzetkilométert kitevő szárazföldön és tengeren nem éltek emberek. De egyéb, mikroszkopikus nagyságot meghaladó élőlények sem. Így ha azt tekintjük világnak, amelyen az ott élő soksejtű életformák uralkodnak, akkora Kupola alatt élő és dolgozó százak voltak az uralkodók, és őket irányította Siever Genarr.

Genarr termetre nem volt magas, markáns vonásai azonban tekintélyes külsőt kölcsönöztek neki. Fiatal korában ezért az évei számánál idősebbnek látszott – most azonban, az ötvenhez közel már kiegyenlítődött ez a különbség. Az orra hosszú, a szeme kissé tászkás. A haját éppen csak megütötte az első dér. Egyedül a hangja, ez a muzikális, öblös bariton kölcsönzött neki némi rendkívüliséget. (Egy időben komolyan fontolgatta a színpadi pályát, ám a külseje esetenként egy-

egy jellemszerepre kárhoztatta volna csupán, ezért inkább irányító tehetségét kamatoztatta.)

Jórészt ez a tehetsége tartotta itt már tíz esztendeje az Erythro Kupola élén, amely a szeme előtt terebélyesedett ki egy ingatag háromszobás építményből a mostani terjeszkedő bányászati és kutatási állomássá.

A Kupolának megvoltak a maga hátrányai. Kevesen bírták ki benne sokáig. Az emberek gyorsan váltották egymást, ugyanis azok, akik idejöttek, a legtöbben száműzetésnek tekintették a kiküldetésüket, és szerettek volna minél előbb visszatérni a Rotorra. És a legtöbbször fenyegetőnek vagy sivárnak érezte a Nemezis rózsaszínes fényét, hiába volt a Kupolán belül legalább olyan otthonias és derűs a világítás, mint a Rotoron.

Ám voltak azért előnyei is. Genarr távol tudta magát a rotori politika lármás kavargásától, amely évről évre egyre belterjesebbé és kicsinyesebbé fajult, s ami még ennél is fontosabb: távol tudta magát Janus Pitt-től, akinek hasztalanul próbált szinte mindenben ellentmondani.

Pitt kezdettől fogva makacsul ellenezett mindenféle telepet az Erythrón – sőt még azt is, hogy a Rotort az Erythro körül állítsák pályára. Ebben az egyben azonban Pittnek meg kellett hátrálnia a közvélemény túlnyomó többsége előtt, arról azonban gondoskodott, hogy a Kupola ne kapjon elegendő pénzügyi támogatást, és ezzel lelassította a növekedését. Meglehet, Pitt végleg leszámolt volna a Kupolával, ha Genarnak nem sikerül azt a Rotor vízellátási forrásává fejlesztenie, ahonnan jóval olcsóbban szerezhetik be a vizet, mint a kisbolygókról.

Az, hogy Pitt igyekezett a lehető legkevesébé tudomást venni a Kupoláról, végső soron azt eredményezte, hogy alig avatkozott bele Genarr irányító munkájába – s nem mondhatni, hogy Genarr ezt olyan nagyon bánta volna.

Ezért okozott meglepetést neki, amikor Pitt vette a fáradságot és személyesen közölte vele a két új vendég érkezését, ahelyett hogy rábízta volna az értesítést a szokásos papírforgalomra.

Sőt mi több, Pitt a maga megszokott, katonásan parancsoló modorában, amely nem tűr meg ellenkezést, de még

véleménynyilvánítást sem, részletesen megbeszélte vele a dolgot. Ráadásul a beszélgetést még le is árnyékolta.

Még ennél is nagyobb meglepetésként érte, hogy a jövevények egyike nem más, mint Eugenia Insigna.

Valaha, még évekkel az Eltávozás előtt, jó barátság szövődött közöttük, ám azok a boldog egyetemi idők (amelyekre Genarr még mindig szomorkás vágyódással gondolt vissza) egyszerre véget értek, amikor Eugenia a diploma utáni továbbképzésre a Földre távozott, ahonnan egy földi férjjel tért vissza. Azóta, hogy Crile Fisherhez feleségül ment, Genarr alig látta az asszonyt, legfeljebb egyszer vagy kétszer, akkor is csak távolról. És amikor Fisherrel szakított, közvetlenül az Eltávozás előtt, akkorra már neki is meg az asszonynak is megvolt a maga munkája, és egyiküknek sem jutott eszébe, hogy fölmelegítsék a régi kapcsolatot.

Ha Genarnak talán megfordult is néha-néha ilyesmi a fejében, visszatartotta az a mély fájdalom, amely láthatóan emésztette Eugeniát, akinek ráadásul egy csecsemő gondja is a nyakába szakadt. Aztán az Erythóra küldték, így az újrakezdésnek a lehetősége is megszűnt. Igaz, szabadságra mindig visszatért a Rotorra, ám többé nem érezte otthon magát a telepen. A néhány megmaradt rotori barátság is ellangyosodott.

És most Eugenia idejön a lányával együtt. Genarnak nem sikerült felidéznie a kislány nevét – ha tudta egyáltalán valaha is. Annyi bizonyos, hogy még egyszer sem látta. Most már tizenöt éves lehet, és furcsa kis belső remegéssel gondolt arra, vajon ő is olyan szép-e, mint a fiatal Eugenia volt.

Genarr homályos, megfoghatatlan ábrándokba merülve nézett kifelé az irodája ablakán. Olyannyira egybeforrt az Erythro Kupolával, hogy képtelen volt többé a kritikai távolságtartásra vele szemben. Mindkét nembeli dolgozó emberek laknak itt – gyermek nincs egy sem. Munkások, akik néhány hétre vagy hónapra vállalnak itt munkát, s nagy néha akad olyan, aki másodszor is visszatér. Rajta meg négy másik emberen kívül, akik ilyen-olyan okból ragaszkodnak a Kupolához, nincsenek itt állandó lakók.

Senki sem büszkélkedett a Kupolával, egyszerűen a szállásuknak tekintették. A szükség megkövetelte, hogy

tisztán és rendben tartásuk, az egészben azonban volt valami mesterséges. Csupa vonal és ív, négyyszög és kör. Hiányzik azonban belőle a szabálytalanság, az állandó ottlakás zűrzavara, amikor a szoba vagy akár egy asztal idomul annak az egyetlen személynek a görbületeihez és szeszélyeihez.

Vegyük például őt magát. Az asztala és a szobája fölvetette az ő lapos, szögletes egyéniségét. Talán ez a másik oka annak, hogy otthon érzi magát az Erythro Kupolában. Az ő benső szellemisége pontosan illik annak szikár mértaniasságához.

De hogy fog vélekedni róla Eugenia Insigna? (Jó érzéssel töltötte el, hogy az asszony ismét a lánykori nevét használja.) Ha még mindig olyan, amilyennek az emlékezetében él, akkor csillagász létére imádja a szabálytalanságot, a legváratlanabb helyeken elhelyezett mütyüröket.

De hátha megváltozott azóta? Megváltoznak-e egyáltalán lényük legmélyén az emberek? Hátha Crile Fisher dezertálása megkeserítette, eltorzította a lelkét...

Genarr megvakargatta a haját a halántékán, ahol az már egészen őszbe fordult, és arra gondolt, hogy semmi értelme az időt vesztegetni az ilyen spekulációkkal. Hiszen hamarosan úgyis meg fogja látni Eugeniát, meghagyta ugyanis, hogy megérkezése után azonnal kísérik hozzá. Vagy nem kellett volna inkább személyesen kimennie eléje?

Már vagy fél tucatszor elvitatkozott ezen önmagával. Nem volna jó, ha túlzott igyekezetet mutatna, meg kell őriznie pozíciója méltóságát.

De aztán Genarr beismerte, hogy korántsem ez az indoka. Inkább az, hogy nem szeretne volna zavarba hozni az asszonyt; nem szeretne volna, ha az még mindig azt a félszeg és ügyetlen csodálót látja benne, aki úgy meghunyászkodott és meghátrált a jóképű és szálas Földlakó előtt. Eugenia pedig rá sem hederített többet, azután, hogy meglátta Crile-t – egyetlen érdeklődő pillantást sem vetett rá attól fogva.

Genarr szeme végigfutott a Janus Pitt-től kapott üzeneten, amelynek a szokásos száraz, szűkszavú tónusából most is kisütött az a megfoghatatlan tekintély, amely nemcsak hogy nem tűr el, de egyszerűen elképzelhetetlennek tart minden ellentmondást.

És csak most tűnt föl neki, hogy Pitt nagyobb hangsúllyal beszél a fiatal lányról, mint az anyjáról. Külön fölhívta rá a figyelmét, hogy a kislány élénk érdeklődést tanúsít az Erythro iránt, és ha kirándulni akar a felszínére, akkor nem kell akadályt gördíteni eléje.

És íme, itt is van. Tizennégy évvel öregebben, mint az Eltávozás idején. Húsz évvel öregebben, mint amikor még nem ismerte Crile-t, amikor a C Mezőgazdasági Zónában fölmásztak az alacsony gravitációjú szintre, és ő bohón lassú cigánykereket vetett, de az ugrás túl meredekre sikeredett, s a hasán kötött ki, és a lány harsány kacajra fakadt. (Bár alaposan meg is üthette volna magát, mivel hiába érezte könnyebbnek magát, a tömeg és a tehetetlenség nem lett kevesebb. Szerencsére ezt a megaláztatást nem kellett elszenvednie.)

Eugenian meglátszott a kora, bár nem hízott el nagyon, és a haja – amelyet rövidebbre és simábbra vágott, és valahogy prózaiban rendezett el – még mindig megőrizte élénk sötétbarna színét.

És amikor az asszony mosolyogva megindult feléje, a férfi szíve álnok módon kissé sebesebben kezdett dobogni. Az asszony mindkét kezét kinyújtotta feléje, és ő megragadta őket.

– Siever – mondta az asszony köszönés helyett. – Én úgy szégyellem, hogy elárultalak téged.

– Még hogy elárultál? Miről beszélsz, Eugenia? – Tényleg, miről is beszél? Semmiképpen sem arról, hogy Crile-hoz ment feleségül.

– Naponta gondolnom kellett volna rád. Írnom kellett volna, tájékoztatni mindenről, meglátogatni téged.

– Ezzel szemben egyszer sem jutottam az eszedbe!

– Ó, annyira azért nem vagyok gonosz. Néha gondoltam rád. Igazából sohasem felejtettelek el. Eszedbe se jusson ilyesmi. Csupán arról van szó, hogy megtorpantam a cselekvés előtt.

Genarr bólintott. Mit is mondhatna?

– Tudom, hogy sok dolgod volt. Én meg itt voltam, a távolság a feledés falát emelte közénk.

– Szó sincs feledésről. Te alig változtál valamit, Siever.

- Ez az előnye annak, ha az ember húszévesen öregnek és elnyűttnek néz ki. Utána már nincs mit változni, Eugenia. Csak annyi a különbség, hogy az idő múlásával kissé még öregebbnek és kissé még elnyűttebbnek látszik. De olyan mindegy.

- Ugyan már, te mindig is szeretted ócsárolni magad, hogy aztán a vajszívű lányok a védelmedre siessenek. Ebben semmit sem változtál.

- Hol van a kislányod, Eugenia? Azt mondták, hogy ő is veled jön.

- Jött is. Vissza sem tudnád tartani. Számára az Erythro maga a paradicsom, csak tudnám, miért. Előrement a szállásunkra, hogy rendbe tegye és kicsomagolja a holminkat. Ez igazán rá vall. Komoly fiatal hölgy. Felelősségteljes. Gyakorlatias. Benne megvan minden, amit valaki egyszer úgy jellemzett, hogy a szeretetre nem méltó erények.

Genarr elnevette magát.

- Mintha énrólam volna szó. Ha tudnád, mit meg nem próbáltam az én időmben, hogy legalább egyetlen szeretetre méltó hibára szert tegyek. De sohasem sikerült.

- Gyanítom, hogy minél vénebb lesz valaki, annál több szeretetre nem méltó erényre és annál kevesebb szeretetre méltó hibára van szüksége. De miért számúztad magad örökre az Erythrára, Siever? Megértem, hogy valakinek irányítania kell az Erythro Kupolát, de nem hinném, hogy te vagy erre az egyetlen alkalmas ember.

- Ami azt illeti – dicsekedett Genarr –, én szívesen ringatom magam abban a hitben, hogy én vagyok az. Egyébként nekem tetszik itt, és alkalmanként azért a Rotorra is eljutok egy-egy rövid szabadságra.

- És engem egyszer sem kerestél föl?

- Ha én szabadságon vagyok, még nem biztos, hogy te is szabad vagy. Az a gyanúm, hogy te sokkal elfoglaltabb vagy, mint én, különösen amióta fölfedezted a Nemezist. De most becsapva érzem magam. Szerettem volna találkozni a lányoddal.

- Majd fogsz. A neve Marlene. Az én szívemben igazából Molly, ő azonban nem szereti ezt a nevet. Tizenöt éves korára nagyon önérzetes lett, és megköveteli, hogy Marlenének

hívják. De ne aggódj, látni fogod őt. Ami azt illeti, én nem akartam, hogy mindjárt a találkozásunkkor itt legyen. Hogyan is idézhetnék föl a régi szép időket az ő társaságában?

– Föl akarod idézni őket, Eugenia?

– Egyet-mást igen.

– Kár, hogy Crile nem vállalta az Eltávozást – jegyezte meg Genarr némi habozás után.

Insignának az arcára fagyott a mosoly.

– Én nem erre gondoltam, Siever – fordított hátat az asszony, és az ablakhoz lépett. – Egyébként jól kiépült itt nálatok minden. Az a kevés, amit eddig láttam belőle, igazán lenyűgöző. Ragyogó fények. Igazi utcák. Jókora épületek. Ennek ellenére odaát a Rotoron alig veszünk tudomást a Kupoláról. Hány ember is él és dolgozik itt?

– Változó. Vannak lanya és lázas időszakaink. Volt úgy, hogy kis híján kilencszáz ember lakott itt. A jelenlegi létszám ötszáztizenhat. Személyesen ismerünk minden arcot. Pedig nem is olyan könnyű. Mindennap érkezik vagy távozik valaki.

– Kivéve téged.

– Meg még néhány embert.

– De mire a Kupola, Siever? Hiszen az Erythro légköre belégzésre alkalmas. Genarr az ajkába harapott, és a szeme most először elkerülte az asszonyét.

– Alkalmas, de nem igazán kellemes. A fényviszonyok kedvezőtlenek. A Kupolán kívül minden rózsaszínes fényben fürdik, amely narancsszínbe hajlik, amikor a Nemezis magasan van az égen. Fényesnek elég fényes. Olvasni lehet mellette. Csakhogy valahogy nem természetes. De maga a Nemezis sem látszik természetesnek. Túl nagy, és a legtöbb ember fenyegetőnek látja, és a rőtes fénye miatt haragosnak, és emiatt nyomasztóan hat rájuk. A Nemezis tényleg veszélyes, legalábbis egy vonatkozásban. Mivel a fénye nem vakítóan erős, az emberek hajlamosak napfoltok után kutatva belébámulni. Az infravörös sugarak aztán könnyen károsíthatják a recehártyát. Ezért azok, akiknek a szabad ég alatt van dolguk, speciális sisakot viselnek – többek között.

– Ezek szerint a Kupola inkább azt a célt szolgálja, hogy benntartsa a normális fényt, mintsem hogy bármit is kirekesszen.

- Mi még a levegőt sem rekesztjük ki. A Kupola alatt keringő levegőt és vizet az Erythro készleteiből meritjük. Persze azért arra is vigyázunk, hogy valamit távol tartsunk – tette hozzá Genarr. – Gondosan kiszűrjük a prokariótákat. Tudod, azokat a parányi, sejtmag nélküli kékeszöld véglényeket.

Insigna elgondolkodva bólintott. Ez hát a magyarázat az oxigén jelenlétére a légkörben. Mégis van élet az Erythrón, méghozzá mindenütt jelenlévő élet, csak hogy mikroszkopikus nagyságrendű, amely megfelel a Naprendszerben előforduló legegyszerűbb sejtes alakoknak.

- Valóban prokariótákról van szó? – kérdezte Eugenia. – Tudom, hogy így nevezik őket, de hát a mi baktériumainknak is ez a nevük. Ezek is baktériumok lennének?

- Ha egyáltalán hasonlítani lehet őket bármihez is, ami a Naprendszerben eddig előfordult, akkor talán a fotoszintetizáló cianobaktériumokhoz. De azért jogos a kérdésed. Mert ezek nem a mi cianobaktériumaink. Van ugyan bennük nukleoprotein (magfehérje), ennek a szerkezete azonban alapvetően különbözik attól, ami a mi élőlényeinkben elterjedt. Van bennük egy klorofillféleség is, de ebből hiányzik a magnézium, és az infravörös fényt használja föl, ezért a sejtek inkább színtelenek, mint zöldek. Másféle enzimek, más összetételű nyomelemek. Külső megjelenésükben mégis eléggé emlékeztetnek a földi élő sejtekre, úgy hogy prokariótáknak nevezzük őket. Úgy tudom, a biológusok az „erythrióta” elnevezést szorgalmazzák, de nekünk, laikusoknak megteszi a prokarióta név is.

- És elég hatásosan működnek ahhoz, hogy nekik lehessen tulajdonítani az erythriói légkör oxigéntartalmát?

- De még mennyire. Semmi mással nem is magyarázhatnánk meg a jelenlétét. Apropos, Eugenia, te mint csillagász: mi a legújabb elképzelés a Nemezis koráról? Insigna vállat vont.

- A vörös törpék szinte halhatatlanok. Az is lehet, hogy a Nemezis már egyidős a világmindenséggel, és nyugodtan élélhetne még akár százmilliárd évet is anélkül, hogy láthatóan megváltozna. Az egyetlen támpontunk az, hogy megmérjük az őt alkotó könnyűelemek mennyiségét. Föltéve,

hogy első generációs csillagról van szó, amely még nem jutott túl a hidrogén-hélium fázison, akkor kicsivel idősebb lehet tízmilliárd évesnél – ami valamivel meghaladja a Naprendszer központi csillaga korának a kétszeresét.

– Akkor az Erythro is megvan tízmilliárd éves, nem?

– Kétségkívül. Egy csillagrendszer nem apránként, hanem egyszerre alakul ki. De miért kérdezed?

– Mert furcsállom, hogy tízmilliárd év alatt az élet nem jutott túl a prokarióta stádiumon.

– Szerintem ebben nincs semmi meglepő, Siever. Amikor a Földön megjelent az élet, két- vagy hárommilliárd évig szigorúan prokarióta formában létezett, itt az Erythron viszont sokkal kisebb a napfény energiakonzentrációja, mint a Földön. Az élet bonyolultabb formáinak kialakulásához pedig energiára van szükség. A rotoriak töviről hegyire megvitatták ezt a dolgot maguk között.

– Ebben biztos vagyok – mondta Genarr –, ide a Kupola alá azonban ebből semmi sem jut el. Azt hiszem, bennünket túlságosan lekötnek a mi helyi gondjaink-bajaink, holott joggal feltételezhetnéd, hogy minden, ami a prokariótákat érinti, ebbe a kategóriába tartozik.

– Ami azt illeti – replikázott Insigna –, mi sem sokat hallunk ott a Rotoron a Kupoláról.

– Igen, van egy olyan tendencia, hogy szakosodnak a dolgok. De meg aztán, Eugenia, a Kupola életében nincs semmi pompázatos. Ez csak egy műhely, ezért nem lep meg, hogy nem jut neki elég figyelem a rotori események sodrában. Minden figyelmet fölemésztenek az épülő új telepek. Nincs olyan szándékom, hogy áttelepülsz valamelyikre?

– Soha. Én rotori vagyok, és az is akarok maradni. Megbocsáss, de ide is csak egy csillagászati feladat hozott föl. Egy sor csillagászati mérést kell végeznem, s ezekhez a Rotornál stabilabb támaszpontra van szükségem.

– Pitt is így tájékoztatott. Arra utasított, hogy minden segítséget adjak meg neked.

– Helyes. Biztos vagyok benne, hogy meg is teszed. Erről jut eszembe, hogy az imént említetted, miszerint igyekeztek kiszűrni a prokariótákat. Mondd, mennyire sikerül ez? A víz iható nálatok?

- Bizonyára, ha egyszer mi is isszuk. A Kupola alatt nincsenek prokarióták. Minden bejövő vizet – de minden mást is kék és ibolya fényel világítunk be, amely pillanatok alatt elpusztítja a prokariótákat. A fény rövidhullámú sugarai túlságosan energiagazdagok, és széttroncsolják a sejtheik létfontosságú alkotórészeit. De még ha be is jutna közülük valamennyi, amennyire meg tudjuk állapítani, nem mérgezőek, és teljesen ártalmatlanok ránk nézve. Állatokon ellenőriztük őket.

- Ez megnyugtató.

- De ez fordítva is érvényes. A mi saját mikroorganizmusaink képtelenek versenyezni az Erythro nyújtotta feltételek között a helybéli egysejtűekkel. Legalábbis a mi baktériumaink nem növekednek és nem szaporodnak az Erythro talajában.

- No és a soksejtű növények?

- Ezt is kipróbáltuk, az eredmény azonban siralmas. És a hiba csakis a Nemezis fényében lehet, ugyanis a Kupola alatt kiválóan fejlődnek az Erythro talaján és vizén a növények. Minderről természetesen beszámolunk a Rotornak, de kétlem, hogy ez az információ széles körű nyilvánosságot kapna. Mint említettem, a Rotort nem érdekli a Kupola. Annyi bizonyos, hogy a rettentő Pittnek mi nem vagyunk érdekesek, és a Rotoron ó az, aki igazán számít, nemde?

Genarr ezt mosolyogva mondta, a mosolya azonban erőltetettnek látszott. (Mit mondana vajon erről Marlene? – gondolta magában Insigna.)

- Pitt nem rettentő – tiltakozott az asszony. – Lehet, hogy néha fárasztó, ez azonban nem ugyanaz. Tudod, Siever, amikor fiatalok voltunk, mindig azt hittem, hogy valamikor te leszel a főbiztos. Ha nem tudnád, borzasztóan eszes fickó voltál.

- Csak voltam?

- Biztosan még most is az vagy, de akkoriban nagyon vonzott téged a politika, tele voltál ötletekkel. Valósággal lenyűgözve ittam a szavaidat. Sok vonatkozásban jobb főbiztos lett volna belőled, mint Janus. Te hallgatnál az emberekre. Te nem vinnéd keresztül mindenáron a saját akaratodat.

- Pontosan ez az, amiért gyalázatos főbiztos lett volna belőlem. Tudod, nekem nincsenek pontosan körülhatárolt céljaim az életben. Engem csupán az a vágy mozgat, hogy mindig elvégezzem azt, amit pillanatnyilag helyesnek ítélek, abban a reményben, hogy a végén valami hasznos dolog sül ki belőle. Ezzel szemben Pitt tisztában van vele, mit akar, és mindent megtesz, hogy azt keresztül is vigye.

- Te félreismered őt, Siever. Igaz, hogy szilárd elvei vannak, de amellett nagyon is az észokok mozgatják.

- Hát persze, Eugenia. Épp ez az ő nagy adománya, az okoskodás képessége. Bármilyen célt tűz is ki maga elé, mindig megvan hozzá a tökéletes, a tökéletesen logikus, a tökéletesen emberi észoka. Ilyet bármikor képes kirázni a kisujjából, és annyira komolyan veszi, hogy még önmagát is képes meggyőzni az igazáról. Ha volt már vele dolgod, biztos vagyok benne, hogy mindig besétáltál az ő utcájába, és hagyta rád beszélni magad olyasmire, amit kezdetben hevesen ellenezte; és sohasem paranccsal vagy fenyegetéssel érte el a célját, hanem nagyon türelmes, nagyon racionális észokokkal.

- Hát... - mondta Insigna bizonytalanul.

- Úgy látom - csapott le rá Genarr epésen -, hogy neked is el kellett szenvedned az okoskodását. Akkor magad is meg tudod ítélni, milyen jó főbiztos is ő. Nem jó ember, de jó főbiztos!

- Én azért nem mennék el olyan messzire, Siever - tiltakozott bágyadtan Insigna -, hogy ne tartanám őt rendes embernek.

- Hát jó, ezen nem veszünk össze. Szeretném látni a lányodat - zárta le a vitát, és fölegyenesedett. - Mi lenne, ha vacsora után fölmennék hozzátok?

- Nagyszerű - egyezett bele Insigna.

Genarr elhalványuló mosollyal nézett a távozó asszony után. Eugenia föl akarta idézni a régi időket, mire ő egyből jeges vizet zúdított rá azzal, hogy fölemlítette a férjét.

Mélyet sóhajtott. Még mindig megvan az a rendkívüli képessége, hogy lerombolja a saját esélyeit.

Eugenia Insigna kioktatta a lányát:

– A neve Siever Genarr, a megszólítása pedig parancsnok úr, minthogy ő az Erythro Kupola vezetője.

– Persze, anyu. Ha ez a címe, akkor úgy fogom szólítani.

– És nem szeretném, ha kínos helyzetbe hoznád...

– Nem fogom tenni.

– Akaratlanul is megteszed, Marlene. Ezt te is jól tudod. Fogadd el, amit mond, és ne cáfold meg a jelbeszéd alapján. Kérlek! Az egyetemen és egy darabig azután is jó barátok voltunk. És annak ellenére, hogy már tíz esztendeje itt van a Kupola alatt, és közben egyszer sem találkoztunk, még mindig megőriztük a régi barátságot.

– Szerintem ő volt a fiúd.

– Nos, éppen erre céloztam. Nem akarom, hogy figyeld őt, és emlékeztess arra, hogy valójában mire gondol vagy mit érez. És szeretném leszögezni, hogy igazából nem volt a fiúm és semmiképpen sem a szeretőm. Csupán barátok voltunk és kedveltük egymást, de csak mint barátok. De azután, hogy az apád... – De nem fejezte be, csak megrázta a fejét és legyintett. – És vigyázz, mit mondasz Pitt főbiztosról, ha netán szóba kerülne ez a téma. Van egy olyan érzésem, hogy Genarr parancsnok nem kedveli Pitt főbiztost.

Marlene megajándékozta az anyját ritka mosolyainak egyikével.

– Csak nem tanulmányoztad Siever parancsnok tudatalatti viselkedését? Ugyanis többről van szó nálad, mint megérzésről.

Insigna megsóválta a fejét.

– Látod? Egy pillanatra sem tudod fékezni magad. Jó, elismerem, ez nem csak megérzés. Meg is mondta, hogy nem bízik a főbiztosban. És az igazság az – tette hozzá félig önmagának –, hogy meg is lehet rá az oka...

Aztán Marlene felé fordult és kérlelni kezdte:

– Hadd ismétljem meg, Marlene. Figyeld csak kedvedre a parancsnokot, és olvass ki belőle, amennyit csak tudsz, de ne árulj el neki semmit. Mondd el inkább nekem! Megértetted?

– Gondolod, anyu, hogy veszély fenyeget?

– Nem tudom.

– De én igen – jelentette ki Marlene tárgyilagosan. – Én már akkor tudtam, hogy veszélyben vagyunk, amikor Pitt főbiztos elengedett bennünket az Erythróra. Csak azt nem tudom, mi az a veszély.

28

Siever Genarr számára valóságos sokkot okozott, amikor először meglátta Marlenét, amit csak tovább fokozott az a tény, hogy a kislány dacos tekintete világosan elárulta, hogy nagyon is tisztában van vele, mi játszódik le a férfiban.

Semmi sem volt a kislányon, ami utalt volna rá, hogy Eugenia gyermeke – híjával volt az anyja szépségének, kecsességének, bájának. Csak azok a ragyogó nagy szemek fűródnak bele a férfi tekintetébe, ám azokat sem az anyjától örökölte. Ez az egyetlen dolog, amelyben túlszárnyalja az anyját.

Lassanként azonban módosítania kellett első benyomását. Együtt teázott velük, és Marlene kifogástalan illendőséggel viselkedett. Valóságos úrilány, és feltűnően intelligens. Mit is mondott Eugenia az összes szeretetre nem méltó erényekről? Azért nem olyan vészes. Az volt az érzése, hogy mint néha az egyszerű emberek, Marlene is szeretetre vágyik.

Akárcsak ő maga. Egyszerre előtötte a férfit a kislány iránti együttérzés hulláma. Kis idő múlva azzal fordult Eugeniához, hogy nem beszélhetne-e Marlenével négszemközt?

Insigna könnyedséget mímelve megkérdezte:

– Van valami különös okod rá, Siever?

– Utóvégre is Marlene beszélt Pitt-tel és ő vette rá a főbiztost, hogy kettőtöket ide engedjen a Kupolába. Én mint parancsnok eléggé ki vagyok szolgáltatva annak, amit Pitt főbiztos tesz vagy mond, és hasznomra válna, ha Marlene elmesélné azt a találkozást. Úgy vélem, jobban megoldódna a nyelve, ha csak kettesben volnánk.

Genarr elkísérte a tekintetével a távozó Insignát, aztán odalépett Marlenéhez, aki egy öblös fotelban ült a szoba sarkában – kis pont a nagy terem puha tágasságában. Kezeit

lazán összekulcsolta az ölében, és gyönyörű fekete szemeit nagy komolyan a parancsnokra emelte.

– Az édesanyád kicsit nyugtalan volt, amikor itt hagyott velem kettesben – humorizált Genarr. – Te nem vagy nyugtalan?

– Egy cseppet sem – felelte Marlene. – És ha az anyám nyugtalan volt, akkor ön miatt volt az, és nem énmiattam.

– Énmiattam? De miért?

– Azt hiszi, hogy én olyasmit mondhatok, amivel kínos helyzetbe hozhatom önt.

– Csak nem teszel ilyet, Marlene?

– Szándékosan nem. Megpróbálok.

– Biztos vagyok benne, hogy sikerülni fog. Tudod, miért akarok négy szemközt beszélni veled?

– Ön azt mondta az anyámnak, hogy ki akar kérdezni a Pitt főbiztosnál tett látogatásomról. Ez igaz, de ezenkívül szeretne meggyőződni arról, hogy milyen is vagyok én. Genarr kissé összevonta a szemöldökét.

– Az csak természetes, hogy szeretnék jobban megismerni.

– Nem erről van szó – jegyezte meg Marlene sietve.

– Hát akkor miről?

Marlene elfordította az arcát.

– Bocsásson meg, parancsnok úr.

– Mit bocsássak meg?

Marlene arca fájdalmasan megvonaglott, de nem válaszolt.

– Mondd, Marlene, mi a baj? – kérlete Genarr lágyan. – Meg kell mondanod. Számomra nagyon fontos, hogy nyílt kártyákkal játszunk. Ha az anyád arra intett, hogy vigyázz a szavaidra, akkor felejtsd el. Ha arra célzott volna, hogy én érzékeny ember vagyok és könnyen megsértődöm, kérek, ezt is felejtsd el. Vedd úgy, hogy azt parancsolom: nyíltan beszélj hozzám, és egy csöppet se törődj azzal, hogy esetleg megsértődöm, és kötelességed engedelmeskedni, mert én vagyok az Erythro Kupola parancsnoka.

Marlene váratlanul elnevette magát.

– Ön valóban ég a vágytól, hogy kiismerjen engem, nem igaz?

– Hát persze.

- Ugyanis erősen szöget ütött a fejébe, hogyan lehetek az én külsőmmel az anyám leánya.

Genarr tágra meresztette a szemét.

- Én sose mondtam ilyesmit.

- Nem is kellett, hogy mondjon. Ön az anyám régi barátja. Ennyit anyu is elárult. Csakhogy ön szerelmes volt őbelé, és részben még most is az, és azt remélte, hogy bennem viszontlátja az ő fiatalkori arcát, de amikor engem megpillantott, megrebbent a tekintete, és visszahőkölt tőlem.

- Valóban? Lehetett látni?

- Alig-alig, mert ön udvarias ember, és próbálta magába fojtani, de nem tudta eltitkolni. Aztán az anyámra nézett, majd újból énrám. No meg az első hozzám intézett szavainak a hangsúlya. Mindez nagyon beszédes volt számomra. Ön arra gondolt, hogy én egyáltalán nem hasonlítok az anyámra, s ez csalódást okozott önnek.

Genarr hátradólt a székén és kitört belőle:

- De hiszen ez csodálatos!

És Marlene arca kigyúlt az örömtől.

- Ön ezt valóban így gondolja, parancsnok úr! Nem sértődött meg. Nem érinti kényelmetlenül a dolog. Sőt boldoggá teszi. Ön az első ember, az első! Még az anyám is utálja.

- Szeretni vagy utálni - ez teljesen mindegy. Ez egy csöppet sem érdekes, amikor a rendkívülivel találkozik az ember. Mióta vagy képes, Marlene, hogy így olvassa mozdulatok nyelvéből?

- Kezdetől fogva, de egyre tökéletesebb lettem benne. De szerintem mindenki képes erre, csak oda kell figyelni és gondolkodni.

- Korántsem, Marlene. Ez képtelenség. Ne hidd, hogy ez megy. És azt mondod, Marlene, hogy szeretem az édesanyádat.

- Semmi kétség, parancsnok úr. Amikor ott van a közelében, minden pillantása, minden szava, a legkisebb mozdulata is erről árulkodik.

- Gondolod, hogy ő is észreveszi'?

- Gyanítja, de ő nem akarja.

Genarr elfordult.

- Sohasem akarta.
- Az apám miatt.
- Tudom.

Marlene némi tétovázás után elszánta magát:

- De szerintem nincs igaza. Ha láthatná önt, mint ahogy én látom most...

- De sajnos nem láthat. Ellenben boldog vagyok, hogy te úgy látsz. Gyönyörű vagy.

Marlene elvörösödött. Aztán:

- Ön valóban ezt gondolja!

- Hát persze.

- Csakhogy...

- Ugye, hiába is hazudnék neked? Így hát meg sem kísértem. Az arcod nem szép. A tested sem az. De te az vagy, és ez a fontos. És te megmondhatod, hogy én ezt valóban így is hiszem.

- Igen, valóban – mondta Marlene, és az arcát egyszerre valósággal megszépítette az igazi boldogság mosolya.

Genarr is mosolygott, aztán témát változtatott:

- Akkor most beszéljünk Pitt főbiztosról. Most, hogy végre megtudtam, milyen ritka agyafúrt ifjú hölgy vagy te, annál fontosabb ez számomra. Beleegyezel?

Marlene lazán összekulcsolta a kezét az ölében, illedelmesen elmosolyodott, és kijelentette:

- Igen, Siever bácsi. Nem bánja, ha így szólítom?

- Nem én. Sőt megtiszteltetésnek veszem. És most mesélj el mindent Pitt főbiztosról. Nekem azt az utasítást küldte, hogy mindenben legyek az édesanyád segítségére, és tegyem lehetővé, hogy szabadon használhassa a csillagászati eszközeinket. Mit gondolsz, mi van emögött?

- Az anyám pontosan meg akarja mérni a Nemezisznek a csillagokhoz viszonyított mozgását, a Rotor viszont eléggé labilis hely az ilyen mérésekhez. Az Erythro sokkal alkalmasabbnak ítélik.

- Csak mostanában adta a fejét erre a munkára?

- Á, dehogya, Siever bácsi. Nekem azt mondta, hogy már régóta próbálkozik a szükséges adatok megszerzésével.

- Akkor anyád miért nem kérte már régebben, hogy ide jöhessen?

- Ő kérte, de Pitt főbiztos nem engedélyezte.
- És most miért adta be a derekát?
- Azért, mert meg akart szabadulni tőle.
- Ebben nem kételkedem, ha nem hagyott neki nyugtot a csillagászati problémáival. Csakhogy Pittnek már régebben elege kellett hogy legyen belőle. Miért éppen most jutott eszébe elengedni?
- Azért, mert éntőlem is meg akar szabadulni – suttogeta Marlene fojtotta.

XIV. A halászat

29

Öt esztendő telt el az Eltávozás óta. Crile Fisher számára ez teljesen hihetetlennek tűnt, hiszen sokkal többnek, végtelenül hosszúnak érezte az azóta eltelt időt. Mintha a Rotor nem a múltban, hanem egy egészen más életben történt volna, amelyre egyre növekvő hitetlenkedéssel emlékezik vissza. Valóban ott élt volna? Valóban volt ott neki felesége?

Csak a kislánya emléke élt benne elevenen, bár ez is kezdett összezavarodni, ugyanis gyakran úgy emlékezett rá, mint egy tizenévesre.

Persze az sem könnyítette meg a dolgát, hogy az utolsó három évben, amióta a Föld is fölfedezte a Szomszéd Csillagot, szinte egy perc megállása sem volt. Hét telepre is el kellett látogatnia.

Ezek mindegyikén hozzá hasonló bőrszínű emberek élnek, nagyjából azt a nyelvet beszélik, amelyet ő, és osztoznak az ő kulturális orientációjában. (Ez a Föld sokszínűségének az előnye. A Föld képes rá, hogy bármelyik telep lakóihoz hasonló külsejű és kultúrájú ügynökkel szolgáljon.) Természetesen megvan a határa, mennyire képes az egyes telepekbe beolvadni. Bármennyire hasonlított is külsejében az ottlakókra, a beszéde megőrizte jellegzetes tájszólását, mozgásából hiányzott a változó nehézségi erőhöz való alkalmazkodás könnyedsége, ő sokkal nehezkesebben libegett a súlytalansághoz közeli állapotban. Tucatnyi módon elárulta magát minden meglátogatott telepen, mire a helybéliek kissé

visszahúzódtak tőle, hiába esett át minden alkalommal a vesztegzáron és az orvosi kezelésen, mielőtt egyáltalán megengedték volna, hogy a telepre betegyje a lábát.

Igaz, hogy az egyes telepeken legfeljebb néhány napot vagy néhány hetet töltött. Azt nem várták el tőle, hogy többé-kevésbé állandó jelleggel letelepedjék ott, vagy családot alapítson, amint a Rotoron tette. Csakhogy a Rotor akkor már a birtokában volt hiperrásegítőnek, azóta azonban a Földet már csak kisebb horderejű dolgok érdekelték, vagy legalábbis őt csak kisebb horderejű ügyekben foglalkoztatták.

Most már három hónapja itthon van. Új feladatot nem nagyon kínáltak neki, ő pedig nemigen szorgalmazta. Elege volt az örökös helyváltoztatásból, elege volt a kilógásból, torkig volt azzal, hogy állandóan turistának álcázza magát.

És itt van Garand Wyler, régi barátja és kollégája, aki éppen hogy visszajött egy saját telepről, és most rajta pihenteti fáradt tekintetét. Kecses kezén megcsillant a fekete bőr, ahogy egy pillanatra az orrához emelte a kabátujját.

Fisher halványan elmosolyodott. Jól ismerte ezt a mozdulatot, önmaga is gyakran élt vele. Minden telepnek megvan a maga jellegzetes szaga, attól függően, hogy milyen növényeket termeszt, milyen fűszereket használ, milyen illatszereket kedvel, de sokat számít már az is, hogy milyen gépeket és kenőanyagokat alkalmaz. Az ember gyorsan megszokja a szagot, ám amikor visszatér a Földre, még sokáig magán őrzi a telep illatát. Hiába fürdik meg, hiába mossa ki az öltözékét, hogy mások talán észre sem veszik, ő maga azonban nem tud szabadulni tőle.

– Isten hozott – üdvözölte Fisher. – Milyen volt a mostani teleped?

– Szörnyű, mint mindig. Az öreg Tanayamának igaza van. Amit minden telep a legjobban gyűlöl és amitől a legjobban fél, az a változatosság. Nem kell nekik a külsőben, az ízlésben, a szokásokban, az életmódban megmutatkozó másféleség. Az azonosság alapján válogatják meg egymást, és lenéznek mindent, ami különbözik.

– Igazad van – bólogatott Fisher. – Elég baj az.

– Ez elég enyhe, semmitmondó kritika – ironizált Wyler. – Még hogy elég baj. „Hoppá, leejtettem a tányért. Elég baj.

Nicsak, a tépőzáram nem passzol. Elég baj az.” – Mi itt az emberiségről beszélünk. A Földnek arról a hosszú küzdelméről, hogy megtalálja a módját, hogyan élhetnének együtt az összes kultúrák, az összes emberfajták. Még ma sem fenéig tejfel, de összehasonlítva azzal, ami még száz évvel ezelőtt is volt, valóságos paradicsom. Am ha megnyílik előttünk az alkalom, és kilépünk a világűrbe, egyszerre lerázzuk magunkról mindezt, és visszazuhanunk a sötétség korába. És te azt mondod: „elég baj.” Hogy lehet ezt mondani valamiről, ami szörnyűséges tragédia?

– Egyetérték – mondta Fisher –, csak hogy mit számít az, milyen ékesszóló szavakkal bélyegzem meg, ha nem tudsz ajánlani semmi kézzelfoghatót, hogy mit tehetnék ellene. Ha jól tudom, az Akrumán voltál, nem?

– De igen.

– Ők tudnak a Szomszéd Csillagról?

– Hogyne. Ha nem tévedek, már minden telepre eljutott a híre.

– És nem aggasztja őket?

– Egy csöppet sem. Miért aggasztaná? Több ezer évük van. Jóval azelőtt, hogy a Szomszéd Csillag ideér, és kiderül róla, hogy veszélyes, ami ugyebár nem is olyan biztos, bőven lesz rá idejük, hogy kereket oldjanak. Ezt mind megtehetik. Csodálják a Rotort, és csak az alkalmat várják, hogy ők is hasonlóképpen cselekedjenek – tette hozzá Wyler, borús arccal, keserűséggel a hangjában.

– Egytől egyig el fognak menni – folytatta –, mi meg itt rekedünk. Hogyan fogunk nyolcmilliárd ember számára elég telepet építeni, hogy mindet elköltöztessük?

– Mintha Tanayamát hallanám. Mi hasznunk lehetne abból, ha utánuk eredünk és megleckéztetjük vagy elpusztítjuk őket? Mi akkor is itt maradunk, ideláncolva. Vagy attól talán jobb lenne nekünk, ha engedelmes gyerekek módjára mindannyian itt maradnának velünk, és együtt várnánk meg a Szomszéd Csillagot?

– Téged ez az egész közönyösen hagy, Crile. Tanayama nagyon is a szíven viseli, és én az ő pártján vagyok. Olyannyira a szíven viseli, hogy kész akár az egész Galaxist ízekre szedni, hogy rátegye a kezét a hiperrásegítésre. Azért,

hogy a Rotor nyomába kerekedhessünk és elbánjunk vele, ám ha ez nem segít is rajtunk, a hiperrásegítőre mégis szükségünk van, hogy ha a Szomszéd Csillag ezt szükségessé teszi, a lehető legtöbb embert elmenekítsük a Földről. Ezért én csak helyeselni tudom, amit Tanayama csinál, ha az indokaival nem értek is egyet.

– De tegyük fel, hogy meglesz a hiperrásegítőnk, viszont kiderül, hogy csak legfeljebb egymilliárd ember elszállítására van időnk és erőnk. Ki legyen az, aki ebbe a milliárdba bekerül? És mi történik, ha azok, akik az elszállítást intézik, csak a hasonszőrűeket kezdik menteni?

– Erre gondolni sem szabad – vicsorított Wyler.

– Igazad van – hagyta rá Fisher. – Örüljünk annak, hogy mi már régen nem leszünk, amikor egyáltalán elkezdődik az egész.

– Ha már erről van szó... – engedte le a hangját egyszerre Wyler. – Lehet, hogy már el is kezdődött a dolog. Azt gyanítom, hogy már a kezünkben van vagy hamarosan a kezünkben lesz a hiperrásegítés.

Fisher arcán a legmélyebb kételkedés tükröződött.

– Honnan veszed ezt? Vágyálom? Megérzés?

– Szó sincs róla. Ismerek egy asszonyt, akinek a nővére ismer valakit az Öreg emberei közül. Ennyi elég?

– Már hogy lenne elég? Ennél több bizonyítékra van szükség.

– Erre nekem nincs módom. Hallgass ide, Crile, én a barátod vagyok. Tudhatod, hogy segítettetek ismét talpra állni a Hivatalban.

– Tudom, és ezért hálás is vagyok – bólintott Crile. – Én pedig alkalomadtán igyekeztem méltán vissza is fizetni.

– Úgy van, és én ezt méltányolom is. Most pedig szeretnék megosztani veled néhány bizalmas információt, amelyeknek szerintem jó hasznát veheted. Kész vagy meghallgatni, de úgy, hogy engem nem árulsz el?

– Mindig kész vagyok rá.

– Azzal persze tisztában vagy, hogy min dolgozunk.

– Igen – felelte Fisher, hiszen mit is mondhatott volna erre a fölösleges szóközi kérdésre. A Hivatal ügynökei már öt éve

(köztük az utóbbi három évben Fisher is) a telepek információs szeméttelépén kutakodnak. Mint a patkányok..

Azóta, hogy kiszivárgott a híre, hogy a Rotor szert tett a hiperrásegítőre, ám azóta bizonyosan, hogy a Rotor a Naprendszer elhagyásával be is bizonyította ezt, a Földhöz hasonlóan minden telep elkezdett dolgozni a hipermeghajtáson.

Feltételezhetően a legtöbb telep, ha nem is mindegyik, hozzájutott valamilyen morzsához abból, amit a Rotor kisütött. A Tudomány Nyitottságáról szóló Egyezmény előírásai szerint ezeket a morzsákat mind oda kellene rakni az asztalra, és ha mindet összegyűrnék, akkor mindenki számára meg is lenne a gyakorlatban is fölhasználható hiperrásegítő. Ebben a konkrét esetben azonban ez túlzott kívánságnak bizonyult. Senki sem tudhatta, milyen hasznos melléktermékre tehetnek szert az új technika révén, és egyetlen telep sem mondott le a reményről, hogy élre törhet a mezőnyben, és egyben-másban jelentős előnyre tehet szert a többiekkel szemben. Ezért mindenki ráült arra, amit megszerzett – ha megszerzett –, így viszont mindenki kénytelen volt részeredményekkel beérni. Maga a Föld pedig, az ő szerteágazó Földi Vizsgálati Hivatalával, válogatás nélkül végigszaglászta az összes telepet. A Föld kivetette a hálóját, és Fisher – akinek a neve is azt jelenti, hogy halász – egyike volt a halászoknak.

Wylér megfontoltan fejtegette:

– Összeraktuk, amit kihalásztunk, és úgy veszem ki, hogy ez már elég. Meglesz a hiperrásegítő közlekedés. És az a gyanúm, hogy a Szomszéd Csillagot vesszük célba. Nem szeretnél részt venni abban az utazásban, ha majd sor kerül rá?

– Miért kellene részt vennem benne, Garand? Ha egyáltalán sor kerül egy ilyen útra, amit én erősen kétlek.

– Szerintem viszont holtbiztos, hogy sor kerül rá. Nem áruulhatom el a forrásomat, de a szavamat adom rá, hogy a hír megbízható. És az is biztos, hogy te részt akarsz benne venni. Hiszen megláthatod a feleségedet. Vagy ha öt nem, a gyerekedet.

Fisher nyugtalanul megvonaglott. Mostanában ideje felét azzal tölti, hogy elhessegeti magától azokat a szemeket. Marlene most már hatéves lehet, és csendes, megfontolt beszédével bizonyára Roseanne-ra hasonlít. És belelát az emberekbe – akárcsak Roseanne.

Butaságot beszélsz, Garand – tiltakozott. – Még ha létrejönne is ez az út, miért éppen engem választanának ki rá? Mindenféle szakembereket küldenének el inkább. Nem is beszélve arról, hogy ha van olyan ember, akit az Öreg távol akarna tartani, az én vagyok. Hiába vett vissza a Hivatalba és adott nekem feladatokat, te is tudod, hogy fogja föl a kudarcokat, én pedig kudarcot vallottam a Rotoron.

– Ez igaz, de hiszen éppen ez az. Ez tesz téged szakemberré. Ha a Rotor után akarja vetni magát, akkor hogy hagyhatná ki azt az egyetlen embert, aki négy évet leélt a Rotoron? Ki az, aki nálánál jobban ismerné a Rotort, és tudná, hogy kell kezelni őket? Kérj kihallgatást nála. Fejtsd ki neki ezeket az érveket, csak el ne feledd, hogy neked nem szabad tudnod a hiperrásegítésről. Beszélj a lehetőségekről, használd a feltételes módot. És engem mindenképpen hagyj ki a buliból. Mert nekem sem volna szabad tudnom erről.

Fisher mélyen elgondolkodott. Lehetséges volna? Nem merte remélni sem.

30

Másnap, miközben Fisher még mindig azon tanakodott, hogy megkockáztasson-e egy kihallgatást Tanayamánál, a döntést kivették a kezéből. Ugyanis berendelték őt.

Egy egyszerű ügynököt ritkán rendelnek be az igazgató színe elé. Arra való a sok helyettes, hogy macerálják azok. És ha az öreg maga elé rendel egy ügynököt, ez sohasem jelent jót. Így hát Crile Fisher komor megadással felkészült rá, hogy kinevezik felügyelőnek a műtrágyagyárba.

Tanayama felpillantott rá az íróasztala mögül. Fisher csak egyszer-kétszer és akkor is csak rövid ideig látta őt azóta, hogy a Föld felfedezte a Szomszéd Csillagot. Látszólag semmit sem változott. Már olyan régen apró, aszott emberként él az emlékezetében, hogy talán már nincs is helye rajta a fizikai

változásnak. Tekintetének éle sem tompult semmit, mint ahogy fonnyadt ajkát is ugyanúgy összeszorította. Fishernek az volt a gyanúja, hogy még az öltözéke is ugyanaz, mint három évvel korábban.

Ám ha a hangja még mindig ugyanaz az érdes, rikácsoló hang is, a hangszínében meglepő változás következett be. Úgy látszik, a csillagászati események arra készítették az öreget, hogy ezúttal dicséretet zúdítson rá.

Tanayama a maga fura, de azért nem egészen kellemetlen, nyakatekert planetáris angolságával így fogadta:

– Fisher, maga jól dolgozott. Azt akarom, hogy ezt az én számból hallja meg. Fishernek, akit nem kínáltak ülőhellyel, sikerült elfojtania kisebbfajta megdöbbenését. Az igazgató folytatta:

– Persze emiatt nem rendezünk nyilvános ünneplést, sem lézerparádét, sem felvonulást. Ez nem fér össze a dolgok természetével. De ennyit meg kellett mondanom.

– Ezért is hálás vagyok, igazgató úr. Köszönöm.

Tanayama szúrós tekintetét várakozóan Fisherre szögezte. Végül nem állta meg: – Ez minden, amit mondani akar? Semmi kérdés?

– Gondolom, igazgató úr, ön úgyis elmondja, amit tudnom kell.

– Maga ügynök, tehetséges ember. Mi az, amire magától rájött?

– Semmi, igazgató úr. Én semmi olyat nem keresek, amire nincs utasításom.

Tanayama kissé megbiccentette madárfejét.

– Helyénvaló válasz, de én nem helyénvaló válaszokat akarok hallani. Mi az, amit megsejtett?

– Ön, igazgató úr, láthatóan azért elégedett velem, mert bizonyára használható információt sikerült beszerezniem.

– Milyen vonatkozásban?

– Szerintem ön mindennél hasznosabbnak azt tartaná, ha sikerülne megszerezni a hiperrásegítés technikáját.

Tanayama szájából kicsúszott egy hangtalan „aha”. Fennhangon azonban azt mondta:

– No és azután? Tegyük föl, hogy ez így van, utána mi legyen?

- Elmegyünk a Szomszéd Csillaghoz. Megkeressük ott a Rotort.

- Csak ennyi? Ennél jobbat nem tud? Messzebbre nem lát?

Ekkor Fisher rájött, hogy ostoba volna, ha nem játszaná meg a bankot. Talán soha vissza nem térő alkalmat szalasztana el.

- Van egy jobb is: ha majd az első hiperrásegítő földi hajó elhagyja a Naprendszeret, én is rajta leszek.

Alighogy kimondta, Fisher már tisztában volt vele, hogy a játszmát elvesztette – vagy legalábbis nem nyerte meg. Tanayama arca elsötétült. Éles, parancsoló hangon ráivallt:

- Üljön le!

Fisher hallotta a háta mögött a halk zümmögést, amint a primitív komputerrel vezérelt motor Tanayama parancsát hallva megindította feléje a széket.

Fisher helyet foglalt anélkül, hogy hátranézve megbizonyosodott volna róla, hogy a szék ott van-e alatta. Ez különben is sértő lett volna, és a jelen helyzetében egyáltalán nem hiányzott neki, hogy Tanayamát inzultálja.

- Miért akar a hajón lenni? – firtatta Tanayama.

Fishernek erőfeszítésébe került, hogy megőrizze hangjának nyugodtságát.

- Igazgató úr, a Rotoron ott van a feleségem.

- A felesége, akit öt évvel ezelőtt faképnél hagyott. Gondolja, hogy kitárt karokkal fogadná magát?

- Igazgató úr, van egy gyermekem is.

- Egyéves volt, amikor elhagyta. Gondolja, hogy tud az apjáról? Vagy érdekli egyáltalán, hogy van-e apja?

Fisher hallgatott. Ezek a kérdések őbenne is számtalanszor megfogalmazódtak.

Tanayama várt egy kicsit, aztán ezt mondta:

- Csakhogy nem fogunk a Szomszéd Csillaghoz repülni. Így nem lesz hajó sem a maga számára.

Fisher kénytelen volt palástolni a meglepetését.

- Bocsásson meg, igazgató úr – nyögte ki. – Ön nem mondta azt, hogy birtokunkban van a hipermeghajtás. Ön csak annyit mondott, hogy „tegyük föl, hogy ez így van”. Figyelnem kellett volna a szavaira.

- Azt kellett volna tennie. Mindig azt kell tennie. Mindazonáltal valóban birtokunkban van a hiperrásegítés. Akárcsak a Rotor, most már mi is szabadon róhatjuk a világúrt; vagy legalábbis róni fogjuk, mihelyt fölépítjük hozzá a járművet, és megbizonyosodunk róla, hogy a terv jó és minden részletében működőképes – amibe még beletelhet egy vagy két esztendő. Ám akkor mi legyen? Maga komolyan azt javasolja, hogy vegyük célba a Szomszéd Csillagot?

- Ez is egy lehetőség, igazgató úr – jegyezte meg Fisher óvatosan.

- De semmi értelme. Gondolja csak meg, ember! A Szomszéd Csillag több mint két fényévre van innen. Bármilyen ügyesen használjuk is ki a hiperrásegítőt, több mint két évbe telne, mire odaérnénk. Az elméleti szakembereink azt mondják, hogy jöllehet, egy hajó a hiperrásegítővel rövid időközökre túllépheti a fénysebességet – minél nagyobb mértékben, annál rövidebb időre –, végeredményben azonban az úrnek egy meghatározott pontjára nem érhet oda előbb, mint a fénysugár, amely a hajóval egy időben indult útnak.

- De ha ez így van...

- Ha ez így van, akkor több mint két éven át kénytelen ott szorongani több más emberrel együtt az úrhajón. Gondolja, hogy ezt képes lenne elviselni? Jól tudhatja, hogy kis hajók sohasem indultak el hosszú utakra. Ezért szükségünk van egy egész telepre, egy olyan létesítményre, amely elég tágas ahhoz, hogy elviselhető környezetet teremtsen, olyanra, mint a Rotor. Ehhez mennyi idő kellene?

- Fogalmam sincs, igazgató úr.

- Legalább tíz esztendő, ha minden jól megy, és semmilyen váratlan nehézség vagy melléfogás nem szól közbe. Ne feledje, hogy már jó száz éve nem építettünk telepet. Minden mostanában épült telep a meglévő telepek műve. Ha most hirtelen mi is telep építésébe fognánk, minden telep figyelmét magunkra vonnánk, s ezt jó volna elkerülni. Azután meg, ha fel tudnánk is építeni egy ilyen telepet, és ellátnánk hiperrásegítővel, és több mint kétéves útjára a Szomszéd Csillaghoz küldenénk, mihez kezdene, ha elér oda? Telepként nagyon is sebezhető lenne, és egykettőre megsemmisítenék a Rotor hadihajói, mert nem kétlem, hogy lesznek neki ilyenek.

A Rotornak több csatahajója lesz, mint amennyit mi az utazó telepünkkel magunkkal tudunk vinni. Utóvégre ók már három esztendeje ott vannak, és még legalább tizenkét esztendő is beletelhet, mire mi is odakeverednénk. Ám alighanem rögtön elbánnának velünk, mihelyt megpillantanának bennünket.

- Ez esetben, igazgató úr...

- Elég a találgatásból, Fisher. Ez esetben valódi hiperúrutazásra van szükségünk, hogy képesek legyünk tetszés szerinti távolságot tetszés szerinti rövid idő alatt beutazni.

- Bocsásson meg, igazgató úr, de lehetséges ez? Akár elméletileg is?

- Ezt nem mi ketten fogjuk eldönteni. Tudósokra van szükségünk, akik erre a témára összpontosítják a figyelmüket, csak hogy ilyenek nekünk nincsenek. Jó évszázadon át a telepek elszippantották a Földről a legjobb agyakat. Most ezt meg kell fordítanunk. Hogy úgy mondjam, le kell rohannunk a telepeket, és rávenni a legjobb fizikusokat és mérnököket, hogy költözzenek a Földre. Sok mindent ígérhetünk nekik, ám nagyon óvatosan kell eljárunk. Nem léphetünk föl nyíltan, ugye, megérti, különben biztos, hogy a telepek az orrunkra koppintanának. Nos... - folytatta, de aztán elhallgatott, és elgondolkodva vizsgálta Fishert.

Fisher nyugtalanul mocorgott.

- Parancsol, igazgató úr?

- Az a fizikus, akire én szemet vetettem, egy bizonyos T. A. Wendel, akiről azt mondják, hogy az egész Naprendszerben nincs hozzá fogható hiperúrutás...

- A Rotor hiperúrutásai fedezték föl a hiperrásegítést - jegyezte meg Fisher, nem tudva ellenállni a kísértésnek, hogy némi kimért csengést adjon a hangjának.

Tanayama nem vett tudomást róla. Csak annyit mondott:

- Szerencsés véletlen is vezethet fölfedezéshez, és egy másodrendű szellem is az élre törhet, miközben a nagy szellem a szilárd alapok lerakásával tölti az idejét. Számos ilyen példára lehetne hivatkozni a történelemben. Azonkívül az, amire a Rotor szert tett, végül is nem más, mint a hiperrásegítés, azaz a fénysebességű utazás. Nekem azonban a szuperluminális meghajtás kell, olyan, amely messze

meghaladja a fény sebességét. És nekem szükségem van Wendelre.

– És azt akarja, hogy én megszerezsem önnek ezt az urat?

– Hölgyet. Tessa Anita Wendelről van szó, az Adeliáról.

– Valóban?

– Ez az oka, hogy magát szemeltük ki erre a munkára. Úgy hírlík – tette hozzá Tanayama, és mintha csendes kajánság sugárzott volna belőle, jóllehet az arca semmit sem árult el ebből –, magának nem tudnak ellenállni a nők.

– Bocsásson meg, igazgató úr, ha ellentmondok önnek – tiltakozott Fisher faarccal –, de ezt én nem tapasztalom. És sohasem tapasztaltam.

– A jelentések mindazonáltal nem hagynak kétséget eziránt. Wendel egy középkorú, negyvenes éveiben járó, kétszeresen elvált asszony. Nem hiszem, hogy kemény dió lenne.

– Nyíltan bevallom, uram, hogy ezt a megbízatást a magam számára undorítónak tartom, és a körülményeket tekintve egy másik ügynök jobban megfelelné erre a feladatra.

– Nekem mégis magára van szükségem. Ha netán attól tartana, hogy fintorogva és fanyalogva nem lesz képes bevetni minden szívdöglesztő csáberejét, akkor én majd megédesítem magának a dolgot, Fisher ügynök. Maga csődöt mondott a Rotoron, de azóta ezt sikerült részben jóvátennie. Ellenben ha nem hozza ide nekem azt az asszonyt, az a Rotornál is sokkal nagyobb kudarc lenne, s ezt már sohasem volna alkalma jóvátenni. De én mégsem szeretném, hogy csak a korbáctól való félelem vezesse. Elhúzó hát maga előtt egy mézesmadzagot is. Hozza ide nekem Wendelt, és akkor, ha majd megépítjük a szuperluminális úrhajónkat, és az elindul a Szomszéd Csillag felé, ha úgy akarja, maga is helyet foglalhat rajta.

– Megteszek mindent – mondta Fisher –, és akkor is megtettem volna minden tőlem telhetőt, ha sem a korbács rémét, sem a mézesmadzag reményét nem villantatja föl előttem.

– Nagyszerű válasz – engedett meg magának Tanayama egy halovány mosolyt –, bizonyára jól begyakorolta.

Fisher azzal a meggyőződéssel távozott, hogy élete eddigi legdöntőbb halászexpedíciójára kapott parancsot.

XV. A pestis

31

Eugenia Insigna mosolyogva megjegyezte Genarnak a desszertnél:

– Látom, milyen kellemes itt az életed.

– Kellemesnek kellemes – mosolyodott el Genarr is. – Csak a bezártság. Itt élünk egy nagy bolygón, mégis be vagyok zárva ebbe a Kupolába. Az emberek itt hajlamosak a befelé fordulásra. Ha összeakadok egy érdekes figurával, legkésőbb két hónap múlva szedi a sátorfáját és itthagya. Az itteni emberek általában halálra untatnak, bár valószínűleg nem annyira, mint én őket. Ezért a te meg a kislányod idejövetele mindenképpen holovíziós hír lett volna, még ha valaki más lennél, akkor is. De persze, minthogy terólad van szó...

– Hízelnél – jegyezte meg Insigna bágyadtan.

Genarr megköszöri a torkát.

– Tudod, Marlene a saját érdekemben figyelmeztetett, hogy még mindig nem tudtad megemészteni...

Insigna azonban nem engedte befejezni.

– Nem vettem észre, hogy a holovízió nagyon fölfigyelt volna ránk.

Genarr föladta a próbálkozást.

– Képletesen értettem. Holnap estére tervezünk egy kisebb fogadást, ahol formálisan is bemutatunk, és mindenkinek alkalma nyílik megismerni téged.

– Meg kibeszélni a megjelenésemet, az öltözködésemet és elcsámcsogni a rólam keringő mendemondákon.

– Az biztos. Csakhogy Marlenét is meg fogjuk hívni, s ez azt jelenti, hogy föltehetően sokkal többet megtudsz mirőlünk, mint mi terólad. Ráadásul te jobban megbízhat a forrásodban.

– Hogy viselkedett Marlene? – kérdezte Insigna nyugtalanul.

– Vagyis hogy olvasott-e a mimikámból? De olvasott ám!

- Pedig megmondtam neki, hogy ne tegye.
- Szerintem úgysem tudja megállni.
- Igazad van. Nem tehet róla. De azt is megmondtam neki, hogy ne árulja el. Úgy veszem ki, hogy mégis megtette.
- Hát persze. Én parancsoltam meg neki. Méghozzá parancsnoki minőségemben utasítottam.
- Sajnálom. Hiszen olyan idegesítő tud lenni.
- Dehogyan volt az. Nekem legalábbis. Kérlek, Eugenia, értsd meg, hogy én kedvelem a lányodat. Nagyon kedvelem. Elképzelem, milyen nyomorúságos lehetett az élete amiatt, hogy túl sokat tud, és ezért mindenki viszolyog tőle. Valóságos csoda, hogy mégis tele van olyan tulajdonságokkal, amiket te szeretetre nem méltó erényeknek nevezted.
- Figyelmeztetek. A fejedre fog nőni. És még csak tizenöt éves múlt.
- Szerintem kell lennie olyan törvénynek – élcelődött Genarr –, amely megtiltja az anyáknak, hogy emlékezzenek a saját tizenöt éves korukra. A lányod mellékesen említést tett egy fiúról, és te is tudhatod, hogy a viszonzatlan szerelem kínjai legalább annyira gyötrelmesek, ha nem gyötrelmesebbek tizenöt, mint huszonöt éves korban. Bár neked, ha a külsődet tekintjük, napsugaras kamaszkorod lehetett. Azt se feledd el, hogy Marlene helyzete különösen kényes. Ő tisztában van vele, hogy csúnyácska, és tisztában van azzal is, hogy intelligens. Úgy érzi, hogy az intelligenciának bőségesen kárpótolnia kellene a szépség hiányaért, csak hogy nem így van, ezért elkeseredetten dúl-fúl magában, holott azt is tudja, hogy ezzel semmit sem javít a helyzetén.
- Lám csak, Siever – jegyezte meg Insigna könnyedséget mímelve –, valóságos lélekbúvár vagy.
- Egyáltalán nem. Csupán ebben az egy dologban igazodom el. Minthogy én is keresztülmentem hasonlón.
- Ó! – Insigna erre nem tudott mit mondani.
- Ne törődj vele, Eugenia. Eszem ágában sincs sajnáltatni magamat, és nem is akarok részvétet ébreszteni egy szegény megtört lélek iránt – minthogy nem vagyok az. Én negyvenkilenc éves vagyok, és nem tizenöt, és már megtaláltam a lelkem békéjét. Ha tizenöt vagy huszonegy

éves koromban jóképű és ostoba lettem volna, ahogy akkor kívántam, akkor mostanra már rég nem volnék jóképű, az ostobaságom azonban megmaradt volna. Így hosszú távon mégis én nyertem, mint ahogy biztos vagyok benne, hogy Marlene is nyerni fog – ha lesz előtte hosszú táv.

– Mit akarsz ezzel mondani, Siever?

– Marlene elmondta, hogy beszélt közös jó barátunkkal, Pitt-tel, és szántsándékkal magára haragította őt, hogy beleegyezzen a te erythriai kiküldetésedbe, minthogy ezzel egy csapásra őtöle is megszabadulhat.

– Én ezt nem helyeslem – mentegetőzött Eugenia. – Nem is annyira Pitt beugratását, mert szerintem őt nem olyan könnyű beugratni, hanem azt, hogy egyáltalán erre adja a fejét. Marlene már eljutott odáig, hogy úgy érzi, ő rángathatja a bábfigurákat, ám ezzel komoly veszélyt zúdíthat a fejére.

– Nem szeretnék ijesztgetni, Eugenia, de szerintem Marlene máris nagy veszélyben forog. Pitt legalábbis ebben reménykedik.

– Ugyan, Siever, lehetetlenséget beszélsz. Pitt-ről el lehet mondani, hogy önfejjű és basáskodó, de azt semmiképpen sem, hogy gonosz. Csak nem gondolod, hogy le fog sújtani egy kamasz lányra csak azért, mert az sületlen játékot űzött vele?

A vacsorát befejezték, és elpilledten üldögéltek Genarr elegáns lakosztályának félhomályában, amikor Insigna kissé bosszúsan konstataálta, hogy a férfi az árnyékoló ernyő kapcsolójához nyúl.

– Titkok, Siever? – kérdezte erőltetett nevetéssel.

– Ami azt illeti, igen, Eugenia. Megint el kell játszanom a lélekbúvár szerepét. Te nem ismered olyan alaposan Pittet, mint én. Én a rivális voltam, és azért vagyok most itt. Meg akart szabadulni tőlem. Az én esetemben megtette az eltávolítás. Nem biztos azonban, hogy Marlene esetében is megelégszik ezzel.

– Eredj már, Siever – tiltakozott az asszony újabb erőltetett nevetéssel. – Mit akarsz ezzel mondani?

– Hallgass meg, és meg fogod érteni. Pitt szereti a titkolózást. Gépiesen utál mindenkit, aki kifürkészi a szándékait. A hatalom tudatával tölti el, ha egy rejtett

ösvényen lopakodhat előre, és azon maga után vonszolhat vonakodó másokat is.

- Lehet, hogy igazad van. Hiszen a Nemezist is titokban tartotta, és énám is rám erőltette a titkolózást.

- Biztos vagyok benne, hogy ezenkívül még számos titkot rejtegethet. És ekkor megjelenik Marlene, aki előtt a napnál is világosabb minden rejtett érv és gondolat. Ezt senki sem szereti – a legkevésbé Pitt. Mire felküldi őt ide – s vele együtt téged is, minthogy nélküled őt sem küldhetné ide.

- Helyes. No és aztán?

- Ugye, nem hiszed, hogy viszont akarja látni valaha is?

- Ez örülség, Siever. Nem gondolhatod komolyan, hogy Pitt örökre száműzni akarná?

- Egy módon megteheti ezt. Eugenia, te nem tudsz annyit a Kupola korai történetéről, mint én és Pitt s rajtunk kívül senki más. De ismered Pitt titkolozási mániáját, és ez itt is jól működik. Meg kell tudnod, hogy miért maradunk bent itt a Kupola alatt, és miért nem telepítjük be az Erythrót.

- Már megmagyaráztad. A fényviszonyok...

- Ez a hivatalos magyarázat, Eugenia. A fény még hagyján; azt meg lehet szokni. Mi van még ezenkívül: egy normális gravitációjú világ, élvezhető légkör, kellemes hőmérséklet, a földihez hasonló éghajlat és a prokarióták fejlődési szintjét meg nem haladó életformák, s azok is teljesen ártalmatlanok. Mégsem teszünk semmi kísérletet arra, hogy akár részlegesen betelepítsük ezt a világot.

- És miért nem?

- A kezdeti időszakban az emberek szabadon ki-be járkáltak a Kupola alól, és földerítették a külvilágot. Semmiféle különleges óvintézkedéseket nem foganatosítottak, belélegezték a levegőt, itták a vizet.

- És?

- És egyesek megbetegedtek. Szellemileg. Örökre. Nem lettek dühöngő örültek, de elvesztették a valóságérzetüket. Egyesek állapota idővel javult valamelyest, de amennyire én tudom, senki sem gyógyult meg teljesen. A kór látszólag nem ragályos, és a betegeket titokban a Rotoron ápolják.

- Ezt most találtad ki, ugye, Siever? – mondta Eugenia korholóan. – Én erről egy szót sem hallottam.

- Még egyszer emlékeztetnélek Pitt titkolózási mániájára. Ezt nem tartotta szükségesnek az orrodra kötni. Nem a te asztalod. Nekem viszont óhatatlanul tudomást kellett szereznem róla, minthogy engem rendelték ide, hogy foglalkozzam a dologgal. Ha kudarcot vallok, lehet, hogy végérvényesen föl kell adnunk az Erythrót, és eluralkodik rajtunk a rémület és az elégedetlenség.

Egy pillanatra elhallgatott, majd így folytatta:

- Nem volna szabad mindezt elmondanom neked. Bizonyos értelemben megszegem vele a hivatali eskümet. Mégis, Marlene érdekében...

Eugenia arcán a legsötétebb gyanú árnyéka vonult végig.

- Mit akarsz mondani? Azt, hogy Pitt...

- Azt akarom mondani, hogy Pitt fejében megfordulhatott: hátha Marlene is megkapja, amit mi úgy hívunk: az erythri pestis. Nem halna bele, sőt a szokásos értelemben még csak beteggé sem tenné, ám elég pusztítást vinne végbe az agyában ahhoz, hogy alkalmasint megfossa őt különleges adományától, és Pitt éppen ezt akarja elérni

- De hisz ez rettenetes, Siever! Elképzelhetetlen. Hogy egy gyermeket kitenni...

- Én nem azt állítom, Eugenia, hogy ez fog történni. Amit Pitt szeretne, nem biztos, hogy meg is kapja. Amikor idekerültem, drasztikus védelmi intézkedéseket rendeltem el. A szabad ég alá csak védőöltözékben szabad kimenni, és csak annyi időre, amennyi feltétlenül szükséges. A Kupola szűrőberendezéseit is tökéletesítettük. Azóta, hogy ezeket az óvintézkedéseket bevezettem, csak két eset fordult elő, azok is könnyű lefolyásúak voltak.

- De mi okozza ezt, Siever?

Genarr keserves fintort vágott.

- Nem tudjuk. Ez a legrosszabb. Ennél élesebbre már nem köszörülhetjük a védelem fegyvereit. Gondos kísérletekkel kimutattuk, hogy sem a levegőben, sem a vízben nincs olyasmi, amit vádolni lehetne. De a talajban sem - elvégre itt a Kupola alatt is ugyanaz a talaj van, ettől nem tudjuk magunkat függetleníteni. Ugyanaz a levegő is meg a víz is, csak kellően megsűrve. És sokan belélegezték a nyers

erythrói levegőt és itták a nyers erythrói vizet, ám kutya bajuk se lett tőle.

– Akkor hát a prokarióták.

– Lehetetlen. Sokat lenyelünk vagy beszívunk belőlük anélkül, hogy tudnánk róla, és az állatkísérletekben is sokat felhasználunk. És semmi sem történik. Azonkívül, ha a prokarióták okoznák, akkor a pestis ragályos lenne, de nem az. Kísérleteztünk a Nemezis sugárzásával is, de az is ártalmatlannak bizonyult. Sőt mi több: egyszer – egyetlenegyszer – olyasvalaki is megkapta, aki ki sem tette a lábát a Kupolából. Kész rejtély.

– Nincs semmi elgondolásotok?

– Nincs. Be kell érnem annyival, hogy gyakorlatilag megszűnt. Csakhogy mindaddig, amíg ennyire nem ismerjük a pestis természetét és kóroktanát, nem lehetünk bizonyosak afelől, hogy nem tör-e ki ismét bármelyik pillanatban. Ámbár volt egy vélemény...

– Miféle vélemény?

– Egy pszichológus állított be hozzám ezzel a véleménnyel, amit én továbbítottam Pitthez is. Azt állította, hogy azok, akiket levett a lábukról a kór, azok nagyobb képzelőerővel rendelkeztek, mint azok, akik nem kapták meg; szellemileg jobban kitűntek az átlagból. Intelligensebbek, alkotóbbak, egyszóval nem szokványosak. Annak a véleményének adott kifejezést, hogy az értékesebb agyak kevésbé ellenállók, könnyebben kizökkenti őket a kór.

– Szerinted ez lehetséges?

– Nem tudom. Az a baj, hogy semmi egyéb különbséget nem találunk. Mindkét nemet megtámadta, nagyjából egyenlő arányban, és sem az életkor, sem a műveltség, sem az általános testi felépítés nem játszik szerepet. Igaz, a pestis áldozatai csak viszonylag szűk csoportját teszik ki a népességnek, így a statisztika csalóka lehet. Pitt úgy gondolta, hogy az átlagostól való eltérés feltevésén el lehet indulni úgy, hogy az utóbbi években eléggé szürke emberanyagot küldtek ide – azt nem mondanám, hogy csupa együgyű frátert, hanem olyan magoló hangyatípust, mint én. Én vagyok a pestistől való védettség ideális típusa, egy szokványos agyvelő. Nincs igazam?

- Ugyan, Siever, te egyáltalán nem vagy...

- Másfelől viszont – folytatta Genarr, nem várva be az asszony cáfolatát – azt meg kell hagyni, hogy Marlene agya jócskán elüt a közönségestől.

- Ó, igen – helyeselt Eugenia. – Most már látom, hová akarsz kilyukadni.

- Könnyen lehet, hogy amikor Pitt fölfedezte Marlene képességét, és amikor az az Erythróra kéredzkedett, egyből belátta, hogy elég, ha teljesíti a kérését, és így könnyedén megszabadul attól az agytól, amelyben azonnal fölismerte a veszélyt.

- Ebből világosan következik, hogy nekünk el kell innen mennünk, vissza a Rotorra.

- Igen, csakhogya egészen biztos vagyok abban, hogy ő ezt egy ideig meg tudja akadályozni. Azt mondhatja, hogy az általad végzendő mérések létfontosságúak, és mindenáron a dolog végére kell járnod, s ebben a pestist nem hozhatod fel mentségül. Ha mégis megpróbálnád, könnyen rád szózatna egy agyvizsgálatot. Azt ajánlanám, hogy minél előbb végezd el azokat a méréseket, ami pedig Marlenét illeti, megteszünk minden óvintézkedést. A pestis valóban elült, és az, hogy a rendkívüli agyak fokozottan sebezhetőek, nem több föltételezésnél. Semmi okunk föladni a reményt, hogy meg tudjuk úszni. Megvédhetjük Marlenét, és fityiszt mutathatunk Pittnek. Majd meglátod.

Insigna mit sem látva meredt Genarra, és érezte, hogy a gyomrát csomóba rántja a görcs.

XVI. A hipertér

32

Az Adelia kellemes telep volt, a Rotornál sokkal kellemesebb.

Crile Fisher a Rotoron kívül már a hatodik telepen lakott, és közülük mindegyik kellemesebb volt a Rotornál. (Fisher gondolatban végigsorolta a nevüket, és fölsóhajtott. Nem is hat, hanem hét. Lassan már maga sem igazodik el. Úgy látszik, már kezd eleget lenni.)

Akárhányan vannak is, az Adelia a legkellemesebb telep az eddig megismertek közül. Talán nem is a fizikai adottságok okán. A Rotor régebbi telep, amely, hogy úgy mondjuk, már fölépített magának egy hagyományrendszert. Az egész olajozottan működik, mindenki pontosan ismeri a maga helyét, elégedetten és sikeresen teszi a dolgát.

És persze Tessa is itt van az Adelián – Tessa Anita Wendel. Crile nála még nem dobta be magát, talán azért, mert Tanayama pontosan az elevenére tapintott azzal a kijelentésével, hogy ellenállhatatlan a nők számára. Mindegy, hogy mennyi volt ebben a humor (vagy a gúny), annyit elért vele, hogy szinte akarata ellenére visszafogta magát. Ha kudarcot vall, kétszeresen lejárhatja magát olyasvalakinek a szemében, aki, még ha tréfából is, de nőcsábásznak nevezte.

Két hét is eltelt azóta, hogy Fisher berendezkedett a telepen, amikor először találkozott az asszonnyal. Mindig ámuldozott azon, hogy a telepeken bármikor bárkivel meg lehet szervezni egy találkozót. Nem egykönnyen tudta megszokni a telepek kicsiségét, lakóinak korlátozott számát, azt, hogy saját társadalmi körében kivétel nélkül mindenki ismer mindenkit – és azon kívül is csaknem mindenkit.

Amikor azonban végre meglátta, Tessa Wendel mély benyomást tett rá. Tanayama leírása egy középkorú, kétszer elvált nőről – amit aszott ajkát biggyesztve úgy közölt vele, mintha tudatosan egy kellemetlen feladatra készítené föl Fishert – egy szigorú arcú, kemény, ideges asszony képét idézte föl Fisherben, olyan asszonyét, aki vagy kiábrándult a férfiakból, vagy éhesen vadászik rájuk.

Tessa azonban már első pillantásra rácáfolni látszott ezekre az elképzelésekre. Termete csaknem megegyezett az övével, barna haját simára fésülve viselte. Rögtön észrevette, hogy eleven arcán gyakori a mosoly. Öltözéke üdítően egyszerű, mintha szándékosan kerülne minden cicomát. Sikerült megőriznie karcsúságát, és a termete meg lepően fiatalosnak hatott.

Fisher azon tűnődött, vajon miért kellett kétszer is elválnia. Kész volt elhinni, hogy ő unt rá a férfiakra és nem fordítva, noha maga is jól tudta, hogy számtalan oka lehet a csalódásnak.

Úgy kellett intézni, hogy valamilyen társasági összejövetelen találkozzanak össze. Az a körülmény, hogy a Földről való, okozott némi nehézséget, minden telepen vannak azonban olyanok, akik ilyen-olyan mértékben a Föld zsoldjában állnak. Ezek között bizonyára akad olyan, aki „pályára állítja őt” – hogy a legtöbb telepen alkalmazott kifejezést használjuk.

Végre eljött az idő, amikor ő meg Wendel ott álltak egymással szemben, és az asszony tűnődő tekintetével lassan tetőtől talpig végigmérte őt, aztán föltette az elkerülhetetlen kérdést:

– Ugye ön, Mr. Fisher, a Földről való?

– Igen, dr. Wendel. És fölöttébb sajnálom, ha ez kellemetlen önnek.

– Miért lenne kellemetlen? Gondolom, megtisztogatták.

– De meg ám. Majd belehaltam.

– És mivégre vállalta a tisztogatást, hogy ide jöjjön?

Mire Fisher anélkül, hogy egyenesen a szemébe nézett volna, de azért kíváncsian lesve a hatást, rávágta:

– Azért, mert úgy hírlik, hogy az adeliai nők különösen szépek.

– És gondolom, most majd visszamegy, hogy megcáfolja ezt a híresztelést.

– Ellenkezőleg, hiszen éppen most bizonyosodtam meg róla.

– Tudja, ugye, hogy maga nagyon jópofa?

Fisher nem tudta, hogy mit értenek az adeliaiak „jópofán”, ám Wendel mosolyából arra következtetett, hogy az első társalgásuk jól sikeredett.

Csak nem azért, mert ellenállhatatlan? Hirtelen eszébe jutott, hogy Eugeniának sohasem játszotta meg az ellenállhatatlant. Az csak egy dologra kellett neki, hogy bekerüljön a körülményes rotori társaságba.

Fisher úgy látta, hogy az adeliai társadalom korántsem olyan körülményes, de azért jobban teszi, ha nem feszíti túl a húrt. Valahogy mégis mélabú vett rajta erőt.

Egy hónap elteltével Fisher és Wendel eléggé összeemelegedtek ahhoz, hogy kettesben elmenjenek egy kisgravitációs tornaterembe. Fisher majdnem élvezte a gyakorlatokat, de csak majdnem, mivel sohasem tudta egészen megszokni az alacsony gravitáció mellett végzett tornagyakorlatokat, mindig kisebb úrbetegséget kapott tőlük. A Rotoron kevesebb figyelmet szenteltek az ilyen dolgokra, és Fishert, mint nem bennszülött rotorit rendszerint amúgy is kizárták az ilyesimből. (Ami nem volt éppen törvényes, ám a szokás gyakran erősebb a törvénynél is.)

Lifttel mentek föl egy magasabb gravitációjú szintre, és Fisher gyomra azonnal kezdett rendbe jönni. Mindketten csak a minimális öltözéket viselték, és a férfi úgy érezte, az asszony ugyanúgy tudatában van az ő testének, mint ő az asszonyénak.

Miután lezuhanyoztak és belebújtak köpenyeikbe, elvonultak az egyik szeparéba és rendeltek maguknak némi harapnivalót.

– Ahhoz képest, hogy földi vagy, Crile – dicsérte meg Wendel –, nem is olyan rossz az alacsony g tornád. Jól érzed magad az Adelián?

– Te is tudod, Tessa, hogy jól. Egy Földlakó sohasem képes teljesen megszokni egy kis világot, a te jelenléted azonban bőven kárpótol mindenféle kellemetlenségért.

– Igen. Mi mást is várhatnék egy jópofa férfi szájából? Melyik a jobb: az Adelia vagy a Rotor?

– A Rotor?

– Vagy a többi telep, amelyen megfordultál? Vagy soroljam fel mindet, Crile?

Fisher zavarba jött.

– Mi ez? Nyomozol utánam?

– Természetesen.

– Olyan érdekes lennék?

– Számomra mindenki érdekes, aki szinte kibújik a bőréből, hogy engem a búvőkörébe vonjon. Tudni akarom az okát. Figyelmen kívül hagyva természetesen a szexet. Mert az magától értetődik.

– Akkor mi érdekeset találnék hát benned?

– Hátha te elárulod. Mit kerestél a Rotoron? Elég sokáig éltél ott ahhoz, hogy megnőssülj, gyereked szülessen, aztán sietve megléptél onnan, még mielőtt a telep kereket oldott. Attól féltél talán, hogy egész életedre a Rotoron rekedsz? Nem szerettél ott?

Fisher kezdte úgy érezni magát, mint akit vallatnak.

– Az igazat megvallva – ismerte el –, én nem nagyon szerettem a Rotoron, mivel ők se nagyon kedveltek engem, a Földlakót. Semmi kedvem sem volt életem végéig másodrendű polgárként ottmaradni. Más telepek nem annyira ridegek hozzánk. Az Adelia sem.

– Csakhogy a Rotornak volt egy titka, nem igaz, amit rejtegetett a Föld elől? – jegyezte meg Wendel, kaján fénnyel a szemében.

– Titka? Gondolom, a hiperrésegítőre célzol.

– Igen, arra. És gondolom, te is arra vetted ki a hálódát.

– Mármint én?

– Persze hogy te. No és megszerezted? Mert ugye, azért vettél feleségül egy rotori tudóst? – szögezte neki kacéran az asztalra könyökölve, állát a két öklén nyugtatva.

– Ő soha egy szót sem beszélt nekem a hiperrésegítésről – védekezett Fisher. – Félreismersz engem.

Wendel elengedte a füle mellett a védekezését.

– És most tőlem akarod megszerezni. Hogy akarsz hozzáfogni? El akarsz venni feleségül?

– Ha elvinnélek, akkor megkapnám?

– Nem.

– Akkor hát, ugye, a házasság ugrik.

– Kár – mosolygott Wendel.

– Azért nyaggatsz ezekkel a kérdésekkel, mert hiperúrász vagy? – firtatta Fisher.

– Hol mondták neked, hogy mi vagyok én? Odahaza a Földön, mielőtt elindultál volna ide?

– A neved benne van az adeliai névjegyzékben.

– Szóval te is nyomoztál utánam? Furcsa egy pár vagyunk, nem igaz? Azt is észrevetted, hogy a nevem mellett az áll: „elméleti fizikus”?

- Ott föl vannak sorolva a munkáid is, és ha jó néhány címben ott szerepel az a szó, hogy „hipertér”, akkor joggal támad az emberben az a gyanú, hogy hiperrész vagy.

- Igaz, ám mégiscsak elméleti fizikus vagyok, így az egész hipertér ügyet elméleti szempontból közelítem meg. Sose próbáltam aprópénzre váltani.

- De a Rotor megtette. Ez nem izgatott? Hiszen valakik a Rotoron megelőztek téged.

- Miért izgatott volna? Az elmélet érdekes, az alkalmazás már nem. Ha vennéd magadnak a fáradságot, és egy-két tanulmányomat is végigolvasnád, nemcsak a címeiket, akkor rájössz, hogy kerek perccel kijelentem: a hiperrész nem éri meg a fáradságot.

- A rotoriaknak sikerült messze az űrbe elküldeniük egy szondát és tanulmányozni a csillagokat.

- A Távpróbára gondolsz? A segítségével a rotoriak több, viszonylag távoli csillagnak elvégezték a parallaxis méréseit, ám megérte-e mindez a költségeket? Milyen messzire jutott el a Távpróba? Mindössze néhány fényhónapnyira. Ez nem igazán nagy távolság. A Galaxishoz képest a Távpróba végső pontja és a Föld meg a köztük húzódó képzeletbeli vonal együttesen sem több egy pontnál az űrben.

- Ők többet is tettek, mint hogy útnak indították a Távpróbát – ellenkezett Fisher. – Az egész telep kereket oldott.

- Valóban. Ez 22-ben történt, vagyis már hat esztendeje. És ma is csak annyit tudunk, hogy leléptek.

- Ez nem elég?

- Hogy lenne elég? Hová mentek? Vajon élnek-e még? Egyáltalán lehetséges-e, hogy még életben vannak? Emberi lényeknek még sohasem kellett egy telep elszigeteltségében élniük. Mindig ott volt a közelükben a Föld meg a többi telep. Képes néhány tízezer emberi lény egyedül a világmindenségben, egy parányi telep magányában fennmaradni? Fogalmunk sincs róla, vajon ez lélektanilag lehetséges-e? Én azt gyanítom, hogy nem.

- Szerintem ők azt a célt tűzték ki, hogy keressenek maguknak egy lakható világot. Nem hinném, hogy a telepen maradnának.

- Ugyan milyen világot találhatnának? Már hat éve úton vannak. Pontosan két csillag az, amelyet azóta elérhettek, ugyanis a hiperrásegítő átlagosan csupán a fény sebességével röpíti őket. Az egyik az Alfa Centauri, egy három csillagból álló rendszer, ezek közül az egyik egy vörös törpe, négy egész háromtized tényévre innen. A másik pedig a Barnard Csillaga, egy magányos vörös törpe, öt egész kilenctized fényévre innen. Négy csillag: egy napszerű, egy közel napszerű és két vörös törpe csillag. A két napszerű csillag egy viszonylag szoros kettős rendszer tagja, ezért valószínűtlen, hogy stabil pályán Földszerű bolygó keringene körülöttük. Ezekon túl hová mehetnének? Nincs semmi esélyük, Crile. Sajnálom. Tudom, hogy a feleséged meg a gyereked ott van a Rotoron, de nem fog sikerülni nekik.

Fisher hallgatott. Ő tudott valamit, amit a másik nem. Ő tudott a Szomszéd Csillagról – ám az is egy vörös törpe.

- Ezek szerint te lehetetlennek tartod a csillagközi utazást?

- Gyakorlati értelemben igen, ha csak a hiperrásegítésre kell hagyatkoznunk.

- Úgy mondod ezt, Tessa – kapott a szón Fisher –, mintha nem csupán a hiperrásegítésre kellene hagyatkoznunk.

- Meglehet, hogy csak arra. Nem is olyan régen még azt hittük, hogy ez is lehetetlenség, nem is beszélve arról, ami azon túl van. De legalább álmodozhattunk az igazi hipertéri repülésről és a valódi szuperluminális sebességekről. Ha olyan gyorsan repülhetnénk, amilyen gyorsan csak akarunk, és olyan távolságra, amilyenre csak kedvünk tartja, akkor a Galaxis vagy talán az egész Világegyetem egyetlen nagy Naprendszerre zsugorodna, és az egész a miénk lehetne.

- Szép álom, de megvalósítható-e?

- Azóta, hogy a Rotor meglépett, három konferenciát is tartottunk ebben az ügyben az összes telep részvételével.

- Csak a telepekkel? No és a Föld?

- A Földről is voltak ott megfigyelők, csak hogy a Föld manapság nem a fizikusok paradicsoma.

- No és milyen következtetésekre jutottak ezek a konferenciák?

Wendel elmosolyodott.

- Te nem vagy fizikus.

– Viszont kíváncsi vagyok. Hagyd el a nehéz részleteket.
De az asszony csak mosolygott.

Fisher ökölbe szorította az asztalon nyugvó kezét.

– Verd ki a fejedből, hogy én valamiféle titkos ügynök vagyok, és információt akarok kicselezni belőled. Nekem egy gyermekem van ott kint, Tessa. Azt mondd, hogy valószínűleg már nem él. De hátha mégsem pusztult el? Van remény rá...

Wendel arcáról eltűnt a mosoly.

– Bocsáss meg. Erre nem gondoltam. De légy praktikus. A lehetetlennel egyenlő megtalálni egy telepet egy akkora ūrdarabban, amely a jelen pillanatban felér egy hat fényévnyi sugarú gömbbe!, és az idő múlásával csak tovább tágul. Egy évszázadba került, mire rábukkantunk a tizedik bolygóra, holott az mérhetetlenül nagyobb, mint a Rotor, és összehasonlíthatatlanul kisebb ūrdarabot kellett érte átfésülni.

– Örökké él a remény – mondta Fisher. – Lehetséges-e a hipertéri repülés? Igen vagy nem?

– Ha az igazat akarod hallani, a legtöbben azt mondják, hogy nem. Akadnak néhányan, akik elkenik a választ azzal, hogy nem tudják.

– Van olyan, aki hangos és egyértelmű igennel válaszol?

– Én egy ilyen embert ismerek. Én vagyok az.

– Te lehetségesnek tartod? – kérdezte Fisher őszinte meglepődéssel. – Te ezt nyíltan hangoztatod, vagy csak önmagadnak mered elsuttogni az éjszaka sötétjében?

– Cikket is írtam róla. Amelyiknek te csak a címét olvastad el. Természetesen senki sem meri hangoztatni az egyetértését, és az is igaz, hogy már máskor is tévedtem, de azt hiszem, most igazam van.

– Akkor miért gondolja mindenki, hogy nincs igazad?

– Itt jön a neheze. Értelmezés kérdése az egész. A Rotor-féle hiperrásegítés, amit egyébként már minden telepen megértene, azon a feltételezésen nyugszik, hogy a hajó sebességének a fény sebességéhez való viszonya szorozva az idővel egy olyan állandót eredményez, ahol a hajó sebességének és a fény sebességének a hányadosa nagyobb egy egésznél.

– Mit jelent ez?

- Ez azt jelenti, hogy ha túlléped a fénysebességet, minél gyorsabban haladsz, annál rövidebb ideig vagy képes fönntartani azt a sebességet, és annál hosszabb ideig vagy kénytelen a féynél lassabban repülni, mielőtt ismét erőt gyűjtenél annak túlszárnyalására. A végeredmény az, hogy bizonyos távolságon belül az átlagsebességed összességében nem haladja meg a fény sebességét.

- No és?

- Ez úgy hangzik, mintha itt a bizonytalansági alapelv szólna közbe, és azt senki sem vitatja, hogy a bizonytalansági elvvel nem lehet kukoricázni. Ha valóban a bizonytalansági elv érvényesüléséről van szó, akkor elméletileg lehetetlennek látszik a valóságos hipertéri utazás, és a legtöbb fizikus egyetért ezzel az érveléssel, a többiek pedig bizonytalanok. Én ellenben azt vallom, hogy ami itt érvényesül, az csak látszólag a bizonytalansági princípium, valójában azonban nem az, ezért lehetséges az igazi hipertéri utazás.

- El lehet a vitát dönteni?

- Aligha - rázta meg a fejét Wendel. - A telepeknek semmiképpen sem fűlik hozzá a foguk, hogy a közönséges hiperrásegítővel vándorútra keljenek. Senki sem akar a Rotor nyomdokába lépni és évekig vándorolni az űrben, ahol a végén a majdnem bizonyos halál várja őket. Másfelől viszont egyik telep sem hajlandó hihetetlen mennyiségű pénzt, anyagot és erőfeszítést befektetni egy olyan ügybe, amelyet a szakértők óriási többsége elméletileg eleve reménytelennek tart.

- És ez téged nem aggaszt? - hajolt előre az asztal fölött Fisher.

- Persze hogy aggaszt. Hiszen fizikus vagyok, és szeretném bebizonyítani, hogy a világról vallott felfogásom helyes. De el kell fogadnom, hogy a lehetőségeknek is vannak határai. Óriási összegekre volna szükségem, de a telepek egy fityinget sem adnak.

- De Tessa, ha a telepek közönyösek is, a Földet érdekli a dolog - bármennyibe kerüljön is.

- Igazán? - kérdezte Tessa bágyadt mosollyal, és lassan, érzékenyen simogatni kezdte Fisher haját. - Tudtam, hogy a végén leszállunk a Földre.

Fisher megragadta Wendel kezét, és gyengéden elhúzta a hajáról.

– Ugye, nem ugrattál, amikor elmondtad a véleményedet a hipertéri utazásról?

– Eszemben sem volt.

– Akkor a Földnek szüksége van rád.

– Miért?

– Mert a Föld szert akar tenni a hipertéri utazásra, és te vagy az egyetlen jó nevű fizikus, aki azt lehetségesnek tartja.

– Ha te tudtad ezt, Crile, akkor mire kellett az egész hercehurca?

– Addig nem tudtam, amíg te el nem árultad. Az egyetlen dolog, amivel engem útnak indítottak, hogy te vagy a legragyóbb élő fizikus.

– Persze, persze - csúfolódott Wendel. - És téged azért küldtek, hogy engem megszerezz?

– Engem azért küldtek, hogy rábeszéljelek.

– Rábeszélj, mire? Hogy a Földre menjek? Arra a túlsúfolt, mocskos, nyomorgó, fékezhetetlen időjárás sújtotta bolygóra? Micsoda csábító lehetőség!

– Hallgass rám, Tessa! A Föld nem mindenütt egyforma. Lehet, hogy megvannak mindazok a bajok, de vannak rajta gyönyörű és békés részek is, és te csak ezeket fogod látni. Te nem is tudod igazán, milyen is az a Föld. Hiszen még sohasem jártál ott, nem igaz?

– Soha. Én az Adelián születtem és itt nőttem föl. Más telepeken már jártam, de a Földön még, hál'Istennek, soha.

– Akkor hát honnan is tudhatnád, milyen a Föld? Mit tudhatod te, milyen egy nagy világ? Egy igazi világ. Itt élsz bezárva, egy játékdobozban, néhány négyzetkilométeres felületen, egy maroknyi emberrel együtt. Itt élsz egy parányban, amit már régen fölétél, és ami már semmit sem kínálhat neked. Ezzel szemben a Föld több mint hatszázmillió négyzetkilométer felület. Nyolcmilliárdnyi emberi lény. Végtelen változatosság közülük sok nagyon rossz. Sok viszont nagyon jó.

- És egytől egyig nagyon szegény. És nincs tudományotok.
- Mert a tudósok és velük együtt a tudomány kivonultak a telepekre. Ezért van szükségünk rád és a többiekre. Gyere velem a Földre!

- Még most sem látom be, minek.

- Mert nekünk vannak céljaink, ambícióink, vágyaink. A telepeknek csak önteltségük van.

- Mire jók azok a célok és ambíciók és vágyak? A fizika drága szórakozás. Elismerem, hogy a Földön az egy főre jutó jövedelem alacsony. Egyenként lehet, hogy szegények vagyunk, nyolcmilliárdnyi ember azonban a szegénységéből is képes hatalmas összeget összeadni. Az erőforrásaink a pocsékolás ellenére is még mindig hatalmasak, és több pénz és több munkaerőt tudunk mozgósítani, mint a± összes telepek együttvéve - ha olyasmire kell, aminek belátjuk a feltétlen szükségességét. Gyere a Földre, Tessa, és úgy fogunk bánni veled, hogy méltó legyen a legritkább erőforráshoz, ahhoz a ragyogó szellemhez, amelyre olyan nagy szükségünk van, és amelyet egyedül képtelenek vagyunk előteremteni.

- Nem vagyok Olyan biztos benne - húzódozott Wendel, hogy az Adelia el fog bocsátani. Lehet, hogy önelégült telep, de azért jól ismeri az agyvelő értékét is.

- Azt nem tilthatják meg, hogy részt vegyél a Földön egy tudományos tanácskozáson.

- Úgy érted, hogy ha egyszer ott vagyok, nem muszáj visszatérnem?

- A bánásmódra semmi panaszod nem lesz. Sokkal jobb körülmények között fogsz élni ott, mint itt. Minden óhajod, minden kívánságod... De mindennél fontosabb: te vezetheted a hipertértervet, és korlátlan eszközökkel rendelkezhetsz a kísérletekre, a tesztekre, a megfigyelésekre...

- Micsoda királyi csalétket vetsz elém!

- Mit kívánhatnál még ennél is többet? - kérdezte Fisher komolyan.

- Kíváncsi vagyok - tűnődött Wendel, miért küldtek ide téged? Egy vonzó férfit. Azt várták talán, hogy egy éltés fizikus asszonyságot vonj a horgodra, egy könnyen

elcsábítható, kiéhezett nőszemélyt, akit úgy vonz a tested, akár a halat a horog?

- Nem tudhatom, Tessa, mi járt a fejükben azoknak, akik ide küldtek, de nekem nem ez, annyi biztos. Elég volt egy pillantást vetnem rád. Magad is jól tudod, hogy nem vagy éltes. És egy percig sem hiszem el, hogy könnyen elcsábítható vagy kiéhezett lennél. A Föld azt ajánlja föl neked, amiről egy fizikus csak álmodhat. Ennek semmi köze ahhoz, hogy férfi vagy-e vagy nő, ifjú vagy-e vagy öreg.

- Milyen kár! És mi van akkor, ha megmakacsolom magam, és nem vagyok hajlandó a Földre költözni? Mit vetnél be akkor mint utolsó érvet a meggyőzésemmre? Leküzdened az undorodat, és a magadévá tennél?

Wendel összekulcsolta a karját pazar keblein, és talányosan nézett a férfira. Fisher minden szót gondosan megrágva azt mondta:

- Csak ismételni tudom, hogy nem tudhatom, mi járt a fejükben azoknak, akik ideküldtek. A szerelem nem volt az utasításaim között, de távol állt az én szándékaimtól is, jöllehet nyugodtan elhíheted, hogy ha mégis sor kerülne rá, egyáltalán nem éreznék undort. Biztos voltam benne, hogy te a fizikus szemszögéből mérlegelni fogod az ajánlat előnyeit, és lealacsonyítónak tartottam volna rád nézve minden olyan föltételezést, hogy ezenkívül még valami másra is igényt tartanál.

- Mennyire tévedsz - jelentette ki Wendel. - Én mérlegelni tudom az előnyöket egy fizikus szemszögéből, és kész vagyok elfogadni az ajánlatot, hogy a lehetőség folyosóin át nyomába eredjek a hipertérutazás pillangójának, ám nem akarok lemondani arról sem, amit te még be tudsz vetni a rábeszélés vonalán. Ide nekem az egészet!

- De...

- Röviden, ha engem akarsz, fizess meg értem. Vesd be az összes csáberődöt, mintha megmakacsoltam volna magam, különben nem megyek a Földre. Mit gondolsz, miért vagyunk itt ebben a szeparében? Mit gondolsz, mire valók a szeparék? Kitornáztuk magunkat, lezuhanyoztunk, ettünk-ittunk egy kicsit, beszélgettünk, miután mindezekben némi örömünket

lertük, eljött az ideje, hogy mást is megpróbáljunk. Ragaszkodom hozzá. Vegyél rá, hogy a Földre menjek!

És az asszony ujjának érintése nyomán csábítón elhalványult a szeparéban a fény.

XVII. Biztonságos-e?

35

Insigna kényelmetlenül feszengett. Siever Genarr ragaszkodott ahhoz, hogy Marlenét kérdezzék meg az ügyben.

– Te az anyja vagy, Eugenia – érvelt –, és nem tehetsz róla, hogy még mindig kislánynak tartod őt. Időbe telik, mire egy anya rájön, hogy nem abszolút uralkodó, a lánya pedig nem a tulajdona.

Eugenia Insigna elkerülte a férfi gyengéd pillantását.

– Ne leckéztess engem, Siever – tiltakozott. – Neked nincsen gyermeked. Könnyű fölényesnek lenni mások gyermekével szemben.

– Fölényesen hangzott, amit mondtam? Bocsáss meg. Mondjuk azt, hogy engem nem köt úgy érzelmileg a kisbaba emléke. Én nagyon kedvelem a kislányt, de az én tudatomban ő csak úgy él, mint egy ragyogó elmével megáldott bimbózó fiatal nő. Hidd el Eugenia, hogy nagyon fontos ember. Van egy olyan különös érzésem, hogy sokkal, de sokkal fontosabb, mint te vagy én. Ezért őt is meg kell kérdeznünk.

– Elsősorban a biztonságáról kell gondoskodnunk – ellenkezett Insigna.

– Egyetérték, de őt is meg kell kérdeznünk, hogyan vigyázhatunk legjobban a biztonságára. Ha fiatal is, ha tapasztalatlan is, de azért hátha jobban tudja nálunk, mit kell tenni. Beszéljük meg magunk között, mint három felnőtt. Ígérd meg, Eugenia, hogy nem fogsz visszaélni az anyai tekintélyeddel!

– Hogyan ígérhetnék ilyesmit? – fakadt ki Insigna elkeseredetten. – De beszélni fogunk veled.

Így most mindhárman ott ültek együtt Genarr leánykolt irodájában, és Marlene összeszorított ajakkal gyors pillantást

vetett a két felnőltre, s szomorúan így szólt hozzájuk: – Nekem ez nem tetszik.

– Attól tartok, rossz hírt kell közölnünk veled – mondta Insigna. – Tessék, kertelés nélkül. Fontolgatjuk a Rotorra való visszatérést.

Marlene megdöbbsent.

– De hát a fontos munkád, anyám! Nem hagyhatod félbe. De úgy látom, nincs is szándékodban. Akkor nem értem.

– Marlene – mondta Insigna lassan és nyomatékkal. – Azt fontolgatjuk, hogy te visszatérsz a Rotorra. Csakis te.

Néhány percig mindenki hallgatott, miközben Marlene az arcukat vizsgálta. Aztán szinte suttogva megállapította:

– Komolyan gondoljátok. Nem tudom elhinni. Én nem akarok visszamenni a Rotorra. Soha többé! Az Erythro az én világom. Itt akarok élni.

– Marlene! – kezdte Insigna éles hangon.

Genarr fölemelte a kezét Insigna felé és a fejét ingatta. Az asszony elhallgatott, és Genarr vette át a szót:

– Miért ragaszkodsz annyira ahhoz, Marlene, hogy itt maradj?

– Csak – jelentette ki Marlene kereken. – Mint ahogy néha az ember megéhezik valamilyen ételre. Maga sem tudja megmagyarázni. Én is éhes vagyok az Erythrára. Nem tudom, miért, de kívánom. Itt fölösleges minden magyarázat.

– Hadd mondja el az édesanyád, amit tudunk.

Insigna megfogta Marlene hideg és élettelen kezét, és a lelkére beszélt:

– Emlékszel, kislányom, mit mondtál nekem, mielőtt ide indultunk volna, a Pitt főbiztossal való beszélgetésekről...

– Mit?

– Azt mondtad, hogy amikor beleegyezését adta, hogy fölmehetünk az Erythrára, valamit elhallgatott. Te sem tudtad volna megmondani, hogy mit, csak annyit éreztél, hogy valami kellemetlen, sőt gonosz dolgot.

– Igen, emlékszem.

Insigna habozott, miközben Marlene nagy, átható szemei megkeményedtek. Mintha maga sem volna teljesen tisztában azzal, hogy a legbelső gondolatai törnek napvilágra, ajka azt

suttogta: „A szeme a fejemre villan. Keze a halántékánál. Elhúzódik.” A suttogás elhalt, de az ajka tovább mozgott.

Aztán szinte magánkívül hangosan kitört:

– Csak nem gondolod azt, hogy valami baj van az elmémmel?

– Dehogy! – vágta rá Insigna gyorsan. – Épp ellenkezőleg. Kedvesem, tisztában vagyunk vele, hogy nagyszerű elmével vagy megáldva, és azt szeretnénk, hogy ez meg is maradjon. Arról van szó, hogy...

Marlene a legmélyebb gyanakvás kifejezésével hallgatta végig az erythriai pestis történetét, és a végén csak annyit mondott:

– Látom, anyám, hogy hiszel abban, amit most elmondtál, de az is lehet, hogy valaki félrevezetett téged.

– Éntőlem hallotta – mondta Genarr –, és én a személyes tapasztalatom alapján megerősíthetem, hogy ez a színtiszta igazság. Most pedig halljuk, hogy én is az igazat mondom-e.

Marlene rábólintott, de nem adta meg magát egykönnyen.

– Miért fenyeget engem különös veszély? Miért vagyok én nagyobb veszélyben, mint te vagy anyu?

– Mint ahogy az édesanyád mondta, Marlene... a pestisről azt tartják, hogy előszeretettel sújtja azokat a személyeket, akiknek mozgékonyabb az észjárásuk, élénkebb a fantáziájuk. Egyes bizonyítékok alapján sokan azt tartják, hogy a közönségestől eltérő elmék fogékonyabbak a pestis iránt, és mivel a te agyadnál különlegesebbel még nem találkoztam, ezért lehetségesnek tartom, hogy te veszélyesen fogékony vagy a kórra. A főbiztos olyan utasítást adott, hogy neked szabad kezet kell adni az Erythron, hogy kedvedre vizsgálódhass mindenütt, sőt, ha úgy akarod, még a Kupolán kívülre is kimehess. Első hallásra ez nagy jóindulatról tanúskodik, de nem azért akar-e kitenni a külvilág hatásának, hogy hátha így könnyebben levesz a lábáról a pestis?

Marlene látszólag közömbösen mérlegelte magában Genarr szavait.

– Hát nem látod, Marlene? – vette át a szót Insigna. – A főbiztos nem akar megölni téged. Eszünkbe sem jut ilyennel megvádolni őt. Mindössze működéson kívül akarja helyezni az agyadat, amely kényelmetlen a számára. Mert te könnyedén

belelátsz a lelkébe, és olyasmit is megtudsz róla meg a szándékairól, amit titkolni szeretne – és ez neki nem hiányzik. Ő a titkok embere.

– Ha Pitt főbiztos ártani akar nekem – szólalt meg végre Marlene –, akkor miért akartok visszaküldeni hozzám?

Genarr fölvolta a szemöldökét.

– De hiszen már megmagyaráztuk. Mert itt veszélyben forogsz.

– Mellette ugyanúgy veszélyben forognék. Mit tehetne még, ha igazán el akar pusztítani engem? Ha úgy hiszi, hogy itt elpusztulok, akkor itt nyugton fog hagyni. Akkor nem fog háborgatni többé, nem igaz? Legalábbis mindaddig, amíg itt vagyok.

– De a pestis, Marlene! A pestis! – Az anyja megpróbálta magához vonni a lányt, de az kisiklott a karjai közül.

– Én nem félek a pestistől.

– De hát épp most magyaráztuk...

– Bánom is én, mit magyaráztatok. Engem itt nem fenyeget veszély. Én ismerem az agyamat. Egész életemben együtt éltem vele. Én megértem őt. Nincs veszélyben.

– Légy belátó, Marlene! – erősködött Genarr. – Bármilyen szilárdnak érzed is az elmédet, a betegség és a hanyatlás ellen nincs bebiztosítva. Megtámadhatja az agyvelőgyulladás, kaphatsz epilepsziát, agydaganatot, és a végén utolérhet a szenilitás. Vajon kordában tudod-e tartani mindezeket a bajokat pusztán azzal a meggyőződéssel, hogy el fognak kerülni téged?

– Én nem ezekről a bajokról beszélek. Hanem a pestisről. Ezt én nem fogom elkapni.

– Honnan vagy ebben olyan biztos, drágám? Hiszen még azt sem tudjuk, mi is az a pestis.

– Akármilyen is, engem nem fog megtámadni.

– Honnan tudhatod, Marlene? – kérdezte Genarr.

– Csak úgy tudom.

Insigna a türelme határához ért. Mindkét karjánál fogva megragadta Marlenét:

– Marlene, azt kell tenned, amit mondanak!

– Nem, anya. Te nem érted meg. Engem már a Rotoron is vonzott az Erythro. És most, hogy itt vagyok rajta, minden

eddiginél erősebben vonz. Itt akarok maradni. Itt biztonságban leszek. Nem akarok visszamenni a Rotorra. Ott kevésbé leszek biztonságban.

Genarr fölemelte a kezét, hogy beléfojtsa Insignába a kitörni készülő szót.

– Kompromisszumot ajánlok, Marlene. Édesanyád azért van itt, hogy elvégezzon bizonyos csillagászati megfigyeléseket. Ez még eltart egy ideig. Ígérd meg, hogy amíg ő el lesz foglalva, te nem hagyod el a Kupolát, megteszel minden ésszerű óvintézkedést, és időnként vizsgálatnak veted alá magad. Ha semmi változást sem találunk agyad működésében, akkor nyugodtan kivárhatod a Kupola alatt, amíg édesanyád elvégzi a munkáját, és akkor újból elővesszük a dolgot. Megegyeztünk?

Marlene elgondolkodva lehajtotta a fejét. Aztán azt mondta:

– Rendben van. De anyu, nehogy azt állítsd, hogy végeztél, amikor még nem fejezted be a munkád. Én tudni fogom. És eszedbe ne jusson összezsapni! Mert ezt is tudni fogom.

Insigna a homlokát ráncolta.

– Nem foglak becsapni, Marlene, és ne hidd, hogy akár a te érdekedben is lejjebb engedem a tudományos mércét.

– Bocsáss meg, anyu. Tudom, hogy az idegeidre megyek.

Insigna mélyet lélegzett.

– Ezt nem tagadom, de akár az idegeimre mégy, akár nem, te az én kislányom vagy, Marlene. Szeretlek, és biztonságban akarlak tudni. Nos, hogy látod, hazudok?

– Nem, anyu, nem hazudsz, de kérelek, higgy nekem, ha azt mondom, hogy biztonságban vagyok. Amióta itt élek az Erythrón, boldog vagyok. A Rotoron sohasem voltam boldog.

– És miért vagy boldog? – firtatta Genarr.

– Nem tudom, Siever bácsi. De elég az, ha az ember boldog, nem igaz? Még ha nem tudja is megmondani, hogy miért.

36

– Fáradtnak látszol, Eugenia – mondta Genarr.

– De nem testileg, Siever. Megviselt ez a számításokkal teli két hónap. Nem is tudom, hogy boldogultak az úrkorszak előtt

a csillagászok azokkal a kezdetleges számítógépeikkel. Ha elképzelem, hogy Keplernek még az sem volt, és az égitestek mozgástörvényeit pusztán a logaritmus segítségével dolgozta ki, és még szerencsésnek mondhatta magát, mert éppen akkor találták föl a logaritmust.

- Elnézést a naiv föltételezésért, de én azt hittem, hogy manapság a csillagászok egyszerűen kiadják a műszereiknek az utasítást, aztán lefekszenek aludni, és amikor néhány óra múlva fölbrednek, mindent ott találnak szépen kinyomtatva és glédába rakva az íróasztalukon.

- Bárcsak úgy lenne! Ez a munka azonban más. El tudod képzelni, mekkora pontossággal kellett nekem kiszámítani a Nemezis és a Nap egymáshoz viszonyított sebességét, hogy meg tudjam állapítani, pontosan hol és mikor kerülnek legközelebb egymáshoz? Van róla fogalmad, milyen parányi mérési hiba is elegendő ahhoz, hogy úgy tűnjék, a Nemezis nem fog ártani a Földnek, holott a valóságban el fogja pusztítani, és fordítva? Akkor is bőven kijutna a munkából – folytatta Insigna hevesen –, ha a Nemezisen meg a Napon kívül egyéb csillag nem is léteznék a világmindenségben, csak hogy ott vannak a közeli csillagok, és mindegyik mozgást végez. Közülük legalább egytucatnyi elég nagy tömegű ahhoz, hogy parányi hatással legyen a Nemezisre vagy a Napra, vagy mindkettőre. Ez a parányi hatás is elegendő viszont ahhoz, hogy ha figyelmen kívül hagyjuk, bármelyik irányban több millió kilométeres eltéréssé halmozódják föl. És a pontos eredményhez megközelítő pontossággal ismerni kell minden egyes csillag tömegét, helyzetét, sebességét.

Ez egy tizenöt ismeretlenes, hallatlanul bonyolult egyenlet, Siever. A Nemezis szépen át fog sétálni a Naprendszeren, és több bolygóra is észrevehető hatást fog gyakorolni. Sok minden függ persze attól, hogy az egyes bolygók pályájuk melyik pontján tartózkodnak éppen a Nemezis áthaladásakor, mennyire mozdíttja ki őket a Nemezis vonzereje, és mennyire befolyásolja ez az elmozdulás a többi bolygóra gyakorolt hatásukat. No és persze a Megas hatását is számításba kell venni.

- No és milyen végeredményre jutottál, Eugenia? – kérdezte Genarr komoran.

- Azzal számolok, hogy a Föld pályája a mostaninál egy szikrányival excentrikusabbá válik, a kistengelye valamelyest megrövidül a jelenlegihez képest.

- Ez mit jelent?

- Azt jelenti, hogy a Föld túlságosan forró lesz ahhoz, hogy lakható legyen. - És mi fog történni a Megasszal meg az Erythróval?

- Mérhetően semmi. A Nemezis-rendszer jóval kisebb, mint a Naprendszer, ezért erősebb benne az összetartó erő. Itt semmi sem fog észrevehetően kikökkenni, a Földön azonban annál inkább.

- Mikor következik ez be?

- Ötezer-huszonöt - plusz-mínusz tizenöt - év múlva a Nemezis eléri a legközelebbi pontot. A hatás szét fog húzódni arra a húsz-harminc évi időtartamra, amely alatt a Nemezis és a Nap közeledik, majd távolodik egymástól.

- Lehet számítani összeütközésre vagy ilyesmire?

- Ennek szinte nulla az eshetősége. Legalábbis ami a nagyobb testeket illeti. De persze egy Nap körüli kisbolygó eltalálhatja az Erythrot, vagy a Nemezis egyik kisbolygója a Földet. Ennek minimális az esélye, bár ha mégis bekövetkezne, az katasztrofális következményekkel járna a Földre nézve. Ezt azonban képtelenség előre kiszámítani addig, amíg a két csillag elég közel nem kerül egymáshoz.

- De a Földet mindenesetre ki kell üríteni, nem igaz?

- Ó, igen.

- Erre azonban még van ötezer évük.

- Ötezer év nem is olyan sok arra, hogy nyolcmilliárd ember elszállítását elvégezzék. Figyelmeztetnünk kell őket.

- Figyelmeztetés nélkül, maguktól nem fognak rájönni?

- Lehet, de ki tudja, mikor? Ám még ha elég hamar rájönnének is, akkor is át kellene adnunk nekik a hiperrásegítés technikáját. Enélkül nem mennek semmire.

- Biztos vagyok benne, hogy erre is rá fognak jönni maguktól, és talán nem is olyan sok idő múlva.

- És ha nem?

- Azt is biztosra veszem, hogy egy évszázad sem kell hozzá, és helyreáll a kommunikáció a Rotor és a Föld között. Elvégre ha a közlekedésben birtokunkban van a

hiperrásegítés, akkor idővel a távközlésben is hasznosítani tudjuk. Vagy akár egy telepet is visszaküldhetünk a Földhöz, és még akkor is marad elég idejük.

– Mintha Pittet hallanám.

Genarr elnevette magát.

– Neki is lehet egyszer igaza.

– De ő nem akar kapcsolatba lépni. Tudom.

– Az sem lehet, hogy mindig az ő akarata érvényesüljön.

Példa rá ez a Kupola az Erythrón, pedig mennyire ellenezte. Azután még ha nem sikerülne is meggyőznünk abban a dologban, ő sem fog örökké élni. Úgyhogy Eugenia, most még főlöseges túlságosan aggódnod a Földért. Van ennél égetőbb gondunk is. Marlene tudja, hogy hamarosan befejezed itt a munkád?

– Hogyne tudná! Úgy látszik, még a pontos dátumot is elárulja az, ahogy a kabátujjamat végigsimítom vagy a hajamat megfésülöm.

– Ugye, napról napra érzékenyebb leszel?

– Igen. Te is észrevetted?

– De még mennyire. Ez alatt a rövid idő alatt is, amióta ismerem.

– Azt hiszem, ez részben a korával függ össze. Úgy nő az érzékenysége, mint ahogy a melle növekszik. Aztán meg élete nagy részében megpróbálta elleplezni ezt a képességét, mert vagy nem tudta, mit kezdjen vele, vagy mert kellemetlenség érte miatta. És most, hogy már nincs mitől félnie, mintegy a felszínre tört és kibontakozott ez a képessége.

– Avagy, ahogy ő mondja, valami miatt jól érzi magát az Erythrón, és az öröm jótékonyan hat az érzékenységére.

– Sokat gondolkoztam ezen, Siever – méházott Insigna. – Távol áll tőlem, hogy a bogaraimmal háborgassalak. Én hajlamos vagyok arra, hogy mindenből – Marlenéből, a Földből – nagy ügyet csináljak. De mit gondolsz: nincs hatással rá az Erythro? Mármint negatív értelemben? Mit gondolsz, nem lehetséges, hogy megérintette őt a pestis, és ezért ez a felfokozott érzékelő-képessége?

– Ezt lehetetlen megmondani, Eugenia, ám ha a felfokozott érzékelő-képessége a pestis hatása volna is, ez láthatóan egy csöppet sincs kihatással az értelmi állapotára. Azt viszont

állíthatom, hogy egész ittlétünk alatt soha senki, aki megkapta a pestist, nem mutatott föl olyan tüneteket, amelyek a legkisebb mértékben is emlékeztettek volna Marlene képességére.

Insigna megkönnyebbülten felsóhajtott.

– Köszönöm. Ez megnyugtató. És azt is köszönöm, hogy olyan gyöngéden és barátilag bánsz Marlenével.

Genarr ajka kis féloldalas mosolyra húzódott.

– Nem esik nehezemre. Nagyon kedvelem őt.

– Ezt olyan természetesen mondod. Pedig ő nem valami szeretetre méltó teremtés. Ezt én tudom, még ha az anyja vagyok is.

– Én viszont szeretetre méltónak találok. Mindig jobban kedveltem a nőkben az észet, mint a szépséget – hacsak a kettő nem járt együtt, mint tenálad, Eugenia...

– Húsz évvel ezelőtt talán – sóhajtott föl Eugenia.

– Az én szemem együtt öregedett a te testeddel, Eugenia. Az nem vesz észre semmilyen változást. Számomra azonban közömbös, hogy Marlene nem szép. Viszont nagyon intelligens, még ha az érzékenységét nem számítjuk is.

– Igen, ez így igaz. Ez vigasztal engem, ha már nagyon a terhemre van. – Hát ami azt illeti, Marlenével lesznek még gondjaid.

– Hogy érted ezt? – kapta föl a fejét Insigna.

– A kislány kerek perec a tudtomra adta, hogy a Kupolával nincs minden elintézve. Azt akarja, hogy mihelyt te bevégezted a munkádat, kitehesse a lábát a bolygó felszínére. Ehhez ragaszkodik.

Insigna rémült tekintettel meredt a férfira.

XVIII. A fénysebességen túl!

37

A Földön eltöltött három év meglátszott Tessa Wendelen. Vonásai kissé nyersebbek lettek. Teste némileg elnehezült. Kis tokát növesztett, és a szeme alatt sötét árnyékok jelentek meg. Mellei veszítettek feszességükből, dereka megvastagodott.

Crile Fisher tudta, hogy Tessa már a negyvenes évei végét tapossa, és hogy öt évvel idősebb nála. A koránál azonban nem látszott öregebbnek. Még mindig illett rá a tűzrőlpattant menyecske jelző (ahogy valaki jellemezte őt), ám most már nem téveszteni őt össze egy harmincas éveiben járó fiatal nővel, mint akkor, amikor először találkozott vele az Adelián.

Ezzel Tessa is tisztában volt, és éppen az elmúlt héten tett emiatt szemrehányást a férfinak.

– Te vagy az oka, Crile – panaszkodott egyik éjszaka, amikor egymás mellett feküdtek az ágyban (úgy látszik, ez volt az az idő, amikor a legjobban bántotta őt az öregedés). Te ráztál át engem a Földdel. „Micsoda nagyszerű” – mondtad. „Milyen hatalmas.” A változatosság. Mindig valami új, kimeríthetetlen.

– No és nem az? – kérdezte a férfi, jól tudva, hogy mi bántja leginkább az asszonyt, de hagyta, hogy folytassa a szemrehányást.

– A gravitációról aztán ezt nem állíthatod. Az egész fölfúj, lehetetlen bolygón ugyanaz a nehézségi erő. Fönn a levegőben, lenn a bányában, itt is, ott is, mindenütt egy g, egy g, egy g. Megöli az embert az egyhangúság.

– Ennél jobbat nem ismerünk, Tessa.

– De te igen. Te jártál a telepeken. Ott kedvedre válogathatsz a gravitációs szintek között. Tornázhatsz alacsony gravitáció mellett. Időnként könnyíthetsz a szöveteidet érő terhelésen. Hogy lehet enélkül élni?

– Mi itt a Földön is végzünk testgyakorlatokat.

– No ne mondd – ilyen nehézségi erő mellett, amikor örökké úgy érzed, hogy ólomból van a tested. Mást sem csináltok, mint a testsúlyotokkal birkóztok, ahelyett hogy hagynátok az izmaitokat egymásnak feszülni. Hol tudtok ti szökélni, hol tudtok ti repülni, hol tudtok ti lebegni? Vagy belevetni magatokat a nagyobb nehézségi térbe, Onnan a kisebbbe? Ez az ólomsúly minden porcikátokat húzza-cibálja lefelé, így aztán nem csoda, hogy görnyedtek lesztek, ráncosak, vének. Elég, ha rám nézel. Nézz csak rám!

– Le sem veszem rólad a szemem – jelentette ki Fisher ünnepélyesen.

– Akkor inkább ne nézz rám. Mert különben ki fogsz dobni. Ha pedig kidobsz, én visszaköltözöm az Adeliára.

– Nem fogod megtenni. Mit csinálnál ott, miután kitornáztad magad az alacsony gravitációban? Hiszen a kutatómunkád, a laboratóriumaid, a csapatod mind itt vannak a Földön.

– Fogom magam, és összehozok egy új csapatot.

– No és az Adelia meg fogja neked adni mindazt a támogatást, amit itt már megszoktál? Aligha. El kell ismerned, hogy a Föld nem fukarkodik semmivel, hogy megkapsz tőle mindent, amit csak kérsz. Nem volt igazam?

– Még hogy igazad volt-e? Te csaló! Azt sem árultad el nekem, hogy a Föld már birtokában volt a hiperrásegítésnek. Azt sem mondtad meg, hogy már fölfedezték a Szomszéd Csillagot. Sőt eltűrted, hogy én a Rotor-féle Távpróba haszontalanságáról prédikáljak, és egy szóval se jelezted, hogy azok egy-két parallaxison kívül valami mást is fölfedeztek. De te csak, mint egy szívtelen kutya, ültél ott, és a képeembe neveltél.

– Én elmondtam volna, Tessa, de mi lett volna, ha te úgy döntesz, hogy nem jössz a Földre? Nem adhattam ki a titkot.

– És miután már itt voltam a Földön?

– Amikor dolgozni kezdtél, de csak akkor, mindent elmondtunk neked.

– Helyesebben ők elmondták nekem, és hagyták, hogy én, mint egy ostoba liba, ott maradjak leesett állal. Te legalább célozhattál volna rá, hogy mégse tűnjek olyan komplett idiótának. Meg tudtalak volna ölni, de hát mit tehettem? Beléd habarodtam. Ezt te is nagyon jól tudtad, amikor galádul elcsábítottál a Földre.

Kedvelt játéka volt ez az asszonynak. Fisher jól tudta benne a maga szerepét.

– Még hogy én elcsábítottalak? Te ragaszkodtál hozzá. Másként hallani sem akartál a Földről.

– Hazug kutya. Erőszakkal letepertél. Megerőszakoltál, alávalóan és kíméletlenül. És most is azon mesterkedsz. Látom azokban a gyalázatos, kéjsóvár szemeidben.

Már hónapok teltek el azóta, hogy az asszony utoljára eljátszotta ezt a játékot, és Fisher azt is tudta, hogy ez nála a szakmai megelégedettség jele. Később meg is kérdezte tőle:

– Hogy halad a munkád?

– Azt hiszem, jól – felelte Tessa pihegve. – Holnapra előkészítettem egy bemutatót a te rozszant aggastyán földid, Tanayama számára. Úgy hajszolt engem, akár egy hajcsár.

– Hajcsárnak valóban hajcsár.

– És tökfefj. Azt hihetné az ember, hogy ha egy társadalom nem ismeri is a tudományt, legalább konyít valamit a tudományhoz, annak működéséhez. Ha reggel az ember kezébe nyomnak egymillió egyetemes kreditet, akkor ne várják azt, hogy még aznap estére kézzelfogható eredményt kapnak érte. Legalább várnák meg a következő reggelt, és hagynák meg az éjszakát a munkára. Tudod, mit mondott, amikor utoljára beszéltünk, és közöltem vele, hogy tudok neki mutatni valamit?

– Nem én, ezt még nem mondtad el. Mit mondott?

– Elvárhatná az ember, hogy azzal fogadja: „Csodálatos, hogy rövid három év alatt sikerült ilyen meghökkentően új dolgot kimunkálnia. Fogadja érte mély hálánkat és végtelen nagyrabecsülésünket.” Ugye, te is ilyesmit várnál?

– Nem én; ha ezer évig élnél, se hallanál ilyesmit Tanayama szájából. Mégis, mit mondott?

– Azt mondta, hogy „három év után végre fel tud mutatni valamit. Remélem is. Mit gondol, meddig élhetek még? Mit gondol, azért támogattam, azért pénzeltem magát, és azért adtam maga mellé egy egész hadseregnyi asszisztentst és munkást, hogy akkor álljon elő valamivel, amikor én már a sírban leszek és nem láthatom?” Pontosan ezt mondta, és hidd el, a legszívesebben várnék a demonstrációval, amíg elpatkol, de hát szerintem a munka előbbre való.

– Tényleg van olyasmi, amivel be tudod tömni a száját?

– Mindössze a szuperluminális repülés. Az igazi, fénysebességnél gyorsabb repülés, és nem az a szuperrásegítő hülyeség. Kezünkben van valami, ami kitarja előttünk a világmindenség kapuját.

Azt a helyet, ahol Tessa Wendelnek a világmindenséget felforgató kutatócsapata dolgozott, már azelőtt előkészítették számára, mielőtt a Földre költözött volna. Egy hatalmas hegyi erőd belsejében, teljesen elzárva a Föld nyüzsgő népességétől, valóságos kutatóvárost építettek benne.

És most Tanayama is itt ült egy motoros székben. Csak a keskeny szemhéjak alól élénken ide-oda villogó szemeiben látszott élet.

Nem mintha ő lett volna a Föld kormányában a legrangosabb figura, sőt még a jelenlévők között sem volt az első, ám ő volt és még most is ő a terv motorja, és ezért mindenki gépiesen előreengedte. Egyedül Wendel nem hagyta magát megfélemlíteni.

– Mit fogok látni, doktornő? Egy hajót? – fordult oda az asszonyhoz reszelős, suttogó hangon.

Hajónak természetesen nyoma sem volt.

– Nincs hajó, igazgató úr – felelte Wendel. – A hajókig még évek kellene. Én csak egy demonstrációval szolgálhatok, de ez is nagyon izgalmas. Először lesz tanúja egy valódi szuperluminális repülés nyilvános bemutatásának, amely messze túlmutat a hiperrásegítés technikáján.

– Hogy fog ez megtörténni?

– Úgy tudom, igazgató úr, hogy ön már kapott némi eligazítást.

Tanayama hangosan köhécselni kezdett, és időbe telt, mire visszanyerte a lélegzetét.

– Megpróbálták, de én magától akarom hallani. – Gonosz fényvel csillogó szemét az asszonyra szögezte. – Maga itt a főnök. A maga tervéről van szó. Magyarázza el.

– Az elméletét nem tudom kifejtetni. Kevés hozzá az idő, igazgató úr. Meg nem is akarom önt fárasztani.

– Hagyjuk az elméletet! Mi az, amit látni fogok?

– Amit látni fog, az két kocka alakú üvegtartály. Mindkettőben tökéletes vákuum.

– Minek a vákuum?

– A szuperluminális repülést csakis légüres térben lehet elkezdni, igazgató úr. Különben a fénysebességnél gyorsabb haladásra kényszerített tárgy anyagot ragadna magával, s

ezzel megnövelné az energiaszükségletet és lecsökkentené az irányíthatóságot. A végponton is vákuumnak kell lennie. Különben a kimenetel katasztrofális lenne, minthogy...

– Hagyja a „minthogyot”. Ha ez a maga szuperluminális repülése vákuumban kell, hogy kezdődjék és végződjen, akkor hogy az ördögbe vesszük hasznát?

– Előbb a megszokott módon kell kirepülnünk az űrbe, onnan átrukkolunk a hipertérbe, és ott is maradunk. És amikor megérkezünk az úticélunk közelébe, ott ismét átmegyünk a normális térbe, és a szokásos módon fejezzük be az utat.

– Ez elég sok idő.

– Még a szuperluminális repülés sem képzelhető el egy pillanat alatt, ám hálátlanság lenne az idő miatt morogni, ha, mondjuk, egy, a Naprendszerből negyven fényévnnyire lévő csillaghoz negyven év helyett mindössze negyven nap alatt érünk el.

– Rendben van. Itt van ez a két üvegkocka. És aztán?

– Ez csak a holografikus vetületük. A valóságban háromezer kilométerre vannak egymástól, a földgömb más-más részén, egy-egy sziklabarlangban. Tiszta vákuumban a fénysugár a másodperc egyezred része – egy millisekundum – alatt érne el egyikről a másikig. Természetesen mi nem fényt használunk. A bal oldali kocka közepén egy erős mágneses mező egy apró gömböt lebegtet, amely valójában egy parányi hiperatommotor. Ott ni, látja, igazgató úr?

– Valamit látok ott – felelte Tanayama. Ez minden?

– Ha jól figyel, észre fogja venni, hogy a gömb eltűnik. Már folyik a visszaszámlálás. A számlálás ott suttogott mindegyikük fülében, és amikor a nullához ért, az egyik kockából eltűnt, és a másikban megjelent a gömböcske.

– Ne feledje – figyelmeztette Wendel –, hogy ezek a kockák a valóságban háromezer kilométerre vannak egymástól. Az időmérő szerkezet azt mutatja, hogy az eltűnés és a megjelenés között valamivel több, mint tíz mikrosekundum telt el, ami azt jelenti, hogy a sebesség csaknem elérte a fénysebesség százszorosát.

- Honnan tudhatom ezt? - nézett föl Tanayama. - Lehet, hogy az egész csak egy trükk, hogy becsapjanak egy hiszékeny öregembert.

- Igazgató úr - jelentette ki Wendel sértődötten -, több száz hírneves tudós van itt jelen, köztük sokan a Földről. Készségesen megmutatnak önnek mindent, amire kíváncsi, készek elmagyarázni a műszerek működését. Nem fog itt semmit találni, csak tisztességes, jól végzett tudományos munkát.

- Mondjuk, minden úgy van, ahogy maga mondja. Akkor mi van? Egy parányi gömböcske. Egy pingponglabda, amelyik megtesz néhány ezer kilométert. Ez minden, három esztendő után?

- Aminek ön a tanúja volt, több, mint amit bárki is joggal elvárhatott. Lehet, hogy amit ön látott, az nem nagyobb egy pingponglabdánál, és ez csak háromezer kilométert tett meg, de ez ugyanolyan valódi szuper luminális repülés volt, mintha egy űrhajó szállt volna innen a fénysebesség százszorosával az Arcturushoz. Amit ön látott, azaz emberiség történetének első nyilvános szuperluminális repülése. De én az űrhajót akarom látni.

- Erre még várnia kell.

- Nekem nincs időm. Nekem nincs időm - hörögte Tanayama reszelős, suttogó hangján. Ismét erőt vett rajta a köhögési roham.

Wendel pedig odasúgta neki, hogy csak ő hallhatta:

- Még az ön akarata is kevés ahhoz, hogy kimozdítsa sarkaiból a világegyetemet.

39

A hivatalos személyiségeknek szentelt három nap nagy nehezen eltelt a nem hivatalosan Hyper Citynek nevezett intézményben, és a siserehad végre eltávozott.

- Még így is rámegy vagy további két-három nap - panaszkodott Tessa Wendel Crile Fishernek -, mire visszazökkenünk a rendes kerékvágásba, és teljes erőbevetéssel dolgozni tudunk. Micsoda gonosz vénember - tette hozzá keserves sóhajjal.

Fishernek nem volt nehéz Tanayamára vonatkoztatnia a kirohanást.

– Beteg öregember – próbálta mentegetni.

Wendel dühös pillantást lövellt feléje.

– Csak nem akarod megvédelmezni?

– Csak megállapítom a tényt, Tessa.

Az asszony feddően fölemelte az ujját.

– Egész biztos, hogy ez a nyomorult vén porhüvely már akkor is ugyanolyan esztelen bolond volt, amikor még nem volt beteg vagy nem volt vén. Mióta is vezeti a Hivatalt?

– Régi bútor darab. Több mint harminc éve. Azt megelőzően pedig legalább annyi ideig ő volt az első helyettes és mint ilyen, legalább három vagy négy névleges igazgató mögött a tényleges hatalom. És akármilyen beteg vagy öreg is lesz, a halála napjáig ő marad az igazgató – vagy még három napig utána is, amíg az emberek meg nem győződnek róla, hogy többé nem támad föl.

– Azt hiszed, hogy ez tréfadolog.

– Nem én, de hát mi mást tehet az ember, mint hogy nevet, látván, hogy egy ember, akinek még hivatalos hatalmi pozíciója sincs, sőt az emberek többsége még azt sem sejti, hogy a világon van, csaknem fél évszázadon át félelemben és függőségben tartott a kormányban mindenkit csak azzal, hogy mindenkiről ismert valamilyen szennyestitkot, amelyet kész volt gondolkodás nélkül föl is használni ellene.

– És eltűrik őt?

– Hát persze. Nincs olyan ember a kormányban, aki kockáztatni merné a karrierjét azzal, hogy megpróbál gáncsot vetni Tanayamának.

– Még most sem, amikor már kicsúszóban van a gyeplő a kezéből?

– Ebben tévedsz. Lehet, hogy a halál majd kiüti a kezéből a gyeplőt, de az utolsó leheletéig makacsul markolni fogja. Még akkor is, amikor a szíve már megszűnt dobogni.

– Mi hajtja az ilyen embereket? – tűnődött Wendel fintorogva. – Miért nem vonulnak vissza még idejében, hogy békésen átadhassák lelküket a halálnak?

– Tanayama aztán nem! Soha. Nem mondhatnám, hogy bizalmas viszonyban vagyok vele, de az elmúlt tizenöt évben

egyszer-másszor összehozott vele a sors, és mindannyiszor alaposan megégettem magam. Ismertem őt, amikor még buzgott benne az életerő, de mindig tudtam, hogy sohasem fogja leállítani magát. Hogy feleljek az előbbi kérdésedre, minden embert más-más dolog hajt, egy azonban biztos: Tanayamát a gyűlölet mozgatja.

– Ebben van valami – bólintott Wendel. – Ez lerí róla. Egy ilyen gyűlöletes ember csak gyűlölni képes. De mit gyűlöl annyira Tanayama?

– A telepeket.

– Igazán? – Úgy látszik, Wendelnek eszébe jutott, hogy ő maga is egy telepes az Adeliáról. – Én arra sem emlékszem, hogy bármelyik telepesnek lett volna egyetlen jó szava is a Földről. És te is jól tudod, milyen véleménnyel vagyok egy olyan helyről, ahol mindig egyforma a nehézségi erő.

– Én, Tessa, nem az ellenszenvről vagy az undorról, vagy a megvetésről beszélek. Hanem a vörösen izzó vak gyűlöletről. Csaknem minden Földlakó ellenszenvet érez a telepek iránt. Mert el vannak látva minden földi jóval. Csendesek, nem zsúfoltak, kényelmesek, középosztály jellegűek. Bővelkednek élelemben, bőven jut idő pihenésre, nincs viszont rossz időjárás, szegénység. Vannak robotjaik, amelyeket illendően elrejtenek szem elől. Csak természetes, hogy azok az emberek, akik kisémmizettnek érzik magukat, ellenszenvet táplálnak azok iránt, akiknek láthatóan megvan mindenük. Tanayama esetében azonban aktív, sistergő gyűlöletről van szó. Meg vagyok győződve róla, hogy a legszívesebben egytől egyig elpusztítaná a telepeket.

– De miért, Crile?

– Szerintem nem azok a dolgok bántják a csőrét, amelyeket az előbb felsoroltam. Ami igazán elviselhetetlen számára, az a telepek kulturális egyöntetősége. Érted, mit akarok mondani?

– Nem én.

– A telepek maguk válogatják össze lakóikat. Csupa magukhoz hasonlót. Minden telepen azonos a kultúra, sőt bizonyos mértékig még az emberek külső megjelenése is. Ezzel szemben a Föld mindig is a különféle kultúrák vad keveréke volt, amelyek mind kölcsönösen gazdagítják egymást, versenyeznek egymással, gyanakszanak egymásra.

Tanayama sok más Földlakóval egyetemben – mint például én is – ebben a sokféleségben az erő forrását látja, és úgy véli, hogy a telepek kulturális egyöntetősége meggyengíti őket, és hosszú távon megrövidíti az életüket.

– De hát miért gyűlöli valaki a telepeket olyasmíért, amit hátrányosnak tart a számukra? Tanayama azért gyűlölné bennünket, mert jobb sorban élünk és mert rosszabb sors vár ránk? Ennek se füle, se farka.

– Miért is lenne? Ki az, aki gyűlöletre adná a fejét, ha mindent be lehetne világítani az értelem fényével? Az is lehet – de csak lehet –, hogy Tanayama attól fél, a telepek túlságosan jól sikerülnek, és bebizonyítják, hogy a kulturális egyöntetőség végül is jó dolog. Vagy talán úgy véli, hogy a telepek ugyanolyan ádázul fenekednek a Földre, mint amilyen ádázul ő a telepek pusztulására tör. A Szomszéd Csillag mélységesen feldühítette.

– Az a tény, hogy a Rotor fölfedezte a Szomszéd Csillagot, és bennünket nem értesített róla?

– Ennél is rosszabb. Eszükbe sem jutott figyelmeztetni bennünket, hogy az a Naprendszer felé száguld.

– És ha ők sem tudták?

– Tanayama ezt sohase hinné el. Szerintem meg van győződve arról, hogy ők tudták, de szándékosan elmulasztották a figyelmeztetésünket abban a reményben, hogy a felkészületlen Föld vagy legalábbis a földi civilizáció megsemmisül.

– Kiderült már, hogy a Szomszéd Csillag eléggé megközelít bennünket ahhoz, hogy kárt okozzon? Ilyesmit én nem hallottam. Úgy tudom, hogy a legtöbb csillagász szerint eléggé messze fog elhaladni tőlünk, és alig lesz ránk hatással. Vagy te másként tudod?

Fisher megvonta a vállát.

– Nem én, de szerintem Tanayama gyűlöletét csak tovább táplálja, hogy azt hiszi, veszély fenyeget bennünket. És innen csak egy lépés logikailag, hogy mindenáron szert kell tennünk a szuperluminális repülésre, ha találni akarunk valahol egy, a Földhöz hasonló bolygót. És akkor szükség esetén a lehető legtöbb embert át tudjuk telepíteni arra a másik világra. El kell ismerned, hogy az elgondolás nem rossz.

- Igen, csak hogy nem kell mindjárt a pusztulásra gondolni, Crile. Mert csak természetes, hogy ha az égvilágon semmi sem fenyegeti a Földet, az emberiségnek akkor is el kell kezdenie a terjeszkedést. A telepeket már létrehoztuk, és az ésszerűség azt diktálja, hogy következő lépésként a csillagok jönnek sorra, és ehhez a lépéshez nélkülözhetetlen a szuperluminális utazás.

- Elismerem, de Tanayamát ez hidegen hagyja. Biztos vagyok benne, hogy a Galaxis betelepítését készségesen rábízta a jövő nemzedékekre. Ő a maga számára abban keres elégtételt, hogy megtalálja a Rotort és megbüntesse azért, mert az emberiség egészére való tekintet nélkül cserbenhagyta a Naprendszerét. Ez tartja őt életben, és ez az oka, hogy szüntelenül hajszol téged, Tessa.

- Hajszoljon csak, amennyit akar, de ezzel nem ér el semmit. Hiszen fél lábbal már a sírban van.

- Ne hidd. A modern orvostudomány csodákra képes, és biztos, hogy az orvosok mindent megtesznek Tanayamáért.

- A modern orvostudománynak is megvannak a határai. Én megkérdeztem az orvosokat.

- És ők hajlandók voltak válaszolni? Azt hihetné az ember, hogy Tanayama egészségi állapota államtitok.

- De nem énelőttem, Crile. Fölkerestem azokat az orvosokat, akik itt kezelték az öreget, és elmondtam nekik, hogy olyan hajón dolgozom, amely embereket képes a csillagokhoz szállítani, és szeretném befejezni a munkát, még mielőtt Tanayama meghal. Nyíltan megkérdeztem, mennyi időm van addig.

- No és mit mondtak?

- Hogy van egy évem. Ezt mondták. A legjobb esetben. És hogy siessek.

- És meg tudod csinálni egy év alatt?

- Még hogy egy év alatt? Ugyan, dehogy, Crile. És én örülök ennek. Gyönyörűséggel tölt el, hogy az a mérgekeverő nem fogja megérni. Miért vágsz ilyen képet, Crile? Csak nem bánt, hogy ilyen kegyetlen vagyok hozzá?

- Ez mindenesetre kicsinyesség tőled, Tessa. Akármilyen mérgekeverő is az a vénember, ezt az egészséget ő hozta létre. Önélküle nem épül meg a Hyper City.

– Ez igaz, de ő a saját céljait tartotta szem előtt és nem az enyémet. Sem nem a Földét vagy az emberiségét. És én is lehetek egyszer kicsinyes. Biztos vagyok benne, hogy Tanayama igazgató úr sohasem érezte a legkisebb sajnálatot sem azok iránt, akiket az ellenségének tartott, és egy fikarcnyit sem engedett a szorításból az ellensége torkán. És, gondolom, ő sem vár sajnálatot vagy kegyelmet senkitől sem. Biztos, hogy nyámnyila senkiházinak tartaná azt, aki ilyesmire vetemedne.

Fishert azonban nem sikerült kiengesztelnie.

– Mégis, mennyi időre van szükséged, Tessa? – érdeklődött.

– Ki tudná megmondani? Az is lehet, hogy sohasem lesz kész. De még ha minden úgy megy is, mint a karikacsapás, akkor sem látom be, hogyan tudnám öt évnél rövidebb idő alatt nyélbe ütni.

– De hát miért nem? Hiszen már megvan a szuperluminális repülés.

Wendel kihúzta magát.

– Ugyan, Crile. Ne légy naiv. Az csak egy laboratóriumi demonstráció volt. Meg tudom tenni, hogy egy könnyű kis tárgyat – egy pingponglabdát, amelynek a tömege kilencven százalékát a hiperatommotor teszi ki – szuperluminális sebességre késztessek. Egy hajó azonban, emberekkel a fedélzetén egészen más dolog. Biztosra kell mennünk, és ehhez az öt esztendő még túlságosan is derűlátó jóslat. Meg kell hagyni, hogy a modern számítógépek és a segítségükkel megvalósítható szimulációk nélkül az öt esztendő a hiú álmok birodalmába tartozott volna. Sőt az is lehet, hogy még ötven esztendő is.

Crile Fisher csak a fejét csóválta.

Tessa Wendel elgondolkodva vizsgálgatta őt, aztán csaknem gorombán megkérdezte:

– Téged meg mi lelt? Neked miért olyan sürgős?

Fisher csillapítólag megjegyezte:

– Biztos vagyok benne, hogy te legalább úgy hajtod magad, mint bárki más, nekem azonban létkérdés, hogy minél előbb megvalósuljon a működőképes hiperúrhajó.

– Még hogy neked, mindenki másnál jobban?

– Igen, nekem.

– De miért?

– Mert szeretnék eljutni a Szomszéd Csillaghoz.

Az asszony szeme tágra nyílt.

– Minek? Csak nem abban reménykedsz, hogy a karjaidba ölelheted a feleségedet, akit faképnél hagytaál?

Fisher sohasem beszélt részletesen Tessa Wendel előtt Eugeniáról, és most sem hagyta magát berángatni ebbe az utcába.

– Nekem egy lányom van odakint. Gondolom, ezt meg tudod érteni, Tessa. Neked is van egy fiad.

– Valóban. A fiú épp hogy elmúlt húszéves, az adeliai egyetemre járt, és időnként megeresztett egy-egy levelet az anyjának.

Wendel arca meglágyult.

– Crile, nem szabad, hogy hiú reményekbe ringasd magad ebben a dologban. Arról kezeskedhetem, hogy mivel tudtak a Szomszéd Csillagról, hát oda mentek. Puszta hiperrásegítővel azonban az útjuk több mint két évig tartott. Abban viszont nem lehetünk biztosak, hogy a Rotor túlélte ezt az utazást. De még ha túlélte volna is, szinte a nullával egyenlő annak az esélye, hogy a vörös törpe csillag körül egy lakható bolygóra leljenek. Ezért, ha odáig épségben eljutottak, akkor valószínűleg meg sem álltak egy következő alkalmas bolygóig. De hol találunk ilyet? És mi hogy bukkanunk rájuk?

– Gondolom, ők is tisztában voltak azzal, hogy a Szomszéd Csillag körül hiába is keresnek megfelelő bolygót. Ezért nem képzelhető el az, hogy fogják a Rotort, és megfelelő pályára állítják a csillag körül?

– Tegyük fel, hogy túléltek az utat, és pályára álltak a csillag körül – micsoda steril élet várna ott rájuk, és meddig folytathatnák ezt a civilizáltnak egyáltalán nem nevezhető életet? Készülj fel a legrosszabbra, Crile. Mert mi van, ha sikerül megszerveznünk a Szomszéd Csillaghoz az expedíciót, és ott nem találunk semmit vagy legfeljebb csak a Rotor üres héját?

– Ebben az esetben nem tehetnénk semmit. De hátha mégis van rá remény, hogy túléltek az utat?

– És te megtalálod a gyermekedet? Kedves Crile, érdemes-e ebben reménykedned? Még ha a Rotor megmaradt volna is, és a gyermeked is életben van, mindössze egyéves volt, amikor otthagytad, és az 22-ben volt. Ha most találnál rá, tízéves volna, és ha a gyakorlatilag lehetséges legkorábbi időben útra kelnék a Szomszéd Csillaghoz, addigra már a tizenötödik évet is betöltené. Meg sem ismerne téged. De ami azt illeti, te sem ismernéd meg őt.

– Tízéves vagy tizenöt, de akár ötven. Ha meglátom őt, Tessa, meg fogom ismerni – jelentette ki Fisher.

XIX. Ottmaradás

40

Marlene tétován Siever Genarr-ra mosolygott. Már megszokta, hogy bármikor rátörhet az irodájában.

– Nem zavarlak meg a sürgős munkádban, Siever bácsi?

– Nem, kedvesem, ez nem olyan hajtócsigolya hivatal. Direkt arra kreálták, hogy Pitt megszabadulhasson tőlem, én pedig elfogadtam és megtartottam, hogy megszabaduljak Pitt-től. Ezt persze senkinek sem merném beismerni, de neked kénytelen vagyok elárulni, mert te úgyszólván mindig fülön csíped a hazugságot.

– Ez téged nem rémít, Siever bácsi? Mert Pitt főbiztosnak rémisztő volt, és Aurinel is megijedt volna, ha hagyom, hogy rájöjjön, mire vagyok képesek.

– Engem nem rémít meg, Marlene, ugyanis én már beletörődtem. Egyszerűen tudomásul vettem, hogy számodra üvegből vagyok. Igazából még pihentető is. Mert ha belegondolunk, a hazudozás kemény munka. Ha az emberek igazán restek lennének, sohasem hazudnának.

– Ezért kedvelsz engem? – mosolyodott el Marlene. – Mert én lehetővé teszem számodra a lustaságot?

– Magadtól nem jöttél rá, miért?

– Nem én. Azt meg tudom állapítani, hogy kedvelsz engem, de azt nem, hogy miért. A magatartásodon látszik, hogy kedvelsz, az oka azonban rejtve marad a lelked mélyén, és én csak homályos sejtésekig jutok el. Nem látok bele a lelked

mélyébe. – Majd kis gondolkodás után: – Pedig néha szeretnék.

– Örülj neki, hogy nem tudsz. A lélek piszkos, nyirkos, kellemetlen egy zug.

– Miért mondd ezt, Siever bácsi?

– Tapasztalásból. Nekem nincs meg a te istenadta képességed, én azonban sokkal többet mozogtam az emberek között, mint te. Te talán szereted azt, ami a saját lelkedben lakozik, Marlene?

Marlene meghökkent.

– Fogalmam sincs. Miért ne szeretném?

– Szeretsz mindent, amit elgondolsz? Mindent, amit elképzelsz? Minden indíttatásodat? Légy őszinte! Még akkor is, ha én nem tudok olvasni benned.

– Hát, néha buta gondolatok jutnak az eszembe, vagy csúnya dolgok. Néha elfog a harag, és gondolatban olyasmire ragadtatom magam, amit igazából nem szívesen tennék meg. De ez nem túl gyakran fordul elő.

– Nem gyakran? Ne feledd el, hogy te már megszoktad a saját lelkivilágodat. Szinte tudomást sem veszel róla. Mint a ruháról, amely a testedet fedi. Valósággal észre sem veszed, hogy ott van, annyira megszoktad az érintését. A hajad is ott kunkorodik a nyakadban, de meg sem érzed. Míg ha valaki másnak a haja csiklandozná meg a nyakadat, nehezen tudnád elviselni. Könnyen lehet, hogy valaki másnak az elméjében a tiédnél nem rosszabb gondolatok fogannak meg, de azért, mert valaki másnak a gondolatai, te viszolyogni fogsz tőlük. Például nem biztos, hogy szívesen vennéd, hogy én kedvellek téged – ha megtudnád, hogy miért kedvellek. Sokkal jobb és békésebb dolog tehát, ha egyszerűen tudomásul veszed, hogy kedvellek téged, mintha magyarázatok után kutatva föltúrnád a lelkemet.

De Marlene elkerülhetetlenül föltette a kérdést:

– Miért? Mi a magyarázata?

– Nos, hát azért kedvellek, mert valaha én is olyan voltam, mint te.

– Hogy érted ezt?

– No nem úgy, hogy én is gyönyörű szemmel és a megérzés képességével megáldott fiatal hölgy lettem volna.

Hanem hogy fiatal koromban én is szürke veréb voltam, és úgy éreztem, hogy ezért mindenki utál engem. És tudtam, hogy intelligens vagyok, és nem értettem, hogy miért nem szeretett senki azért, mert intelligens vagyok. Igazságtalannak tartottam, hogy egy rossz tulajdonság miatt lenézzenek, amikor a jó tulajdonságomról meg nem vesznek tudomást.

Dühös voltam, Marlene, és megbántott, és eltökéltem magamban, hogy én sohasem fogok úgy bánni az emberekkel, ahogy azok bántak énvelem, csak hogy nem sok alkalmam nyílt, hogy ezt az üdvös elhatározást gyakorlatra váltsam. Akkor megjelentél te, és összebarátkoztunk. Te távolról sem vagy annyira szürke, mint én voltam, és sokkal de sokkal intelligensebb vagy, mint amilyen én valaha is voltam, de ez engem egyáltalán nem zavar. – Szélesen elmosolyodott. – Olyan ez, mintha előnyösebb helyzetből indulva még egy lehetőséget adnék magamnak. De hagyjuk, nem hiszem, hogy ezért jöttél hozzám. Ha hiányzik is belőlem a te ráérző képességed, ennyit azért én is meg tudok állapítani.

– Az anyám.

– Nos? – kérdezte Genarr, és maga sem tudta leplezni hirtelen feltörő érdeklődését. – Mi van vele?

– Nagyjából befejezte itt a teendőit. És ha visszatér a Rotorra, akkor nyilván engem is magával akar vinni. Muszáj?

– Azt hiszem, igen. Nem akarsz vele menni?

– Nem, nem akarok, Siever bácsi. Úgy érzem, fontos, hogy itt maradjak. Ezért azt szeretném, ha te közölnéd Pitt főbiztossal, hogy szeretnél itt tartani bennünket. Találj ki valami jó ürügyet. Biztosra veszem, hogy a főbiztos készségesen hozzájárul, különösen, ha azt is közlöd vele, hogy anyám szerint a Nemezis tényleg el fogja pusztítani a Földet.

– Mondta ezt neked, Marlene?

– Nem, nem mondta, de nem is volt szükség erre. Megmagyarázhatod a főbiztosnak, hogy az anyám bizonyára nem fog lemondani arról, hogy figyelmeztesse a Naprendszert.

– Az nem jutott eszedbe, hogy a főbiztos aligha fogja kedvemben járni? Ha megsejti, hogy én szeretnék itt tartani

benneteket az Erythro Kupolában, akkor csak azért is visszarendel titeket, hogy nekem borsot törjön az orrom alá.

– Én viszont meg vagyok győződve arról – ellenkezett Marlene higgadtan –, hogy a főbiztos sokkal szívesebben szerez örömet magának azzal, hogy bennünket itt tart, mint azzal, hogy a te bosszantásodra visszarendel bennünket. Azonkívül te is azt szeretnéd, ha az anyám itt maradna, mert... mert te belé vagy bolondulva.

– Nagyon. Egész életemben. Anyád azonban nem szeret engem. Épp te figyelmeztettél már jó ideje arra, hogy az apád még mindig lefoglalja a gondolatait.

– De ő egyre jobban kedvel téged, Siever bácsi. Nagyon is kedvel.

– Kedvelni nem ugyanaz, mint szeretni, Marlene. Biztos vagyok benne, hogy erre már te is rájöttél.

Marlene elvörösödött.

– Én az idős emberekről beszélek.

– Akárcsak én – nevette el magát Genarr hátrahajtva a fejét. Aztán így folytatta: – Bocsáss meg, Marlene. Csupán arról van szó, hogy az öregek szerint a fiatalok még nem nagyon ismerték meg a szerelmet, míg viszont a fiatalok azt hiszik, hogy az öregek már elfelejtették, mi a szerelem, és mondhatom, mindketten tévedésben vannak. És miért tartod fontosnak, Marlene, hogy az Erythro Kupolában maradj? Bizonyára nemcsak azért, mert kedvelsz engem.

– Persze hogy kedvellek – erősítette meg Marlene teljes komolysággal. – Még hozzá nagyon. De itt maradni azért akarok, mert szeretem az Erythrot.

– Már elmagyaráztam, hogy ez veszedelmes világ.

– De nem az én számomra.

– Még mindig biztos vagy benne, hogy téged nem támad meg a pestis?

– Persze hogy biztos vagyok benne.

– De hát honnan tudhatod?

– Egyszerűen csak tudom. Mindig is tudtam, már akkor is, amikor a Rotoron éltem. Semmi okom nem volt rá, hogy féljek tőle.

– Ez igaz. De azután, hogy beszéltünk neked a pestisről?

– Ettől semmi sem változott meg. Én itt teljes biztonságban érzem magam. Sokkal inkább, mint a Rotoron.

Genarr megcsóválta a fejét.

– Meg kell vallanom, hogy semmit sem értek. – Figyelmesen vizsgálgatta a kislány ünnepélyes arcát, a pompás szempillák alatt félig elrejtett fekete szemeket. – De hadd olvassak most én a te mimikádból, Marlene, ha tudok. Te eltökélted, hogy bármibe kerüljön is, keresztülviszed az akaratodat, és itt maradsz az Erythrón.

– Igen – jelentette ki Marlene kereken. – És elvárom tőled, hogy segíts nekem.

41

Eugenia Insigna szinte sistergett a dühtől Nem kiabált, de a hangja szenvedélytől izzott.

– Nem teheti ezt, Siever.

– Már hogyne tehetné, Eugenia – mondta Genarr higgadtan. – Hisz ő a főbiztos.

– De nem abszolút uralkodó. Nekem megvannak a polgári jogaim, és ezek közé tartozik a helyváltoztatás joga.

– Ha a főbiztos úgy látja jónak, hogy általános vagy akár csak egyetlen személyre vonatkozó szükségállapotot rendel el, ez esetben a polgárjogokat felfüggesztik. Nagyjából ez a lényege a 24-es Felhatalmazási Törvénynek.

– De hiszen ez gúnyt űz minden, a Rotor alapítása óta érvényben lévő törvényünkből és szokásunkból.

– Egyetértek.

– És ha én fölemelem a szavam emiatt, Pitt meg fogja látni...

– Kérlek, Eugenia. Hallgass meg! Hagyd a fenébe! Miért ne maradhatnátok itt Marlenével minden vita nélkül? Hiszen láthatod, szívesen látott vendégek vagytok itt.

– Hát nem érted? Hiszen ez nem más, mint hogy vádemelés nélkül, tárgyalás nélkül, ítélet nélkül bebörtönöznek bennünket, hogy meghatározatlan időre az Erythrón maradjunk...

– Kérlek, ne ellenkezz. Úgy sokkal jobb lesz.

- Hogyhogy jobb lesz? - fakadt ki Insigna mélységes felháborodással.

- Úgy, hogy Marlene, a kislányod nagyon szeretné, ha azt tennéd.

- Marlene? - kérdezte Insigna értetlenül.

- A múlt héten kész tervvel keresett föl arra vonatkozóan, hogy vegyem rá a főbiztost: tartson itt benneteket az Erythrón.

Insigna magából kikelve félig fölegyenesedett a székéből.

- És te ezt meg is tetted?

Genarr hevesen megrázta a fejét.

- Nem én. Hallgass meg! Én csak annyit tettem, hogy tájékoztattam Pittet, miszerint hamarosan befejezed az itteni munkádat, és hogy nem vagyok biztos benne, vajon vissza szándékozik-e rendelni benneteket a Rotorra, vagy azt akarja, hogy itt maradjatok. Ez tökéletesen semleges ténymegállapítás volt, Eugenia. Elküldés előtt megmutattam Marlenének, és ő egyetértett vele. Azt mondta - idézem: „Ha választás elé állítod őt, akkor itt fog tartani bennünket.” És úgy látszik, pontosan ezt teszi.

Insigna visszazökkent a székére.

- Siever, te valóban egy tizenöt éves kislány tanácsait követed?

- Nekem Marlene több, mint egyszerű tizenöt éves kislány. De áruld el, miért akarsz annyira visszatérni a Rotorra?

- A munkám...

- Milyen munkád? Semmi munkád sem lesz, ha Pitt úgy akarja. Még ha visszaengedne is, azt találnád, hogy a helyed betöltötték. Itt viszont megvan a berendezés, amit használhatsz - amit eddig is használtál. Utóvégre azért jöttél ide, hogy olyasmit csinálj, amit a Rotoron nem lehet elvégezni.

- A munkám nem érdekes! - kiáltott föl Insigna feltűnő következetlenséggel. - Hát nem érted, hogy ugyanazért akarok visszatérni, amiért ő itt akar tartani bennünket? Ő tönkre akarja tenni Marlenét. Ha tudtam volna erről az erythrói pestisről, akkor sohasem teszem be ide a lábamat. Nem kockáztathatom Marlene elméjét.

- Az ó elméje nekem is mindennél drágább - erősködött Genarr. - Inkább magamat tenném kockára.

- De ha itt maradunk, akkor veszélyben forog.

- Marlene nem így gondolja.

- Marlene! Marlene! Úgy beszélsz róla, mint egy istennőről. Mit tudhat ó?

- Hallgass rám, Eugenia! Beszéljük meg értelmesen! Ha valóban úgy látnám, hogy Marlene veszélyben van, akkor mindkettőtöket visszajuttatnálak valahogy a Rotorra. De előbb hallgass meg! Ugye, Marlenét nem lehet nagyzási hóborttal vádolni?

Insigna minden ízében remegett. Felháborodása cseppet sem csillapodott.

- Nem tudom, mit akarsz ezzel mondani.

- Hajlamos rá, hogy nagyravágyó álmokat melengessen, hogy nyilvánvalóan nevetséges ábrándokat kergessen?

- Dehogyan. Nagyon is józan... De miért kérdezed? Hisz te is tudod, hogy semmi olyasmit nem állít, ami...

- Aminek nincs alapja. Tudom. Sohasem hengegett a beleérző képességével. Jórészt a körülmények kényszerítették ki belőle.

- Igen, de hova akarsz mindezzel kilyukadni?

Genarr nem hagyta magát kizökkenteni.

- Dicsekedett valaha is különös intuitív képességgel? Tett-e olyan kijelentést, hogy valami, egy bizonyos dolog biztosan be fog következni, vagy éppenséggel nem fog bekövetkezni, anélkül hogy ennek a maga meggyőződésén kívül bármilyen okát adta volna?

- Nem, persze hogy nem. Ő mindig a tények talaján áll. Sohasem tesz megalapozatlan kijelentéseket.

- Egy vonatkozásban azonban, meglehet, hogy csakis ebben az egyetlen vonatkozásban, mégis azt teszi. Biztosan állítja, hogy a pestis nem terítheti le. Azt állítja, hogy már a Rotoron is mélységesen meg volt győződve róla, hogy az Erythro nem árthat neki, és hogy ez a bizonyosság tovább erősödött benne, amikor idejött a Kupola alá. Szilárdan eltökélte, megmásíthatatlanul eldöntötte, hogy itt fog maradni.

Insigna szeme tágra meredt, és kezét a szája elé kapta. Artikulálatlan nyöszörgés tört ki belőle, és csak annyit tudott mondani:

– Akkor hát... – és csak tehetetlenül bámult a férfira.

– Igen? – vett erőt hirtelen a félelem Genarron.

– Hát nem látod? Nem a pestis műve ez? Kezdi megváltoztatni a személyiségét. Befolyásolni az elméjét.

Genarr egy pillanatra megdermedt a gondolattól, de aztán összeszedte magát.

– Nem, ez lehetetlen. Egyetlen pestises esetben sem tapasztaltunk ilyesmit. Ez nem a pestis.

– Az ő elméje más, mint a többieké. A kór is másként mutatkoznék rajta.

– Nem! – tiltakozott Genarr kétségbeesetten. – Nem tudom elhinni. Nem akarom elhinni. Én elhiszem Marlenének, ha azt bizonygatja, hogy immúnis a pestissel szemben, és az ő immunitása segíteni fog bennünket a kór rejtélyének a megfejtésében is.

Insigna elsápadt.

– Ezért akarod őt az Erythrón tartani, Siever? Hogy kísérleti nyúlként felhasználj a pestis ellen?

– Ugyan! Nem én akarom őt itt tartani azért, hogy fölhasználjam. Ellenkezőleg, ő akar itt maradni, és ha már itt lesz, függetlenül attól, hogy mi mit akarunk, valóban eszköz lehet a pestis elleni harcban.

– És ha ő itt akar maradni az Erythrón, te hajlandó vagy beleegyezni? Pusztán azért, mert ő valamilyen megmagyarázhatatlan, perverz vágytól hajtva, amely mögött mi semmilyen értelmes okot vagy logikát nem tudunk fölfedezni, ragaszkodik ehhez a helyhez? Te komolyan azt hiszed, hogy itt kell őt tartani csak azért, mert ő így akarja? Van képed ezt állítani?

Genarrnak erőfeszítésébe került, hogy kimondja:

– Ami azt illeti, én afelé hajlok.

– Könnyű neked afelé hajlani. Nem a te gyereked. Hanem az enyéem. Ő az egyetlen...

– Tudom – vágta el Genarr. – Ő az egyetlen dolog, ami Crile után megmaradt neked. Miért bámulsz rám úgy? Én tudom, hogy sohasem sikerült túltenned magad az

elvesztésén. Megértem, mit érzel. – Az utolsó szavakat lágyan, gyengéden fűzte hozzá, és úgy tett, mintha meg akarná simogatni Insigna lehajtott fejét.

– Akármilyen legyen is, Eugenia, a végén szerintem semmi sem akadályozhatja meg, ha egyszer Marlene a fejébe veszi és valóban vizsgálandó akar az Erythrón. És ha ő szilárdan meg van győződve róla, hogy a pestis nem árt az elméjének, akkor talán éppen ez a szellemi beállítottság fogja féken tartani a kórt. Meglehet, Marlene agresszív egészségtudata és önbizalma lesz az ő szellemi immunmechanizmusa.

Insigna fölkapta a fejét, a szeme szikrákat hányt.

– Ostobaságot fecsegsz, és nincs jogod beadni a derekad egy gyermek romantikus szeszélyének. Számodra ő idegen. Te nem szereted őt.

– Egyáltalán nem idegen a számomra, és igenis, szeretem. Sőt mi több: csodálom. A szeretet nem ruházna föl azzal a mély bizalommal, hogy belemenjek a kockázatba, a csodálat azonban igen. Gondolkozz el ezen!

És csak ültek ott, egymásra meredve.

XX. A bizonyosság

42

Kattimoro Tanayama szokásos makacsságával végigélte a számára engedélyezett egy esztendő, és már jócskán benne járt a másodikban is, amikor a hosszú küzdelem véget ért. Amikor ütött az órája, egyetlen szó vagy jel nélkül hagyta el a csatateret, úgy, hogy a műszerek már régen jelezték a halál beálltát, mielőtt a jelenlévők erről megbizonyosodhattak volna.

A hír nem vert föl nagy port a Földön és még annyit sem a telepeken, ugyanis az Öreg sohasem sütkérezett a közfigyelemben, és éppen ez tette őt még erősebbé. Hatalmát csak azok ismerték, akiknek dolguk akadt vele, és leginkább azok lélegeztek föl megkönnyebbülten, amikor meghalt, akik a legjobban függtek az erejétől és a tevékenységétől.

A hír hamar eljutott Tessa Wendel fülébe azon a speciális csatornán, amelyet a főhadiszállása és a főváros között

berendeztek. Az eseményre már hónapok óta számítani lehetett, de most mégis megrendült.

Mi lesz most? Ki fog Tanayama örökébe lépni, és milyen változtatásokat fog utódja bevezetni? Régóta foglalkoztatták ezek a kérdések, amelyek azonban csak most teltek meg reális tartalommal. Úgy látszik, Wendel (és talán az összes érintett személy) nem nagyon akarta elhinni, hogy az Öreg meg fog halni.

Crile Fishernél keresett vigasztalást. Wendelben volt elég józanság, hogy ne higgye azt: a most már letagadhatatlanul középkorú teste (hihetetlen, de alig két hónap múlva átlépi az ötvenet) bilincseli hozzá Fishert. A férfi is elmúlt már negyvenhárom, ő sem volt immár ifjúsága virágjában, csakhogy egy férfinál ez valahogy nem olyan szembeötlő. Elég az hozzá, hogy még mindig kötődött hozzá, és az asszony változatlanul megengedhette magának azt az illúziót, hogy ő az, aki képletesen is magához láncolja, pláne, amikor a szó szoros értelmében is a karjaiban tartja őt.

– Most mi lesz? – lepte meg a kérdéssel Fishert.

– Nem jött váratlanul, Tessa. Már régen esedékes volt.

– Lehet, de most történt meg. Az ő vak eltökéltsége hajtott az egész tervet. És ezután?

– Amíg élt, azt kívántad, hogy meghaljon – korholta Fisher.

– Most pedig aggódsz. De nem hinném, hogy okod lenne rá. A terv megy tovább a maga útján. Egy ekkora valaminek megvan a saját élete, és semmi sem állhat az útjába.

– Megpróbáltad valaha is kiszámítani, Crile, hogy mennyibe került ez? A Földi Vizsgáló Irodának új igazgatója lesz, és a Globális Kongresszus nyilván olyasvalakit szemel ki, akit a kezében tud tartani. Nem lesz egy új Tanayama, aki előtt mindenki kénytelen meghunyászkodni – legalábbis belátható időn belül nem. Aztán elő fogják venni a költségvetést, amelyet nem takargat többé Tanayama bütykös keze, és felfedezvén a kolosszális hiányt, alaposan meg fogják nyirbálni.

– Hogyan tehetnék? Miután már annyit elköltöttek? Valamit csak föl kell mutatniuk ezért a pénzért! Az ellenkezője lenne csak az igazi botrány.

- Mindent rákenhetnek Tanayamára. Megvádolhatják, hogy örült volt, megszállott egomániás – ami, mint tudjuk, nagyrészt igaz is –, és most ők, az ártatlanok, visszavezetik a Földet a józan megfontolás útjára, és föl hagynak azzal, amit a bolygó igazából nem engedhet meg magának.

Fisher elmosolyodott.

- Tessa, szerelmem, te nemcsak első osztályú hiperúrász zseni vagy, hanem legalább olyan jól eligazodsz a politikusok észjárásában is. A Hivatal igazgatója elvileg és a közvélemény szemében egy korlátolt hatalommal felruházott közhivatalnok, aki állítólag az Egyetemes Elnök és a Globális Kongresszus szoros ellenőrzése alatt tevékenykedik. Ezek az állítólag nagyhatalmú választott tisztviselők aligha mernék beismerni, hogy Tanayama az ujja köré csavarta őket, és ők egytől egyig hétrét görnyedtek előtte, és még levegőt is csak az ő engedélyével mertek venni. Ezzel elárulnák magukról, hogy gyáva és tehetetlen bábok, és a legközelebbi választásokon a kutya sem szavazna rájuk. Ezért kénytelenek szabad utat engedni a tervnek. Mindössze néhány kozmetikai módosítást végeznek majd rajta.

- Honnan tudod ezt ilyen biztosan? – dűnnyögte Wendel.

- Hosszú ideje van alkalmam megfigyelni a választott tisztviselőket, Tessa. Azonkívül, ha megállunk félúton, akkor az annyi, mintha fölszólítanánk az összes telepet, hogy előzzenek meg bennünket és hagyjanak faképnél, mint ahogy a Rotor tette.

- Ó! És hogy csinálnák ezt?

- Nem gondolod, hogy a hiperrásegítés birtokában szükségszerűen el fognak jutni a szuperluminális repüléshez is?

- Crile, szerelmem – jegyezte meg Wendel epésen –, te nem csupán első osztályú titokkiédesgető vagy, hanem legalább olyan jól eligazodsz a hiperúrász mesterségben is. Ennyire becsüled az én munkámat? Hogy ez szükségszerű következménye a hiperrásegítésnek? Az már meghaladja a felfogóképességedet, hogy a hiperrásegítés természetes folyamánya a relativisztikus gondolkodásnak? Vagyis még mindig elképzelhetetlennek tartja a fény sebességénél gyorsabb utazást. A szuperluminális sebességek tartománya

igazi ugrást követel mind az elméletben, mind a gyakorlatban. Itt egyáltalán nincs szó természetes fejleményről, mint ahogy én ezt számtalanszor kifejtettem a különféle hivatalos személyeknek, akik folyton a szememre hányták a lassúságot meg a költségeket, és én kénytelen voltam a nehézségekre hivatkozni. Most ez mind eszükbe fog jutni, és nem fognak visszariadni a terv leállításától. Nem sarkallhatom őket hirtelen azzal a rémképpel, hogy megelőzhetnek bennünket.

Fisher tagadólag rázta a fejét.

– Már hogyné festhetné elöttük a falra az ördögöt. És ők el is fogják hinni, mert igaz. Mert könnyedén megelőzhetnek bennünket.

– Hát nem figyeltél oda, hogy mit mondtam?

– De igen, csak hogy te elfelejtesz valamit. Engedj meg egy kis józan érvet, különösen annak a részéről, akit te épp az imént első osztályú titokkiédesgetőnek nevezted.

– Hova akarsz kilyukadni, Crile?

– Ez a hatalmas ugrás a hiperrásegítéstől a szuperluminális repüléshez csak akkor számít hatalmas ugrásnak, ha valaki mindent a legelejénél kezd, mint te. A telepeknek azonban már nem kell előlről kezdeniük. Csak nem gondold, hogy nekik sejtelmük sincs a mi tervünkről, a Hyper Cityről? Csak nem gondold, hogy én meg az én földi kollégáim az egyetlen titokkiédesgetők a Naprendszerben? A telepeseknek is megvannak a maguk fürkészei, akik ugyanolyan keményen és nem kevésbé eredményesen ügyködnek, mint mi. Hogy csak egyet említsek, szinte már a megérkezésed napjától tudják, hogy itt vagy a Földön.

– És akkor mi van?

– Csak az, hogy nekik is vannak számítógépeik, amelyekből megtudhatják, mit publikáltál ebben a témában. Azt hiszed, ők nem férhetnek hozzá azokhoz a tanulmányokhoz? Azt hiszed, ők nem olvasták el őket töviről hegyire, és nem jöttek rá, hogy te elméletileg lehetségesnek tartod a szuperluminális repülést?

Wendel az ajkát harapdálta.

– Hát...

– Igen, gondolkozz csak! Amikor te kifejtetted a szuperluminális sebességről a gondolataidat, az nem volt több

puszta spekulációnál. Jószerivel te voltál az egyetlen, aki lehetségesnek tartotta. Senki sem vette komolyan. Aztán egyszer csak idejössz a Földre, és itt is ragadsz. Egyszerre eltűnsz, és nem térsz vissza az Adeliára. Lehet, hogy nem ismerik a munkád minden részletét, hiszen Tanayama titkolozási mániája a lehető legnagyobb homályba burkolta az egész tervet. Az eltűnése ténye azonban eléggé sokat sejtető, és publikációid fényében aligha lehet kétséges, hogy min dolgozol.

És egy olyan intézményt, mint a Hyper City, nem lehet teljesen titokban tartani. A beruházott óriási összegeknek is kell, hogy nyomuk legyen valahol. Ezért minden telep elkezdi összekapargálni azokat a morzsákat, amelyekből remélhetőleg használható tudásra tehet szert. És minden morzsában találnak valamit, ami gyorsabb előrehaladásra készíteti őket, mint amilyenre te képes voltál. Mindezt mondd el, Tessa, ha szóba hoznák a terv félbeszakítását. Ha megállunk, könnyen megelőzhetnek, és meg is előznek bennünket. Ez a rémkép ugyanúgy ösztökélni fogja az új embereket, mint Tanayamát ösztökélte, ráadásul még igaz is.

Wendel sokáig hallgatott, miközben Fisher le nem vette róla a tekintetét.

– Igazad van, kedves titokfűrészem – szólalt meg végre az asszony. – Hibát követtem el, amikor elhamarkodottan csak a szeretőt láttam benned és nem a tanácsadót.

– Miért kellene a kettőnek kizárnia egymást? – kérdezte Fisher.

– Ámbár azt is tudom – folytatta Wendel –, hogy neked megvannak a saját indokaid.

– Mit számít az – érvelt Fisher –, még ha igaz is, ha az én indokaim párhuzamosan futnak a tieiddel?

43

Egy napon aztán megérkezett egy kongresszusi delegáció, és magával hozta Igor Koropatskyt, a Földi Vizsgáló Iroda új igazgatóját. Már évek óta beosztottként dolgozott a Hivatalban, így nem volt teljesen ismeretlen Tessa Wendel számára.

Az új igazgató csendes, őszülő hajú, kopaszodó, krumpliorru férfi volt, dupla tokájával, jól táplált alakjával joviális légkört árasztott magából. Neki is megvolt a magához való esze, viszont hiányzott belőle Tanayama szinte már beteges erőszakossága. Ezt már egy kilométerről észre lehetett venni.

A kongresszusi képviselők úgy fogták közre, mintha azt akarnák demonstrálni, hogy az ő tulajdonuk, akit ők tartanak kézben. Bizonyára abban reménykedtek, hogy ez így is fog maradni. Tanayama hosszú és keserves leckét adott nekik.

Senki sem javasolta, hogy a tervet föl kell adni. Ellenkezőleg, azt szorgalmazták, hogy ha lehet, meg kell gyorsítani. Wendel óvatosan megpróbálta ugyan fölhívni a figyelmüket arra az eshetőségre, hogy a telepek megelőzhetik a Földet, vagy máris ott lihegnek a sarkában, a képviselők azonban szinte ügyet sem vetettek a szavaira, mintha azt akarták volna éreztetni, hogy ezt ők is nagyon jól tudják és számolnak vele.

Koropatsky, akinek megengedték, hogy ő legyen a szószóló és hogy magára vállalja a felelősséget, így kezdte:

– Dr. Wendel, nem tartok rá igényt, hogy hosszan végigkalauzoljon Hyper Cityn. Voltam már itt, és fontosabbnak tartom, hogy időmet a Hivatal átszervezésének szenteljem. Korántsem akarom ezzel tiszteletre méltó elődömet lebecsülni, ám egy ilyen fontos irányító testület élén végrehajtott személyi változás mindig nagyfokú átszervezéssel jár, különösen ha az előd ilyen hosszú időt töltött el ezen a poszton. Én nem vagyok híve a formaságoknak. Ezért arra kérem, hogy mellőzzünk minden hivatalosságot, és remélem, hogy kérdéseimre olyan válaszokat kapok öntől, amelyeket szerény tudományos felkészültségemmel is minden nehézség nélkül megértek.

– Megteszek mindent, igazgató úr – bólintott Wendel.

– Nagyszerű. Mikorra tervezi az első szuperluminális úrhajó munkába állítását?

– Meg kell értenie, igazgató úr, hogy erre a kérdésre nem lehet pontos választ adni. Ki vagyunk téve az előre nem látható nehézségeknek és baleseteknek.

- Csupán ésszerű nehézségekkel kalkuláljon, és hagyja el a baleseteket!

- Ebben az esetben, minthogy a tudományos résszel végeztünk, és már csak a mérnöki része van hátra, ha szerencsénk van, akkor három éven belül meglesz a hajó.

- Más szóval 2236-ra elkészül.

- Semmi esetre sem előbb.

- Hány személy fér bele?

- Öt vagy talán hét.

- Milyen távolra képes eljutni?

- Amilyen távolra akarjuk, igazgató úr. Ebben van a szuperluminális sebesség szépsége. Minthogy a hipertérben fogunk utazni, ahol a fizika mindennapi törvényei nem érvényesülnek, még az energia-megmaradás elve sem, ezért nem kerül nagyobb erőfeszítésbe ezer fényévnyi, mint egyetlen fényévnyi távolságot berepülni.

Az igazgató nyugtalanul feszengett.

- Én nem vagyok fizikus, de nehezen tudok elfogadni egy olyan környezetet, ahol nincsenek korlátok. Semmi sincs ott, ami lefogná a kezét?

- Ott is vannak korlátok. Ahhoz, hogy a hipertérbe átmenjünk és vissza, vákuumra van szükségünk, és egy bizonyos határon aluli gravitációs intenzitása. Idővel bizonyára további korlátokba is beleütközünk, amelyekről csak a kísérleti repülések adhatnak pontos képet. Azok eredményétől függően esetleg további halasztás válhat szükségessé.

- Ha meglesz a hajó, hová tervezik az első utat?

- Talán bölcs dolognak tetszhet, ha az első út nem visz messzebbre, mint mondjuk a Plútó bolygó, ám az is lehet, hogy ezt felesleges idővesztésnek fogják tekinteni. Nagy lesz a kísértés, hogy ha egyszer műszakilag megvan a lehetőségünk a csillagközi utazásra, akkor miért ne vennénk célba rögtön egy igazi csillagot.

- Mint például a Szomszéd Csillagot?

- Ez lenne a logikus cél. Tanayama, a volt igazgató oda akart menni, de hadd hívjam föl a figyelmét, hogy vannak annál sokkal fontosabb csillagok is. A Sirius például mindössze négyszer olyan messze van innen, és ott lehetőségünk lenne közelről megfigyelni egy fehér törpét.

- Dr. Wendel, én úgy látom jónak, hogy a Szomszéd Csillag legyen a cél, bár nem egészen azért, amiért Tanayama szerette volna. Tegyük föl, hogy maga elrepül egy távoli csillaghoz - akármelyik csillaghoz - meg vissza. Hogy tudná igazolni, hogy valóban ott járt egy másik csillagnál?

Wendel meghökkent.

- Igazolni? Nem értem Önt.

- Vagyis hogy háríthatná el azokat a vádakat, hogy az állítólagos repülés csak szemfényvesztés volt?

- *Szemfényvesztés?* - pattant föl Wendel, akár egy fúria. - Sértegetni akar?

- Üljön le, dr. Wendel - szólt rá Koropatsky egyszerre parancsolóvá váló hangon. Senki sem vádolja önt semmivel. Én csupán egy lehetséges szituációra szeretném felkészíteni önt. Csaknem három évszázada annak, hogy az emberiség kitette a lábát az űrbe. A történelem nem feledkezett meg egészen erről az epizódról, és különösen jól emlékszik rá az én földi részlegem. Amikor a Földhöz kötöttségnek azokban a sivár napjaiban az első szputnyikok felröppentek az égre, akadtak olyanok, akik váltig azt erősítették, hogy minden, amit azok a műholdak felmutatnak, hamisítvány. A Hold túlsó felét bemutató első fényképfelvételekről is azt állították, hogy hamisítványok. Még a Földről készült első űrbéli felvételeket sem állotta szemfényvesztésnek tartani az a néhány ember, aki még mindig azt hitte, hogy a Föld lapos. És most a szuperluminális űrrepüléssel kapcsolatban hasonló nehézséggel találkozhatjuk szembe magunkat.

- De miért, igazgató úr? Miért hihetné bárki is, hogy ilyen dologban hazudnánk?

- Kedves dr. Wendel, ne legyen olyan naiv. Több mint háromszáz éven át Albert Einsteint valóságos félistennek tartották, mint a kozmológia atyját. Az emberek nemzedékről nemzedékre megszokták a fénysebesség mint abszolút határ elvét. És erről nem egykönnyen mondanak le. Most pedig látszólag még az oksági elv is sérelmet szenvedne, pedig mi lehetne annál alapvetőbb érv, mint hogy az ok megelőzi az okozatot? Vegye ehhez hozzá, dr. Wendel, hogy a telepek esetleg politikailag hasznosnak vélhetik, ha meggyőzik az embereiket, no meg a Földlakókat, hogy nem mondunk

igazat. Mert ez zavart okozna nálunk, időpocsékoló vitákba rángatna bennünket, és így több időt nyernének a fölzárkózásra. Ezért még egyszer megkérdem: tud-e egyszerű bizonyossággal szolgálni arról, hogy az a repülés, amelyet el fog végezni, valóban az- e, aminek állítja?

- Igazgató úr - jelentette ki Wendel jéghideg hangon, visszatérésünk után a tudósok megvizsgálhatják a hajónkat. Mi pedig el fogjuk magyarázni az alkalmazott technikát...

- Ne, ne, ne! Kérem, ne folytassa! Ez csak a magához hasonló szakavatott tudósokat fogja meggyőzni.

- Akkor visszatérve hozunk magunkkal fényképfelvételeket az égboltról, amelyeken az ismert csillagok valamivel odébb fognak látszani. Az egymáshoz képest mért eltolódás mértékéből ki lehet számítani, mennyire távolodtunk el a Napunktól.

- Ez is csak a tudósoknak mond valamit, az átlagember számára semmit sem bizonyít.

- És ha közéről lefényképezünk egy ottani csillagot? Ez minden vonatkozásban el fog térni a mi Napunktól.

- Ilyesféle trükkökkel minden űrhajózással foglalkozó, átlagos holovíziós játékban találkozhat. Enélkül egyetlen tudományos-fantasztikus történet sem készül. Mennyivel lenne az több, mint a „Galaxis kapitány” sorozat újabb epizódja?

- Ebben az esetben - tárta szét a karját Wendel dühösen - nem tudok semmit tenni. Ezt a dolgot magának kell megoldania. Én csak egy tudós vagyok.

- Ugyan, ugyan, doktor. Nem kell mindjárt a falra mászni. Amikor hét és fél évszázaddal ezelőtt Columbus visszatért első tengerentúli útjáról, senki sem vádolta meg csalással. Miért? Azért, mert hozott magával bennszülötteket az Újvilágból.

- Nagyszerű, csak hogy nagyon kicsi a valószínűsége annak, hogy életre bukkanjunk és mintát hozunk belőle.

- Hátha mégsem. Tudnivaló, hogy a Rotor a Távpróbájával fölfedezte a Szomszéd Csillagot, és ezt követően hamarosan elhagyta a Naprendszeret. Minthogy azóta sem tértek vissza, könnyen lehet, hogy a Szomszéd Csillaghoz mentek és ott is maradtak, és az is lehet, hogy még mindig ott vannak.

- Ez volt Tanayama igazgató véleménye is. Csakhogy az út hiperrásegítővel több mint két évig tartott volna. Könnyen lehet, hogy baleset, számítási hiba vagy pszichikai nehézségek miatt nem jutottak el az úticéljukhoz. Ez is oka lehet annak, hogy nem tértek vissza.

- Mindazonáltal - kötötte az ebet a karóhoz Koropatsky csendes makacssággal - hátha mégis célhoz értek.

- Még ha célhoz értek is, valószínű, hogy egyszerűen pályára álltak a csillag körül, mert biztos, hogy nincs ott lakható világ. Az elszigeteltségből fakadó lelki megpróbáltatások, ha megkímélték is őket útközben, ott aztán végeztek velük, és szinte biztos, hogy már csak egy kihalt telep rója örökkévaló útját a Szomszéd Csillag körül.

- Maga is belátja hát, hogy ez kell legyen az úticéljuk, mert ott megkeresik a Rotort, akár vannak rajta élők, akár nincsenek. Mindenképpen hoznak róla valamilyen összetéveszthetetlenül rotori tárgyat, így aztán könnyű lesz bebizonyítaniuk, hogy megjárták a csillagok országútját. - Szélesen elmosolyodott. - Ez még engem is meggyőzne, és ezzel választ kapnék arra a kérdésemre, hogy valóban szuperluminális repülést végeztek-e. Tekintse hát ezt a küldetésének, és ne aggódjon, a Föld továbbra sem fogja megtagadni magától a pénzt, az anyagot és az embert.

Vacsora után pedig, ahol technikai témák szóba sem kerültek, Koropatsky a lehető legbarátibb hangon, amelyből azért jókora hidegség érződött, tudtára adta Wendelnek:

- Aztán ne feledje, hogy mindössze három éve van rá. Maximum.

44

- Az én ravasz cseleket be sem kellett vetned - jegyezte meg Crile Fisher némi sajnálattal.

- Nem. A lemaradás fenyegetése nélkül is el voltak tökélve, hogy folytatják. Csupán egyetlen dolog izgatta őket, ami Tanayamának eszébe sem jutott, hogy miként hárítsák el a szemfényvesztés esetleges vádjait. Azt hiszem, Tanayamát egyéb sem érdekelte, mint a Rotor elpusztítása. Ha ezt eléri,

akkor csak hadd üvöltözzön a világ a csalásról, ahogy a torkán kifér.

– Akkor sem üvöltöztek volna. Biztosan hozatott volna valamit a hajóval, ami bizonyíthatja, hogy a Rotort elintézték. És ez a világnak is elég bizonyosság lett volna. Miféle pasas az új igazgató?

– Tanayama tökéletes ellentéte. Puhának, már-már bocsánatkérőnek látszik, de van olyan érzésem, hogy a Globális Kongresszusnak előbb-utóbb övele is meggyúlik a baja, mint Tanayamával. Csupán arról van szó, hogy neki még bele kell rázódnia.

– Abból, amit a társalgásokból elmondta, úgy tűnik, mintha nem volna olyan fafejű, mint Tanayama.

– Igen, de az a csalásügy még mindig nem megy ki a fejemből. Hogy juthat eszébe valakinek olyasmi, hogy az ürrepüléssel csalnak? Talán az van mögötte, hogy a földieknek nincs ürérzetük. Egy csipetnyi sem. Itt van nektek ez a végeláthatatlan világ, amelyet – egy-két jelentéktelen esetet leszámítva – sohasem hagytok el.

Fisher elnevette magát.

– Nos, itt vagyok neked én, az a jelentéktelen eset, aki elhagyta. Nem is egyszer. Te meg telepes vagy. Úgyhogy egyikünk sincs a bolygóhoz láncolva.

– Úgy van – vetett rá Wendel egy oldalpillantást. – Néha az az érzésem, hogy nem tartasz engem telepesnek.

– Hidd el, hogy sohasem feledkezem meg erről. Nem hajtogatom magamban reggeltől estig, hogy „Tessa egy telepes! Tessa egy telepes!”, de nincs olyan pillanat, hogy ne lennék ezzel tisztában.

– No és mások? – intett körbe kezével az asszony, mintegy átfogva egy jókora térséget. – Itt van ez a Hyper City, soha nem tapasztalt biztonsági felügyelet alatt, és miért? A telepesek ellen. Az egész dolog arra megy ki, hogy a telepesek orra előtt megszerezzük a gyakorlati szuperluminális repülést. És ki irányítja az egész hadműveletet? Egy telepes.

– Öt éve dolgozol ezen a terven, és ez az első eset, hogy ez eszedbe jutott?

- Nem, de azért néha elgondolkodom. Egyszerűen nem értem a dolgot. Nem félnek megbízni bennem?

- Miért félnének? - nevetett Fisher. - Hiszen te tudós vagy.

- No és?

- A tudósokat olyan zsoldosoknak tartják, akiket semmi nem fűz egyetlen társadalomhoz sem. Adj a tudósnak egy érdekfeszítő problémát és hozzá minden szükséges pénzt, berendezést és segítséget, és a tudóst egy cseppet sem érdekli, honnan jön az a támogatás. Valld be: téged nem érdekel sem a Föld, sem az Adelia, sem a telepek összessége, de még az emberiség sem. Téged csak a szuperluminális repülés részleteinek a kidolgozása izgat, ezen túl semmiféle lojalitás nem köt.

Wendel elnevette magát.

- Ez klisé, és nem biztos, hogy illik minden tudósra. Talán énram sem.

- De az is lehet, Tessa, hogy ők is osztják a véleményemet, ezért reggeltől estig rajtad tartják a szemüket. Legközelebbi munkatársaid egyike-másika bizonyára fontos feladatuk kapta, hogy szüntelenül figyelje a munkádat és folyamatosan tájékoztassa a kormányt.

- Remélem, nem magadról beszélsz.

- Ne mondd, hogy egyszer sem gondoltál arra, hogy én kizárólag a titkok kiédesgetőjének a szerepét töltöm be melletted.

- Hát, ami azt illeti, egyszer-másszor megfordult a fejemben ilyen gondolat.

- Csakhogy nem ez a feladatom. Gyanítom, hogy bennem sem bíznak, mert túl közel vagyok hozzád. Egész biztos, hogy rólam is mennek föl jelentések, és alaposan mérlegelik minden lépésemet. Mindaddig, amíg boldoggá teszek...

- Gonosz vagy, Crile. Hogy tudsz ilyesmivel viccelődni?

- Nem viccelődöm. Csak megpróbálok realista lenni. Ha te megunsz, én elveszítem a munkámat. Egy boldogtalan Tessától nem várható teljesítmény, ezért én egyszerre mehetek a csudába, és megnyílik az út az utódom előtt. Utóvégre a te megelégedettséged nagyobb súllyal esik latba számukra, mint az enyém, ezért józanul belátom, hogy így kell lennie. Mit szólsz a realizmusomhoz?

Wendel kinyújtotta a kezét és megsimogatta Crile arcát.

- Ne aggódj! Azt hiszem, túlságosan megszoktalak ahhoz, hogy hirtelen megunnalak. Forróvérű ifjú lányként még ráunhattam a férfiakra és eldobhattam őket, de most már...

- Túl zűrös az ügy, mi?

- Ha neked úgy tetszik. De az is lehet, hogy végre én is szerelmes lettem – a magam módján.

- Értem, mit akarsz mondani. A józan szerelemnek lehet egyfajta pihentető hatása. De szerintem ez nem a legalkalmasabb pillanat a bebizonyítására. Előbb alaposan meg kell rágnod ezt a Koropatskyval történt eszmecserét, és közömbösítened kell a csalás vádjával beléd fecskendezett mérget.

- Majd csak túlteszem rajta magam valahogy. De van itt más dolog is. Említettem neked az imént, hogy a Földlakókból hiányzik az űrérzék.

- Igen, emlékszem.

- Nos, itt van rá egy példa. Koropatskynak semmi érzéke – az égvilágon semmi érzéke nincs az űr pusztá méretei iránt. Arról beszélt, hogy menjünk el a Szomszéd Csillaghoz, és keressük meg a Rotort. Hogy az ördögbe gondolja ezt? Gyakorta megpillantunk egy-egy aszteroidát, aztán el is veszítjük szem elől, mielőtt még kiszámíthatnánk a pályáját. El tudod képzelni, mennyi időbe telik, még a mostani modern műszerekkel is, mire újból sikerül megtalálni azt az elveszett kisbolygót? Néha több évbe. Az űr hatalmas, még egy csillag közelében is az, a Rotor pedig kicsi.

- Az igaz, csakhogy százezer között akarunk megtalálni egyetlen kisbolygót. A Rotor ellenben az egyetlen ilyen objektum lenne a Szomszéd Csillag közelében.

- Ki mondta ezt neked? Még ha a Szomszéd Csillagnak nincs is olyan bolygórendszere, mint amelyet mi ismerünk, fölöttébb valószínűtlen, hogy ne lenne körülvéve valamiféle hulladékkal.

- Csakhogy az élettelen hulladék volna, akárcsak ami élettelen kisbolygóink. A Rotor viszont egy működő telep, és mint ilyen, széles skálájú sugárzást fog kibocsátani, amit könnyű fölfedezni.

– Ha a Rotor egy működő telep. De mi van akkor, ha nem az? Akkor semmiben sem különbözik a többi kisbolygótól, és hallatlanul nehéz feladat lenne a megtalálása. Belátható időn belül talán nem is sikerülne.

Fisher képtelen volt megakadályozni, hogy az arcára kiüljön a kétségbeesés fintora. Wendel vigasztalóan közel húzódott hozzá, és karjával átölelte a férfi érzéketlen vállát.

– Ó, kedvesem, látom, tisztában vagy a helyzettel. Nem szabad hiú reményeket táplálnod.

– Tudom – nyögte ki Fisher nagy nehezen. – De hátha mégis túléltek? Ez nem lehetséges?

– De lehetséges – felelte Wendel némi erőltetett árnyalattal a hangjában –, és ha igen, akkor annyival könnyebb lesz a mi dolgunk is. Mint helyesen rámutattál, el fogja árulni őket a kibocsátott sugárzásuk. És ami több...

– Nos?

– Koropatsky azt akarja, hogy hozzunk vissza magunkkal valami olyasmit, ami azt bizonyítaná, hogy megtaláltuk a Rotort, úgy gondolván, hogy ez lenne a legjobb bizonyága annak, hogy néhány hónap alatt (és ez a legtöbb) valóban több fényévnyi távolságra megjártuk a világűrt. Csakhogy – mi az ördögöt hozhatnánk olyat, ami valóban meggyőző lehetne? Tegyük föl, hogy fölszedünk valamilyen sodródó fém vagy betondarabot. Egy vasdarabról, ha nincs rajta semmi azonosító jelzés, könnyen azt mondhatnák, hogy innen vittük magunkkal. De még ha találunk is valami jellegzetesen rotori tárgyat – mondjuk egy, a telepeken előforduló műtárgyat –, arra is ráfoghatnák, hogy hamisítvány.

Ha viszont a Rotor egy élő, működő telep volna, rábeszélhetnénk egy rotorit, hogy jöjjön vissza velünk. Az cáfolhatatlan bizonyíték volna, ha a többi telepről vagy a Földről fölismeri valaki az illető rotorit, akit visszahoztunk. Koropatsky nyomatékosan célzott rá, hogy ezt kell csinálnunk. Utalt rá, hogy Columbus is újvilági bennszülöttekkel tért vissza az első útjáról.

Wendel mélyet sóhajtott, aztán így folytatta:

– Persze megvan a határa, mennyi élő és élettelen tárgyat hozhatunk magunkkal. Valamikor talán lesznek akkora űrhajóink is, akár egy telep, biztos vagyok benne azonban,

hogy az első egy kicsi és a legújabb követelményekhez képest primitív alkotmány lesz. Valószínűleg csupán egyetlen rotorit hozhatunk magunkkal, egynél többel már nemigen tudnánk megbirkózni, ezért fontos, hogy a megfelelő személyt válasszuk ki.

– A lányomat, Marlenét! – csapott le rá Fisher.

– És ha nem akar jönni? Csak olyasvalakit választhatunk, aki hajlandó visszajönni. Sok ezer ember közül lehet, hogy éppen ő lenne az egyetlen megfelelő, de ha nem akar jönni...

– Marlene velünk fog jönni. Majd én beszélek vele. Valahogy rá fogom venni.

– És ha az anyja nem hajlandó elengedni?

– Majd valahogy rábeszélem – erősködött Fisher. – Valahogy majd megoldom.

Wendel ismét felsóhajtott.

– Nem hagyhatom, hogy beleéld magad, Crile. Hát nem látod be, hogy akkor sem hozhatnánk magunkkal a lányodat, ha hajlandó volna velünk jönni?

– De miért nem? Miért?

– Mert csak egyéves volt, amikor elment. Semmi emléke sincs a Naprendszeréről. Nincs senki a Naprendszerben, aki azonosíthatná őt. Az is valószínűtlen, hogy valahol lenne valamilyen anyag róla. Nem, nekünk legalábbis középkorú személyre van szükségünk, olyanra, aki járt a többi telepen, de még jobb, ha a Földön.

Elhallgatott, aztán feszesen így folytatta:

– A feleséged megfelelő lenne. Nem te mondtad egyszer, hogy tanulmányai egy részét a Földön végezte? Ennek bizonyára nyoma van, és ezért könnyű lenne őt azonosítani. Ámbár őszintén megvallom, én szívesebben vennék valaki mást.

Fisher nem szólt egy szót sem.

Wendel csaknem meghunyászkodva folytatta:

– Sajnálom, Crile. Én nem tehetek róla.

– Csak életben legyen az én Marleném! – fakadt ki Fisher. – Akkor majd meglátjuk, mit tehetünk.

XXI. Agyvizsgálat

- Elnézést kérek - nézett le Siever Genarr hosszú orra mentén az anyára és a lányára olyan tekintettel, amely szavak nélkül is bocsánatukért esedezett. - Azt mondtam Marlenének, hogy ez nem valami hajszás állás, aztán szinte rögtön kisebbfajta válság tört ki az energiaellátásunkkal, és kénytelen voltam elhalasztani ezt a megbeszélésünket. A válság azonban elmúlt, és így visszatekintve nem is volt olyan nagy ügy. Megbocsátotok?

- Természetesen, Siever - mondta Eugenia Insigna, aki alig tudta palástolni nyugtalanságát. - Azt azonban nem merném állítani, hogy könnyű volt ez a három nap. Úgy érzem, hogy minden nappal, amit itt töltünk, csak növekszik a Marlenét fenyegető veszély.

- Én egy cseppet sem félek az Erythrótól, Siever bácsi - jelentette ki Marlene.

- Én meg úgy vélem - bizonygatta Insigna -, hogy a Rotoron Pitt semmit sem tehet ellenünk. Ezt ő is tudja, különben miért küldött volna ide bennünket?

- Én viszont megpróbálom eljátszani a pártatlan bíró szerepét és mindkettőtöknek a kedvében járni. Akármit tehet vagy nem tehet Pitt nyíltan, sok minden van azonban, amit suttymban megtehet, ezért, Eugenia, tévedsz, ha az Erythrótól való félelmedben alábecsüled Pitt eltökéltségét és találékonyságát. Vegyük mindjárt azt, hogy visszatérsz a Rotorra, ezzel megszeged a szükségállapotra vonatkozó utasítását, és ezért bebörtönözhet, vagy az Új Rotorra száműzhet, vagy akár visszatoloncoltathat ide.

Ami pedig az Erythrót illeti, vétek lenne a pestis veszélyét is alábecsülni, még ha a kezdeti virulens formájában megszűnt is. Én ugyanúgy aggódom Marlenéért, mint te, Eugenia.

Marlene pedig elkeseredetten egyre csak azt hajtogatta:

- Engem nem fenyeget semmi.

Insigna kifakadt:

- Siever, azt hiszem, semmi értelme, hogy Marlene jelenlétében folytassuk ezt a vitát őróla.

- Tévedsz. Én azt akarom, hogy ő is jelen legyen. Gyanítom, hogy ő mindkettőnkénél jobban tudja, mit kell

tennie. Végtére is ő a gazdája a saját elméjének, és mi jobban tesszük, ha minél kevésbé ütjük bele az orrunkat az ő dolgaiba.

Insignából feltört egy tiltakozásszerű hang, Genarr azonban kérlelhetetlenül folytatta:

– Azért ragaszkodom hozzá, hogy itt legyen, mert őt is hallani akarom. Kíváncsi vagyok az ő véleményére is.

– De hiszen ismered a véleményét! Ki akar oda menni, és szerinted hagynunk kell, hogy csináljon, amit akar, mert ő egy varázsos egyéniség.

– Senki sem beszélt itt semmiféle varázslatról és arról sem, hogy csak úgy kiengedjük őt. Én azt javasolnám, hogy a kellő óvintézkedések mellett tegyünk egy próbát.

– Miféle próbát?

– Először is végezzünk el egy agyvizsgálatot. – Marlenéhez fordult. – Megérted, Marlene, ennek a szükségességét? Van kifogásod ellene?

Marlene kissé összeráncolta a homlokát.

– Én már átestem agyvizsgálaton. Mindenki átesett rajta. Agyvizsgálat nélkül még az iskolába sem vesznek föl. Minden szűrővizsgálatkor...

– Tudom – szakította félbe Genarr gyöngéden. – Azért én sem vesztegettem el hiába az elmúlt három napot. Itt van – tette rá a kezét az íróasztal bal oldalán lévő komputerszalaghalomra – az összes eddigi agyvizsgálatod számítógépes anyaga.

– De te elhallgatsz valamit, Siever bácsi – jegyezte meg Marlene nyugodtan.

– Nocsak – mondta Insigna diadalmasan. – Mit rejteget, Marlene?

– Kicsit nyugtalan miattam. Nem egészen hiszi el, hogy biztonságban vagyok. Kissé bizonytalan.

– Hogy volnék az, Marlene? – tiltakozott Genarr. – Én egészen bizonyos vagyok benne, hogy nem vagy veszélyben.

Marlene, mint akinek hirtelen megvilágosodott valami, így szólt:

– Ezért vártál hát három napot, Siever bácsi. Addig hitegetted magadat, hogy te is bizonyos vagy benne, hogy én

ne vegyem észre a bizonytalanságodat. De hiába erőlködtél. Előlem nem tudod elrejteni.

– Ha látod rajtam, Marlene, az csak azért van, mert én olyan nagyra tartalak téged, hogy még a legkisebb kockázattal sem tudok megbékélni.

Insigna dühösen kifakadt:

– Ha te a legkisebb kockázattal sem bírsz megbékélni, akkor mit mondjak én, az anyja? A bizonytalanságod pedig arra késztet, hogy Marlene orvosi titkát megsértve beszerzed az agyvizsgálati eredményeit.

– Okvetlenül meg kellett ismernem őket. És meg is tettem. De nem sokra mentem velük.

– Milyen értelemben?

– A Kupola első hónapjaiban, amikor újra és újra felütötte fejét a pestis, azon voltunk, hogy egy alaposabb agyvizsgálót fejlesszünk ki, meg egy hatékonyabb komputerprogramot az adatok értékelésére. A Rotoronk ezt sohasem adtuk át. Pitt mindenáron titokban akarta tartani a pestist, ezért ellene volt, hogy egyszerre egy hatékonyabb agyvizsgáló lépjen működésbe a Rotoron, joggal tartva a kellemetlen kérdésektől meg a szóbeszédtől. Bármilyen nevetséges is ez az én megítélésem szerint, Pittnek, mint sok más dologban, ebben is sikerült keresztülvinnie az akaratát. Egy szó mint száz, Marlene, te sohasem estél át igazi agyvizsgálaton, és ezért szeretném, ha most a mi berendezésünkkel végezhetnénk azt el.

– Nem! – hőkölt vissza Marlene.

Insigna arcán megjelent egy reménysugár.

– Miért nem, Marlene?

– Mert amikor Siever bácsi ezt mondta, hirtelen még bizonytalanabbnak látszott.

– Ugyan, ez nem... – kezdte Genarr, de aztán reménytelenül széttárta a karját. – Minek is tagadnám? Marlene, kedvesem, ha engem hirtelen elfogott az aggodalom, ez csak azért van, mert a lehető legrészletesebb vizsgálati eredményre van szükségünk, amelyet a normális elmeállapot mintájául tekinthetünk. Aztán, ha az Erythro akár a legcsekélyebb változást okozná is nálad, ezt az agyvizsgálát akkor is kimutatná, ha a külsőd vagy a beszéded alapján senki

sem sejtene semmit. Nos, amikor én a részletes agyvizsgálatról beszélek, önkéntelenül megfordul a fejemben: hátha fölfedezünk valamilyen egyébként kimutathatatlan elméleti elváltozást – és maga ez a gondolat automatikusan kiváltja az aggodalmat. És ez az, amit te észreveszel. Mondd, Marlene, mennyi bizonytalanságot észlelsz? Mennyiségileg?

– Nem sokat, de ott van. A baj az, hogy én csak azt tudom megállapítani, hogy bizonytalan vagy. De azt nem, hogy miért? Lehet, hogy ez a speciális agyvizsgálat veszélyes.

– Már hogy lenne az? Hiszen nem először alkalmazzuk... Marlene, te jól tudod, hogy az Erythro nem árthat neked. Azt ne tudnád, hogy az agyvizsgálat is ártalmatlan számodra?

– Nem, azt nem tudom.

– Talán azt tudod, hogy ártalmas?

Kis szünet után Marlene vonakodva kijelentette:

– Azt sem.

– De hogy lehetsz olyan biztos az Erythroban és olyan bizonytalan az agyvizsgálóban?

– Nem tudom. Egyszerűen biztos vagyok benne, hogy az Erythro nem fog ártani nekem, de azt nem tudom biztosan, hogy az agyvizsgálat sem fog-e.

Genarr arcán mosoly suhant át. Nem kellett különös tehetség annak megállapításához, hogy hatalmas kő esett le a szívéből.

– Miért okoz ez neked örömet, Siever bácsi? – kíváncsiskodott Marlene.

– Azért – felelte Genarr –, mert ha te csak megjátszanád a megérzéseidet – fontoskodásból vagy tetszelgésből, vagy önbecsapásból –, akkor mindenre alkalmaznád. De nem teszed. Csak egyes dolgokra. Van, amit tudsz, és van, amit nem. Ezért sokkal inkább hajlandó vagyok hinni neked, amikor azt állítod, hogy az Erythro nem árt neked, és teljesen megszűnt az aggodalmam is, hogy netán az agyvizsgálat felszínre hoz valamilyen nyugtalanító dolgot.

Marlene az anyja felé fordult.

– Igazat mond, anyu. Sokkal jobban érzi magát, és így én is sokkal jobban érzem magam. Szinte lerí róla. Te nem látod?

– Az mindegy, hogy én mit látok – makacskodott Insigna. – Az én balsejtelmem nem oszlott el.

– Ó, anya – suttogta Marlene. Aztán fennhangon Genarr felé: – Állok elébe a vizsgálatnak.

46

– Ez nem lep meg – dörmögte Siever Genarr.

Figyelte a számítógép képernyőjén lassan tovaúszó, virágmintaszerű, hamis színekben tündöklő bonyolult rajzolatokat. Mellette ott állt a mohón figyelő Eugenia Insigna, aki semmit sem értett az egészből.

– Mi nem lep meg, Siever? – kérdezte a férfitől.

– Nem tudnám pontosan megmondani, mert nem vagyok elég járatos a szakzsargonban. Igaz, ha Ranay D'Aubisson, a mi helyi szaktekintélyünk próbálná elmagyarázni, egy szavát sem értenék meg. Erre az egyre azonban fölhívta a figyelmemet...

– Olyan, mint egy csigaház.

– A színek emelik ki. Ranay szerint nem annyira a fizikai formája érdekes, hanem a bonyolultsága. Ez itt atipikus. Vagyis az átlagos agyban nem találkozunk vele.

– Azt akarod mondani, hogy már megfertőződött? – kérdezte Insigna remegő ajakkal.

– Ugyan, dehogy. Azt mondtam, hogy atipikus, és nem azt, hogy abnormális. Azt hiszem, a különbséget nem kell megmagyaráznom egy tapasztalt tudományos megfigyelőnek. Azt el kell ismerned, hogy Marlene más. Valahogy örömmel tölt el, hogy a csigahéj ott van. Ha az agya mindenben tipikus volna, akkor kereshetnénk az okát annak, hogy miért olyan, amilyen; honnan származik az a különös érzékenysége. Vajon nem csak megjátssza-e, és mindannyiunkat az orrunknál fogva vezet?

– De honnan tudhatod, hogy ez nem valami... valami...

– Kóros elváltozás? Már hogy lehetne az? A kezünkben van az összes agyképe, amit csecsemőkorától kezdve készítettek róla. Ez az atipikusság mindegyiken ott van.

– Velem sohasem közölték. Soha senki sem tett róla említést.

– Persze hogy nem. A korai szokásos primitív vizsgálatok nem mutathatták ki, legalábbis nem tették olyan

szembeszökővé. De most, hogy már a kezünkben van a részletes vizsgálati eredmény, amelyen világosan kirajzolódik az ábra, újból elővehetjük a korábbi felvételeket, és azokon is ki tudjuk következtetni. Ranay már meg is tette. Hidd el, Eugenia, a Rotoron is be kellene vezetni ezt a fejlett agyvizsgálati technikát. Pitt egyik legostobább intézkedése volt, hogy betiltotta. Persze nem olcsó multság.

– En megfizetem – mormolta Insigna.

– Ne butáskodj. Belefér a Kupola költségvetésébe. Elvégre hozzájárulhat a pestis rejtélyének megoldásához. Legalábbis ezt fogom mondani, ha egyáltalán szóvá teszik. Nos hát, megvolnánk. Marlene agyáról még sohasem készült ilyen részletes és bonyolult felvétel. A képernyőn a legkisebb elváltozás is azonnal látható volna.

– Fogalmad sincs, milyen rémisztő ez – kesergett Insigna.

– Megértem az aggodalmadat. Ám ő olyannyira magabiztos, hogy kénytelen vagyok neki igazat adni. Meggyőződésem, hogy ez a megingathatatlan önbizalom szilárd alapra épül.

– Honnan tudható ez?

Genarr a csigaházra mutatott.

– Neked ez nincs, és nekem sincs, így hát egyikünk sem képes megmondani, honnan van nála ez a biztonságérzet. De megvan, ezért ki kell őt engednünk a bolygó felszínére.

– Miért kellene az egészségét kockáztatnunk? Meg tudod nekem magyarázni, hogy miért kell őt kockázatnak kitenni?

– Két okból. Először, mert ő láthatóan eltökélte magát, és előbb vagy utóbb eléri, amit nagyon akar. Ezért ennyi erővel akár jó képet is vághatnánk hozzá, és mi küldhetnénk ki őt, merthogy úgysem tudnánk sokáig visszatartani. Másodszor, könnyen lehetséges, hogy megtudunk valamit a pestisről. Hogy mit, meg nem mondhatnám, de minden, még a legparányibb részlet is, amely újabb információval szolgál, megér mindent.

– De nem a kislányom elméjét.

– Erről szó sincs. Már csak azért sem, mert jóllehet én megbízom Marlenében, és elhiszem neki, hogy nincs semmi kockázat, a te kedvedért mégis megteszek mindent, hogy azt is a minimumra csökkentsem. Először is, egyelőre még nem

engedjük ki őt a felszínre. Például tehetek vele egy repülőutat az Erythro fölött. Hadd lássa meg a tavakat, a síkságokat, a hegyeket, a völgyeket. Elrepülhetünk akár a tenger partjáig is. Mindebben – a pusztasága ellenére – van valami lenyűgöző szépség. Én már láttam egyszer. Életnek sehol semmi nyoma, csak a prokarióták a vízben, de természetesen azok is láthatatlanok. Könnyen lehet, hogy a táj egyetemes meddősége el fogja riasztani őt, és végleg elveszi az érdeklődését a külvilág iránt. Ám ha mégis köti az ebet a karóhoz, és ki akar menni, hogy a lába alatt érzékelje az Erythro talaját, akkor gondoskodunk róla, hogy E-ruhát viseljen.

– Mi az az E-ruha?

– Erythro-ruha. Nem kell valami bonyolult dologra gondolni – olyan, mint egy úrruha, azzal a különbséggel, hogy nem kell benne nyomást fönntartani a légüres tér ellenében. Plasztik és textil kombinációjából készült légmentes szövete nagyon könnyű, és nem gátolja a mozgást. Az infravörös védőpajzzsal ellátott sisak valamivel komplikáltabb, úgyszintén a mesterséges légellátó- és szellőzőrendszer. A lényeg az, hogy az E-ruha megvédi az embert az erythrói környezettől. Minderre ráadásul valaki el fogja őt kísérni.

– Kicsoda? Saját magamon kívül senkire sem merném rábízni.

Genarr elmosolyodott.

– Alkalmatlanabb kísérőt el sem tudnék képzelni. Hiszen te valójában semmit sem tudsz az Erythroról, ráadásul még rettegsz is tőle. Nem mernélek kiengedni oda. Figyelj rám, az egyetlen ember, akiben megbízhatunk, nem te vagy, hanem én.

– Te? – meredt rá Insigna leesett állal.

– Miért ne? Nálamnál jobban senki sem ismeri itt az Erythrot, s ha Marlene immúnis a pestissel szemben, az vagyok én is. Tíz év alatt, amióta az Erythron vagyok, a legkisebb mértékben sem hatott rám. S mi több: tudok repülőgépet vezetni, ezért nincs szükségünk pilótára. És az sem mellékes, hogy ha én megyek ki Marlenével, szoros megfigyelés alatt tudom tartani őt. Ha a legkisebb

rendellenesség is jelentkezne nála, a villámnál is gyorsabban visszahozom a Kupola alá és az agyvizsgálóba.

– Akkor persze már túl késő lesz.

– Ugyan! Nem föltétlenül. Nem szabad úgy tekintened a pestisre, mint egy mindent vagy semmit ügyre. Előfordultak könnyű, sőt nagyon könnyű esetek is, és akiket csak éppen hogy megérintett a kór, azok többé-kevésbé normális életet képesek élni. Semmi sem fog történni vele. Biztos vagyok benne.

Insigna magába roskadva, gyámoltalanul ült a fotelban.

Genarr önkéntelenül átkarolta a vállát.

– Ugyan már, Eugenia. Felejtsd el egy hétre ezt az egészet. Megígérem, hogy legalább egy hétig nem fog kimenni – sőt, ha lehet, később se, ha a légi kirándulással sikerül lelohasztani az Erythro iránti vágyát. Repülés közben pedig be lesz zárva a repülőgépbe, ahol ugyanolyan biztonságban lesz, mint itt. Most pedig tudod, mit?

– Te csillagász vagy, nem igaz?

– Tudod, hogy az vagyok – emelte rá az asszony bágyadt tekintetét.

– Ez azt jelenti, hogy te sohasem nézed a csillagokat. A csillagászok sohasem teszik ezt. Ott vannak nekik a műszereik. A Kupolán kívül most éjszaka van, így hát menjünk föl a megfigyelőtoronyba nézelődni. Az ég kristálytiszt; és semmi sem tölti el az embert nagyobb békével és nyugalommal, mint ha a csillagokat nézi. Hidd el nekem!

47

Valóban így van. A csillagászok nem nézik a csillagokat. Semmi szükségük rá. A számítógép utasítja a távcsöveket, a kamerákat, a spektroszkópokat, az ember dolga csak az, hogy beprogramozza a számítógépet.

A műszerek aztán elvégeznek mindent, az elemzést, a grafikus szimulációt. A csillagászok csak felteszik a kérdést, aztán tanulmányozzák a választ. Ehhez nem szükséges a csillagokra nézni.

Meg aztán – gondolta az asszony –, hogy bámulhat az ember csak úgy céltalanul a csillagokra? Megteheti ezt egy csillagász? Hiszen a lelke mélyén bizonyára ott motoszkál a nyugtalanság. Várja a munka, kérdéseket kell föltennie, rejtélyeket megoldania, és egy idő után biztosan visszasiet a műszereihez, figyelemelterelésül pedig inkább egy regény olvasásába vagy egy holovíziós film nézésébe merül.

Mindezt eldűnnyögte Siever Genarrnak, miközben az az irodájában sürgött-forgott, hogy ne hagyjon hátra semmilyen félbemaradt ügyet. (Megrögzött pedáns, emlékezett rá Insigna azokból a réges-régi időkből, amikor még fiatalok voltak. Akkor ez bosszantotta, holott talán csodálnia kellett volna. Siever tele volt jó tulajdonságokkal – gondolta –, Crile ellenben...) Kíméletlenül más irányba terelte a gondolatait.

– Valójában én sem gyakran megyek föl a megfigyelőtoronyba – magyarázta közben Genarr. – Mindig akad valami tennivaló. És amikor mégis feljutok, szinte mindig be kell érnem a saját társasággal. Jól fog esni, hogy végre nem leszek egyedül. Egy kisebb felvonóhoz irányította a lépteit. Insigna először utazott a Kupola alatt felvonóban, és egy röpké pillanatra az volt az érzése, mintha odahaza volna a Rotoron – leszámítva azt, hogy nem érezte az álgravitáció változását, és a Coriolis-erő sem nyomta oda gyöngéden az egyik falhoz, mint a Rotoron.

– Meg is érkeztünk – tessékelte ki Genarr Insignát. A nő engedelmesen kilépett a liftből, be a furcsán üres kamrába, ám egyszerre visszahőkölt.

– Csak nem vagyunk csupaszon?

– Csupaszon? – ismételte Genarr értetlenül. – Ó, úgy érted, hogy ki vagyunk téve az erythrói légkörnek? Nem, dehogy. Ettől nem kell tartanod. Be vagyunk zárva egy gyémánt bevonatú üvegburába, amelyet semmi sem képes megkarcolni. Egy meteorit persze be tudná zúzni, az Erythro ege azonban gyakorlatilag mentes a meteoritoktól. A Rotoron is van ilyen üveg, de – tette hozzá büszkén – nem egészen ilyen minőségű és méretű.

– Elkényeztetnek benneteket idelent – érintette meg Insigna az üveget gyöngéden, hogy még egyszer megbizonyosodják a létezéséről.

– Kénytelenek, különben nem jönnének ide az emberek. – Aztán visszatérve a burához, így folytatta: – Előfordul, hogy esik az eső, de olyankor amúgy is felhős az ég. Ha kitisztul, ez is gyorsan megszárad. A hátra maradt lepedéket különleges mosószerkeverékkel távolítják el az üvegburáról. Foglalj helyet, Eugenia.

Insigna leült egy puha és kényelmes fotelba, amely szinte magától hátradőlt alatta, úgy, hogy nem kellett erőltetnie a nyakát. Hallotta, hogy a közelében Genarr súlya alatt is lágyan fűsöhajt a hátrahajló szék. Ekkor a kis éjjeli lámpák, amelyek éppen csak annyi fényt adtak, hogy neki ne ütközzenek a helyiségben lévő székeknek és asztaloknak, kialudtak. Az ember nem lakta világ bársonyfekete, felhőtlen egén egyszerre milliányi szikra ragyogott föl.

Insignának elállt a lélegzete. Elméletben tudta ő, hogy milyen az ég. Elégszer látta térképeken és szimulátorokon meg fényképeken, ezer és ezer alakban, csak a valóságban nem. Azon kapta magát, hogy a szeme nem keresi az érdekes objektumokat, a különös jelenségeket, a megoldásra váró rejtélyeket, amelyek sürgősen a műszereihez parancsolnák. Nem az egyes égitesteket nézte, hanem az általuk kirajzolt alakzatokat.

A ködös, történelem előtti időkben – gondolta – nem a csillagok, hanem az alakzatok, a csillagképek tanulmányozása vetette meg az őskori csillagászat alapjait.

Genarnak igaza volt. A béke, mint valami érzékelhetetlen pókháló, beszőtte egész lényét.

Kis idő múlva szinte félálomban suttogetta:

– Köszönöm, Genarr.

– Mit?

– Azt, hogy följánlottad: elkíséred Marlenét. Hogy kockára teszed az elmédet a kislányomért.

– Én nem kockáztatom az elmémet. Egyikünknek sem lesz semmi baja. Azonkívül én... atyai érzéseket táplálok iránta. Elvégre is, Eugenia, te meg én elég régóta ismerjük egymást és én... most is, mint mindig... nagyra becsüllek téged.

– Tudom – mondta Insigna, s érezte, hogy megmoccan benne a bűntudat. Mindig is tisztában volt Genarr érzéseivel, aki sohasem volt képes elleplezni azokat. Ezt megadással

vette tudomásul, amíg nem találkozott Crile-lal, attól kezdve viszont inkább bosszúsággal.

– Igazán sajnálom, Siever – mentegetőzött –, ha valaha is megbántottalak az érzéseidben.

– Hagyjad csak – mondta Genarr lágyan, és hosszú hallgatás telepedett közéjük, eközben Insigna egyre mélyebbre merült a békességbe, és szívből kívánta, hogy senki se lépjen be ide, nehogy megszakítsa az egész lényét előntő ünnepélyes hangulat különös varázsát.

Végül Genarr törte meg a csendet.

– Van egy elméletem, hogy miért nem jönnek föl ide a megfigyelőtoronyba az emberek. Sem itt, sem a Rotoron. Észrevetted, hogy a Rotoron sem nagyon használják a megfigyelőtornyot?

– Marlene szeretett fölmenni oda hébe-hóba – felelte Insigna. – Elmondta, hogy rendszerint egyedül volt ott. Az utóbbi évben azt is mondta, hogy szerette nézni az Erythrót. Jobban oda kellett volna figyelnem rá.

– Marlene kivétel. Szerintem annak, hogy nem járnak ide az emberek, az az oka...

– Mi? – kérdezte Insigna.

– Az, ni – mutatott a férfi valahova az égre, a sötétben nem lehetett pontosan látni, hová. – Az a fényes csillag; az égbolt legfényesebb csillaga.

– Vagyis a Nap, a mi Napunk, a Naprendszer Napja?

– Úgy van. Az a betolakodó. Ha az a fényes csillag nem ragyogna ott, az ég nem sokban különbözne attól, amilyenek a Földről látszik. Az Alfa Centauri eléggé odébb tolódott, és a Sirius is elmozdult kissé, ezt azonban aligha vennénk észre. Ha ezeket figyelmen kívül hagyjuk, az égbolt ugyanolyan, amilyenek ötezer évvel ezelőtt a sumérok látták. Kivéve a Napot.

– És úgy véled, hogy a Nap tartja távol az embereket a megfigyelőtoronytól?

– Igen, talán csak tudat alatt, de a látványa nyugtalanságot ébreszt bennük. Az emberek hajlamosak úgy gondolni a Napra, mint egy messzi, távoli, elérhetetlen világra, mint egy teljesen más világmindenség részére. És lám, mégis ott ragyog az égen, magához láncolja a tekintetünket, és

fölcsiholja bennünk a büntudatot amiatt, hogy elfutottunk tőle.

- Akkor miért nem látogatják a megfigyelőtornyot a kamaszok meg a gyerekek sem? Hiszen ők nagyon keveset vagy semmit sem tudnak a Naprendszeréről.

- Mi, felnőttek, rossz példával járunk elől. Majd ha mi mind elköltözünk az árnyékvilágból, majd ha egyetlen ember sem marad a Rotoron, akinek számára a Naprendszer több volt puszta frázisnál, akkor szerintem a rotoriak ismét magukénak fogják érezni az égboltot, és ez a hely - ha még létezik - zsúfolva lesz emberekkel.

- Gondolod, hogy nem fog létezni?

- A jövőt nem láthatjuk előre, Eugenia.

- Egyelőre úgy tetszik, hogy élünk és virulunk.

- Ez igaz, de én a miatt a fényes csillag - a betolakodó - miatt aggódom. - A mi öreg Napunk. Mit árthat nekünk? Itt nem érhet el bennünket.

- De még mennyire, hogy elérhet. - Genarr a nyugati égboltot beragyogó fényes csillagra meredt. - Azok, akiket mi odahagyunk a Földön meg a telepeken, előbb-utóbb föl fogják fedezni a Nemezist. De lehet, hogy máris fölfedezték. És talán már a hiperrásegítést is elsajátították. Az a véleményem, hogy a távozásunk után hamarosan kifejlesztették. A mi eltűnésünk nagy ösztönzést adhatott nekik.

- Mi már tizennégy esztendeje otthagytuk őket. Miért nem értek még ide?

- Talán berzenkednek a két évig tartó út gondolatától. Tudják, hogy a Rotor nekivágott, azt azonban nem tudhatják: sikerült-e nekünk. Talán azt hiszik, hogy a roncsainkkal van telehintve a Naptól a Nemezisig vezető út.

- Nekünk volt bátorságunk nekivágni.

- Úgy igaz. De mit gondolsz, a Rotor merte volna vállalni, ha nincs Pitt? Pitt hajszolt bele minket ebbe a kalandba, és kötve hiszem, hogy akad még egy Pitt a többi telepen vagy akár a Földön. Tudod, hogy én nem kedvelem Pittet. Nem értek egyet a módszereivel, az erkölcsével vagy azok hiányával, a sandaságával, azzal, hogy képes hidegvérrel a pusztulásba küldeni egy olyan kislányt, mint Marlene, mégis,

ha az eredményeket tekintjük, nagy emberként vonulhat be a történelembe.

– Nagy vezetőként – helyesbített Insigna. – Nagy ember te vagy, Siever. A kettő nem ugyanaz.

Ismét hallgattak, aztán Siever halkán megjegyezte:

– Egyre azt várom, hogy utánunk jöjjenek. Ez az én legnagyobb félelmem, és ezt csak megerősíti bennem az a betolakodó, ha látom őt leragyni rám. Már tizennégy éve annak, hogy elhagytuk a Naprendszeret. Vajon mivel töltötték ők ezt a tizennégy évet? Te még nem tetted föl magadban ezt a kérdést, Eugenia?

– Soha – felelte Insigna félálomban. – Engem sokkal közelebbi dolgok aggasztanak.

XXII. A kisbolygó

48

2235. augusztus 22-e! Nevezetes nap Crile Fisher számára, mert ma van Tessa Wendel születésnapja. Hogy pontosak legyünk, az ötvenharmadik születésnapja. Az asszony nem csinált ügyet a napból, talán azért, mert olyan büszke volt az Adelián fiatalos megjelenésére, vagy talán nagyon is tudatában volt Fisher ötévnyi előnyének.

Crile-t azonban nem izgatta a kettejük közötti korkülönbség.

Még ha nem vonzotta volna is Tessa intelligenciája és szexuális energiája, Fisher tisztában volt vele, hogy ő tartja kezében a Rotor kulcsát.

Tessa szemei körül már megjelentek ugyan a finom szarkalábak, és a felkarján is határozottan érződött a petyhüdtség, említés nélkül hagyott születésnapja mégis diadalünnep volt a számára, s az örömtől táncolva perdült be az évek múlásával egyre fényűzőbben berendezett lakásukba, és megalégedett mosollyal az arcán belevetette magát az erőtérfenekű zömök fotelba.

– Olyan simán ment, akár a csillagközi térség. Abszolút hibátlanul.

– Szerettem volna ott lenni – mondta Crile.

- Én is szerettem volna, Crile, csakhogy nagyon megválogatják, kiket avatnak be, és én már így is a kelleténél jóval többet elárultam neked. A cél Hyperminestra volt, ez az egyébként jelentéktelen kisbolygó, amely éppen megfelelő helyzetben volt – vagyis nem túl közel a többi kisbolygóhoz, és ami ennél is fontosabb: nem túl közel a Jupiterhez. Azonkívül egyetlen telep sem tart rá igényt, és eddig nem is kereste föl senki. Ráadásul bármilyen triviálisan hangzik is, de a neve első két szótagja éppen megfelelő célponttá tette a hipertérben végrehajtott szuperluminális repülés számára.

- Úgy veszem ki, hogy sikerült épségben eljuttatnotok oda a hajót.

- Tízezer kilométerre tőle. Lehetett volna közelebb is, de nem akartuk kockáztatni, hogy megnöveljük a mégoly jelentéktelen gravitációs mezőjét. És természetesen vissza is tért az előre megállapított pontra. Onnan két közönséges hajó tereli be.

- Felteszem, hogy a telepek nyitva tartották a szemüket.

- Hát persze, egy dolog azonban, hogy látják a hajót egy szempillantás alatt eltűnni, és egészen más dolog megállapítani, hogy hová tűnt el; hogy a fény sebességével vagy ahhoz közel, avagy annak többszörösével repült-e; és ami a leglényegesebb: hogy érte el ezt a sebességet. Így nem jelent semmit, hogy mit látnak.

- Ugye, nekik nincs semmijük a Hyperminestra közelében?

- Sehonnan sem tudhatták meg, mi volt a cél, hacsak nem mondott csődöt a biztonság, ám ennek semmi jele. De mégha megtudták vagy legalább megsejtették volna is, azzal sem mennének sokra. Így hát, Crile, nagyon meg vagyok elégedve.

- Bizonyára hatalmas lépés előre.

- Még sok-sok hatalmas lépést kell megtennünk. Ez volt az első szuperluminális sebességre képes űrhajó, amelyben ember is helyet foglalhat, csakhogy – mint te is tudod – legénysége – ha ez a megfelelő szó – egyetlen robotból állott.

- No és a robot jól végezte a dolgát?

- Kifogástalanul, de ez nem is nagyon fontos, hacsak abból a szempontból nem, hogy bebizonyosodott: képesek vagyunk egy nagyobb tömeget – legalábbis makroméretekben –

egészen eljuttatni oda meg vissza. Csak többhetes alapos vizsgálat után derül ki, hogy mikroméreteken sem esett-e rajta valamilyen veszélyes sérülés. És persze még vár ránk a nagyobb hajók megépítésének a feladata, amelyekbe jól működő életfenntartó rendszereket kell beépíteni, és meg kell sokszoroznunk a biztonsági berendezéseket. Egy robot könnyedén elvisel olyan terheléseket, amilyenekre az ember nem képes.

– És sikerül tartani a tervet?

– Eddig igen. Még egy, esetleg másfél év – ha semmilyen szerencsétlenség vagy váratlan baleset nem szól közbe –, és meglephetjük a rotoriakat, feltéve ha még életben vannak.

Fisher arca megrándult, mire Wendel meghunyászkodva mentegetőzni kezdett:

– Bocsáss meg! Mindig megfogadom, hogy nem mondok ilyesmit, mégis ki-kicsúszik a számon.

– Ne törődj vele – nyugtatta meg Fisher. – Végleg eldőlt már, hogy én is ott leszek az első rotori hajón?

– Ha egyáltalán lehetséges végleges döntés egy vagy több évvel az esemény előtt. Nincs semmi biztosíték arra, hogy hirtelen új szempontok nem kerülnek előtérbe.

– De addig még?

– Úgy látszik, Tanayama hagyott hátra egy följegyzést, miszerint neked megígért egy priccset a hajón – nem vártam volna tőle ennyi tisztességet. Koropatsky épp ma volt olyan kedves és közölte velem a följegyzés tényét, amikor a sikeres repülés után alkalmasnak ítéltem a helyzetet, hogy fölvessem neki a témát.

– Helyes! Tanayama szóban nekem is megígérte egyszer. Örülök, hogy írásban is megerősítette.

– Elmondanád, hogy miért tett neked ilyen ígéretet? Tanayamát mindig olyan embernek ismertem, aki ingyen nem ad semmit.

– Igazad van. Azzal a föltétellel kaptam meg ezt az utat, hogy elhozlak téged a Földre, hogy a szuperluminális sebesség problémáján dolgozz. Gondolom, nem felejtetted még el, hogy én ragyogóan teljesítettem ezt a feladatot.

– Kétlem – mondta Wendel –, hogy ez volt az egyetlen dolog, ami megindította a kormányt. Koropatsky elmondta,

hogy rendesen nem érzi megkötve magát Tanayama ígéretei által, csak hogy te néhány évet eltöltöttél a Rotoron, és hasznát vehetjük ottani tapasztalataidnak. A magam részéről élek a gyanúperrel, hogy azokat a tapasztalatokat már megkoptathatta az azóta eltelt tizennégy esztendő, de nem adtam hangot ennek a gyanúmnak, ugyanis a sikeres próba utáni emelkedett hangulatban eluralkodott rajtam az az érzés, hogy szeretlek téged.

– Kő esett le a szívemről, Tessa – mosolyodott el Fisher. – Remélem, te is ott leszel azon az első hajón. Ezt vajon sikerült-e tisztáznod?

Wendel félarasznyival hátrébb húzta a fejét, mintha jobban meg akarná nézni magának a férfit.

– Ez volt ám a nehéz, fiacskám. Téged még csak minden lelkiismeret furdalás nélkül készek a veszélybe küldeni, ami viszont engem illet, azt mondták, hogy én pótolhatatlan vagyok. „Ki viszi tovább a tervet, ha történne magával valami?” – kérdezték. Mire én: „Bárki abból a húszfőnyi beosztott gárdából, akik közül mindegyik legalább úgy otthon van a szuperluminális repülésben, mint én, ráadásul fiatalosabbak és fürgébb az észjárásuk.” Ez persze lódítás volt, hiszen nincs még egy olyan, mint én, de azért megtette a hatását.

– Tudod, azért van abban valami, amit ők mondanak. Érdemes kockáztatni az életedet?

– Igen – jelentette ki Wendel. – Először is, nem hagyom másnak az első szuperluminális repülés kapitányságát. Másodszor, én is látni akarok egy másik csillagot, és már így is bosszant, hogy ezek a rotoriak megelőztek, ha... – De elharapta a szót, és így folytatta: – Végül, és ez a legfontosabb: azt hiszem, szeretném itthagyni a Földet. – Ez utóbbit szinte vicsorítva ejtette ki.

Később, amikor egymás mellett feküdtek az ágyban, még hozzátette:

– És micsoda nagyszerű érzés lesz, ha eljön az az idő, és eljutunk oda!

Fisher nem szólt egy szót sem. Egy különös, nagy szemű gyermekre gondolt, meg a hűgára, és a kettő egyetlen alakká

olvadt össze, amint egyre mélyebbre húzta őt az álom örvénye.

XXIII. Légi kirándulás

49

A bolygó légkörében tett hosszú utazás nem tartozott a telepes társadalmak bevett foglalatosságai közé. Egy-egy telepen nem voltak olyan nagy távolságok, hogy a lift, a gyalogszer vagy esetenként a villamos meghajtású kocsi elégségesnek ne bizonyult volna. Az egyes telepek közötti közlekedésre pedig ott voltak a rakéták.

Sokan a telepeselek közül – legalábbis a Naprendszerben – oly sokszor megjárták az űrt, hogy számukra az űrutazás csaknem olyan mindennapi dolognak számított, mint a gyaloglás. Ám kevesen fordultak meg a Földön, ahol egyedül volt szokásban a légköri utazás és a repülőgép.

A telepeselek, akik szinte barátjuknak és testvérüknek tekintették a légüres teret, mélységes rettegés fogta el, ha hallani vélték a szabadon lebegő jármű mellett elsüvítő levegő hangját.

Az Erythrón azonban időnként mégsem nélkülözhatték a légi közlekedést. Ez is nagyméretű világ, mint a Föld, és ennek is elég sűrű (és lélegzésre alkalmas) a légköre. A Rotoron még repülési kézikönyveket is lehetett találni, sőt repülési tapasztalattal bíró földi bevándorlóknak sem volt hiány.

Így hát a Kupolának volt két, kissé esetlen, kissé kezdetleges repülőgépe, amelyekről nagy sebességet vagy fürgeséget nem lehetett ugyan elvárni, de azért a célnak megfeleleltek.

Ami azt illeti, egy vonatkozásban még előny is származott abból, hogy a Rotornak nem voltak repülőgép-építési tapasztalatai. A Kupola repülőszervezetei sokkal jobban el voltak látva elektronikus vezérlési technikával, mint a Földön használatos hasonló légi járművek. Siever Genarr szívesen emlegette őket úgy, mint repülőgép alakúra készített bonyolult robotokat. Az Erythro időjárása sokkal szelídebb a

Földénél, minthogy a Nemezis gyengébb sugárzása nem képes kiterjedt és heves viharokat gerjeszteni, ezért aztán egy repülőgéprobotnak kisebb az esélye, hogy bajba kerüljön. Sokkal kisebb.

Ezért szinte mindenki képes volt rá, hogy vezesse a Kupola nyers és csiszolatlan légi járműveit. Mindössze utasítani kell a gépet, ennyiből áll az egész tudomány. Ha a parancs nem elég világos, vagy a gép robotagya veszélyesnek ítéli meg azt, akkor magyarázatot kér a vezetőtől.

Genarr némi természetes aggodalommal, a jóval távolabb álló Eugenia Insigna pedig körömharapdáló iszonyattal figyelte Marlenét, amint bemászik a gép kabinjába. („Ne gyere közelebb!” – intette Genarr határozottan az asszonyt. – „Különösen azzal a vészjósló tekintetteddel. Még meg találsz ijeszteni a kislányt.”)

Insigna úgy érezte, hogy minden oka megvan a riadalomra. Marlene túl fiatal ahhoz, hogy emlékeket őrizzen arról a világról, ahol a repülés mindennapi dolog. Idefele az Erythóra elég nyugodtan tűrte a rakétautatót, kérdés azonban, hogy fog reagálni erre a sosem tapasztalt légi utazásra.

Marlene azonban teljes lelki nyugalommal mászott be a fülkébe és foglalta el a helyét az ülésen.

Lehetséges, hogy nem fogja fel a helyzetét? Genarr meg is kérdezte tőle:

– Marlene, kedves, ugye, tisztában vagy velem, mit fogunk csinálni?

– Hogyne, Siever bácsi. Meg fogod mutatni az Erythrát.

– Igen, de a levegőből. A levegőben fogsz repülni.

– Igen, ezt már mondtad.

– Nem vagy nyugtalan miatta?

– Nem én, Siever bácsi, de te annál inkább.

– Csak temiattad, kedvesem.

– Az égvilágon semmi bajom sem lesz – fordította nyugodt arcát a férfi felé, amint az bemászott utána, és elfoglalta a helyét a vezetőülésen. – Anyut még csak megértem, ha aggódik, te azonban még nála is jobban aggódsz. Amennyire lehet, megpróbálsz eltitkolni, de te is elszégyellnéd magad, ha látnád, hogy harapdalsz a szád szélét. Azt hiszed, hogy a te hibád lesz, ha valami baleset történik, és ennek még a

gondolata is elviselhetetlen a számodra. Pedig semmi sem fog történni.

– Olyan biztos vagy éppen, Marlene?

– Tökéletesen biztos. Semmi sem történhet velem az Erythrón.

– Ezt mondtad a pestisről is, de most nem arról van szó.

– Teljesen mindegy, hogy miről van szó. Semmi sem árthat nekem az Erythrón.

Genarr hitetlenkedve megrázta a fejét, de azon nyomban meg is bánta ezt a mozdulatát, mert tisztában volt vele, hogy a kislány számára ez ugyanaz, mintha a legnagyobb nyomtatott betűkkel írta volna ki a véleményét a számítógép képernyőjére. De hát olyan mindegy. Hiába fojtaná magába, és hiába próbálna úgy viselkedni, mintha bronzból öntötték volna, az ő szemét akkor sem lehetne becsapni. Ehelyett magyarázni kezdte:

– Most elmegyünk a légszilipbe és eltöltünk ott egy kis időt, amíg ellenőrzöm a gép agyának működését. Majd átmegegyünk egy másik ajtón, és utána a levegőbe emelkedünk. Érezni fogod a gyorsulás hatását: a tehetetlenségi erő beleprésel az ülésbe, aztán már ott siklunk a levegőben, alattunk semmi. Remélem, felfogod, mit jelent ez.

– Én nem félek – jelentette ki Marlene egykedvűen.

50

A repülőgép kitartóan követte útirányát a hullámzó dombvidékből álló kihalt pusztaság fölött.

Genarr tudta, hogy az Erythro geológiailag élő bolygó, és azt is tudta, hogy az eddigi földtani vizsgálatok kimutatása szerint voltak a történetének olyan időszakai, amikor hegyek uralták. És itt-ott még mindig vannak hegyek a Megas felőli féltekén, vagyis ott, ahol a Megas bolygó puffadt korongja, amely körül az Erythro kering, szinte mozdulatlanul terpeszkedik az égbolt közepén.

Itt azonban, a Megastól elfordult oldalon, a két nagy kontinens fő jellemzői a síkságok és a dombok voltak.

Marlene számára, aki életében még sohasem látott hegyet, az alacsony dombok is izgalmas látványt nyújtottak.

Természetesen a Rotoron is vannak kis folyócskák, abból a magasságból azonban, ahonnan az Erythro föltárulkozott nekik, az itteni folyók sem látszottak nagyobbaknak. Marlene meg fog lepődni – fordult meg Genarr fejében –, ha közelebről meglátja őket Marlene kíváncsi pillantást vetett a Nemezisre, amely már túljutott a delelőpontján, és nyugat felé hajlott.

– Mintha nem mozogna, Siever bácsi – jegyezte meg.

– Pedig mozog – nyugtatta meg Genarr –, vagy legalábbis az Erythro mozog a Nemezishez képest, csakhogy egy nap alatt fordul meg egyszer, míg a Rotor minden két percben egyszer. Ennek megfelelően a Nemezis innen az Erythroról hétszázszor lassabban látszik mozogni az égen, mint a Rotorról nézve. Ezért tetszik úgy, mintha egy helyben állna, a valóságban azonban nem egészen mozdulatlan.

Aztán gyors pillantást vetve a Nemezisre, így folytatta:

– Te még sohasem láttad a Föld Napját, vagyis a Naprendszer központi csillagát, vagy ha láttad is, nem emlékezhetsz rá, mert akkor még csecsemő voltál. A Nap sokkal kisebbnek látszott onnan, ahol a Rotor tartózkodott a Naprendszerben.

– Kisebbnek? – lepődött meg Marlene. – A komputer szerint pedig a Nemezis a kisebb.

– A valóságban igen. Csakhogy a Rotor sokkal közelebb van a Nemezishez, mint a régi időkben valaha is volt a Naphoz, ezért a Nemezis látszik nagyobbak.

– Úgy tudom, négymillió kilométerre vagyunk a Nemezistől.

– A Naptól viszont százötvenmillió kilométerre voltunk. Ha a Nemezistől is olyan távolságra volnánk, akkor a jelenlegi fénynek és hőnek csak kevesebb mint egy százaléka érne el hozzánk. Ha viszont a Naphoz lennénk ilyen közel, mint most a Nemezishez, akkor gőzzé válnánk. A Nap jóval nagyobb, fényesebb és forróbb, mint a Nemezis.

Marlene nem nézett Genarr-ra, de úgy látszik, a hangja is elég volt.

– Abból, ahogy beszélsz, Siever bácsi – jegyezte meg –, arra következtetek, hogy te azt szeretnéd, ha ott volnál a Nap közelében.

– Én ott születtem, ezért néha elfog a honvágy.

– De hát a Nap olyan forró és vakító. Veszélyes lehet.

– Mi sohasem néztünk bele. De a Nemezisre sem szabad sokáig nézned. Fordítsd el a szemed, kedvesem!

De Genarr még vetett egy gyors pillantást a Nemezisre. Már a nyugati égbolton terpeszkedett, vörös korongjának négyfoknyi átmérőjével nyolcszor akkorának látszott, mint a Nap a Rotor régi helyéről. Genarr jól tudta, hogy a nyugodtnak tűnő vörös fénykeréken viszonylag ritkán flérek jelennek meg, és olyankor néhány percig ártalmas lehet belenézni azokba a komor arcot elcsúfító fehér szeplőkbe. Gyakoribbak voltak a sötétebbvörös árnyalatú enyhe napfoltok, bár azokat nehezebb volt észrevenni.

Halkan parancsolt valamit a gépnek, amely kissé irányt változtatott, és a Nemezis hátrafelé kiúszott a közvetlen látószögből.

Marlene még egy utolsó, méla pillantást vetett a Nemezisre, aztán figyelmét az alattuk elnyújtózkodó erythroi tájra összpontosította.

– Egy idő után az ember megszokja a mindenütt jelenlévő rózsaszín árnyalatot – jegyezte meg. – Már nem is látszik annyira rózsaszínnek.

Ezt Genarr maga is észrevette. Szeme kezdte megkülönböztetni az árnyalati eltéréseket, így a világ nem tetszett olyan egyszínűnek. A folyók és a tavacskák rótebbnek és sötétebbnek látszottak, mint a szárazföld, az ég is sötét volt. A Nemezis fukar vörös fényét szétszórta az Erythro légköre.

Az Erythro legvigasztalanabb vonása azonban az élettelen sivárságban ütközött ki. A Rotort parányi méretei ellenére életteltöltötték meg a zöld mezők, a szőke gabonaföldek, a tarka gyümölcsösök, a zajongó állatok, az emberek és építményeik sokszínű és sokféle hangú világa.

Itt viszont a némaságon és életteleniségen kívül nem volt semmi.

Marlene elgondolkodva ráncolta a homlokát.

– Az Erythron van élet, Siever bácsi.

Genarr nem tudta, mire vélje Marlene kijelentését: ténymegállapításnak-e vagy kérdésnek, vagy az ő gondolataira való reagálásnak, amelyeket a testbeszédéből

kiolvasott. A saját meggyőződésének ad-e hangot, vagy megerősítést vár őtől?

- Hogyne - felelte. - Rengeteg. A legkisebb zugokat is betölti. És nem csak a vízben. A talajszemcséket burkoló vízhártyán is élnek egysejtű lények.

Egy idő után a látóhatár szélén feltűnt előttük a tenger, először csak egy sötét csíkként, amely egyre szélesebbre húzott, ahogy a légi jármű közelebb került hozzá. Genarr óvatosan Marlene felé sandított, kíváncsian lesve a kislány reakcióját. Természetesen olvasott a Föld tengereiről, és bizonyára a holovízió is látta őket, a közvetlen találkozás élményére azonban semmi sem készítheti föl az embert. Genarr, aki egyszer (egyetlenegyszer!) járt a Földön mint turista, látta ott az egyik óceán szélét. A tenger fölött azonban, úgy, hogy a szárazföld eltűnt volna a szeme elől, még egyszer sem volt, így azt sem tudhatta: ő maga hogyan fogja megélni.

A tenger elsiklott alattuk hátrafelé, aztán a szárazföld zsugorodott össze egy világosabb csíkká, mígnem teljesen elenyészett. Genarr lenézett maga alá, és furcsa szorongás rántotta össze a gyomrát. Eszébe jutott egy kifejezés egy ősi eposzból: „borvörös tenger”. Odalent a tenger valóban emlékeztetett egy hatalmas hullámzó vörösbortömegre, amelyet itt-ott rózsaszín hab koronázott.

A végtelen víztömegben nem volt semmi, amiben megkapaszkodhatott volna a tekintet, és leszállóhely sem látszott sehol. Értelmét veszítette az a szó, hogy „terep”. Tisztában volt azonban azzal, hogy ha vissza akarnak térni, csak meg kell parancsolni a gépnek, hogy vigye vissza őket. A repülőgép komputere a sebességből és az irányból pontosan kiszámítja a mindenkori helyzetüket, és tudja, hol van a Kupola.

Beértek egy vastag felhőpaplan alá, és a tenger feketére változott. Genarr szavára a gép a felhők fölé emelkedett. Újra meglátták a Nemezist, lent azonban eltűnt a tenger. Helyette rózsaszín vízcseppekből álló felhőtenger gomolygott alattuk, és időnként elúszott az ablakok előtt is egy-egy ködfoszlány.

Aztán a felhők szétváltak, és a hasadékokon át ismét megpillantották a borvörös tengert.

Marlene félig nyitva felejtett szájjal, visszafojtott lélegzettel figyelt. Megilletődötten suttogetta:

– Ugye, az mind víz, Siever bácsi?

– Több ezer kilométernyire minden irányban, Marlene, és helyenként eléri a tíz kilométeres mélységet is.

– Ha belepottyannánk, gondolom, megfulladnánk.

– Emiatt nem kell aggódnod. Ez a jármű nem eshet bele a tengerbe.

– Tudom, hogy nem – mondta Marlene tárgyilagosan.

Van még egy látvány – gondolta Genarr –, amelyre jó lesz felkészíteni Marlenét.

– Megint ideges vagy, Siever bácsi – csapott le rá Marlene.

Genarr viccesnek találta, hogy már kezdi egészen megszokni, hogy Marlene úgy olvas benne, mint egy nyitott könyvben.

– Te még sohasem láttad a Megast – magyarázta –, és azon tűnődtem, hogy meg kellene mutatnom neked. Tudod, az Erythro csak az egyik arcát fordítja a Megas felé, a Kupolát pedig a másik oldalára építettük, ezért a Megast sohasem látjuk az égen. De ha tovább repülünk ebben az irányban, hamarosan elérjük a Megas felőli oldalt, és látni fogjuk, amint a látóhatár fölé emelkedik.

– Szeretném megnézni.

– Jó, de készülj föl rá. A Megas nagy. Igazán nagy. Csaknem kétszer akkora, mint a Nemezisz, és az az ember érzése, mintha mindjárt a fejünkre zuhanna. Vannak, akik egyszerűen képtelenek elviselni a látványt. Pedig nem esik le. Ez lehetetlen. Próbáld ezt észben tartani.

Növelték a repülés magasságát és sebességét. A tenger egyhangú felszínét csak a hullámok barázdálták, néha meg mindent eltakartak a felhők.

Egy idő után Genarr figyelmeztette a kislányt:

– Ha előrenézel és egy kissé jobbra, akkor meglátod a Megast előbújni a látóhatár mögül. Feléje fordítjuk a kormányt.

Először csak egy kis fényfolt jelent meg az ég alján, amely lassan dagadni kezdett. Majd egy táguló mélyvörös körív kúszott a látóhatár fölé. A színe határozottan sötétebb volt,

minta Nemezisé, amely hátul jobbra és valamivel lejjebb még mindig látható volt az égen.

Ahogy a Megas egyre nagyobbra duzzadt, hamarosan kiderült, hogy ami látható belőle, az nem a teljes korong, hanem csak valamivel több, mint a fele.

– Erre mondják azt, hogy „fázisok”, nemde? – jegyezte meg Marlene érdeklődéssel.

– Eltaláltad. Csak azt a részét látjuk, amelyet megvilágít a Nemezis. Amint az Erythro megkerüli a Megast, úgy tetszik, mintha a Nemezis közelebb kerülne a Megashoz, és mi egyre kisebb darabot látunk a bolygó megvilágított feléből. Majd amikor a Nemezis elhúz közvetlenül a Megas alatt vagy fölött, akkor csak egy fénycsíkot észlelünk a Megas peremén; mindössze ennyi látható a bolygó megvilágított féltékéből. Előfordul, hogy a Nemezis a Megas mögé bújzik. Ilyenkor Nemezis-fogyatkozás van, és az éjszaka minden homályos csillaga előbújik, nemcsak azok a fényes csillagok, amelyek akkor is láthatók, amikor a Nemezis az égen van. Fogyatkozáskor egy sötét, csillagtalan kör mutatja a Megas helyét az égen. És hamarosan egy újabb keskeny fénycsík jelzi a másik oldalon, hogy a Nemezis megint előbújik.

– Milyen csodás! – lelkendezett Marlene. – Akár egy égi színjáték. És nézd csak a Megast, azokat a mozgó csíkokat!

Ezek vastag, vörösbarna, narancssal tarkított kötegekként vonaglottak végig lassan a bolygó megvilágított felén.

– Viharpászták, amelyeket az iszonyú orkánszelek kergetnek ide-oda. Ha jól megfigyeled, megláthatod, hogy keletkeznek, nőnek, sodródnak és enyésznek el a foltok.

– Tisztára mint egy holovíziós előadás – áradozott Marlene.

– Miért nem gyönyörködnek benne folyton az emberek?

– A csillagászok azt teszik. Helyesebben: az ezen a féltéken elhelyezett elektronikus műszereiken keresztül állandóan megfigyelik. Magam is láttam az obszervatóriumunkban. Tudod, a Naprendszerben is volt egy hasonló bolygónk. A Jupiter, amely még nagyobb is, mint a Megas.

Közben a bolygó már teljesen a látóhatár fölé emelkedett, és hasonlított egy fölfújt léggömbre, amely valamilyen oknál fogva a bal oldalán behorpadt.

- Milyen szép – lelkesedett Marlene. – Ha a Kupolát az Erythrónak ezen az oldalán építették volna föl, akkor mindenki megcsodálhatná.

- No azért nem, Marlene. Nem egészen így áll a dolog. A legtöbb ember nem szereti a Megast. Említettem, hogy vannak, akik úgy érzik, mintha a fejükre zuhanna, és ez rémülettel tölti el őket.

- Csak egy-két embernek juthat eszébe ilyen hülyeség – jelentette ki Marlene türelmetlenül.

- Eleinte csak egy-két embernek, ám a hülyeség ragályos szokott lenni. A félelem könnyen terjed, és azok is megkapják, akiknek, ha magukra hagyják őket, eszükbe sem jutna megijedni, de mert a szomszédjuk fél, ők is megijednek. Te még nem találkoztál ilyesmivel?

- De igen – ismerte el Marlene kissé keserűen. – Ha egy fiú azt mondja egy libára, hogy csinos, akkora többi is azt hiszi róla. És elkezdik ostromolni... – Zavartan elhallgatott.

- Ez a ragályos félelem az egyik oka, hogy a túloldalon építettük föl a Kupolát. A másik, hogy itt, ahol a Megas örökké az égen tartózkodik, megnehezíti a csillagászati megfigyeléseket. De azt hiszem, lassan ideje visszafordulnunk. Ismered anyádat. Még képes pánikba esni.

- Hívd föl, és mondd meg neki, hogy minden rendben.

- Fölösleges. Ez a jármű folyamatos jeleket küld ki. Így anyád tudhatja, hogy fizikailag jól vagyunk. Ő azonban emiatt aggódik – tapogatta meg a halántékát jelentőségteljesen.

Marlene hátravetette magát az ülésen, és arcára mély bosszúság ült ki.

- Milyen ciki. Tudom, hogy mindenki azt szajkózza: „Ez csak annak a jele, hogy szeret téged”, de mégis bosszantó. Miért nem akarja nekem elhinni, hogy semmi bajom sem lehet?

- Azért, mert szeret téged – mondta Genarr, miközben halkán visszafordulásra utasította a gépet –, mint ahogy te is szereted az Erythrót.

Marlene arca egyszerre földerült:

- Ó, igen, szeretem.

- Igen, igen. Ez rögtön látszik abból, ahogy a nevére reagálsz.

És Genarr agyán átfutott: vajon Eugenia Insigna hogyan fogadná ezt?

51

Az asszony dühödten kifakadt.

– Hogy érted azt, hogy szereti az Erythrót? Hogyan szerethet egy holt világot? Csak nem te tömted tele a fejét? Mit akarsz elérni azzal, hogy megszerezse ezt a bolygót?

– Légy ésnél, Eugenia. Igazán azt hiszed, hogy Marlenét bármire is rá lehet beszélni? Neked talán sikerült valaha is ilyesmi?

– Akkor hát mi történt?

– Én valójában olyan helyzetekbe próbáltam belevinni őt, amelyek elvehetik a kedvét vagy megrémíthetik. Arra akartam... „rávenni”, hogy utálja meg az Erythrót. Tapasztalatból tudom, hogy a rotoriak, akik egy telep szűk kis világában nőttek fel, gyűlölik az Erythro végtelenségét; nincs kedvükre a fény vörössége; nem tudnak megbarátkozni a tengernek nevezett hatalmas tócsával; nem tetszenek nekik a sötétséget hozó felhők; utálják a Nemezist; és mindenképp utálják a Megast. Mindezek a dolgok nyomasztják, sőt riasztják őket. És én mindezt megmutattam Marlenének. Elvittem az óceán fölé, olyan messzire, hogy teljes valójában megláthassa a látóhatár fölé emelkedő Megast.

– És?

– És őt semmi sem hozta ki a sodrából. Kijelentette, hogy megszokta a vörös fényt, és már nem is tetszik neki olyan rémisztően vörösnek. Az óceán sem keltette benne a legkisebb félelmet sem, és mindenképp érdekesnek és szórakoztatónak találta a Megast.

– Nem tudom elhinni.

– Pedig elhiheted. Ez az igazság.

Insigna a gondolataiba mélyedt, aztán habozva megjegyezte:

– Lehet, hogy ez már annak a jele, hogy megfertőzte őt a... a...

– A pestis. A visszatérésünk után rögtön elrendeltem egy újabb agyvizsgálatot. Még nem kaptuk meg a végleges

eredményt, de első ránézésre is látható, hogy nincs semmi változás. Az agy mintázata már enyhe pestisfertőzésre is jelentősen és jól láthatóan megváltozik. Marlenénél ennek semmi nyoma. Viszont éppen most egy érdekes ötlet villant a fejembe. Azt tudjuk, hogy Marlene érzékeny, hogy minden apró jelből olvasni tud. Mások érzelmei valósággal áramlanak hozzá. De észrevettél-e valaha is olyasmit, hogy ez fordítva is érvényesülne? Őtöle vajon nem áramlanak az érzelmek mások felé?

- Nem értem, mire akarsz kilyukadni.

- Ő észreveszi, bármennyire próbálok is leplezni, ha elbizonytalanodom vagy elfog egy kis nyugtalanság, vagy ha nyugodt vagyok és nem tartok semmitől. De nem lehetséges-e, hogy ő valamilyen módon rám tudja kényszeríteni vagy elő tudja idézni, hogy bizonytalan legyek vagy egy kissé aggodalmas – esetleg nyugodt és egykedvű? Ha képes olvasni, nem képes-e ugyanúgy hatni is?

Insigna nagy szemeket meresztett rá.

- Szerintem ez örültség! – fakadt ki a hitetlenségtől elfúló hangon.

- Lehet. De észrevettél-e valaha is ilyesmit Marlenénél? Gondolkozz csak!

- Nincs szükségem gondolkodásra. Sohasem vettem észre ilyesmit.

- Hm. Azt hiszem, igazad van – dünnyögte Genarr. – Hiszen nem kétséges, hogy ő azt szeretné, ha nem idegeskednél annyit miatta, és az is kétségtelen, hogy ezt nem tudja elérni. Ámbár... Az is tény, hogy Marlene megérző képessége erősödött azóta, hogy az Erythróra jött. Egyetértesz?

- Igen. Egyetértetek.

- De nemcsak erről van szó. Most már az intuitív képessége is erősen kifejlődött. Tudja, hogy immúnis a pestissel szemben. Biztos benne, hogy az Erythrón nem érheti semmi ártalom. Abban a szilárd meggyőződésben nézett alá az óceánra, hogy a repülőgép nem zuhanhat le, és ő nem fulladhat bele. A Rotoron is tapasztalható volt nála ilyesféle megérzés? Nem fogta el a bizonytalanság és a szorongás a

Rotoron olyankor, amikor erre megvolt az oka, mint ez sok más ifjúval is előfordul?

– De igen! Hát persze.

– Itt azonban mintha újjászületett volna. Tökéletesen biztos önmagában. Miért?

– Nem tudnám megmondani.

– Az Erythro hatna rá? No nem, nem a pestisre gondolok. Talán valami más? Valami egészen más? Megmondom, miért kérdezem. Mert én magam is éreztem ezt.

– Mit éreztél?

– Egyfajta optimizmust az Erythróval kapcsolatban. Most nem nyomasztott a sivársága, és más sem. Nem mintha azelőtt olyan nagyon kiborított volna, vagy olyan nagyon kikökkentett volna a nyugalmamból, de sohasem kedveltem igazán ezt a bolygót. De most, hogy Marlenével kirándultunk rá, közelebb kerültem ahhoz, hogy megkedveljem, mint bármikor is az alatt a tíz év alatt, amióta rajta lakom. Arra gondoltam, hogy talán rám ragadt Marlene öröme, vagy hogy valamilyen módon ő kényszeríti rám. Vagy esetleg az a valami, ami az Erythróval kapcsolatban őt magát rabul ejti, énrám is hatással van – az ő jelenlétében.

– Azt hiszem, Siever – jegyezte meg Insigna gúnyosan –, hogy neked sem ártana egy agyvizsgálat.

Genarr fölívonta a szemöldökét.

– Azt hiszed, hogy elmulasztottam? Amióta itt lakom, rendszeresen végeztetek agyvizsgálatot magamon. Eddig semmiféle változást nem észleltek, leszámítva azt, ami elkerülhetetlenül velejár az öregedéssel.

– De azóta is ellenőrizted az agyműködésedet, hogy visszatértél a kirándulásról?

– Hát persze. Az volt az első. Nem vagyok ostoba. A teljes analízist még nem kaptam meg, de az előzetes eredmények nem mutatnak elváltozást.

– Akkor most mit fogsz csinálni?

– Azt, ami logikus. Marlene meg én kimegyünk a Kupola alól az Erythro felszínére.

– Nem!

– Vigyázni fogunk. Én már jártam ott.

– Te mehetsz – makacskodott Insigna. – De ő nem. Soha.

Genarr mélyet sóhajtott. Megfordult a székében, és a vakablakot bámulta, mintha abban reménykedne, hogy áthatol rajta a tekintetével, és meglátja a kinti vörösséget. Aztán visszafordult Insigna felé.

– Odakint egy hatalmas, vadonatúj világot találsz, amely rajtunk kívül senkihez és semmihez sem tartozik. Csak ki kell nyújtanunk érte a kezünket, és régi világunk ostoba elherdálásának tanulságait levonva nekifoghatunk a fejlesztésének. Ezúttal egy jó világot, egy tiszta világot, egy tisztességes világot építhetünk magunknak. A vörösséget meg lehet szokni. Saját növényeinkkel és állatainkkal új életet lehelhetünk belé. Felvirágoztathatjuk a földet és a tengert, és elindíthatjuk a bolygót saját fejlődési pályáján.

– No és a pestis? Azzal mi lesz?

– Majd csak leszámolunk a pestissel, és eszményi feltételeket teremtünk magunknak az Erythrón.

– Csak a hőséget meg a gravitációt kell megszüntetnünk és megváltoztatnunk a kémiai összetételét, és a Megas is eszményi hely lesz a számunkra.

– Ez igaz, Eugenia, de el kell ismerned, hogy a pestis egészen más tézta, mint a hőség, a gravitáció meg a bolygó vegyi összetétele.

– Csakhogy a maga módján a pestis is ugyanolyan életveszélyes valami.

– Eugenia, azt hiszem, már megmondtam neked, hogy számunkra Marlene a legfontosabb személy.

– Az biztos, hogy az én számomra igen.

– Neked csak azért fontos, mert a te lányod. Nekünk, többieknek viszont azért fontos, amire képes.

– Mire lenne képes? Hogy olvasni tud a testbeszédéből? Hogy trükköket hajt végre?

– Meg van győződve róla, hogy nem fog rajta a pestis. Ha ez igaz, akkor megtanulhatjuk tőle...

– Ha ez igaz. Magad is jól tudod, hogy ez csak gyerekes képzelgés. Kár belekapaszkodnod egy pókhálóba.

– Egy világ van odakint, és én akarom azt a világot.

– A végén te is ugyanúgy beszélsz, akárcsak Pitt. Azért a világot kész volnál kockára tenni a kislányomat?

– Az emberiség történelme során sokkal többet is kockára tettek sokkal kevesebbéért.

– Szégyellje magát az emberi történelem. Különb is én fogom eldönteni. Az én lányomról van szó.

És Genarr mélységes sajnálattal a hangjában azt mondta:

– Szeretlek téged, Eugenia, de egyszer már elveszítettelek. Most megcsillant bennem az a halvány remény, hogy hátha jóvá lehet tenni azt a veszteséget. De most attól tartok, hogy ismét el kell veszítselek, de most már örökre. Közölnöm kell veled ugyanis, hogy nem a te kezében van a döntés joga. Sőt még csak nem is az enyémében. Hanem Marlenéében. Amit elhatároz, azt így vagy úgy, de véghez is viszi. És minthogy úgy látszik, a birtokában van az a képesség, hogy megnyerjen egy világot az emberiség számára, én a te ellenében is segíteni fogok neki, hogy azt tegye, amit akar. Kérlek, Eugenia, vedd ezt tudomásul.

XXIV. A detektor

52

Crile Fisher merev arccal vizsgálta a Superluminalt. Most látta először a hajót, de elég volt egy gyors pillantást vetnie Tessa Wendel felé: az asszony olyan mosollyal nézett a járműre, amit a férfi csakis tulajdonosi büszkeségként értékelhetett.

A hajó egy nagy barlang közepén, háromszoros biztonsági háló védelmében foglalt helyet. Embereket is lehetett látni, a munka oroszlánrészét azonban gondosan komputerizált (nem emberszabású) robotok végezték.

Fisher már sok és a rendeltetésüknek megfelelően sokféle űrhajót látott életében, de olyan rondát, mint a Superluminal, még soha.

Ha nem ismerné a rendeltetését, talán föl sem tételezné róla, hogy űrhajóval van dolga. Mit szóljon hát? Egyfelől nem akarná megbántani Wendelt. Másfelől viszont az asszony láthatóan kíváncsi a véleményére, és az nem kétséges, hogy dicséretre számít.

Így hát erőt vett magán, és bizonytalanul megjegyezte:

- Van benne valami kísérteties könnyedség - valami darázsszerűség. Az asszony elmosolyodott a „kísérteties könnyedség” hallatán, és Fisher úgy érezte, hogy szerencsésen választotta meg a szót. De aztán így folytatta:

- Hogy érted azt, hogy „darázsszerűség”?

- Van egy ilyen rovar - felelte Crile. - Tudom, hogy az Adelián nemigen találkoztok rovarokkal.

- Mi tudunk a rovarokról - jelentette ki Wendel. - Lehet, hogy nincs az a kaotikus nyüzsgés, mint a Földön...

- De azt hiszem, darazsak nincsenek nálatok. Ezek a mérges rovarok nagyon hasonlítanak a Superluminalra - mutatott a hajóra. - Rajtuk is van egy nagy dudor elöl, egy másik hátul, és a kettőt egy vékony szál köti össze.

- Igazán? - nézett az asszony hirtelen felcsillanó érdeklődéssel a Superluminalra. - Szerezz nekem, ha tudsz, egy képet a darazsokról. A rovar talán jobban megérteti velem a hajó szerkezeti elveit - vagy fordítva.

- Mi a magyarázata hát a formának, ha nem a darázstól vettétek az ihletet?

- Olyan mértani formát kerestünk, amely minimálisra csökkenti azt az eshetőséget, hogy az egész hajó egyetlen egységként viselkedjék. A hipermezőnek megvan az a tendenciája, hogy a hengerpalást mentén kifelé terjed a végtelenségig, és ezt bizonyos mértékig engedjük is. Teljesen azonban nem engedhetjük szabadjára. Ezért zárjuk be azokba a dudorokba. A mezőt egy erős és változó előjelű mágneses erőter tartja fenn és zárja be a hajó testébe, és... de hát gondolom, ez nem nagyon érdekel téged.

- Most már nem - mondta Fisher halvány mosollyal. - Már eleget hallottam. Ám minthogy végre megengedték, hogy lássam ezt...

- Ugyan már, kár megsértődni - ölelte át az asszony Fisher derekát. - Nagyon megválogatták, kiket avatnak be. Volt időszak, amikor még engem is kinéztek innen. Elképzelem, mit sutyorogtak rólam a minden lében kanál telepesről: milyen kár, hogy ő szerkesztette meg a hipermezőt, ezért nem lehet őt kirúgni. Mostanra azonban enyhült a szigor, és el tudtam intézni, hogy téged is beengedjenek. Elvégre te is utas

leszel rajta, ezért szeretném, ha megcsodálnád a hajót. – Majd némi habozás után hozzátette: – És engem.

A férfi az asszonyra emelte a tekintetét.

– Tudod, hogy csodállak téged, Tessa, ezért semmi szükség az efféle hókuszpókuszra. – És karjával átölelte az asszony vállát.

– Öregszem, Crile – panaszkodott az asszony. – A folyamatnak nem lehet gátat vetni. És átkozottul elégedett vagyok veled. Már hét éve, sőt ez a nyolcadik, hogy együtt vagyunk, és azóta egyszer sem ébredt föl bennem a férfiak iránti régi kíváncsiság.

– És ezt tragédiának tartod? – élcelődött Fisher. – Talán attól van, hogy nyakig belemerültél a munkába. De most, hogy a hajó készen áll, bizonyára föllélegzel, és elég időd lesz rá, hogy újra belevessd magad a vadászatba.

– Ugyan! Nincs már meg a régi éhség. Egyszerűen elmúlt. De veled mi van? Tudom, hogy időnként elhanyagoltalak.

– Semmi vész. Ha a munkád miatt hanyagolsz el, nem panaszkodom. Nekem, édesem, legalább olyan fontos ez a hajó, mint neked, és csak egyetlen rémálom gyötör: hogy mire elkészül, túl öregek leszünk, te meg én, ahhoz, hogy fölengedjenek rá bennünket. – Újból elmosolyodott, ezúttal azonban határozott szomorúság tükröződött az arcán. – Amikor az évek múlásáról beszélsz, Tessa, ne feledd, hogy én sem vagyok már suttyó gyerek. Alig két év múlva átlépek az ötvenet. Viszont volna egy kérdésem, amelyet nem szívesen teszek föl, nehogy csalódás érjen, ám mégiscsak kirukkolok vele.

– Rajta!

– Te elintézted, hogy megmutathasd nekem a hajót, hogy beengedjenek ide a titkok szentélyébe. Valahogy az az érzésem, hogy Koropatsky aligha ment volna bele ebbe, ha a terv nem járna közel a befejezéséhez. Hiszen ő majdnem olyan betegesen titkolózó, mint amilyen Tanayama volt.

– Igen, a hipermező szempontjából a hajó készen van.

– Repült már?

– Még nem. Még akad rajta tennivaló, de ez már nem érinti magát a hipermezőt.

– Fölteszem, hogy próbarepülésekre is szükség lesz.

- Persze, legénységgel együtt. Emberek nélkül semmiképpen sem bizonyosodhatunk meg az életfenntartó rendszerek működéséről. Még állatkísérlettel sem adhat teljes bizonyosságot.

- Ki vesz részt az első úton?

- A terv kidolgozói közül választunk megfelelő önkénteseket.

- No és te?

- Én leszek az egyetlen, aki nem önként megy. Nekem muszáj részt vennem. Senki másban nem bízhatom meg, hogy szükséghelyzetben megfelelő döntést képes hozni.

- Akkor én is megyek? – firtatta Crile.

- Nem, te nem.

Fisher arcát egy pillanat alatt elsötétítette a düh.

- Abban állapotunk meg...

- A próbautakra nem, Crile.

- És azok mikor fejeződnek be?

- Nehéz megmondani. Attól függ, milyen zűrök adódnak. Ha minden a lehető legnagyobb rendben megy, akkor két vagy három próba is elegendő lehet. Egy-két hónap.

- Mikor lesz az első próbaút?

- Nem tudom megmondani, Crile. Még mindig dolgozunk a hajón.

- Azt mondtad, hogy útra készen áll.

- Igen, ami a hipermezőt illeti. De még folyik a neurodetektorok beszerelése.

- A micsodáké? Erről sohasem tettél említést.

Wendel nem válaszolt rögtön. Némán és gondterhelten körbenézett, és csak aztán szólalt meg:

- Néznek bennünket, Crile, és az az érzésem, hogy egyesek rossz néven veszik a jelenlétedet. Menjünk haza.

Fisher azonban megmakacsolta magát.

- Úgy látom, nem vagy hajlandó erről beszélni. Még ha számomra életbevágó is a dolog.

- De, csak majd otthon beszéljük meg.

Crile Fisherén egyre jobban elhatalmasodott az indulat. Megtagadta, hogy leüljön, és most ott tornyosodott Tessa Wendel fölött, aki vállat vont és helyet foglalt a fehér elemes díványon, s homlokát ráncolva nézett föl a férfira.

– Miért vagy dühös, Crile?

Fisher ajka remegett. Összeszorította a száját, mintha pusztá erővel próbálna uralkodni magán, mielőtt válaszol. Végre így szólt:

– Ha egyszer nélkülem állítják össze a legénységet, ezzel precedenst teremtenek. Így sohasem fogok fölkerülni a hajóra. Kezdetől fogva ki kellene kötni, hogy én minden alkalommal helyet foglalok a hajón, amíg el nem érjük a Szomszéd Csillagot – meg a Rotort. Nem akarom, hogy engem itt felejtessenek.

– Miért mondasz ilyet? Ha eljön az ideje, senki sem fog megfélemlíteni rólád. Hiszen még el sem készült a hajó.

– Azt mondtad, hogy a hajó kész – makacskodott Fisher. – Mik ezek a neurodetektorok, amelyekről itt egyszerre beszélni kezdél? Olyasvalamik, amelyekkel el lehet engem hallgattatni, elvonni a figyelmemet, hogy ezalatt lopva elosonhasson a hajó, és itthagyon engem faképnél? Szép kis szerkentyűk. És te is benne vagy a játékban.

– Crile, elment az eszed. A neurodetektor az én ötletem volt, én ragaszkodtam hozzá. – Rezzenéstelen tekintettel, kihívóan meredt a férfira.

– A te ötleted! – fortyant föl. – De...

Az asszony hallgatásra intette a kezével.

– Ezt a szerkezetet együtt fejlesztettük ki a hajóval. Ez nem kimondottan az én szakterületem, de kíméletlenül hajsoltam a neurofizikusokat a kidolgozására. Az ok pedig? Pontosan az, hogy téged is ott akarlak látni a hajón, amikor útra kelünk a Szomszéd Csillag felé. Hát nem érted?

Fisher tagadólag intett a fejével.

– Gondolkozz csak, Crile. Magad is rájönne, ha a szemedet nem vakította volna el az oktalan düh. A rendeltetését elárulja a neve. Idegdetektor. Távolból érzékelni képes az idegműködést. A bonyolult agytevékenységet. Röviden: kimutatja az intelligencia jelenlétét.

Fisher rámeresztette a szemét.

– Az, amit a kórházakban is használnak?

– Persze. Ezt a műszert széleskörűen használják az orvosok és a pszichológusok az elmezavarok korai főlismerésére, de csak méteres távolságon belül. Nekem azonban csillagászati távolságokra kell. Tehát nem valami új dologról van szó. Hanem egy régi műszerről, amelynek alaposan kiterjesztették a hatótávolságát. Crile, ha Marlene életben van, akkor a telepen, a Rotoron kell keresnünk. A Rotor pedig ott fog keringeni valahol a csillag körül. Már mondtam, hogy nem lesz könnyű rátalálni. Ha nem sikerül gyorsan rábukkannunk, honnan tudhatnánk, hogy azért-e, mert nincs ott, vagy egyszerűen elkerülte a figyelmünket, mint ahogy egy sziget az óceánban vagy egy kisbolygó az űrben észrevétlen maradhat? És mit tegyünk: folytassuk a keresést hónapokig, netán évekig, hogy megbizonyosodjunk róla: nem a figyelmünket kerülte el, hanem valóban nincs ott?

– És a neurodetektor...

– Megtalálja nekünk a Rotort.

– Nem lesz ez ugyanolyan nehéz...

– Nem. A világmindenség el van árasztva fény és rádióhullámokkal meg mindenféle sugárzással, és ezek vagy milliók közül kell egyetlen forrást elkülönítenünk. Ezt meg lehet tenni, de nem könnyen, és sok időbe telik. Ezzel szemben az egymással bonyolult kapcsolatban álló neuronok jellegzetes elektromágneses sugárzása eléggé egyedülálló. Aligha föltételezhető, hogy egynél több ilyen forrásra sikerül bukkannunk – vagy ha mégis, akkor azért, mert a Rotor újabb telepet épített föl. Helyben vagyunk. Én ugyanúgy szeretném, ha megtalálnád a kislányodat, mint te. És miért tenném ezt, ha nem akarnám, hogy te is ott legyél velünk a hajón? Ne félj, ott leszel!

– És te az egész társaságot rávetted, hogy ebbe beleegyezzen? – kérdezte Fisher megindultan.

– Nekem ott elég nagy a befolyásom, Crile. Ám van itt még valami. Ez rendkívül bizalmas, ezért nem beszélhettem róla a hajón.

– Igazán? És mi legyen az?

– Crile – mondta Wendel gyengédséggel a hangjában –, te nem is hiszed, mennyit foglalkozom veled gondolatban.

Fogalmad sincs, mennyire szeretném, ha nem érne csalódás téged. Mi lesz, ha semmit sem találunk a Szomszéd Csillag mellett? Mi lesz, ha a térséget átfésülve azt tapasztaljuk, hogy a környéken sehol sincs értelmes élet? Akkor visszatérünk és jelentjük, hogy a Rotornak se híre, se hamva? Várj, Crile, hagyd a dühöngést máskorra. Én nem azt állítom, hogy ha nem találunk értelmes életet a Szomszéd Csillag mellett, akkor ebből óhatatlanul az következik, hogy a Rotor és lakói elpusztultak.

- Mi más következhetne?

- Az, hogy esetleg nem voltak megelégedve a Szomszéd Csillaggal, és továbbálltak. Esetleg csak annyi időre álltak meg egyik-másik bolygónál, hogy kitermeljék az építéshez és a mikrofúziós motorok újratöltéséhez szükséges anyagokat. És utána folytatták útjukat.

- És ha ez igaz, akkor honnan tudhatnánk, hogy hol keressük őket?

- Már csaknem tizennégy év telt el azóta, hogy úton vannak. Hiperrásegítővel csak a fény sebességével utazhatnak. Ha el is értek valamelyik csillaghoz és megtelepedtek mellette, az csakis olyan csillag lehet, amely tizennégy fényévnél nincs messzebb tőlünk. Ilyen pedig nem sok akad. Szuperluminális sebességgel mindegyiket fölkereshetjük. Neurodetektorral pedig gyorsan kideríthetjük, hogy ott van-e valahol a Rotor.

- Lehet, hogy ebben a pillanatban is valahol a csillagközi térben vándorolnak. Akkor hogyan fogunk a nyomukra akadni?

- Sehogy, de legalább valamelyest megnöveljük az esélyünket, ha a neurodetektorunkkal fél év alatt megvizsgálunk, mondjuk, egy tucatnyi csillagot, ahelyett, hogy az időnkét egyetlen csillag reménytelen vizsgálatára vesztegetnénk. És ha kudarcot vallunk – mert ezt a lehetőséget sem szabad számításon kívül hagynunk –, akkor legalább úgy térünk vissza, hogy jelentős mennyiségű adatot halmoztunk fel egy tucat különböző csillagról – egy fehér törpéről, egy kékesfehér forró csillagról, egy napszerű csillagról, egy szoros ikerpárról és így tovább. Mert aligha számíthatunk arra, hogy az életünk folyamán még egy utat

megtehetünk, akkor hát miért ne használjuk ki alaposan ezt az egyet, és legalább jókora zajt csapva vonuljunk be a történelembe, nem igaz, Crile?

– Lehet, hogy igazad van, Tessa – mélézott el Crile. – Elég baj, ha egy tucat csillag átfésülése után üres kézzel térünk vissza, de sokkal nagyobb baj, ha egyetlen csillag környékének átvizsgálása után abban a hitben térünk meg, hogy a Rotor ott van valahol elérhető közelségben, de nem volt időnk rá, hogy utána menjünk.

– Pontosan.

– Megpróbálom ehhez tartani magam – jelentette ki Crile lemondóan.

– Még valamit – folytatta Wendel. – Az is megeshet, hogy a neurodetektor nem földi eredetű értelmes lényeket mutat ki. És ezt kár volna elmulasztani.

Fisher meghökkent.

– De ez aligha valószínű, nem igaz?

– Cseppet sem valószínű, de ha mégis megtörténne, annál több ok van rá, hogy ne szalajtsuk el. Különösképpen, ha a Földtől mért tizennégy fényévnnyi távolságon belül van. Nincs semmi a világmindenségben, ami olyan érdekes lenne, mint egy másik értelmes lény – vagy olyan veszedelmes. Mindenképpen meg kell ismernünk.

– Van egyáltalán esélyünk rá, hogy fölfedezzük, ha nem földi eredetű? A neurodetektorok csak az emberi értelemhez vannak kalibrálva. Van egy olyan érzésem, hogy föl sem ismernénk egy igazán különös életformában az élő szervezetet – nem is beszélve az intelligenciáról.

– Az elképzelhető – vitatkozott Wendel –, hogy az életet nem ismerjük föl, de az véleményem szerint elképzelhetetlen, hogy az intelligencia elkerülné a figyelmünket, és bennünket nem az élet, hanem az értelem érdekel. Bármilyen legyen is az intelligencia, akármilyen furcsa és felismerhetetlen formát öltson is, mindenképpen szüksége van egy bonyolult struktúrára, egy nagyon bonyolult – legalább olyan bonyolult struktúrára, mint az emberi agy. Sőt mi több: elektromágneses kölcsönhatást is feltételez. A gravitációs kölcsönhatás túlságosan gyenge; az erős és a gyenge nukleáris kölcsönhatásoknak pedig túlságosan rövid a

hatótávolságuk. Ami pedig ezt az új hipermezőt illeti, amivel mi most a szuperluminális repülésben dolgozunk: amennyire tudjuk, a természetben nem létezik, és csak akkor jön létre, ha az intelligencia megalkotja.

A neurodetektor képes kimutatni egy mégoly bonyolult elektromágneses mezőt is, amely az intelligencia meglétéről árulkodik– függetlenül attól, hogy milyen a formája vagy a kémiája annak az intelligenciának. És mi felkészülünk akár arra, hogy tanuljunk, akár arra, hogy elfussunk. Az értelem nélküli élet pedig nem valószínű, hogy veszélyes volna egy olyan műszaki civilizáció számára, mint a miénk – bár minden idegen életforma, még a vírusok fokán is, érdekes lenne számunkra.

– És miért kell ezt az egészet titokba burkolni?

– Azért, mert gyanítom – sőt tudom –, hogy a Globális Kongresszus azt akarja, hogy minél előbb visszatérjünk, hogy megbizonyosodják a terv sikeréről, és a mi hajónk tapasztalatainak a fölhasználásával új és jobb szuperluminális hajótípusokat lehessen kifejleszteni. Én viszont, ha minden jól megy, körül akarok nézni a világegyetemben, és nem bánom, ha ők várnak egy kicsit. Nem azt mondom, hogy mindenképpen ezt teszem, de nyitva akarom hagyni a lehetőségét. Ha megtudnák, hogy ilyesmit tervezek – vagy hogy egyáltalán ilyesmi megfordul a fejemben –, szerintem olyan legénységet raknának a hajóra, amely jobban hajlik a szófogadásra.

Fisher bágyadtan elmosolyodott.

– Mi a baj, Crile? – kérdezte Wendel. – Tegyük föl, hogy nyoma sincs a Rotornak meg a lakóinak. Kész volnál akkor rá, hogy szedd a sátorfádat és csalódottan visszahajózz a Földre? A világmindenség ott van karnyújtásnyira, és te elszalasztanád?

– Á, dehogy. Csak azon tűnődöm, hogy mennyi időbe telik, mire beszerelik a detektorokat meg ami még az eszedbe jut. Jó két esztendő múlva átlépek az ötvenet. A Hivatalnak dolgozó ügynököket ötvenéves korukban rendszerint bevonják a telepről. Adnak nekik valamilyen irodai munkát a Földön, és többé nem szállhatnak úrhajóra sem.

– No és?

- Jó két év múlva én már alkalmatlan leszek az útra. Azt fogják mondani, hogy kiöregedtem, és a világmindenség többé nem lesz karnyújtásnyira tőlem.

- Butaság! Engem is engedni fognak, és én már most fölötte vagyok az ötvennek.

- A te eseted speciális. A te hajódról van szó.

- A te eseted is speciális, minthogy én ragaszkodni fogok hozzád. Azonkívül nem könnyen találunk felkészült embert a Superluminalra. Mi csak annyit tehetünk, hogy rábeszéljük az embereket az önkéntes jelentkezésre. És csakis önkéntesekre számíthatunk; nem bízhatjuk rá a hajó sorsát vonakodó és begyulladt besorozottakra.

- És miért nem akarnak jelentkezni?

- Azért, kedves Crile-om, mert földiek, és a legtöbb Földlakó retteg az úrtól. Hát még a hipertértől, az még jobban riasztja őket, ezért nem fognak nagyon tülekedni. Ott leszünk mi ketten, te meg én, rajtunk kívül kellene még három önkéntes, és meg kell mondanom, nincs könnyű dolgunk. Sok embert megkérdeztem, és eddig két megfelelő ember kötelezte el magát félig-meddig: Chao Li Wu és Henry Jarlow. Harmadik még mindig nincs. És ha minden valószínűséget meghazudtolva akár egy tucat önkéntes jelentkező volna is, téged akkor sem fognak senki javára kipöccinteni, mert én a végsőig ragaszkodni fogok hozzád mint az én rotori nagykövetemhez, ha szükség lesz rá. És ha még ez is kevés, akkor ígérem neked, hogy még az ötvenedik születésnapod előtt fölszedi a hajó a horgonyt.

Fisher leplezetlen megkönnyebbüléssel elmosolyodott és azt mondta:

- Tessa, szeretlek téged. Tudod, hogy igazán szeretlek.

- Nem, Crile - mondta Wendel -, azt, hogy igazán szeretsz-e, nem tudom, különösen ha olyan hangsúllyal mondod, mintha rajtakaptak volna valamin. Hát nem különös, Crile, hogy kis híján nyolc éve, hogy ismerjük egymást, hogy egy fedél alatt élünk, megosztjuk egymással az ágyat, de még egyetlenegyszer sem mondtad ezt nekem?

- Tényleg nem mondtam volna?

- Hidd el, én füleltem. Tudod, hogy még mi a furcsa? Én se vallottam neked soha szerelmet, lám, mégis szeretlek.

Valahogy nem úgy kezdődött a dolog. Mégis mit gondolsz, hogyan eshetett meg?

Fisher csendesen megjegyezte:

– Lehet, hogy fokról fokra szerettük meg egymást, úgy, hogy szinte észre sem vettük. Ilyesmi megesik néha, nem gondolod?

És félénken egymásra mosolyogtak, mintha maguk sem tudnák, mit kezdjenek a szerelmükkel.

XXV. Kint a felszínen

54

Eugenia Insignát nyugtalanság emésztette. Szinte nem bírta magával.

– Hidd el, Siever, hogy nem volt egy nyugodt éjszakám azóta, hogy azt a repülőkirándulást megtettétek. – A hangját, ha kevésbé szilárd jellemű nőről lett volna szó, szinte panaszos sopánkodásként lehetett volna jellemezni. – Nem volt elég neki az a légi út egészen az óceánig, ahonnan ráadásul csak naplemente után tértek vissza? Miért nem állítod le őt?

– Hogy miért nem állítom le? – ismételte Siever Genarr lassan, mintha a szavak súlyát mérlegelné. – Hogy őt miért nem állítom le? Eugenia, mi már régen túljutottunk azon, hogy megállíthatnánk Marlenét.

– Nevetséges vagy, Siever. Azt is mondhatnám, hogy gyáva. Elbújsz a háta mögé azzal, hogy mindenhatónak állítod be őt.

– Hát nem az? Te vagy az anyja. Parancsolt meg neki, hogy maradjon bent a Kupola alatt!

Insigna összeszorította az ajkát.

– Már tizenöt éves. Nem szeretném megjátszani a zsarnokot.

– Épp ellenkezőleg. Nagyon is szeretnél zsarnok lenni. Ám ha megpróbálnád, ő csak rád nézne azzal a különleges tiszta szemével, és valami olyasmit mondana, hogy „anyám, téged gyötör a bűntudat amiatt, hogy megfosztottál engem az apámtól, és most azt hiszed, hogy a világmindenség

összeesküszik ellened, hogy büntetésül elragadjon tőled, csak hogy ez egy ostoba babona”.

- Siever - vonta össze a szemöldökét Insigna -, ez a leghülyébb vád, amit valaha is hallottam. Semmi ilyesmit nem hiszek és nem is hihetek.

- Hát persze hogy nem. Én találtam ki az egészet. De Marlene nem fog találgatni. Ő az ujjad rángásából vagy a lapockád mozgásából, vagy akármiből tudni fogja, hogy milyen féreg rág téged, és meg is fogja mondani neked, és az olyannyira igaz lesz és szerintem olyannyira szégyellnivaló, hogy te kapkodni fogsz fűhöz-fához, hogy segítséget találj, de aztán inkább megadod magad, mintsem hagyod, hogy rétegről rétegre lemeztelenítse a lelkedet.

- Ne mondd azt, hogy veled is ez történt!

- Csak azért nem, mert ő rajong értem, én pedig igyekeztem nagyon tapintatosan viselkedni vele szemben. De beleremegek abba a gondolatba, hogy mit csinálna belőlem, ha összerúgnám vele a patkót. Figyelj ide, annyit sikerült elérnem, hogy késleltettem őt. Ezt el kell ismerned. Mert ő a repülőkirándulás után rögtön ki akart menni. De én a hónap végéig elhúztam az időt.

- Hogy csináltad?

- Mellébeszéléssel. Most december van. Azt mondtam neki, hogy három hét múlva újév, és megkérdeztem tőle, hogy mivel ünnepelhetnénk meg méltóbban az új 2237-es esztendő indulását, mint azzal, hogy megkezdődik az Erythro föltárásának és benépesítésének új korszaka. Mert ő így fogja föl a saját bolygóbéli kalandját, mint egy új korszak kezdetét. S ez csak súlyosbítja a helyzetet.

- Miért?

Azért, mert nem úgy tekinti, mint egyéni szeszélyét, hanem mint ami létfontosságú a Rotor vagy talán az egész emberiség szempontjából. Semmi sem fogható ahhoz, mint amikor valaki a személyes kedvtelését kinevezi a közjó szolgálatához való nemes hozzájárulásnak. Ezzel fölmentést lehet szerezni minden alól. Én is megtettem ezt, te is, mindenki. A legnagyobb mértékben talán Pitt. Ő nyilván azt is elhitette magával, hogy lélegezni is csak azért lélegzik, hogy széndioxiddal lássa el a Rotort.

- Ezek szerint azzal értél el halasztást, hogy rájátszottál a nagyzási hóbortjára.

- Igen, és még mindig nyertünk ezzel egy egész hetet, hátha azalatt történik valami, ami visszatartja őt. Meg kell azonban vallanom, hogy az okoskodásommal nem sikerült becsapnom. Abba belement, hogy várjon, de nekem szögezte: „Azt hiszed, ugye, Siever bácsi, hogy ha engem visszatartasz, akkor egy kicsit sikerül visszanyerned az anyám kegyeit? Mert semmi sem mutatja, hogy a legkisebb jelentőséget is tulajdonítanád az új esztendő beköszöntésének.”

- Ilyen pimaszul durva volt hozzád, Siever?

- Csak pimaszul igaz, Eugenia. Ami talán egyre megy.

Insigna elfordította a tekintetét.

- Az én kegyeimet? Mit mondhatnék...

- Ne mondj semmit - vágott a szavába Genarr. - Már mondtam neked, hogy régebben szerelmes voltam beléd, és ezen az öregség - vagy az öregedés - sem változtat semmit. De ez az én bajom. Te sohasem voltál igazságtalan velem szemben. Sohasem fűtötted a reményeimet. És ha én elég ostoba vagyok, hogy képtelen legyek belenyugodni a visszautasításba, mit érdekelhet az téged?

- De az engem is érdekel, ha valami miatt boldogtalan vagy.

- Ez nekem rengeteget számít - mondta Genarr erőltetett mosollyal. - Ez is sokkal több a semminél.

Insigna elfordította a tekintetét, majd nem titkolt szándékossággal visszatért Marlene témájához.

- De hát, Siever, ha Marlene így átlátott a szitán, akkor miért ment bele a halasztásba?

- Nem fogsz örülni neki, de jobb, ha megmondom az igazat. Marlene azt mondta: „Mégvárom az újévet Siever bácsi, mert ez talán kedvére lesz anyámnak, de én a te oldaladon állok.”

- Ezt mondta?

- Kérlek, ne ródd fel neki. Úgy látszik, sikerült elbűvölnöm őt az eszemmel meg a bájaimmal, és azt hiszi, hogy jó szolgálatot tesz neked.

- A kis kerítő - mondta Insigna félig haragosan, félig tréfásan.

- Az én fejemben is megfordult olyasmi, hogy ha neked sikerülne érdeklődést mutatnod irántam, ezt talán föl tudnánk használni arra, hogy rábeszéljük őt olyasmire, amiről úgy véli, hogy tovább mélyíti ezt az érdeklődést – föltéve, ha valódi, különben át fog látni a szitán. És ha valódi, akkor nem éreznék úgy, hogy olyasmit kell áldozatok árán előmozdítania, ami már amúgy is megvan. Megértetted?

- Megértettem, hogy ha nincs Marlenének ez a megérző képessége, te határozottan machiavellista módon közelítenél hozzám.

- Te engem érzéketlenné tettél az iránt, mi helyénvaló, Eugenia.

- Akkor miért nem teszed azt, ami kézenfekvő? Zárd be, és aztán zsuppold vissza a rakétával a Rotorra.

- Kezét-lábát gúzsba kötve, gondolom. Azon túl, hogy aligha tehetnének meg ilyesmit, énram is rám ragadt Marlene víziója. Én is kezdem azon törni a fejem, hogyan hódíthatnánk meg az Erythrót, amely itt fekszik előttünk kitárulkozva.

- Hogy belélegezzük, megegyük és megigyük az idegen baktériumait? – fintonította el arcát az undortól Insigna.

- No és aztán? Hiszen bizonyos mértékig most is azt tesszük. Képtelenség teljesen távol tartani őket a Kupolától. De a Rotoron is vannak baktériumok, amelyeket belélegzünk, megeszünk és megiszunk.

- Az igaz, csakhogy mi már alkalmazkodtunk a rotori élethez. Ezek viszont idegen életformát képviselnek.

- Annál biztonságosabbak. Ha mi nem alkalmazkodtunk hozzájuk, akkor ők sem mihozzánk. Semmi jele annak, hogy képesek lennének élősködni rajtunk. Nem többek ártalmatlan porszemeknél.

- No és a pestis?

- Ez valóban probléma, még az olyan egyszerű kérdés eldöntése szempontjából is, hogy kiengedjük-e Marlenét a Kupolából. Természetesen megteesszük az óvintézkedéseket.

- Miféle óvintézkedéseket?

- Egyrészt védőruhát fog viselni. Másrészt én is vele megyek. Én leszek az ő kanárimadara.

- Hogy érted azt, hogy „kanárimadara”?

- Néhány évszázaddal ezelőtt a Földön alkalmaztak ilyesmit. A bányászok kanárikat – kis sárga madarakat – vittek le magukkal a bányába. Ha a levegő mérgezővé vált, a madarak elpusztultak, mielőtt még az emberek megérezték volna, innen tudták, hogy baj van, és elhagyták a bányát. Más szóval, hogyha én elkezdek furcsán viselkedni, egykettőre behoznak mindkettőnket.

- De mi van akkor, ha előbb hat rá, mint terád?

- Alig hiszem. Marlene immunisnak érzi magát. Olyan sokszor elmondta ezt, hogy már magam is kezdem elhinni.

55

Eugenia Insigna még sohasem leste ilyen fájdalmas várakozással a naptárt, mint most, az újév közeledtével. Eddig semmi oka sem volt rá. A naptár különben is afféle csökevényes szervmaradványnak számított, méghozzá kétszeresen.

A Földön az esztendő kezdete az évszakokhoz igazodott, és az ünnepek is az évszakokhoz kapcsolódtak – nyárközép, télközép, vetés, aratás, illetve az ezeknek megfelelő elnevezések szerint.

Insigna még emlékszik rá, hogy annak idején Crile beavatta a naptár rejtelseibe, amelyekkel ő a maga komor és ünnepélyes módján szívesen elszórakozott, mint mindennel, ami a Földre emlékeztette. Az asszony balsejtelmekkel vegyes odaadással hallgatta őt; odaadással, mert osztolni akart az érdeklődésében, hátha ez közelebb hozza őket egymáshoz; és balsejtellemmel, mivel attól tartott – mint ahogy ez később be is igazolódott –, hogy a férfi Föld iránti vonzódása el fogja szakítani tőle.

Különös, hogy még mindig sajog a seb, ha nem is olyan hevesen, mint korábban. Már Crile arca is kezd elmosódni, úgy érezte, hogy már csupán az egykori emlékkép dereng föl előtte. Lehet, hogy már csak ez az elmosódó emlékkép áll közte és Siever Genarr között?

Ám a Rotort is csak a régi emlékek kötik a naptárhoz. A Rotoron sohasem voltak évszakok. Megvolt persze az esztendő, minthogy a Föld-Hold rendszer többi telepéhez

hasonlóan a Rotor is elkísérte a Földet a Nap körüli pályáján (rajtuk kívül csak néhány telep keringett a Mars körül vagy épült meg a kisbolygóövezetben.) Évszakok nélkül viszont az esztendőnek sem volt semmi jelentősége. Mégis megtartották, a hónapokra és hetekre való felosztással együtt.

A Rotornak megvolt a napja is, amelyet mesterségesen huszonnégy órára osztottak föl, és az egyik felében beengedték, a másik felében pedig kirekesztették a napfényt. A nap hosszát persze tetszés szerinti időtartamban szabhatták volna meg, mégis megtartották a Földön megszokott huszonnégy órás – hatvanperces – hatvan másodperces időbeosztást. (De a nappalok és az éjszakák egyformán tizenkét óra hosszúak voltak.)

Időnként föl-föléledt a telepeken a törekvés, hogy az időszámítást tízes alapra helyezték, és napokban, dekanapokban, hektónapokban, kilónapokban, illetve az ellenkező irányban decinapokban, centinapokban és millinapokban számoljanak, ennek azonban nem volt semmi realitása.

Az egyes telepek nem vezethettek be saját időszámítási rendszert sem, mert ezzel zűrzavarba döntötték volna a kereskedelmet és a kommunikációt. De egyetemes rendszerként is csak földi időszámítás jöhetett számításba, hisz még mindig ott lakott az emberiség kilencvenkilenc százaléka, és a maradék egy százalékot is oda fűzték a hagyományok erős kötelékei. Az emlékek olyan naptárt hagyományoztak a Rotorra meg a többi telepre is, amely lényegét tekintve teljességgel értelmetlen volt a számukra.

A Rotor azonban odahagyta a Naprendszert, és elszigetelt, magányos világként élte életét. Földi értelemben sem nap, sem hónap, sem év nem létezett rajta. Még a nappalát sem a napfény különböztette meg az éjszakájától, ugyanis tizenkét órán át mesterséges fényben fürdött, míg a másik tizenkét órában homályos derengésbe burkolózott. A szigorú szabályosságon még azzal sem enyhítettek, hogy a két időszak határát az alkonyt és hajnalt utánzó fokozatossággal mosták volna egymásba. Ennek, úgy látszik, senki sem érezte szükségét. Ezen az egész telepre kiterjedő megosztáson belül aztán ki-ki úgy kapcsolta ki vagy be a világítását, ahogy a

szükség vagy a szeszély megkívánta, a napokat azonban a telep időszámítása szerint – vagyis a Föld szerint – számolták.

Még itt, az Erythro Kupola alatt is, ahol megvolt a nappalok és éjszakák természetes váltakozása, s ezt esetenként ki is használták foglalatosságuk során az ittlakók, a hivatalos időszámításban a nem egészen azonos telepi napot vették alapul, amely viszont (a régmúlt idők emlékére) még mindig a Földéhez igazodott.

Mostanra megerősödött az a mozgalom, amely a napot kívánta meghagyni az időszámítás egyedüli mértékegységéül. Insigna biztosan tudta, hogy Pitt az időszámítás tízes alapokra helyezését részesítette volna előnyben, ám a heves ellenállástól tartva nem merte hivatalosan előterjeszteni.

De talán ennek is eljön egyszer az ideje. A régi hét- és hónapbeosztás zűrzavarát egyre kevésbé vették figyelembe. A hagyományos ünnepnapokról egyre gyakrabban megfeledkeztek. Insigna a maga csillagászati munkájában egyedüli jelentős egységként a napot használta. A régi naptár egyszer ki fog múlni, és valamikor a beláthatatlan jövőben biztosan kialakul egy új, egyezményes időszámítás – talán egy galaktikus standard naptár.

Most még azonban egy olyan újévkezdethez végezte el a visszaszámlálást, amelynek az időpontját önkényesen állapították meg. A Földön az újév kezdete legalább egybeesik a napéjegylenlőséggel, vagyis az északi féltekén akkor kezdődik a tél, a délin meg a nyár. Ez szorosan kapcsolódik a Föld Nap körüli keringéséhez, ám a Rotoron erre már csak a csillagászok emlékeztek tisztán.

De most – hiába volt Insigna csillagász – az újévnek csak egyetlen szempontból van jelentősége: Marlene ugyanis akkor szándékozik kilépni az Erythro felszínére – ezt a dátumot Siever Genarr választotta abból a megfontolásból, hogy elfogadható ürügyet szolgáltatson a kaland elhalasztására, és aztán Insigna is elfogadta, mondván, hogy ezzel a kamasz lány romantika iránti hajlamának hízeleg.

Insignát Marlene komor, vizsgáló tekintete zökkentette ki gondolatainak mélységéből. Mikor sikerült ilyen észrevétlenül besurrannia a szobába, vagy olyan messzire elkalandozott volna mélázásában, hogy a lépések zaját sem hallotta meg?

- Helló, Marlene – üdvözölte halkán a kislányt Insigna.
- Szomorúnak látszol, anya – jelentette ki Marlene komolyan.
- Nem kell hozzá nagy érzékelő-képesség, hogy ezt észrevedd, Marlene. Még mindig kötöd magad az elhatározásodhoz, hogy ki akarsz menni az Erythróra?
- Igen. Föltétlenül. Mindenképpen.
- De miért, Marlene, miért? Meg tudod magyarázni, hogy én is megértsem?
- Nem, mert te nem akarod megérteni. Érzem a hívását.
- Minek a hívását?
- Az Erythróét. Azt akarja, hogy kimenjek. – Marlene rendesen mogorva arcán elomlott valami rejtett boldogság. Insigna fölcsttant.
- Amikor ilyeneket mondasz, Marlene, az a benyomásom, hogy már megfertőzött a... a...
- A pestis? Ugyan! Siever bácsi épp most vetett alá egy újabb agyvizsgálatnak. Hiába mondtam neki, hogy erre semmi szükség, ő ragaszkodott hozzá, hogy enélkül nem kelhetünk útra. Az égvilágon semmi bajom sincsen.
- Az agyvizsgálat nem árul el mindent – ráncolta a homlokát Insigna gondterhelten.
- Mint ahogy az anyai aggályok sem – vetette oda Marlene dacosan. Majd békülékenyebb hangon így folytatta: – Anyu, kérlek, tudom, hogy szeretnéd elhalasztani ezt az egészet, de én nem megyek bele semmilyen halogatásba. Siever bácsi megígérte. Ha esik, ha fúj, én kimegyek. Az évnek ebben a szakaszában nincsenek igazi viharok vagy hőmérsékleti szélsőségek. De máskor se nagyon. Csodás egy világ ez!
- De meddő, halott. Csak mikrobák vannak rajta – ellenkezett Insigna undorodva.
- Egy napon azonban élettel fogjuk megtölteni – nézett a távolba Marlene álmodozó tekintettel. – Ebben biztos vagyok.

56

- Az E-ruha elég egyszerű – magyarázta Siever Genarr. – Nem kell nagy nyomást kiállnia. Nem bűváruha, de nem is űröltözék. Van rajta egy sisak, el van látva felújítható sűrített

levegővel és egy kis hőcserélő egységgel, amely gondoskodik a megfelelő hőmérsékletről. És persze légmentesen zárt.

– Hogy fog állni rajtam? – nézett Marlene fintorogva a vastag áltexil anyagra.

– Hát nem leszel benne éppen divathölgy – felelte Genarr némi kajánsággal a tekintetében. – Nem a szépség a cél, hanem a hasznosság.

Marlene hangjából kicsendült némi keserűség, amikor válaszolt:

– Engem nem érdekel, hogy szép legyek, Siever bácsi. De azt sem akarom, hogy lötyögjön rajtam. Nincs semmi értelme, ha megnehezíti a járást.

Eugenia Insigna, aki kissé sápadtan és összeszorított ajakkal figyelte őket, félbeszakította.

– Az öltözék arra való, hogy megvédjen, Marlene. Bánom is én, ha lötyög rajtad.

– De azért nem muszáj, hogy kényelmetlen legyen, nem igaz, anyu? Ha történetesen illik rám, attól még megvédhet.

– Ami azt illeti – szólt közbe Genarr –, elég jól fog illeni rád. Ez a legjobb, amit találtunk. Végtére is csak felnőtt méreteink vannak. – Majd Insigna felé: – Manapság nem nagyon használjuk őket. Volt időszak, miután lecsillapodott a pestis, hogy végeztünk némi földérítő munkát, mostanra azonban már elég jól megismertük a közvetlen környezetünket, és ha mégis nagy ritkán kiszállunk, szívesebben használunk zárt E-kocsikat.

– Jobb lenne, ha most is egy ilyen zárt kocsiban mennének ki.

– Nem – tiltakozott Marlene, akit láthatóan elkeserített ez a lehetőség. – Járműbe zárva már megjártam a külvilágot. Én gyalogolni akarok. Érezni akarom a talpam alatt a talajt.

– Megőrültél! – fakadt ki Insigna dühösen.

– Légy szíves, ne célozgass a... – vágott vissza Marlene.

– Én nem a pestisre célok. Csak azt akarom mondani, hogy örült vagy, a szó mindennapi értelmében örült. Kérlek, Marlene, engem is az örületbe kergetsz. Aztán Genarrhoz fordult:

– Siever, ha ezek régi E-ruhák, honnan tudod, hogy nem eresztenek-e?

- Onnan, hogy kipróbáltuk őket, Eugenia. Biztosíthatlak, hogy hibátlanok. Ne feledd el, hogy én is kimegyek veled, és szintén ilyen ruhában.

Insigna láthatóan újabb kifogásokat keresett.

- És tegyük föl, hogy odakint rád jön a... - legyintett tanácstalanul.

- A vizezés? Ezt akarod kérdezni? Ez is megoldható, ha nem valami kényelmes is. De nem lesz szükség rá. Könnyítettünk magunkon, és néhány óráig kibírjuk. Aztán meg nem csavargunk el nagyon messzire, így szükség esetén visszatérhetünk a Kupolába. De most már ideje mennünk, Eugenia. Odakint kedvezőek a feltételek, és ezt ki kell használnunk. Gyere, Marlene, hadd segítsen rád a ruhát.

- Csak ne légy olyan vidám - torkolta le Insigna.

- Miért ne? Az igazat megvallva, én magam is szívesen kimegyek. Mert a Kupola alatt könnyen úgy érzi magát az ember, mintha börtönbe volna zárva. Lehet, hogy ha többet járnánk ki, akkor talán az emberek hosszabb turnusokat is elvállalnának a Kupolában. Készen volnánk, Marlene, már csak a sisakot kell föltenni.

Marlene habozni látszott.

- Egy pillanat, Siever bácsi. - Majd esetlen öltözékébe bújtatott karjait kitérve Insignához lépett.

Insigna gyászszos tekintettel bámult rá.

- Anyu - kérlelte a lány. - Még egyszer kérlek, nyugodj meg. Szeretlek téged, és pusztán a saját kedvemért nem tenném ezt, és nem okoznék neked ennyi aggodalmat. Csak azért csinálom, mert tudom, hogy nem lesz semmi bajom, és neked semmi okod az aggodalomra. És lefogadom, hogy te is szívesen belebújnál egy E-ruhába, hogy egy pillanatra se veszíts szem elől, de nem szabad.

- Miért nem szabad, Marlene? Hogy fogom megbocsátani magamnak, ha valami történik veled, és én nem vagyok ott, hogy segítsen?

- Csakhogy semmi sem fog történni velem. De még ha történne is - ami kizárt dolog -, mit tudnál tenni ellene? Azonkívül téged olyannyira rettegéssel tölt el az Erythro, hogy az elméd bizonyára nyitva áll mindenféle abnormális behatás

számára. Hátha éppen te lennél az, akit elkap a pestis, és nem én? Mit gondolsz, én hogy tudnám ezt elviselni?

– Igaza van, Eugenia – helyeselt Genarr. – Én is veled leszek odakint, és a legjobb, amit tehetsz, ha itt maradsz és megőrzöd a nyugalmadat. Minden E-ruha el van látva rádióval. Marlene és én beszélni tudunk egymással, és kapcsolatban leszünk a Kupolával is. Megígérem, hogy ha a viselkedésében a legkisebb rendellenességet is észlelem, sőt ha csak a gyanúja is fölmerül, hogy valami nincs rendjén, azonnal behozom őt a Kupolába. És ha magamon is észrevenném akár a legkisebb furcsaságot is, azonnal visszatérek, és Marlenét is magammal hozom.

De Insigna csak a fejét csóválta, és egyáltalán nem nyugodott meg, miközben figyelte, hogy előbb Marlene, aztán Genarr is magára ölti a sisakot.

A Kupola fő zsilipkamrájánál voltak, és Insigna figyelemmel kísérte az egész műveletet. Nagyon jól ismerte a zsilipelés procedúráját – enélkül el sem képzelhető a telepes élete.

Fontos a légnyomás pontos meghatározása, hogy a levegő szelíden és belülről kifelé áramoljon, és ne törjön be az Erythroról. A számítógép pillanatról pillanatra ellenőrizte, hogy nem szökik-e el valahol a levegő.

Ekkor föltárult a belső ajtó. Genarr belépett a zsilipkamrába, és intett Marlenének, hogy kövesse. A kislány után becsukódott az ajtó. A két ember eltűnt Insigna szeme elől, s ő tisztán érezte, hogy a szíve kihagy egy ütemet.

Figyelte a műszereket, és pontosan tudta, mikor tárult föl és csukódott be ismét a külső ajtó. A holoképernyő életre kelt, és megmutatta a két védőruhás alakot, amint ott állnak az Erythro csupasz talaján.

Az egyik technikus egy apró fülhallgatót nyomott Insigna kezébe, aki bedugta azt a jobb fülébe. Egy hasonlóan kicsi mikrofont illesztettek a szája elé.

A fülében megszólalt egy hang: „rádiókapcsolat”, és nyomban utána meghallotta Marlene ismerős hangját:

– Hallasz engem, anya?

– Igen, kedvesem – válaszolta Insigna. Saját maga is élettelennek és szokatlanul hallotta a hangját.

– Idekint vagyunk, és csodálatos. Jobb nem is lehetne.

- Igen, kedvesem - ismételte meg Insigna, miközben üresnek és gyámoltalannak érezte magát, s azon töprengett, hogy vajon viszontlátja-e még valaha őt egészségesen.

57

Siever Genarr csaknem vidáman lépett ki az Erythro felszínére. A háta mögött ott magasodott a Kupola ferde fala, de igyekezett hátat fordítani neki, mivel egy ilyen mélységesen nem erythrói látvány megrontotta volna a feltáruuló világ íztét.

Íztét? - Furcsa szó ez az Erythróra vonatkoztatva, amely ebben a pillanatban semmit sem mondhatott neki. A sisak védelme alatt a Kupola levegőjét szívta, vagy legalábbis azt a levegőt, amelyet a Kupola alatt tisztítottak meg és kondicionáltak. Ez a védőburok elzárta tőle a bolygó íztét és zamatát.

De mégis érezte azt, s ez különös boldogsággal árasztotta el. A csizmái alatt puhán csikorgott a talaj. Jóllehet az Erythro felszíne nem volt sziklás, hanem jócskán törmelékes, és az egyes kődarabok közét kitöltötte az a valami, amit csak talajként lehet jellemezni. Természetesen bőségesen volt rajta víz és levegő, amely elmállasztotta az eredeti felszíni kőzetet, és nyilván a mindenütt trillió-számra megtalálható egysejtű lények kitartó munkája is hozzájárult ehhez az évmilliárdok során.

A talajt puhának érezte a talpa alatt. Az előző napon esett, az Erythronak vagy legalábbis a bolygó e részének kitartó és csendesen szitáló esője. A talaj még mindig nedvesnek látszott, és Genarr elképzelte, hogyan frissült fel és újult meg az egyéb talajrészecskék, a homok-, az agyag- és márgaszemcsék külsejét burkoló vékony vízhártya. Ezek a hártyákon boldogan élnek a prokarióta sejtek, s a Nemezis energiájában fürödve az egyszerűekből bonyolult fehérjéket építenek föl, míg más prokarióták, amelyeket közömbösen hagy a fényenergia, azoknak az egysejtű lényeknek az energiáját használják föl, amelyek minden pillanatban trillió-számra fejezik be életüket.

Marlene ott állt mellette. Az eget kémlelte, de Genarr gyöngéden figyelmeztette:

– Ne bámulj a Nemezisbe, Marlene!

Marlene hangja természetesen csengett. Nem érződött benne semmi feszültség, sem aggodalom. Sőt mintha csendes öröm fűtené át.

– A felhőket bámulom, Siever bácsi.

Genarr fölnézett a sötét égre, ahol némi hunyorgás után észre lehetett venni egy halvány zöldessárga derengést. Előtte ott úsztak a jó időt jósoló tollszerű felhőfoszlányok, amelyek elkapták és narancsszín tündökléssé szórták szét a Nemezis sugarait.

Volt valami kísérteties az Erythro csendjében. Nincs rajta semmi, ami hangot adhatna. Egyetlen élőlény sem volt, amely énekelt, üvöltött, bögött, bégetett, csicsgergett, ciripelt vagy rikácsolt volna. Nem zizegtek levelek, nem zümmögtek rovarok. Ha nagy ritkán vihar kerekedett, megdördülhetett az ég, vagy ha elég erős volt a szél, elsusoghatott a ritka sziklákon. Az ilyen békés, csendes napokon azonban, mint a mostani, az is elpihent.

Genarr csak azért szólalt meg, hogy megbizonyosodjék róla: valóban csend van és nem ő süketült meg hirtelen. (Ami annál is inkább valószínűtlen volt, mert hallotta a saját szuszogását.)

– Nincs semmi baj, Marlene?

– Nagyszerűen érzem magam. Amott látok egy patakot. – És botladozva futásnak eredt volna, ha E-ruhája nem akadályozza.

– Vigyázz, Marlene! – figyelmeztette. – El ne ess!

– Vigyázok. – A hangját természetesen nem halkította el a növekvő távolság, minthogy a rádióhullámok szárnyán repült tova.

Hirtelen Eugenia Insigna hangja ütötte meg Genarr fülét.

– Siever, miért fut Marlene?

Marlene nem vette magának a fáradságot, hogy válaszoljon, helyette Genarr magyarázta:

– Csak valamilyen vízfolyást akar megnézni odafönt, Eugenia.

– Jól van?

– Persze hogy jól van. Hátborzongatóan gyönyörű idekint. Egy idő után már az sem tűnik föl, hogy kihalt, inkább valamilyen absztrakt festményre emlékeztet.

– Hagyd a műbírálatot, Siever. Inkább arra ügyelj, hogy ne kalandozzon el messzire tőled.

– Ne aggódj! Állandó kapcsolatban vagyok veled. Most is hallja, hogy mit beszélünk, és csak azért nem válaszol, mert nem akarja, hogy mellékes dolgok vonják el a figyelmét. Nyugodj meg, Eugenia! Ne rontsd el a dolgot!

Genarr valóban meg volt győződve róla, hogy Marlene jól érzi magát. Mint ahogy ő maga is.

Marlene a patak partján futott fölfelé. Genarr valahogy nem érezte szükségét, hogy a nyomába eredjen. Hadd szórakozza ki magát, gondolta.

Magát a Kupolát egy sziklás kiemelkedésre építették, a környékét azonban számos kisebb, csendes folyású patak szőtte át, amelyek vagy harminc kilométerre innen elég tekintélyes folyóvá egyesültek, s ez végül a tengerbe vitte a vizüket.

A patakoknak természetesen nagy hasznát vették, ugyanis azok látták el a Kupolát ivóvízzel, miután eltávolították belőle (helyesebben elpusztították benne) a prokariótákat. A Kupola kezdeti időszakában akadtak biológusok, akik tiltakoztak a prokarióták elpusztítása ellen, ám ez nevetséges dolog volt. Az életnek azok a parányi szikrái olyan hihetetlen számban népesítették be a bolygót, és a szaporodásukkal olyan gyorsan képesek voltak pótolni megcsappant állományukat, hogy jószerivel meg sem látszott rajtuk az a veszteség, amely a normális vízellátással járó fertőtlenítéssel érte őket. Aztán amikor felütötte fejét a pestis, valami ködös, ám annál erősebb ellenérzés kapott lábra az Erythro iránt, úgyhogy többé senki sem vette a szívére, hogy mit tesznek a prokariótákkal.

Persze most, hogy a pestis többé nem látszik olyan nagy veszélynek, a humanitárius (vagy ahogy Genarr magában nevezte: „biotárius”) érzések újból felerősödhetnek. Bárhogy szimpatizált is Genarr ezekkel az érzésekkel, a Kupola vízellátását valahonnan mégiscsak biztosítani kell.

Gondolataiba mélyedve egészen megfeledkezett Marlenéről, amikor egyszerre fülébe hasított a rémült kiáltás:

– Marlene! Marlene! Siever, mit művel az a lány?!

Fölpillantott, és már-már elhagyta a száját a gépies megnyugtató szó, hogy semmi baj, minden rendben van, amikor meglátta Marlenét.

Hirtelenjében maga sem értette, mit csinál a kislány. Csak bámult rá a Nemezis rózsaszínű világosságában.

De aztán minden megvilágosodott. A kislány kikapcsolta a sisakját, és éppen leemeli a fejéről. És már az E-ruha lehántásával bajlódik.

Meg kell akadályoznia!

Genarr kiáltani próbált, de az iszonyat elvette a hangját. Megpróbált odafutni, ám mintha ólomból lettek volna a lábai, nem engedelmeskedtek sürgető akarátának.

Akárha lidérces álom nyomasztaná, amelyben iszonyú dolgok történnek vele, és ő képtelen tenni bármit is, hogy elhárítsa őket. Vagy az események bénító hatására a lelke kezdené elhagyni a testét.

Csak nem a pestis támadott meg? - Genarrt elfogta a rémület. – És mi lesz most Marlenével, aki lemezteleníti magát a Nemezis fénye és az Erythro levegője előtt?

XXVI. A bolygó

58

Crile Fisher mindössze kétszer találkozott Igor Koropatskyval az alatt a három év alatt, amióta az átvette Tanayama helyét és ha névlegesen nem is, de ténylegesen a terv irányítója lett.

Mégsem okozott neki nehézséget, hogy felismerje, amikor a képernyőn megjelent az ábrázata. Koropatsky még most is az a pocakos, mindenkivel szívélyes, joviális úriember volt, mint korábban. Választékosan öltözött, nyakában a legújabb divat szerint széles és bolyhos kravátlit viselt.

Fisher viszont a délelőttöt semmittevéssé szánta, ezért a megjelenése sok kívánnivalót hagyott maga után, ám az

ember nem teheti meg, hogy ne fogadja Koropatskyt, még ha előzetes bejelentés nélkül állít is be hozzá.

Fisher tapintatosan kijelezte a várakozást kérő figurát, egy férfinak vagy nőnek egyaránt értelmezhető rajzos házigazdaalakot, akinek kecsesen felemelt keze általánosan elfogadott magyarázat szerint azt fejezte ki, hogy „egy pillanat”, ám anélkül, hogy ezt nyersen szóban is kimondta volna.

Fisher így nyert néhány percet, hogy megfésülje a haját és rendbe hozza az öltözékét. Meg is borotválkozhatott volna, ám úgy vélte, hogy Koropatsky sértésnek venné, ha tovább várakoztatná.

Az ajtó félresiklott, és belépett Koropatsky. Nyájas mosollyal az arcán így üdvözölte Fishert:

– Jó reggelt, Fisher. Elnézését kérem az alkalmatlankodásért.

– Semmi alkalmatlankodás, igazgató úr – felelte Fisher azon igyekezve, hogy a hangja őszintén csengjen –, de ha dr. Wendelt kívánja látni, ő sajnos a hajónál tartózkodik.

– Látja, ezt én is gondolhattam volna – hümmögött Koropatsky. – Így hát nem marad más választásom, mint hogy magával beszéljek. Megengedi, hogy leüljek?

– Hogyne, természetesen, igazgató úr – készségeskedett Fisher, bosszankodva, hogy előbb nem jutott eszébe leültetni a vendégét. – Parancsol valami frissítőt?

Koropatsky megveregette a pocakját.

– Én minden reggel ráállok a mérlegre, és jószerivel már az is elég ahhoz, hogy elmenjen az étvágyam. Fisher, még egyszer sem nyílt alkalmam rá, hogy szót váltsak magával. Mint férfi a férfival. Pedig szerettem volna.

– Örömmel állok rendelkezésére, igazgató úr – dörmögte Fisher, akit kezdett elfogni a nyugtalanság. – Miről volna szó?

– A bolygónk adósa magának.

– Ha ön mondja, igazgató úr?

– Maga a Rotoron volt, mielőtt az kereket oldott.

– Ennek már tizennégy éve, igazgató úr.

– Ezt én is tudom. Maga házasemberként élt ott, és született egy gyermeke.

– Igen, igazgató úr – suttogta Fisher.

– Maga mégis visszatért a Földre, mielőtt a Rotor elhagyta volna a Naprendszeret.

– Igen, igazgató úr.

– Maga volt az, aki dr. Tessa Wendelt idehozta az Adeliáról a Földre.

– Igen, igazgató úr.

– Maga tette lehetővé, hogy több mint nyolc éven át itt dolgozhasson, és gondoskodott arról, hogy boldog legyen, nemde?

Koropatsky kajánul elnevette magát, és Fishernek az volt az érzése, hogy ha bizalmasabb viszony volna közöttük, a könyökét is pajtáskodón az oldalába bökte volna.

– Jól megvagyunk egymással, igazgató úr – jegyezte meg Fisher óvatosan.

– De azért nem házasodtak össze.

– Én már nő vagyok, igazgató úr.

– És tizennégy éve külön élnek. A válást gyorsan nyélbe lehetne ütni.

– Van egy kislányom is.

– Ő attól még a kislánya maradna, ha újra megnősülne.

– Nem sok jelentősége lenne a formális házasságkötésnek.

– Talán – bólintott Koropatsky. – És talán még jobb is így. Tudja, ugye, hogy a szuperluminális hajó készen áll az indulásra. Úgy számolunk, hogy 2237 elején sikerül útnak indítanunk.

– Dr. Wendel már tájékoztatott róla, igazgató úr.

– A neurodetektorokat beépítették, és jól működnek.

– Erről is értesültem, igazgató úr.

Koropatsky összekulcsolta két kezét az ölében, és nehézkesen bólintott nagy fejével.

– Tisztában van a működésükkel?

Fisher tagadólag megrázta a fejét.

– Nem én, igazgató úr. A hajó egész működéséről halvány fogalmam sincs.

Koropatsky ismét bólintott.

– Nekem sincs. Kénytelenek vagyunk elfogadni, amit dr. Wendel meg a mérnökök mondanak. Egy dolog azonban még mindig hiányzik.

- Igazán? - (Fishernek összefacsarodott a szíve az aggodalomtól. Újabb halasztás?) - Mi az, ami hiányzik, igazgató úr?

- A kapcsolatot. Azt hihetné az ember, hogy ha létezik olyan szerkezet, amely képes a fénysebesség többszörösére fölgyorsítani egy hajót, akkor léteznie kell egy olyan szerkezetnek is, amely hullámokat vagy egyéb üzenethordozó közeget is képes a fénynél gyorsabb mozgásra serkenteni. Én azt gondolnám, hogy könnyebb elküldeni egy szuperluminális üzenetet, mint egy szuperluminális hajót.

- Én nem tudhatom, igazgató úr.

- Ezzel szemben dr. Wendel arról biztosít engem, hogy éppen fordítva áll a dolog, hogy legalábbis jelenleg még nincs semmilyen módszerünk a szuperluminális kommunikációra. Egykor majd lesz, mondja ő, de nem most, és ő nem hajlandó kivárni az ilyen kommunikáció eljövételét, mert ebbe szerinte sok idő beletelhet.

- Nekem sincs kedvem várni, igazgató úr.

- Igen, én is a szívemen viselem a haladás és a siker ügyét. Már így is éveket vártunk, és szeretném, ha minél előbb elindulna és visszajönne a hajó. De ennek azaz ára, hogy ha egyszer a hajó útnak indul, elveszítjük vele a kapcsolatot.

Elgondolkodva bólogatott, ezalatt Fisher diszkrétan hallgatott. (Mi ez az egész? Mire akar kilyukadni ez a vén medve?)

Koropatsky Fisherre emelte a tekintetét.

- Tudja, hogy a Szomszéd Csillag mifelénk tart?

- Tudom, igazgató úr. Én is hallottam erről, de elég általánosnak tetszik az a vélemény, hogy elég messze el fog kerülni bennünket, és semmi hatással sem lesz ránk.

- Teszünk róla, hogy az emberek ezt higgyék. Az igazság azonban az, Fisher, hogy a Szomszéd Csillag elég közel megy el mellettünk ahhoz, hogy jelentősen megzavarja a Föld keringő mozgását.

Fisher megdöbbsent.

- És elpusztítja a bolygót?

- Fizikailag nem. De az éghajlat eléggé mostohára fordul ahhoz, hogy a Föld lakhatatlanná váljék.

– Ez biztos? – kérdezte Fisher hitetlenkedve.

– Én nem tudom, hogy a tudósok képesek-e valaha is biztos választ adni. De elég közel járnak a bizonyossághoz, hogy szükségét lássuk az intézkedésnek. Ötezer évünk van még, és már dolgozunk a szuperluminális repülésen – föltéve, hogy a hajó működni fog.

– Igazgató úr, ha dr. Wendel azt mondja, hogy működni fog, akkor én mérget veszek rá, hogy úgy is lesz.

– Bizzunk benne, hogy a maga meggyőződése nem megalapozatlan. Csakhogy hiába van a kezünkben a szuperluminális úrrepülés, az ötezer év akkor is kevés. Legalább százharmincezer olyan telepet kell megépítenünk, mint a Rotor, ha el akarjuk szállítani a Föld nyolcmilliárd lakóját, plusz a megfelelő számú növényt és állatot, ha életképes világokat akarunk létrehozni. Ez annyi, mint huszonhat Noé bárkája évente, ha most mindjárt neki kezdünk. Ez is csak akkor, ha az elkövetkező ötezer évben egy fővel sem nő a Föld lakossága.

– Talán meg fogunk birkózni az évi huszonhattal – jegyezte meg Fisher óvatosan. Szaktudásunk csak nőhet az évszázadok során, a népességszabályozásunk pedig már évtizedek óta elég hatékony.

– Helyes. De mondja meg nekem a következőt: Ha a Föld meg a Hold meg a Mars meg a kisbolygók minden erőforrását fölhasználva megépítjük azt a százharmincezer telepet, fölrakjuk rájuk a Föld egész lakosságát, és itthagyjuk a Naprendszer a Szomszéd Csillag kényére-kedvére, hova az ördögbe megy ez az egész karaván?

– Fogalmam sincs, igazgató úr.

– Találnunk kell a Földhöz kellőképpen hasonlító bolygókat, amelyek szélsőséges terraformálási követelmények nélkül be tudják fogadni ezt a nagyszámú népességet. Erre is gondolnunk kell, méghozzá mármost és nem ötezer év múlva.

– Ha nem találunk megfelelő bolygókat, akkor pályára állíthatjuk a telepeket az alkalmas csillagok köré – mondta Fisher, és gépiesen körkörös mozgást végzett az ujjával.

– Kedves uram, ebből nem sülné ki semmi.

- Engedje meg, igazgató úr, hogy tisztelettel ellentmondjak. Hiszen ez jól bevált éppen itt a Naprendszerben.

- Egyáltalán nem. Itt a Naprendszerben van egy bolygó, amelyen a telepek ellenére még ma is ott él az emberi faj kilencvenkilenc százaléka. Mi vagyunk az emberiség, és a telepek körülöttünk nem többek pihéknél. Kérdés, hogy ezek a pihék képesek-e önálló létezésre? Erre nincs semmi bizonyítékunk, és az én véleményem az, hogy nem képesek.

- Lehet, hogy igaza van, igazgató úr – bólintott Fisher.

- Azt mondja, lehet? Szerintem itt nincs helye kételkedésnek – jelentette ki Koropatsky szenvedélyesen. – A telepések szívesen megjátsszák, hogy lenéznek bennünket, ám a gondolataik csakis körülöttünk forognak. Mi vagyunk az ő történelmük. Mi vagyunk az ő példaképük. Mi vagyunk az a buzgó forrás, amelyhez újra meg újra visszatérnek, hogy új erőt merítsenek belőle. Magukra hagyatva elsovadnának.

- Lehet, hogy igaza van, igazgató úr, csakhogy ezt még sohasem próbáltuk ki. Még sohasem adódott elő olyan helyzet, hogy egy telep a bolygója nélkül próbált volna megállni a lábán...

- Téved, mert volt már, legalábbis ehhez hasonló eset. A Föld korai történelme során az emberek megtelepedtek egy-egy félreeső szigeten. Az írek megtelepedtek Izlandon, a norvégok Grönlandon, a lázadók otthonra leltek Pitcairn szigetén, a polinézok megszállták a Húsvét-szigeteket. És mi lett az eredmény? A telepek sorvadásnak indultak, néha teljesen elenyésztek. Minden esetben stagnálás volt a sorsuk. Minden civilizáció a nagy szárazföldeken fejlődött ki, esetleg a szárazföldre szorosan kapcsolódó szigeten. Az emberiségnek térségre van szüksége, nagyságra, változatosságra, horizontra, szűz területekre. Érti?

- Értem, igazgató úr. (Bizonyos határon túl mi értelme vitatkozni vele?)

- Vagyis – mutatott Koropatsky tanárosan jobb mutatójával a bal tenyerébe – találnunk kell egy bolygót, legalább egyet elindulásul. És ezzel el is jutottunk a Rotorhoz.

- A Rotorhoz, igazgató úr? – vont a föl Fisher meglepetten a szemöldökét.

- Úgy van. Mi lett velük az alatt a tizennégy esztendő alatt, amióta eltávoztak innen?
- Dr. Wendel véleménye szerint nem biztos, hogy túléltek. (A szíve összefacsarodott, ahogy ezt kimondta. Mindig összefacsarodik a szíve, valahányszor erről beszél.)
- Ismerem a véleményét. Beszéltem vele erről, és vita nélkül elfogadtam, amit mondott. De szeretném hallani a maga véleményét is.
- Nekem nincs véleményem, igazgató úr. Én csak a szívem mélyéből kívánom, hogy bárcsak életben maradtak volna. Nekem van egy kislányom a Rotoron.
- Talán még van. Gondolkozzon csak! Mi pusztíthatta volna el ott őket? Egy elromlott alkatrész? A Rotor nem úrhajó, hanem egy telep, amelyen ötven év alatt semmilyen komolyabb üzemzavar nem adódott. Innen az üres térségen keresztül tette meg az utat a Szomszéd Csillaghoz, és mi lehet ártalmatlanabb, mint az üres térség?
- Egy mini fekete lyuk, egy észrevétlen kisbolygó...
- Mi a bizonyíték rá? Ezek csak feltételezések, és a csillagászok szerint szinte a nullával egyenlő a valószínűségük. Vagy talán a hipertérnek van valami olyan belső sajátossága, amely a Rotor pusztulását okozhatta? Mi már évek óta kísérleteztünk a hipertérrel, de semmilyen vele járó veszélyt nem tudtunk kimutatni. Így hát nyugodtan föltételezhetjük, hogy a Rotor épségben elérte a Szomszéd Csillagot – ha egyáltalán oda tartott, de mindenki egyetérteni látszik abban, hogy semmi okunk föltételezni, hogy máshova ment volna.
- Én szeretném azt hinni, hogy épségben odaértek.
- Ám akkor adódik a kérdés: ha a Rotor biztonságban van a Szomszéd Csillag körül, mit csinál ott?
- Éli világát – mondta vagy inkább kérdezte Fisher.
- De hogyan? A Szomszéd Csillag körül keringve? Egyetlen telepként róva magányos, örök útját egy vörös törpe körül? Nem tudom elhinni. El fognak sorvadni, és nem sok idő kell hozzá, hogy ezt maguk is belássák. Biztos vagyok benne, hogy hamar sorvadásnak indulnak.
- És elpusztulnak? Ez az ön végkövetkeztetése, igazgató úr?

- Nem. Hanem földjék és visszatérnek. Beismerik a kudarcukat, és visszajönnek a biztonságba. Csakhogy nem így tettek, és tudja, mire gondolok? Arra gondolok, hogy a Szomszéd Csillag körül találtak egy lakható bolygót.

- Csakhogy, igazgató úr, egy vörös törpe körül nem létezhet lakható bolygó. A sugárzási energia szűkössége miatt; ha viszont túl közel mennek a csillaghoz, akkor meg a megnövekvő ár-ápanya erők miatt. - Elhallgatott, aztán restelkedve azt dörmögte: - Dr. Wendel megmagyarázta.

- Igen, a csillagászok nekem is ezt magyarázták. Viszont - rázta meg a fejét - a tapasztalat arra tanított meg, hogy bármilyen biztosak legyenek is a tudósok a maguk következtetéseiben, a természet gyakran megtréfálja őket. No mindegy. Tudja, hogy miért engedjük el magát erre az útra?

- Tudom, igazgató úr. Az ön elődje megígérte jutalmul a szolgálataimért.

- Nekem ennél jobb indítékom van. Én nagy embernek tartom és csodálom az elődömet, csakhogy ő beteg öregemberként végezte. Az ellenségei egyenesen paranoiával vádolták. Meg volt győződve róla, hogy a Rotor tudott a Földet fenyegető veszélyről, és azért nem figyelmeztetett bennünket, mert a Föld pusztulását akarta, tehát ezért a Rotort meg kell büntetni. Ő azonban már nincs, és én ülök a helyén. Én nem vagyok sem öreg, sem beteg, sem paranoiás. Ha a Rotor biztonságban van, és ott kering a Szomszéd Csillag körül, nincs szándékunkban kárt okozni benne.

- Örömmel hallom ezt, igazgató úr, ám nem kellene ezt inkább dr. Wendellel megbeszélnie? Elvégre ő lesz a hajó kapitánya.

- Dr. Wendel telepes. Maga pedig egy lojális Földlakó.

- Dr. Wendel is sok éven át hűségesen dolgozott a szuperluminális terven.

- A tervhez való lojalitásához kétség sem férhet. Ám ugyanolyan lojális-e vajon a Föld iránt is? Számíthatunk-e arra, hogy maradéktalanul magáénak vallja a Földnek a Rotorral szembeni szándékait?

- Megengedi, hogy megkérdézzem, igazgató úr, hogy mik a Föld szándékai a Rotorral szemben? Azt értem, hogy többé

nem akarjuk megbüntetni azért, mert elmulasztott figyelmeztetni bennünket.

– Így igaz. Mi most együttműködést, emberi testvériséget akarunk, csakis a legbarátságosabb érzések vezérelnek bennünket. Ha létrejön a barátság, a feladat az, hogy a lehető legtöbb információval térjenek vissza a Rotorról és a bolygójáról.

– Biztosra veszem, hogy ha ezt elmondják dr. Wendelnek, ha ezt neki is így elmagyarázzák, akkor ő is készségesen elfogja vállalni.

Koropatsky kurtán fölnevetett.

– Igen, azt hihetné az ember, de tudja, hogy van az? Mégiscsak egy asszony, aki már elhullatta az ifjúság virágát. Egy derék asszony, én nem találok benne semmi kivetnivalót, de mégiscsak már az ötvenes éveiben jár.

– No és aztán? – sértődött meg Fisher akaratlanul.

– Neki tisztában kell lennie azzal, hogy ha egy sikeres szuperluminális repülés létfontosságú tapasztalatával a tarsolyában visszatér hozzánk, minden korábbinál értékesebb lesz a számunkra; szükségünk lesz rá, hogy újabb, jobb és fejlettebb szuperluminális hajókat tervezzen nekünk; hogy fiatal szuperluminális pilótákat képezzen ki. Nem lesz kétsége aziránt, hogy még egyszer nem engedjük meg neki, hogy kiruccanjon a hipertérbe, mert túlságosan is értékes lesz ahhoz, hogysem kockáztathatnánk az életét. Ezért könnyen elképzelhető, hogy mielőtt visszatérne, csábítást fog érezni további kalandok iránt. Nem biztos, hogy hajlandó lesz lemondani az új csillagok és új távlatok földérintésének izgalmáról. Számunkra azonban elég nagy kockázat az is, ha utoléri a Rotort, és visszatér a megszerzett információval. No meg az idővesztést sem engedhetjük meg. Megérti ezt? – fejezte be keménnyé vált hangon.

Fisher nyelt egyet.

– Biztosíthatom róla, hogy nincs semmi oka...

– Minden okom megvan rá. Dr. Wendelnek, mint a telepekről származó embernek, mindig is kényes volt a helyzete itt a Földön. Remélem, megérti. Nincs még egy ember a Földön, akitől jobban függünk, mint őtőle, ő pedig egy telepes. Mint ilyen, óhatatlanul tüzetes pszichológiai

vizsgálódás tárgya kellett hogy legyen. Tudtával és tudtán kívül alapos tanulmányozásnak vetettük alá, és ennek eredményeként semmi kétségünk sem maradt aziránt, hogy ha alkalma nyílik rá, nekivág a világűr felderítésének. És még csak kapcsolatot sem tudunk tartani vele. Azt sem fogjuk tudni, hol van és mit csinál. Sőt hogy egyáltalán életben van-e még.

– És miért mondja el nekem mindezt, igazgató úr?

– Mert tisztában vagyunk vele, hogy maga nagy befolyással van rá. Maga képes őt irányítani – ha keményen a sarkára áll.

– Az a gyanúm, igazgató úr, hogy ön túlbecsüli a képességeimet.

– Biztos vagyok benne, hogy nem. Magát is alaposan tanulmányoztuk, és tudjuk, mennyire kötődik magához a jó doktornő – talán jobban is, mint maga gondolja. Továbbá azt is tudjuk, hogy maga a Föld odaadó gyermeke. Megtehetette volna, hogy odébbáll a Rotorral, ottmarad a feleségével meg a kislányával, maga azonban inkább vállalta, hogy elveszíti őket, és visszatért a Földre. Tette ezt abban a tudatban, hogy az elődöm, Tanayama igazgató kudarcként fogja értékelni, hogy nem sikerült információt beszereznie a hiperrásegítésről, és hogy talán a karrierjének is befellegzett. Mindez meggyőz engem arról, hogy számíthatok magára: szorosan kézben fogja tartani dr. Wendelt, és mielőbb vissza fogja őt hozni, s ezúttal – ezúttal magával fogja hozni a szükséges információt is.

– Megteszek mindent, igazgató úr.

– Nem valami meggyőzően mondja ezt – csapott le rá Koropatsky. – Kérem, értse meg, mennyire fontos, amire kérem önt. Tudnunk kell, mit csinálnak, milyen erősek és milyen az a bolygó. Ha mindezt megtudjuk, azt is tudni fogjuk, hogy nekünk mit kell tennünk, hogy nekünk milyen erőseknek kell lennünk, és hogy miféle életre kell felkészülnünk. Mert, Fisher, nekünk szükségünk van egy bolygóra, méghozzá haladéktalanul. És más választásunk nincs, mint hogy rátegyük a kezünket a Rotor bolygójára.

– Ha egyáltalán létezik – vetette közbe Fisher rekedten.

– Ajánlom neki, hogy létezzen – jelentette ki Koropatsky. – A Föld sorsa múlik rajta.

XXVII. Élet

59

Siever Genarr lassan fölnyitotta szemét, és hunyorogva nézett a fénybe. Eleinte csak elmosódott árnyakat látott, és képtelen volt azonosítani a látványt.

Ám fokozatosan kitisztult a kép, és Genarr fölismerte Ranay D'Aubissont, a Kupola fő neurofizikusát.

– Marlene? – kérdezte Genarr erőltetett hangon.

– Ő látszólag jól van – felelte D'Aubisson komor arccal. – Most ön okoz nekünk aggodalmat.

Genarr bensőjén végigfutott a balsejtelem, de megpróbálta akasztófahumorról elütni

– Úgy látszik, nagyobb a bajom, mint gondoltam, ha a Pestis Angyalát is itt látom. Aztán, amikor D'Aubisson nem szólt semmit, élesen megkérdezte:

– Valóban?

Az asszony mintha megelevenedett volna. Magas, szögletes alakja a férfi fölé hajolt, átható, kék szemei körül élesen kirajzolódtak a finom ráncok, amint hunyorítva vizsgálta őt.

– Hogy érzi magát? – kerülte meg kérdéssel a választ.

– Fáradtnak. Elcsigázottnak. Különben jól. Ha nem tévedek? – emelte föl a szó végét, mintegy megismételve az előbbi kérdését.

– Öt teljes órát átaludt – mondta az asszony, még mindig figyelmen kívül hagyva a kérdést.

– Mégis fáradt vagyok – nyögött fel Genarr. – És ki kell mennem a vécére. – S erőnek erejével megpróbált felülni.

D'Aubisson intésére gyorsan odalépett egy fiatal férfi. Udvariasan Genarr könyöke alá dugta a kezét, ám az méltatlankodva elhárította magától.

– Kérem, hagyja, hogy segítsen – korholta őt D'Aubisson. – Még nem állítottuk föl a diagnózist.

Genarr csak tíz perc múlva reagált a szavaira, amikor már ismét az ágyon feküdt, és siránkozva megismételte:

– Még nem állították föl a diagnózist? Hát agyvizsgálatot végeztek-e?

– Természetesen. Azon nyomban.

– És?

Az asszony megvonta a vállát.

– Semmi lényegeset nem találtunk, de ön aludt. Ébren is meg kell ismételnünk. És egyéb megfigyeléseknek is alá kell hogy vessük.

– Minek? Nem elég az agyvizsgálat?

– Ön szerint elég? – vont a föl ősz szemöldökét az asszony.

– Hagyja a játékot! Mire akar kilyukadni? Ne kerteljen! Nem vagyok már gyermek. D'Aubisson fölsóhajtott.

– Pestises eseteinkben az agyvizsgálat érdekes dolgokat mutatott ki, csak hogy sohasem volt módunk összehasonlítani a leleteket a pestis előtti állapottal, minthogy egyetlen betegről sem készült felvétel a betegséget megelőzően. Mire a Kupola minden lakójára nézve bevezettük az agyvizsgálati rutinprogramot, akkorra a bizonyíthatóan pestises esetek is megszűntek. Tudta ezt?

– Ne próbáljon nekem csapdákat állítani! – fortyant föl Genarr ingerülten. – Persze hogy tudtam. Azt hiszi, elvesztettem az emlékezetemet? Levonom tehát azt a következtetést – látja, még erre is képes vagyok –, hogy bár rendelkezésére áll a korábbi agyvizsgálatom eredménye, amellyel összevetheti a mostani leletet, mégsem talált semmi érdekeset. Igazam van?

– Önnek látszólag nincs semmi említésre érdemes baja, ám ez nem zárja ki, hogy ne szenvedett volna valamilyen tünetekkel nem járó, nehezen kimutatható ártalmat.

– Akkor is, ha semmit sem találtak?

– Nem biztos, hogy észreveszünk valamilyen apró elváltozást, ha nem specifikusan azt keressük. Végére is ön elájult, parancsnok, márpedig nem lehet azt mondani, hogy rendes körülmények között hajlamos lenne az ájulásra.

– Akkor hát vizsgáljon meg még egyszer most, hogy ébren vagyok, és ha olyan jelentéktelen dologról van szó, amit nem tudnak tetten érni, akkor majd csak elélek vele. De mi van Marlenével? Biztos benne, hogy jól van?

– Én annyit mondtam, parancsnok, hogy látszólag jól van. Önnel ellentétben ő nem tanúsított semmilyen rendellenes magatartást. Ő nem esett össze.

– És biztonságban van, a Kupola alatt?

– Igen, hiszen ő hozta be önt, mielőtt ön összeesett volna. Nem emlékszik rá?

Genarr elpirult és mormogott valamit.

– Mi lenne, ha pontosan elmondaná, parancsnok úr, hogy mire emlékszik? – faggatta D'Aubisson epésre váltó hangon. – Mondjon el mindent! A legkisebb részlet is érdekes lehet.

Genarr növekvő nyugtalansággal próbált visszaemlékezni. Úgy érezte, mintha réges-rég történt volna, a határvonalak összemosódtak, mint valami álmoképben, amelyet megkísérel fölleleveníteni.

– Marlene levetette az E-ruháját. – Aztán bágyadt hangon hozzátette: – Ugye, így volt?

– Így. Anélkül jött vissza, és valakit ki kellett küldenünk érte.

– Én pedig természetesen megpróbáltam őt megállítani, amikor észrevettem, hogy mit művel. Emlékszem, dr. Insigna kiáltása riasztott föl. Marlene távolabb volt tőlem, a patak partján. Kiáltani próbáltam, de a megdöbbenéstől eleinte egy hang sem jött ki a torkomon. Gyorsan oda akartam menni hozzá, megpróbáltam ro... ro...

– Odarohanni – segítette ki D'Aubisson.

– Igen, de... de...

– Képtelen volt futni. Szinte teljesen megbénult. Igazam van?

– Igen. Teljesen – bólintott Genarr. – Futni próbáltam, de – volt már magának is olyan álma, hogy üldözik, és valahogy képtelen rá, hogy elfusson az üldözői elől?

– Igen. Mindenkinek van ilyen álma. Rendszerint olyankor álmodjuk, amikor belegabalyodik a kezünk meg a lábunk az ágyneműbe.

– Olyan volt, mint ez az álom. Végre visszanyertem a hangomat, és rákiáltottam, de gondolom, az E-ruha nélkül nem hallott semmit.

– Kábulatot érzett?

– Nem mondhatnám. Csupán elesettséget és zavart. Mintha teljesen fölösleges lenne, hogy fussak. Aztán Marlene meglátott, és odaszaladt hozzám. Valahogy fölismerhette, hogy bajban vagyok.

– Neki láthatóan nem esett nehezére a futás. Igazam van?

– Láthatólag nem. Úgy tetszik, odaért hozzám. Aztán mi... őszintén megvallva, Ranay, ettől kezdve nem emlékszem semmire.

– Együtt jöttek be a Kupolába – mondta D'Aubisson nyugodtan. – A kislány támogatta önt, segítette, hogy talpon tudjon maradni. És már a Kupolában volt, amikor elvesztette az eszméletét – most pedig itt van.

– És ön azt hiszi, hogy megkaptam a pestist.

– Én azt hiszem, hogy ön valami abnormális dolgon esett át, de az agylenyomatában nem találok semmit, ami meglepne. Tessék, nézze meg ön is!

– A sokk, hogy Marlenét veszélyben látom. Miért vetné le az E-ruháját, hacsak nem... – de hirtelen elharapta a szót.

– Hacsak meg nem kapta a pestist? Ezt akarja mondani?

– Megfordult a fejemben ez a gondolat.

– De látszólag semmi baja. Akar még aludni?

– Nem én. Már elmúlt az álmoságom. Csináljon egy újabb agyvizsgálatot, és gondoskodjék róla, hogy negatív legyen, mert most, hogy kibeszéltem magamból az esetet, sokkal jobban érzem magam. És utána, maga hárpia, én megyek a dolgomra.

– Még ha az agyvizsgálati lelete látszólag normális is, parancsnok, legalább huszonnégy órát az ágyban kell maradnia. Megfigyelésre, érti?

Genarr színpadiasan kikelt magából.

– Ezt nem teheti velem. Nem bámulhatom itt huszonnégy órán keresztül a plafont.

– Erre semmi szükség. Fölszerelhetünk itt egy képernyőt, és olvashat vagy nézheti a holovíziót. Még látogatókat is fogadhat.

– Gondolom, a látogatók is meg fognak figyelni.

– Elképzelhető, hogy kikérdezzük őket. Most pedig újból fölállítjuk az agyvizsgáló berendezést. – Elfordult, aztán amikor ismét Genarr-ra nézett, az arcára kiült egy mosoly,

amelybe némi derű lopakodott. – Nagyon valószínű, parancsnok, hogy önnek kutya baja sincsen. A reakcióit normálisnak látom. De biztosra kell mennünk, nem igaz?

Genarr felmordult, és amikor D'Aubisson megfordult és elindult kifelé, kiöltötte a nyelvét az asszony szálfegyenes háta felé. Elvégre ezt is normális reakciónak lehet számítani, nemde?

60

Amikor Genarr újból felnyitotta a szemét, Eugenia Insigna szomorú arca nézett le rá. Genarr meglepetten próbált felülni.

Az asszony elmosolyodott, de nem lett vidámabb az arca.

– Azt mondták, bejöhetek hozzád, Siever. Azt mondták, jól vagy.

Genarrt a megkönnyebbülés hulláma öntötte el. Ő tudja, hogy jól van, de azért jólesik, ha ezt más szájából is hallja.

– Persze hogy jól vagyok – jelentette ki hengegve. – Az agylelet normális álomban. Az agylelet normális ébren. Az agylelet normális mindörökre. De mi van Marlenével?

– Az ő agylelete is kifogástalan. – De ez sem tudta az asszonyt felvidítani.

– Amint látod – kérkedett Genarr –, ígéretem szerint én voltam Marlene kanárimadara. Bármi legyen is az, engem előbb elkapott, mint őt. – Aztán egyszerre hangnemet változtatott. Semmi helye itt az évődésnek.

– Eugenia, meg tudsz nekem valaha bocsátani? Először is azért, hogy nem figyeltem Marlenére, aztán meg teljesen megbénultam a rémülettől, hogy hogyan segítsek neki. Teljesen csődöt mondtam, pedig a mellemet vertem, hogy vigyázni fogok rá. Őszintén megvallom, nem találok semmi mentséget.

Insigna a fejét ingatta.

– Ugyan, Siever. Egyáltalán nem a te hibád. Én úgy örülök, hogy behozott téged.

– Nem az én hibám? – ámult el Genarr. – Ki másnak a hibája lenne?

– Egyáltalán nem. Van valami, ami sokkal rosszabb, mint Marlene ostoba levetkőzése vagy a te bénultságod. Sokkal rosszabb.

Genarr úgy érezte, mintha jeges kéz markolná meg a szívét. Mi lehet az, ami sokkal rosszabb? – álmélikodott magában.

– Mit akarsz ezzel mondani? – ugrott ki hevesen az ágyból, ám amikor megpillantotta csupasz lábait és egyáltalán nem szalonképes hálóruháját, sietve magára tekerte a könnyű takarót.

– Ülj le és mondd el! – kérlelte az asszonyt. – Marlene igazán jól van? Nem titkolsz el valamit vele kapcsolatban?

Insigna helyet foglalt, és komor tekintettel nézett Genarr-ra.

– Azt mondják, nincs semmi baja. Az agylelete teljesen normális. Akik ismerik a pestist, azt állítják, hogy semmiféle tünet nem mutatkozik.

– Akkor miért ülsz itt úgy, mint ha a világ vége közeledne?

– Mert szerintem úgy is van. Ennek a világnak legalábbis vége.

– Mit jelentsen ez?

– Nem tudom megmagyarázni. Képtelen vagyok fölfogni. Beszélned kell Marlenével, ha meg akarod érteni. Ő már teljesen a maga útját járja, Siever. Egyáltalán nem bánja, amit tett. Makacsul azt hajtogatja, hogy nem tudja igazán földeríteni – vagy ahogy ő mondja: megtapasztalni – az Erythrót, ha rajta van az E-ruha, ezért nem is hajlandó többet magára öltetni.

– Ebben az esetben nem mehet ki.

– Csakhogy Marlene erősködik, hogy ki fog menni. Egészen magabiztos. Amikor csak akar, azt mondja. És egyedül. Magát vádolja azzal, hogy téged is magával engedett. Ugyanis nem közömbös számára, ami veled történt. Igazán bántja őt. És örül, hogy még idejében odaért hozzád. Hidd el, könnyes szemmel beszélt róla, hogy mi történhetett volna veled, ha időben nem hoz be a Kupola alá.

– Ez sem ingatja meg az önbizalmát?

– Nem. Az egészben ez a legfurcsább. Abban bizonyos, hogy te veszélyben voltál, hogy bárkit veszély fenyegetett

volna. Kivéve őt. Olyan meggyőződéssel hisz ebben, Siever, hogy én... – Megrázta a fejét, aztán így fejezte be: – Teljesen tanácstalan vagyok, mit tegyek.

– Ő természeténél fogva makacs kislány, Eugenia. Ezt énnálam jobban tudhatod.

– De nem ennyire. Mintha tudná, hogy úgysem állíthatjuk meg őt.

– Hátha mégis. Majd én beszélek a fejével, és ha előáll ezzel a „nem állíthatok meg” mesével, akkor fogom magam, és visszarendelem a Rotorra, méghozzá azonnal. Én az ő pártját fogtam, de az után, ami velem történt a Kupolán kívül, sajnos a sarkamra kell állnom.

– De nem fogsz.

– Miért nem? Talán Pitt miatt?

– Nem. Csak egyszerűen nem fogsz.

Genarr az asszonyra meredt, aztán feszélyezetten elnevette magát.

– Ugyan, annyira azért nem vagyok a varázsa alatt. Lehet, hogy a kedves nagybácsikájának tart engem, de azért, Eugenia, annyira kedves nem vagyok, hogy hagyjam őt a vesztébe rohanni. Mindennek van határa, és meg fogod látni, hogy én is tudom, meddig lehet elmenni. – Elhallgatott, aztán bánatosan hozzátette: – Úgy látszik, te meg én szerepet cseréltünk. Tegnap még te követelted, hogy állítsuk meg őt, és én hangoztattam, hogy ezt nem tehetjük. Ma pedig fordítva áll a dolog.

– Azért, mert a kinti eset megijesztett téged, engem pedig az azóta tapasztaltak rémítettek meg.

– Miféle tapasztalatok, Eugenia?

– Ahogy visszatért a Kupolába, megpróbáltam ráncba szedni. Azt mondtam neki, hogy „ne merészelj így beszélni velem, kisasszony, mert nemhogy a Kupolát, de a szobádat sem hagyhatod el. Be fogunk zárni, meg fogunk kötözni, ha kell, és az első rakétával visszamegyünk a Rotorra.” Vagyis láthatod, hogy a végsőig elmentem a fenyegetőzésben.

– Mire ő? Kész vagyok bármiben fogadni, hogy nem tört ki könnyekben. Gyanítom, hogy dacosan összeszorította a fogát.

- Nem. Még a mondókám feléig se jutottam, amikor az én fogam kezdett el annyira vacogni, hogy képtelen voltam folytatni. És elfogott a hányinger.

- Csak nem azt akarod mondani - ráncolta a homlokát Genarr -, hogy Marlene valamilyen különös hipnotikus erővel meg tudja akadályozni, hogy szembeszegüljünk vele? De hiszen ez képtelenség. Vagy korábban is tapasztaltál ilyet vele kapcsolatban?

- Nem, persze hogy nem. Sőt, most sem látok nála ilyesmit. Neki ehhez semmi köze. Én nagyon rosszul lehettem, amikor megfenyegettem, és őt ez láthatóan megrémítette. Látszott rajta az aggodalom. Lehetetlen, hogy így reagáljon rá, ha ő okozta volna. És amikor odakint voltatok a Kupolán kívül, és ő elkezdte lehántani magáról az E-ruháját, nem is látott téged. Háttal állt neked. Én tudom, mert figyeltem. Te mégis képtelennek mutatkoztál a közbeavatkozásra, és amikor ő rájött, hogy bajban vagy, odarohant hozzád, hogy segítsen. Ez a reakciója ebben az esetben is kizárja, hogy ő kötött volna gúzsba téged. Egy alkalommal beszélt az őrséged egyik tagjával - ezekbe lépten-nyomon belebotlik az ember.

- A Kupola elvileg katonai őrhely - dűnnyögte Genarr. - Az őrség arra van, hogy rendet tartson, segítsen, ha kell...

- Igen, kétségkívül - szakította félbe Insigna kissé bosszúsan. - Janus Pitt így gondoskodik róla, hogy mindnyájukat a kezében tartson és megfigyeljen, de mindegy. Marlene és az őr elég sokáig beszélgetett és láthatóan vitatkozott egymással. Marlene távozása után odamentem az őrhöz, és megkérdeztem, miről beszélgettek a kislányommal. Nem nagyon akarta elárulni, de én kipréseltem belőle. Közölte, hogy Marlene valamiféle engedélyt akart kikunyerálni tőle, amelynek birtokában szabadon kibe járhatna a Kupolából.

- Megkérdezted tőle, hogy ő mit válaszolt?

- Azt, hogy a parancsnoki hivatalban kell elintézni, de ő hajlandó ebben segíteni neki. Felháborodtam. Mit jelent az, hogy hajlandó segíteni neki? Hogy tehet ilyen ajánlatot? Mire az őr azt mondta, hogy kénytelen volt így tenni, mert valahányszor azt próbálta bizonygatni neki, hogy ez lehetetlen, elfogta a rosszullét.

Genarr kővé váltan hallgatta végig mindezt.

- Azt akarod mondani, hogy Marlene öntudatlanul teszi ezt, hogy mindenkit, aki ellent mer mondani neki, elfog a rosszullét, és ő még csak nem is sejti, hogy ebben ő a ludas?

- Nem, eszemben sincs. Azt sem értem, hogy tehetne ő egyáltalán bármit is. Ha ez valami tudtán kívüli képesség, akkor már a Rotoron is jelét adta volna, de ott egyszer sem fordult elő ilyesmi. És aztán nem akármilyen ellenkezés váltja ki. Tegnap este például a vacsoránál másodszor is venni akart a desszertből, mire én megfélekedve egy pillanatra arról, hogy nem szabad ellentmondanom neki, élesen rászóltam, hogy „ne, Marlene!” Látszott, hogy majd szétrobban a dühtől, de aztán lecsillapodott, és mondhatom neked, nem éreztem semmi kellemetlenséget. Szerintem csak az Erythroval kapcsolatban nem szabad ellenkezni vele.

- De miből gondolod ezt, Eugenia? Úgy veszem ki, hogy van valami elképzelésed ezzel kapcsolatban. Ha én volnék Marlene, úgy olvasnék benned, mint a nyitott könyvben, de mivel nem vagyok az, neked kell elárulnod.

- Én nem hiszem, hogy Marlene csinálja mindezt. Hanem... hanem maga a bolygó. - A bolygó!

- Igen, az Erythro. A bolygó. Ez tartja befolyása alatt Marlenét. Különbözik miért volna olyan bizonyos abban, hogy nem fogékony a pestisre, és nem érheti semmi ártalom? De nemcsak őt, hanem mindannyiunkat befolyása alatt tart. Neked akkor lett bajod, amikor megpróbáltad Marlenét megállítani. Nekem is. Az őrnök is. Sok ember szenvedett ártalmat a Kupola kezdeti időszakában, mivel a bolygó betolakodóknak vélte őket, és életre hívta a pestist. Aztán amikor úgy látta, hogy senki sem akarja elhagyni a Kupola biztonságát, a bolygó engedett a szorításon, és a pestis véget ért. Látod, hogy minden összeillik?

- Akkor hát szerinted a bolygó azt akarja, hogy Marlene kimenjen a felszínére?

- Úgy látszik.

- De miért?

- Fogalmam sincs. Nem állítom azt, hogy megérteném. Csak elmondom neked a valószínű tényállást.

- Eugenia - mondta Genarr gyengédre váltó hangon -, bizonyára te is tudod, hogy a bolygó nem tud semmit csinálni. Ez misztika.

- Egyáltalán nem. Siever, hagyd a trükköket, és ne tégy úgy, mintha elment volna az eszem. Én első osztályú tudós vagyok, és nincs semmi misztikus abban, amit elmondtam. Amikor azt állítom, hogy a bolygó, akkor nem a sziklára meg az ércekre gondolok. Én arra gondolok, hogy van a bolygón valamilyen erős, átható, élő forma.

- Ha ez igaz, akkor annak láthatatlannak kell lennie. Mert ezen a meddő világon jelét sem látni a prokariótáknál fejlettebb életnek, pláne intelligenciának.

- Mit tudsz te erről a meddő világról, ahogy te nevezed? Fel van-e kellően derítve? Át van-e kutatva töviről hegyire?

Genarr lassan megcsóválta a fejét.

- Eugenia, kezd úrrá lenni rajtad a hisztéria - mondta, némi kérlelő színezettel a hangjában.

- Úgy gondolod, Siever? Vedd csak fontolóra te magad is, és szólj, ha találsz valami más magyarázatot. Én előre megmondom neked, hogy ez az élet a bolygón - bármi legyen is az - nem fog megtűnni bennünket. A sorsunk meg van pecsételve. És hogy Marlenével mi a szándéka - tette hozzá elcsukló hangon -, azt még csak elképzelni sem tudom.

XXVIII. Felszállás

61

Hivatalosan nagyon kacifántos néven nevezték, az a néhány Földlakó azonban, akinek alkalmá adódott beszélni róla, csak Négyes Állomásként emlegette. Ebből mindjárt kiderült, hogy korábban már három ilyen objektum is létezett, közülük azonban már egy sem működött, ugyanis fölfalták őket az újabb létesítmények. Létezett egy Ötös Állomás is, ezt azonban sohasem fejezték be, és most elhagyatottan árválkodott.

Nem biztos, hogy a Föld lakossága túlnyomó többségének valaha is eszébe jutott a Négyes Állomás, amely valahol jóval a Hold pályáján túl keringett lassan a Föld körül.

A korábbi állomásokat a Föld az első telepek építéséhez használta kilövőállomásokként, majd amikor maguk a telepek vették kezükbe a további telepek építését, a Föld a Négyes Állomást a Mars-repülésekhez vette igénybe.

Ám mindössze egyetlen ilyen Mars-repülésre került sor, ugyanis kiderült, hogy hosszú távú repülésekre pszichikailag sokkal alkalmasabbak voltak a telepek lakói, tekintve, hogy maguk is tulajdonképpen egy-egy nagy, zárt űrhajón éltek, így aztán a Föld megkönnyebbülten átengedte az űrrepülést a telepeseknek.

A Négyes Állomást ettől kezdve alig-alig használták valamire, és jószerivel csupán szimbolikus célt szolgált annak érzékeltetésére, hogy a telepek nem kizárólagos urai a Föld légkörén kívüli végtelen térségeknek.

Mostanában azonban a Négyes Állomás ismét fölébredt szendergéséből.

Egy nagy teherűrhajó kelt útra feléje, és a telepeken az a hír kapott lábra, hogy a Föld újból megpróbálja – első alkalommal a XXIII. században –, hogy saját csapatot telepítsen a Marsra. Egyesek szerint az egész csak kutatási célokat szolgál; mások szerint a Föld a Mars körül keringő néhány telep ellensúlyozására akar saját kolóniát létesíteni a Marson; ismét mások úgy vélték, hogy a Föld valamelyik, eddig még egyetlen telep által sem igényelt nagyobb méretű kisbolygón akar előretolt állást létrehozni.

Valójában azonban a teherhajó rakterében a Superluminal lapult, és persze a legénysége, amely elkormányozza a csillagok felé.

Tessa Wendel, jóllehet már nyolc esztendeje a bolygón lakott, minden izgalom nélkül élte meg az űrbéli utazást, amely minden telepeseknek születésétől kezdve a vérében van. Az űrhajók elvileg sokkal közelebb álltak a telepekhez, mint a Föld bolygóhoz. Crile Fisher, noha már nem egy űrutat tett meg maga is, kevésbé volt nyugodt.

Ezúttal nem csupán az űrutazás természetellenes volta okozott feszültséget a teherhajó fedélzetén.

– Képtelen vagyok elviselni a várakozást, Tessa – morgolódott Fisher. – Sok-sok évbe telt, mire elértünk idáig,

hogy a Superluminal készen áll a repülésre, és még mindig csak várakozunk.

Wendel elgondolkozva pihentette rajta a tekintetét. Sohasem volt szándékában, hogy ennyire belehabarodjon a férjiba. Csupán azt szerette volna, hogy megpihenjen mellette az elméje, ha túlságosan belefárad a terven végzett bonyolult munkába, és felfrissülve, újult erővel térhessen vissza a dolgához. Ezt szerette volna, ám egészen másként alakult a dolog.

Azt kellett tapasztalnia, hogy reménytelenül kötődik a férjéhez, hogy osztozik minden gondjában-bánatában. Bizonyos, hogy a férfi várakozásait nem fogja siker koronázni, és az asszonyt már előre aggasztotta az elkerülhetetlen kudarcot követő kiábrándulás. Megpróbálta ugyan a józanság jeges vizével lehűteni a férfi álmait, megpróbálta csillapítani a kislányával való találkozás túlzott reményeit, de mindhiába. Épp ellenkezőleg, a férfi az utóbbi évben, ha lehet, még derülátóbban nézett a jövő elébe, minden megmagyarázható ok nélkül – legalábbis ő nem tudott elfogadható indokkal szolgálni.

Végül is Tessa meglelégedéssel – és megkönnyebbüléssel – vette tudomásul, hogy Crile-t nem a felesége, hanem csak a kislánya izgatja. Az igazat megvallva, az asszony sohasem értette meg ezt a vágyódást a kislánya után, akit csecsemőként látott utoljára, Crile azonban magától nem állt elő semmi magyarázattal, ő meg nem akarta erőltetni a dolgot. Mi értelme volna? Tessa biztos volt benne, hogy a kislány már nem él, mint ahogy maga a Rotor is rég elnéptelenedett. Ha a Rotor ott van a Szomszéd Csillag közelében, akkor már rég hatalmas kriptaként sodródik az űrben örökké tartó útján, felfedezhetetlenül – hacsak valamilyen hihetetlen véletlen nem játszik a kezükre. Az a fő, hogy segítsen Crile Fishernek megállni a lábán, ha ez a valószínűség cáfolhatatlan valósággá válik.

Tessa hízelgően a férjéhez bújt.

– Már csak legfőljebb két hónapot kell várni. Többévi várakozás után ezt már valahogy kibírjuk.

– Az a sok év teszi ezt a két hónapot is még elviselhetetlenebbé – zúgolódott Fisher.

– Közelítsd meg a másik végéről, Crile - mondta Wendel. – Törődj bele, hogy meg kell hajolni a kényszerűség előtt. A Globális Kongresszus egyszerűen nem egyezik bele, hogy korábban elinduljunk. A telepek rajtunk tartják a szemüket, és kérdés, el lehet-e hitetni velük, hogy a Mars az úticélunk. Csodálkoznék is, ha elhinnék, hiszen a Föld nem dicsekedhet valami kiváló űrkutatósi eredményekkel. Ha két hónapig meg sem moccanunk, azt fogják gondolni, hogy nehézségeink támadtak – amit ők készséggel és kárörömmel el is hisznek –, és le fogják rólunk venni a szemüket.

Fisher dühösen megrázta a fejét.

– Kit érdekel, ha tudják is, mit csinálunk? Hiszen úgyis hamarosan bottal üthetik a nyomunkat, és évek telnek bele, mire ők is elsajátítják a szuperluminális űrrepülést – akkorra pedig nekünk már egész flottánk lesz szuperluminális űrhajókból, és sebes léptekkel haladunk a Galaxis föltárása felé.

– Ne légy ebben olyan biztos, könnyebb másolni és megelőzni, mint kezdeményezni. A Föld kormánya pedig, amely a telepek nagykorúsodása óta gyalázatos űrkutatósi eredményeket tud csak fölmutatni, világos, hogy pszichológiai megfontolásokból elvitathatatlan elsőbbségre tör. Azonkívül – vontá meg a vállát – szükségünk van erre az időre, hogy alacsony gravitációs feltételek között újabb kísérleteket végezzünk a Superluminallal.

– Hát se vége, se hossza a kísérleteknek?

– Ne légy türelmetlen! Annyira új és ki nem próbált technikáról van szó, amely gyökeresen eltér mindentől, amit eddig az emberiség birtokolt, hogy nem nehéz újabb és újabb kipróbálnivalót kiötneni, különösen ha kissé magunk is bizonytalanok vagyunk abban, mennyire befolyásolja a hipertérbe való be- és kimenetelünket a gravitációs mező erőssége. Komolyan, Crile, nem róhatod fel nekünk azt, hogy elővigyázatosak vagyunk. Utóvégre is még tíz éve sincs, hogy a szuperluminális repülést elméletileg lehetetlennek tartották.

– Az elővigyázatosságot is túlzásba lehet vinni.

– Meglehet. A végén majd eldöntöm, hogy megtettünk-e minden ésszerűen lehetségeset, és akkor útra kelünk.

Megígérem, Crile, hogy a szükségesnél tovább nem fogunk várni. Nem fogom túlzásba vinni az elővigyázatosságot.

– Remélem is.

Wendel tétován a férfira nézett. Meg kell, hogy kérdezze tőle:

– Tudod, Crile, az utóbbi időben mintha kicseréltek volna téged. Az elmúlt két hónapban szinte égsz a türelmetlenségtől. Rövid időre lehiggadtál, aztán megint nem talátlad a helyed. Történt talán valami, amiről én nem tudok?

Fisher egyszerre elcsöndesedett.

– Semmi sem történt. Miért, mi történhetett volna?

Wendelnek úgy tetszett, hogy Fisher túlságosan is gyorsan úrrá lett magán, és fölöttébb gyanús igyekezettel próbálja megjatszani a közömböst.

– Én kérdezem tőled, hogy mi történhetett? Megpróbáltalak figyelmeztetni, Crile, hogy aligha fogjuk a Rotort működésben találni, ha egyáltalán megtaláljuk. Nem fogjuk a te... aligha talátlunk bárkit is életben a lakói közül. – A férfi makacs hallgatását látva megismételte: – Vagy nem figyelmeztettelek erre az eshetőségre?

– De, gyakran – hagyta rá Fisher.

– Most mégis úgy teszel, mint aki alig várja a biztosra vett boldog találkozást. Veszélyes dolog olyasmiben bízni, ami aligha teljesülhet be, arra tenni föl mindent. Honnan ez a hirtelen új lelkesedés? Beszélte talán valakivel, aki megalapozatlan optimizmust öntött beléd?

Fisher arcát elöntötte a láng.

– Miért kellett volna bárkivel is beszélnem? Magam talán nem alakíthatok ki véleményt erről vagy akármi másról? Azért, mert én nem ismerem ki magam az elméleti fizikában úgy, mint te, még nem vagyok feltétlenül ügyefogyott vagy ostoba.

– Ugyan, Crile – tiltakozott Wendel. – Én sohasem gondoltam rólad ilyesmit, és eszem ágában sem volt erre célozni. Árudd el nekem, mit gondolsz a Rotorról?

– Semmi olyasmit, ami rettentően mély vagy rafinált lenne. Csupán arra gondoltam, hogy az üres térben semmi sincs, ami elpusztíthatta volna a Rotort. Könnyű azt mondani, hogy a Rotor helyén csupán egy telepnek az üres héját talátljuk, ha

egyáltalán elérte a Szomszéd Csillagot, de mi az, ami útközben vagy odaérkezése után elpusztíthatta volna? Légy szíves, vázold föl nekem pontosan, hogy ment végbe ez a pusztulás: összeütközés? idegen intelligencia? vagy mi?

– Nem tudom, Crile – ismerte el Wendel őszintén. – Nekem nincs varázsszemem. De ott van maga a hiperrásegítés. És ez, Crile, elég ravasz technika. Hidd el nekem! Nem használja folyamatosan sem a normális, sem a hiperteret, hanem csak a kettő érintkezési felületén siklik tova, akár a lapos kavics a víz és a levegő határfelületén, miközben talán percenként többször is belemerül a hipertérbe, aztán vissza a normális térbe. Az egyik térből a másikba való áttűnés ezért a Szomszéd Csillaghoz vezető úton akár milliószor is megtörténhetett.

– No és?

– Az a helyzet, hogy az egyik fajta térből a másikba való átugrás sokkal nagyobb veszélyt rejt magában, mint a sima repülés akár a térben, akár a hipertérben. Nem tudom, mennyire sikerült a rotoriaknak megvetniük a hipertér elméleti alapjait, de nagy valószínűség szerint csak a felszínét karcolták meg, különben mi akadályozta volna meg őket abban, hogy kifejlesszék a valódi szuperluminális repülést? Mi viszont nagy részletességgel kidolgoztuk a hipertér elméletét, és sikerült megállapítanunk, milyen hatással van a tárgyakra a térből a hipertérbe való ide-oda cikázás.

Ha ez a tárgy egy pont, akkor semmi feszültség nem hat rá az átmenetkor. Ha viszont ez a tárgy nem pont, hanem kiterjedéssel bíró anyagi test, mint amilyen egy hajó, akkor minden esetben van egy véges időtartam, amely alatt annak egyik része a térben, másik része a hipertérben tartózkodik. Ebből pedig feszültség keletkezik – a feszültség nagysága függ a tárgy méreteitől, fizikai felépítésétől, az átmenet sebességétől és így tovább. Egyetlen vagy esetleg egy tucat átmenet elhanyagolható kockázattal jár, még egy olyan nagyságú tárgy esetében is, mint a Rotor.

Amikor a Superluminalon szuperluminális sebességgel a Szomszéd Csillaghoz repülünk, akkor útközben tucatnyi, de az is lehet, hogy mindössze két átmenetre számíthatunk. Az út biztonságos lesz. Ezzel szemben ha csak a hiperrásegítést

alkalmaznánk, akkor ugyanazon az úton talán egymillió átmenetre is sor kerülne, s eközben a feszültség végzetesen fölhalmozódhatna.

– Bizonyos, hogy ez a végzetes feszültség bekövetkezik? – kérdezte Fisher elborzadva.

– Nem, semmi sem bizonyos. Az eshetőség statisztikai. Egy hajó akár milliószor vagy milliárdszor is megteheti ezt az átmenetet anélkül, hogy történne vele valami. Másfelől viszont lehet, hogy már a legelső átmenetkor eléri a végzete. Ennek lehetősége azonban az átmenetek számának arányában gyorsan növekszik.

Így hát élek a gyanúperrel, hogy a Rotor úgy kelt útra, hogy nagyon keveset tudott az átmenetek veszélyeiről. Ha többet tudtak volna, nem vágtak volna neki az útnak. Nagy a valószínűsége tehát annak, hogy megtapasztaltak ugyan valamilyen feszültséget, de az elég gyenge volt ahhoz, hogy „sántikálva” elvergődhessenek a Szomszéd Csillaghoz, de ugyanúgy lehetett a feszültség olyan erős is, hogy egyből végzett velük. Így meglehet, hogy egy üres héjra bukkanunk, de az is könnyen lehet, hogy nem találunk semmit.

– Vagy egy olyan telepet, amely él és virul – jelentette ki Fisher dacosan.

– Megengedem – felelt Wendel. – De az is lehet, hogy mégis elpusztít bennünket a feszültség, és ezért nem találunk semmit. Arra kérlek, hogy ne éld bele magad a bizonyosságba, hanem csak a valószínűségbe. És ne feledkezz meg arról, hogy aligha képesek ésszerű következtetésre jutni ebben a dologban azok, akiknek nincs némi megbízható ismeretük a hipertér-elméletről!

Wendel nyugtalanul figyelte Fishert, aki csüggedten elhallgatott.

62

Tessa Wendel furcsa helynek találta a Négyes Állomást. Mintha valaki egy kisebb telepet akart volna fölépíteni, ám a berendezésében nem jutott túl egy laboratórium, egy obszervatórium és egy kilövőállomás kombinációján. Nem voltak rajta sem farmok, sem házak, semmi sem a legkisebb

telepen is megtalálható kellékek közül. Még a pörgetéséről is megfeledeztek, ami megfelelőképpen utánozhatná a gravitációs mezőt.

Valójában nem volt több, mint egy túlfejlett végtagnyúlványokkal ellátott űrhajó. Nem vitás, hogy ha folyamatosan gondoskodnak az élelmiszer, a levegő és a víz utánpótlásáról (volt némi recirkulálás, ám az nem volt elégséges), akkor megvannak rajta az állandó ott-tartózkodás feltételei, ám nincs az az ember, aki egyfolytában sokáig kibírná rajta.

Crile Fisher gonoszkodva megjegyezte, hogy a Négyes Állomás tisztára olyan, mint egy, az űrkorszak kezdeti éveiben létesített űrállomás, amely valamilyen csoda folytán megérte a XXIII. századot.

Egy szempontból mégis egyedülálló lehetőséget kínált. Egyszerre lehetett látni róla az egész Föld-Hold rendszert. A Föld körül keringő telepekről csak nagy ritkán lehetett ilyen szépen megfigyelni a két égitest egymáshoz való tényleges viszonyát. A Négyes Állomásról nézve azonban a Föld és a Hold sohasem került tizenöt foknál távolabb egymástól, és minthogy a Négyes Állomás ennek a rendszernek a súlypontja körül keringett (ami nem sokban különbözött attól, mintha a Föld körül keringett volna), a szemlélő soha nem múló ámulattal gyönyörködhetett a két égitest örökösen változó helyzetében és fázisában, valamint a Hold folytonos hízásában és összezsugorodásában attól függően, hogy a Földnek az állomásával megegyező vagy azzal ellentétes oldalán tartózkodott-e.

A Napot automatikusan kirekesztette a mestek berendezés (Wendel kérdésére elmondták, hogy ez a szó a „mesterséges eklipszis”, vagyis napfogyatkozás rövidítése), és a látvány csak akkor szenvedett csorbát, ha a Nap túlságosan közel került az állomás egén a Földhöz vagy a Holdhoz.

Wendel telepes származása egyből kiütközött, mert élvezettel szemlélte a Föld és a Hold közös színjátékát, elmondása szerint főleg azért, mert ebből rögtön látta, hogy nem a Földön van.

Nem tudta megállni, hogy el ne mondja ezt Fishernek, aki fanyar mosollyal hallgatta a szavait. Közben nem kerülte el a figyelmét, hogy az asszony gyors pillantást vet maga köré.

– Szép tőled – mondta –, hogy Földlakó létemre elmondod nekem, pedig hátha zokon veszem. De ne félj, nem fogom továbbadni.

– Én mindenben megbízom benned, Crile – mondta az asszony ragyogó mosollyal. A férfi alaposan megváltozott az óta a sorsdöntő beszélgetés óta, amelyre a Négyes Állomásra való megérkezésük után került sor közöttük. Mintha kijózanodott volna, s ez jobb volt, mint a lehetetlen iránti lázas vágyakozás.

– Komolyan azt hiszed – firtatta –, hogy még mindig a rovásodra írják telepes mivoltodat?

– Hát persze. Sosem felejtik el. Ők ugyanolyan elfogultak, akárcsak én, és én sem feledkezem meg soha arról, hogy földiek.

– Úgy látszik, elfeledkezel róla, hogy én is a Földről vagyok.

– Csak azért, mert te Crile vagy, és semmi más nem számít. Én pedig Tessa vagyok. Ennyi az egész.

Fisher elgondolkodva megjegyezte:

– Sosem okoz gondot neked, Tessa, hogy a Föld és nem a saját teleped, az Adelia számára dolgoztad ki a szuperluminális repülést?

– Csakhogy én nem a Föld számára tettem, mint ahogy más körülmények között az Adelia számára sem tettem volna. Mindkét esetben saját magamnak teszem. Egy megoldásra váró problémával találtam szembe magam, és sikeresen elvégeztem a feladatot. Úgy vonulok be a történelembe, mint a szuperluminális repülés föltalálója, és ez az, amit én megtettem magamnak. És ha nagyképűségnek hangzik is, de az egész emberiségnek is teszem. Ezért teljesen mindegy, hogy melyik világon történik a felfedezés. Valaki vagy valakik a Rotoron föltalálták a hiperrásegítést, amely azóta minden település közkincsévé vált. Idővel az összes telep a szuperluminális repülésnek is a birtokába jut. Bárhol történjék is valamilyen előrelépés, az egész emberiség profitál belőle.

– Ám a Földnek nagyobb szüksége van rá, mint a telepeknek.

- Arra gondolsz, hogy a telepek, ha kell, könnyedén eliszkolhatnak a közeledő Szomszéd Csillag előtt, amit a Föld nem tud megtenni? Emiatt a Föld vezetőinek fájjon a fejük. Én a kezükbe adtam az eszközt, most már az ő dolguk, hogy kidolgozzák a legjobb módszereket a fölhasználására.

- Ugy tudom, holnap elindulunk - jegyezte meg Crile.

- Igen, végre-valahára. Az egészet holográfiára veszik, és nekünk is megadnak minden tisztességet. Senki sem tudja azonban megmondani, mikor tudják a nagyközönség és a telepek számára is közzétenni.

- A visszatérésünk előtt semmiképpen sem - mondta Fisher. - Addig semmi értelme a nyilvánosságnak, amíg nem biztosak benne, hogy egyáltalán visszajövünk-e. Az ő számukra is elcsigázó várakozás következik, hiszen semmiféle kapcsolatunk nem lesz velük. Amikor az űrhajósok először szálltak le a Holdon, egész idő alatt kapcsolatban voltak a Földdel.

- Igaz - helyeselt Wendel -, de amikor Columbus nekivágott az Atlanti-óceánnak, hét hónapig, amíg vissza nem tért, egy szót sem hallott felőle a spanyol udvar.

- A Föld számára most sokkal nagyobb a tét - vitatkozott Fisher -, mint hét és fél évszázaddal ezelőtt Spanyolországnak volt. Igazán nagy kár, hogy a szuperluminális utazással együtt nincs a birtokunkban a szuperluminális kommunikáció is.

- Én is így gondolom. Mint ahogy Koropatsky is, aki folyton azért noszogat, hogy dolgozzam ki a távközlést. De neki is megmondtam, hogy nem vagyok varázsló, aki csak úgy kirángat mindent a köpenye alól, amire valakinek szüksége van. Egy dolog mozgatni a hipertérben egy tömeget, és egészen más dolog valamilyen sugárral csinálni ugyanezt. Ezek még a közönséges térben is eltérő szabályoknak engedelmesskednek, nem véletlen, hogy Maxwell csak kétszáz évvel azután dolgozta ki a maga elektromágneses egyenleteit, hogy Newton rájött a maga gravitációs egyenleteire. Nos, a tömeg és a sugárzás a hipertérben is más-más szabályokat követ, és a sugárzás szabályai még mindig dacolnak velünk. Egyszer majd a szuperluminális hírközlést is ki fogjuk dolgozni, de arra még várni kell.

- Nagy kár - csóválta a fejét Fisher elgondolkodva. - Hiszen könnyen lehet, hogy szuperluminális kommunikáció nélkül a szuperluminális repülésnek sem lesz gyakorlati haszna.

- Miért nem?

- A szuperluminális összeköttetés hiányával elszakad a köldökzsinór. Van olyan telep, amely képes távol a Földtől, távol az emberiség többi részétől életben maradni?

- Miféle új filozófián forgatod a sütnivalódat? - ráncolta a homlokát Wendel.

- Csak úgy megfordult a fejemben. Neked, Tessa, mint telepesnek, aki megszoktad az ottani életet, nyilván nem jut eszedbe, hogy a telepes élet nem éppen természetes létforma az ember számára.

- Igazán? Én sohasem éreztem, hogy természetellenes volna.

- Azért, mert te tulajdonképpen sohasem éltél egyetlen telepen. Hanem egy olyan, telepekből álló egész rendszer volt az otthonod, amelyben ott van egy nagy bolygó is sokmilliárdnyi emberrel a hátán. Hátha a rotoriak is, miután odaérnek a Szomszéd Csillaghoz, úgy fogják találni, hogy nem elégíti ki őket az elszigetelt telepen való élet? Ilyen esetben nyilván visszatérnének a Földhöz, csak hogy nem ezt tették. Nem azért talán, mert találtak maguknak egy lakható bolygót?

- Lakható bolygót egy vörös törpe körül? Ez cseppet sem valószínű.

- A természet hajlamos tréfát űzni velünk és megingatni bennünket vélt bizonyosságainkban. Tegyük föl, hogy mégiscsak van ott egy lakható bolygó. Nem kellene azt gondos vizsgálatnak alávetni?

- Kezdem már érteni, mit forgatsz a fejedben - mondta Wendel. - Attól tartasz, hogy a hajónk a Szomszéd Csillaghoz érve fölfedez ott valamilyen bolygót. Mi ellenben a távolból megállapítjuk róla, hogy nem lakja senki, és továbbállunk. Te viszont azt szeretnéd, hogy szálljunk le rá, alaposan kutassuk át, és legalább próbáljuk megkeresni a kislányodat. De mi van akkor, ha a neurodetektor nyomát sem találja értelemnek sehol a Szomszéd Csillag lehetséges bolygói körében? Akkor is fésüljük át minden egyes bolygót?

– Igen – jelentette ki Fisher némi habozás után. – Én azt tartom, hogy át kell őket vizsgálnunk, ha a legkisebb jelét is adják annak, hogy lakhatók. Minden lehetségest meg kell tudnunk egy ilyen bolygóról. Lehet, hogy hamarosan meg kell kezdenünk a Föld kiürítését, és tudnunk kell, hová vihetjük az embereket. Te könnyedén túlteheted magad ezen, hiszen a telepek, úgy, ahogy vannak, kereket oldhatnak anélkül, hogy ki kellene ürí...

– Crile! Eszedbe ne jusson úgy kezelni engem, mint ellenséget! Ne bánj velem telepesként! Én Tessa vagyok. Ha van ott bolygó, ígérem, hogy lehetőség szerint át fogjuk vizsgálni. De ha megszállták a rotoriak... Nos, te pár évet leéltél a Rotoron, Crile. Ismerheted Janus Pittet.

– Csak hírből. Én egyszer sem találkoztam vele, a fe... a volt feleségem azonban mellette dolgozott. Az ő elmondása szerint nagyon tehetséges, nagyon intelligens, nagyon akaratos ember.

– Fölöttébb akaratos. A többi telepen is elterjedt a híre. És nem nagyon kedveltük őt. Ha az volt az elképzelése, hogy keres egy helyet a Rotor számára, amely rejtve van az emberiség többi része elől, akkora legjobb, amit tehetett, hogy célba veszi a Szomszéd Csillagot, mert az közel van, és akkoriban a Rotoron kívül még senki sem tudott róla. És ha bármilyen megfontolásból egy olyan rendszert keresett, amelynek ő a kizárólagos ura, akkor nem volna Janus Pitt, ha nem félné attól, hogy mások is a nyomába erednek és megtörik a monopóliumát. Ha pedig sikerült a Rotor számára egy használható bolygót találnia, akkor még féltékenyebben óvakodna a betolakodóktól.

– Mire akarsz kilyukadni? – kérdezte Fisher, aki egyre nyugtalanabban feszengett a helyén, mint aki nagyon is jól tudja, miről van szó.

– Nos, holnap fölszállunk, és nem sok idő múlva odaérünk a Szomszéd Csillag közelébe. És ha van ott egy bolygó, mint ahogy úgy látszik, te hajlamos vagy ezt hinni, és ha azt találjuk, hogy a rotoriak elfoglalták maguknak, akkor ne hidd, hogy mi csak úgy egyszerűen leszállunk a felszínére és elkiáltjuk magunkat: „Hahó! Ki van itt?” Mert attól tartok,

hogy ha Pitt megpillant bennünket, a maga módján fog üdvözölni minket, és csak a másvilágon ébredünk föl.

XXIX. Az ellenség

63

Ranay D'Aubisson az Erythro Kupola többi lakójához hasonlóan kiküldetése alatt rendszeresen visszalátogatott a Rotorra. Szükség volt rá, hogy időnként szippantsanak az otthon levegőjéből, új erőt merítsenek régi gyökereikből.

Ez alkalommal azonban D'Aubisson a tervezettnél valamivel korábban „utazott föl” (ahogy az Erythroról a Rotorra való látogatást nevezték). Ugyanis személyesen Pitt főbiztos rendelte magához. Janus Pitt az irodájában várta, és az asszony gyakorlott szeme észrevette a főbiztoson az öregedésnek azokat a jeleit, amelyek az alatt a néhány év alatt jelentek meg rajta, amióta nem látta őt. Természetesen a munkája nem tette szükségessé, hogy gyakran találkozzék a főnökével.

A hangja azonban semmit sem veszített erejéből, mint ahogy a tekintete is megőrizte metsző élet, és a szelleme is a szokott élénkséggel tündökölt.

– Megkaptam a jelentését a Kupolán kívül történt incidensről – kezdte Pitt –, s feltűnt, hogy milyen óvatosságot tanúsít a diagnózis felállításában. Most azonban négy szemközt és nem hivatalosan árulja el nekem, pontosan mi is történt Genarr-ral? Ez a helyiség védve van, nyugodtan beszélhet.

– Attól tartok – mondta D'Aubisson szárazon –, hogy ha óvatos is a jelentésem, a teljes igazságot tartalmazza. Igazából nem tudjuk, mi történt Genarr parancsnokkal. Agylelete mutatott ugyan elváltozásokat, ezek azonban rendkívül kicsik voltak, és nem találtunk ehhez hasonlót a korábbi gyakorlatunkban. És csak múltó változások voltak, mert gyorsan és nyom nélkül visszaállt a korábbi állapot.

– De hát valami mégiscsak történt vele?

– Ó, igen, de éppen ez a bökkenő. Annál többet, hogy „valami”, ma sem tudunk mondani.

– Netán a pestis valamilyen formája?

- Nyomát sem láttuk nála... a korábban megfigyelt szimptómáknak.

- Csakhogy a pestis korábbi eseteiben az agyvizsgálat még gyerekcipőben járt. Akkor még aligha vette volna észre azokat a jeleket, amelyeket most, ezért hát nem lehet szó nála mégis a pestis enyhe formájáról?

- Meglehet, csakhogy erre nincs semmi bizonyítékunk, különben is Genarr most már teljesen normális.

- Gondolom, csak annak látszik, de abban sem lehetünk igazán biztosak, hogy nem esik-e vissza.

- Ennek feltételezésére sincs semmi alapunk.

A főbiztos arcán átsuhant a türelmetlenség halvány árnyéka.

- Ne vitatkozzon velem, D'Aubisson. Maga is jól tudja, hogy Genarr pozíciójának szerfölött nagy a fontossága. A Kupola helyzete nagyon is törékeny, hisz sohasem tudhatjuk, hogy kitör-e ismét a pestis és mikor. Genarr értéke az volt, hogy immunisnak látszott a kór ellen, de többé aligha tekinthetjük annak. Valami történt vele, és nekünk készen kell állnunk a leváltására.

- Ezt a döntést önnek kell meghoznia, főbiztos úr. Orvosi szempontok nem indokolják a lecserélését.

- De szorosan rajta fogja tartani a szemét, és remélem, hogy ezt a lehetőséget sem hagyja figyelmen kívül.

- Orvosi kötelességemnek fogom tekinteni.

- Helyes. Különösen, mert ha a leváltásra sor kerülne, én magára gondoltam.

- Énrám? - Az asszony nem tudta elnyomni az arcára szökő izgalom pírját.

- Igen, miért ne? Közismert, hogy sohasem lelkesedtem az Erythro meghódításáért. Mindig is azt vallottam, hogy meg kell őriznünk az emberiség mozgékonyágát, és nem szabad megengednünk, hogy ismét egy nagy bolygóhoz láncolt rabszolga legyen. Ezzel szemben azt tartanám okosnak, ha a bolygót gyarmatosítanánk ugyan, de nem mint lakóhelyet, hanem mint hatalmas energiaforrást - valahogy úgy, mint ahogy a Holdat kezeltük a Naprendszerben. Erre azonban gondolni sem lehet, ugye, ha a fejünk fölött ott függ a pestis.

- Ez igaz, főbiztos úr.

– Ezért mindenekelőtt ezt a problémát kell megoldanunk. Ettől azonban még távol vagyunk. A pestis visszavonult, és mi ebbe belenyugodtunk – ez a legutóbbi incidens azonban arról tanúskodik, hogy a veszély még korántsem múlt el. Akár a pestis érintette meg az ujjával Genarrt, akár más, mindenképpen átesett valamin, és én azt akarom, hogy ennek az ügynek elsőrendű figyelmet szenteljenek. És maga látszik a kézenfekvő személynek, hogy ezt a dolgot a kezébe vegye.

– Én örömmel vállalom a felelősséget. Akkor is csak ugyanazt csinálnám, amit most is próbálok csinálni, csak nagyobb lenne a hatásköröm. Merjem föltételezni, hogy én leszek az Erythro Kupola parancsnoka?

– Amint mondta, ezt nekem kell eldöntennem. Fölfoghatom úgy, hogy nem utasítaná vissza, ha följánlanám magának ezt a posztot?

– Igen, főbiztos úr. Nagy megtiszteltetésnek tartanám.

– Én is azt hiszem – jegyezte meg Pitt szárazon. – És mi történt a kislánnyal? D'Aubissont egy pillanatra megzavarta a hirtelen témaváltoztatás. Szinte dadogva ismételte meg a kérdést.

– A kislánnyal?

– Igen, a kislánnyal, aki odakint volt Genarr-ral, azzal, aki ledobta magáról a védőruhát.

– Marlene Fisherrel?

– Igen, így hívják. Vele mi történt?

– Hát... semmi, főbiztos úr – felelte D'Aubisson habozva.

– Ez áll a jelentésben. De most feleljen! Valóban semmi?

– Sem az agyvizsgálat, sem más nem mutatott ki semmit.

– Azt állítja, hogy miközben Genarr, aki E-ruhát viselt, leesett a lábáról, ez a lány, ez a Marlene Fisher, E-ruha nélkül is megúszta minden baj nélkül?

D'Aubisson megvonta a vállát.

– Úgy van, legalábbis amennyire meg tudjuk állapítani.

– Maga nem tartja ezt rendkívülinek?

– Ő egy rendkívüli fiatal nő. Az agylelete...

– Ismerem az agyleletét. Azt is tudom, hogy furcsa képességekkel bír. Maga észrevette ezt?

– Ó, igen. De még mennyire!

– És hogy nevezné az ő képességeit? Gondolatolvasásnak talán?

– Nem, főbiztos úr. Ez szóba sem jöhet. A telepátia csak pusztá fantazmagória. Ami azt illeti, én nem bánnám, ha gondolatolvasás volna, mivel az nem olyan veszélyes. A gondolatokon lehet uralkodni.

– És mi az, ami ennél veszélyesebb?

– A jelek szerint ő a test nyelvéből olvas, márpedig azt nem lehet elleplezni. Minden rezzenés mond valamit – tette hozzá az asszony némi keserűséggel, ami nem került el Pitt figyelmét.

– Személyes tapasztalatból beszél? – kérdezte.

– Hát persze – felelte D'Aubisson komoran. – Lehetetlenség annak a fiatal nőnek úgy a közelében tartózkodni, hogy az ember ne tapasztalná megérező-képességének minden kényelmetlenségét.

– Igen, de mi történt?

– Semmi földrengető, de elég bosszantó volt. – D'Aubisson elpirult, és egy pillanatra összezárta az ajkát, mintha dacolni akarna vallatójával. Ám gyorsan erőt vett magán. Szinte suttogva válaszolt: – Miután megvizsgáltam Genarr Kupola parancsnokot, Marlene megkérdezte tőlem, hogy van. Azt feleltem, hogy nincs komolyabb baja, és minden remény megvan rá, hogy teljesen felépüljön.

Mire ő azt kérdezte tőlem: „Miért okoz ez magának csalódást?”

Én majd hanyatt estem, és tiltakoztam, hogy nem érzek csalódást, ellenkezőleg, örülök neki.

Ő azonban csak erősködött: „Pedig csalódást érez. Ez lerí magáról. A türelmetlenség.”

Ez volt az első eset, hogy közvetlenül szembetalálkoztam ezzel a dologgal, bár másoktól már hallottam róla, és más nem jutott eszembe, mint hogy kihívóan visszakérdezzek: „Miért lennék türelmetlen? Mi végre?” De ő csak rám nézett azzal a nagy, fekete, veséig ható tekintetével, és azt mondta: „Úgy látom, Siever bácsi miatt.”

– Siever bácsi? – szakította félbe Pitt. – Rokona talán?

– Dehogy. Szerintem szeretetből hívja így. Szóval azt mondta, hogy „úgy látom, Siever bácsi miatt, és mintha

szeretné elfoglalni a helyét a Kupola parancsnoki székben”. Mire én csak hátat fordítottam neki és odébbálltam.

– Mit érzett, amikor ezt hallotta a lány szájából?

– Dühös voltam. Ez csak természetes. – Azért, mert megrágalmazta magát? Vagy azért, mert rátapintott az igazságra?

– Hát, hogy úgy mondjam...

– Ugyan, doktornő, ne kerteljen! Eltalálta az igazat vagy nem? Elég nagy csalódást érzett Genarr felépülése miatt ahhoz, hogy az a lány észrevegye, vagy az egész csak az ő fejében született meg?

D'Aubisson megvonta a vállát.

A szavak szinte maguktól törtek elő D'Aubisson szájából:

– Olyasmire érzett rá, ami valóban ott volt. – Dacos tekintetet vetett Pittre. – Én is csak ember vagyok, és nekem is megvannak a magam ambíciói. És ön éppen az imént célzott rá, hogy megfelelőnek tart arra a posztra.

– Biztos vagyok benne, hogy ha tény szerint nem is, de lélekben azért megbántva érzi magát – jegyezte meg Pitt a humor minden jele nélkül. – És most figyeljen ide... Ott van az a fura fiatal nő, aki mind az agylelete, mind a viselkedése alapján nagyon különös teremtnak mondható, és akin ráadásul nem fog a pestis sem. Biztos, hogy van valami kapcsolat az idegrendszeri jellegzetessége és a pestissel szembeni ellenálló képessége között. Nem tartaná hasznosnak, ha fölhasználná őt a pestis tanulmányozásában?

– Ki tudja? Szerintem elképzelhető.

– Nem kellene próbát tennie?

– Talán, de hogyan?

– Amennyire csak lehet, tegye ki őt az Erythro hatásának – jelentette ki Pitt szenvtelenül.

– Ő is éppen ezt akarja – mondta D'Aubisson elgondolkodva –, és Genarr parancsnok, úgy látszik, hajlandó engedni neki.

– Helyes. Maga pedig gondoskodik az orvosi háttéréről.

– Értem. És ha a fiatal nő megkapja a pestist?

– Tartsuk szem előtt, hogy a probléma megoldása előbbre való, mint egyetlen személy jóléte. Egy világ megnyerése a tét, és ez megéri a mégoly szomorú, ám elkerülhetetlen árat is.

- És ha Marlene pusztulása sem segít hozzá a pestis megértéséhez és leküzdéséhez?

- Ezt a kockázatot is vállalnunk kell. Elvégre az is megtörténhet, hogy a kislány érintetlen marad, és ha gondos vizsgálat alá vesszük ezt az immunitást, esetleg áttörést érhetünk el a pestis megértésében. Ebben az esetben veszteség nélküli győzelmet aratunk.

Csak miután D'Aubisson hazament rotori lakására, Pitt csak akkor vetkezte le kissé a magára erőltetett vaskövetkezetesség páncélját, és gondolt magára úgy, mint Marlene Fisher esküdt ellenségére. Az igazi győzelem az lenne számára, ha Marlene elpusztulna, ugyanakkor a pestis rejtélye is megoldatlan maradna. Akkor egy csapásra megszabadulna egy kényelmetlen leányzótól, aki egykor talán magához hasonló utódoknak adna életet, és egy kényelmetlen világtól, amely egykor talán ugyanolyan nemkívánatos, bolygóhoz láncolt és mozdulatlan népességet hozna létre, mint a Föld lakói voltak.

64

Hárman ültek együtt az Erythro Kupolában: az éber Siever Genarr, az aggodalommal teli Eugenia Insigna és a láthatóan türelmetlen Marlene Fisher.

- Ne feledd el, Marlene - intette a lányát Insigna -, hogy ne bámulj a Nemezisbe! Jól tudom, hogy figyelmeztettek már az infravörös fény veszélyeire, ám az is tény, hogy a Nemezisen ezenkívül még enyhe flértevékenység is megfigyelhető. Időnként robbanás történik a felszínén, amelyet fehér fényfellobbanás kísér. Mindez egy-két percig tart csupán, de ez is elég ahhoz, hogy megégesse az ideghártyát, és senki sem tudja megmondani, mikor következik be.

- A csillagászok sem tudják előre megjósolni? - érdeklődött Genarr.

- Ez idáig nem. Egyike ez a természet nagyszámú kaotikus jelenségeinek. Eddig még nem sikerült kidolgoznunk a csillagok turbulenciájának a szabályait, és vannak köztünk

olyanok, akik szerint sohasem lehetséges ezeknek a szabályoknak a megállapítása. Annyira bonyolultak.

– Érdekes – tűnődött Genarr.

– Nem mintha nem lennének hálások a fléreknek. A Nemezisről az Erythra jutó energia három százaléka ezeknek a fléreknek köszönhető.

– Nem hangzik valami soknak.

– Pedig az. A flérek nélkül az Erythro jeges világ volna, és sokkal nehezebben tudnánk meglenni rajta. A flérek okoznak némi problémát a Rotornak, mert minden flér esetén gyorsan igazítani kell a napsugárzás felhasználásán, és meg kell erősíteni a részecskeelnyelő pajzsot.

Marlene egyikükről a másikukra nézett, végül nem állhatta meg, hogy türelmetlenül közbe ne vágjon:

– Meddig akarjátok még húzni az időt? Csak azért, hogy én itt kúksoljak. Erre igazán nem nehéz rájönnöm.

Insigna sietve nekiszögezte a kérdést:

– Hová akarsz eljutni, miután kikerülsz oda?

– Csak ide, nem messze. Ahhoz a kis folyóhoz vagy patakhoz.

– Minek?

– Mert érdekes. Folyóvíz a szabadban, amelynek nem látja az ember a végét, s tudja, hogy nem pumpálják vissza a kezdetéhez.

– Pedig ez történik. A Nemezis hője teszi.

– Az nem számít. Fontos, hogy nem az emberek csinálják. Azonkívül én csak szeretnék ott megállni és figyelni.

– Nehogy igyál belőle! – intette Insigna szigorúan.

– Eszemben sincs. Egy órát kibírok ivás nélkül. Ha megéhezem, megszomjazom, vagy valami más, akkor visszajövök. Kár ilyen semmiségek miatt ekkora hűhót csapnod.

Genarr elmosolyodott.

– Gondolom, mindent itt akarsz a Kupola alatt visszanyerni?

– Hát persze. Vagy nem ezt tenné mindenki más is az én helyemben?

Genarr arcán szélesre terült a mosoly.

– Tudod, Eugenia – tűnődött –, biztos vagyok benne, hogy a telepeken való élet örökre megváltoztatta az emberiséget. A

visszanyerés szükséglete valósággal a vérünké vált. A Földön az ember egyszerűen eldobált mindent, arra számítva, hogy a természet majd elvégzi a többit, de persze ez nem mindig történt így.

- Genarr - vitatkozott vele Insigna -, te álmodozó vagy. Lehetséges, hogy az embereket a szükség ráviszi a jó szokásokra, ám ha enyhül a nyomás, a rossz szokások is nyomban újra életre kelnek. Lejtmenetben könnyebb, mint fölfelé. Ezt úgy hívják, hogy a termodinamika második törvénye, és ha egyszer majd meghódítjuk az Erythrot, fogadok, hogy pillanatok alatt elejétől végig azt is beszemeteljük.

- Nem, nem fogjuk - tiltakozott Marlene.

- És miért nem, kedves? - kérdezte Genarr gyöngéden.

- Nem fogjuk, és kész! - vágta rá Marlene türelmetlenül. - Mikor mehetek már ki?

- Akár ki is engedhetjük, Eugenia. Örökké úgysem tarthatjuk vissza. Azonkívül ér, amit ér, de Ranay D'Aubisson, aki épp hogy csak visszajött a Rotorról, elejétől fogva átbogarászta a leleteket, és tegnap azt mondta nekem, hogy Marlene agylelete olyannyira stabilnak látszik, hogy meggyőződése szerint semmi sem fog történni vele az Erythron.

Marlene, aki már úton volt a légszilip felé, egyszerre visszafordult.

- Várj, Siever bácsi, majdnem elfelejtettem. Légy óvatos dr. D'Aubissonnal!

- Miért? Ő kiváló neurofizikus.

- Nem erre gondolok. Elfogta őt az öröm, amikor te bajba kerültél odakint, és alaposan csalódott, hogy felépültél.

Insigna meglepődött, és önkéntelenül kicsúszott a száján:

- Honnan veszed ezt?

- Onnan, hogy tudom.

- De én nem értem. Siever, nem jöttök ki talán D'Aubissonnal?

- De igen. Nagyon is jól kijövünk. Soha egy rossz szó... Ám ha Marlene azt mondja...

- És ha Marlene téved?

- De nem tévedek! - vágta rá dacosan Marlene.

- Én biztos vagyok benne, hogy igazad van, Marlene. - Aztán Insigna felé: - D'Aubisson ambiciózus asszonyság. Ha velem történe valami, akkor logikusan ő lenne az utódom. Jókora tapasztalatra tett szert idelent, és kívánni sem lehetne nála megfelelőbb embert, ha a pestis ismét felütné a fejét. S mi több, idősebb nálam, és úgy érezheti, hogy nincs sok vesztegetni való ideje. Nem rovom föl neki, ha utánam ő akarja átvenni a kormányrudat, és ha a szíve kissé élénkebben vert, amikor leestem a lábamról. Nagy a valószínűsége, hogy nincs is tudatában ezeknek az érzéseinek.

- De tudatában van - erősítette meg Marlene baljós hangon. - Nagyon is tudatában van. Légy résen, Siever bácsi!

- Jó, résen leszek. Készen vagy?

- Persze hogy készen vagyok.

- Akkor hadd kísérjelek el a légsziliphez. Gyere, Eugenia, és próbálj kevésbé gyászos képet vágni.

Így esett, hogy Marlene először tette ki a lábát az Erythro felszínére egyedül és védőruha nélkül. Ekkor földi standard idő szerint 2237. január 15-e volt, este 9 óra 20 perc. Erythroi idő szerint még nem múlt el dél.

XXX. Az átmenet

65

Crile Fisher megpróbálta leküzdeni szorongását, megpróbálta felvenni azt a nyugodt arc kifejezést, amit a többiek is magukra erőltettek. Fogalma sem volt arról, hogy Tessa Wendel hol tartózkodik ebben a pillanatban. Messze nem lehet, mivel a Superluminal elég kicsi - bár a belső tagoltsága lehetővé tette, hogy az ember valamelyik fülkében eltűnjön a többiek szeme elől.

A legénység másik három tagjában Fisher csupán szorgoskodó kezeket látott. Mindegyiknek megvolt a maga dolga, és odaadóan végezte azt. Egyedül Fishernek nem volt semmilyen határozott tennivalója, hacsak az nem, hogy ne látatlankodjon a többiek útjában.

Lopva figyelte a másik hármát (két férfit és egy nőt). Mindegyikükkel beszélő viszonyban volt, és gyakran szóba is elegyedett velük. Mind csupa fiatal. A legidősebb Chao Li Wu, a harmincnyolc éves hiperúrász. Aztán Henry Jarlow, harmincöt éves, és Merry Blankowitz, a csapat legifjabb tagja, a maga huszonhét évével, akinek még meg sem száradt a tinta a doktori diplomáján. Az ötvenöt esztendőes Wendel hozzájuk képest vénségnek számított; ő volt az egész repülés értelmi szerzője, tervezője és félistene.

Egyedül Fisher lógott ki a társaságból. A legközelebbi születésnapján, amely már nincs is olyan messze, betölti az ötvenet, és semmiféle szakma nincs a kezében. Semmi joga ahhoz, hogy akár a kora, akár a tudása okán itt tébláboljon a hajón.

Ám egyszer már lakott a Rotoron, és ez sokat számított. És Wendel azt akarta, hogy ott legyen mellette, és ez még annál is többet számított. A legtöbbet azonban Tanayama és Koropatsky akarata számított, akik szintén a hajón kívánták őt látni.

A hajó nehézkesen tört utat magának az űrben. Fisher ezt annak ellenére is meg tudta állapítani, hogy semmiféle fizikai jel sem utalt rá. Megérezte a zsigereivel. Ezek együttvéve sem voltak annyiszor, annyi hajón és olyan sokáig az űrben, mint ő, gondolta ádázul. – Ők nem, de én érzésre meg tudom mondani, hogy semmi kecsesség nincs ebben a hajóban.

De a Superluminalnak nincs is rá szüksége, hogy kecses legyen. Az űrhajókat mozgató szokásos erőforrásokat a lehető legkisebb helyre zsúfolták össze benne. Ez elkerülhetetlen volt, mivel a hajótér java részét a hipertéri motorok foglalták el.

Ezért olyan volt, akár egy vízimadár, amelynek a víz az eleme, és csak ügyetlenül totyog a szárazföldön.

Egyszer csak fölbukkant Wendel. A haja kissé zilált volt, és a homlokán apró izzadságcseppek fénylettek.

– Minden rendben van, Tessa? – fogadta Fisher.

– Ó, igen, tökéletesen. – Hátát az egyik falmélyedésbe támasztotta (ezek jó szolgálatot tettek, tekintettel a hajón fönntartott enyhe álgravitációra). – Semmi probléma.

– Mikor lépünk át a hipertérbe?

- Néhány óra múlva. Előbb el kell érünk a megfelelő koordinátákat, ahol az összes gravitációs források pontosan az előre kiszámított mértékben torzítják el a teret.

- Hogy pontosan be tudjuk kalkulálni?

- Úgy van.

- Nem hangzik úgy, mintha a hiperűrrepülés nagyon praktikus volna – jegyezte meg Fisher. – Mi van akkor, ha nem ismerjük az összes égitest helyét? Mi van, ha sürgős a dolgunk és nem érünk rá, hogy minden egyes gravitációs torzulást kiszámítsunk?

Wendel Fisherre emelte a tekintetét, és váratlanul elmosolyodott.

- Eddig még sohasem kérdeztél ilyeneket. Mi jött rád, hogy most egyszerre érdeklődni kezdesz?

- Eddig még nemigen vettem részt hiperűrrepülésben. Tudod, a körülmények valahogy felszínre vetik a kérdéseket is.

- Engem már évek óta nem hagy nyugodni számtalan ilyen és ehhez hasonló kérdés. Isten hozott a klubban...

- De nem válaszoltál a kérdésemre.

- Szívesen megteszem. Először is, vannak műszereink, amelyek az űr minden adott pontján, függetlenül attól, hogy ismerjük-e a környezetet vagy sem, skaláris és tenzorális szempontból egyaránt állandóan mérik a gravitáció intenzitását. A végeredmény ily módon kevésbé pontos, mintha fáradságosan külön-külön megmérnénk minden egyes gravitációs forrást, és aztán az eredményeket összeadnánk, ám ez is megteszi, ha drága az időnk. És ha még jobban szorongat az idő, és bízunk a jó szerencsénkben, hogy a gravitáció nem számottevő, s csak kismértékű lesz az eltérés, és képletesen szólva megnyomjuk a hipertéri gombot, akkor az átmenetet valami olyasmi fogja kísérni, amit nagyjából zökkenőnek lehet nevezni – mint amikor átlépsz egy küszöbön, és a cipőd sarka beleakad. Ha ezt ki tudjuk kerülni, jó, de az sem végzetes, ha nem. Természetesen az első átmenetünket – ha másért nem, hát a lelki békénk kedvéért – a lehető legsimábban akarjuk végrehajtani.

- Mi van akkor, ha sürget az idő, és úgy érzed, hogy a gravitáció elhanyagolható, ám kiderül, hogy mégsem az?

- Reménykedjünk, hogy ez nem történik meg.
- Beszéltél az átmenetet kísérő feszültségekről. Vagyis hogy akár már az első átmenetünk is végzetes lehet, még ha számításba vesszük is a gravitációt.
- Lehet, csak hogy az egyes átmenetekre jutó végzetes balesetek eshetősége mérhetetlenül kicsi.
- Még ha nem végzetes is, akkor is lehet kellemetlen?
- Ezt nehéz megmondani, mert szubjektív ítélet dolga. Azt kell megérteni, hogy itt a gyorsulás nem játszik szerepet. A hiperrásegítés esetén a hajónak föl kell küzdenie magát a fénysebességre, sőt időközönként kissé azon túlra is, és mindezt egy kis energiájú hipertérmező segítségével. A hatékonyság alacsony, a sebesség magas, a kockázat nagy, és őszintén megvallva, fogalmam sincs, jár-e és milyen kényelmetlenséggel.

Ebben a szuperluminális repülésben, amilyen a miénk, nagy energiájú hipertérmezőt alkalmazunk, és az átmenetet normális sebességgel végezzük el. Lehet, hogy az egyik pillanatban a sebességünk ezer kilométer másodpercenként, a következő pillanatban pedig minden gyorsulás nélkül egymilliárd kilométerre ugrik. És minthogy nincs gyorsulás, mi semmit sem érzünk meg ebből.

- Hogy lehetséges az, hogy nincs gyorsulás, amikor egy pillanat alatt milliószorosára ugrik a sebességünk?

- Úgy, hogy az átmenet a gyorsulás matematikai megfelelője. Csak hogy a testünk a gyorsulásra reagál, az átmenetre viszont nem.

- Ezt honnan lehet tudni?

- Onnan, hogy a hipertéren át állatokat juttatunk el egyik helyről a másikra. Ezek csupán az ezredmásodperc tört részéig tartózkodnak a hipertérben. Minket a rendes tér és a hipertér közötti átmenet aggaszt, ilyenre pedig még a hipertérben megtett legrövidebb utazás alkalmával is mindkét irányban sor kerül.

- És kísérleteztetek állatokkal?

- Hát persze. Amikor megérkeztek a fogadóállomásra, elmondani ugyan nem tudták, mit éltek át, de ott álltak nyugodtan, és egy szőrük szála sem görbült meg. Látszott rajtuk, hogy semmi bántódásuk nem esett. Vagy tucatnyi

mindenféle állattal próbát tettünk. Még majmokat is bevetettünk, és mindegyikük megúszta – kivéve egyetlen esetet.

– Miért, mi történt abban az egy esetben?

– Az állat csúnyán megcsonkítva, dögölteen érkezett meg, de ennek egy programozási hiba volt az okozója. És egyáltalán nem az átmenet. És valami ilyesmi velünk is megtörténhet. Nem valószínű, de megtörténhet. Mintha beakadna a cipőd a küszöbbe, megbotlanál, elesnél és kitörnéd a nyakadat. Ilyesmi megesett, ám nem kell attól tartanunk, hogy mindenkor megesik, valahányszor átlépünk egy küszöböt. Rendben?

– Azt hiszem, nincs más választásom – felelte Fisher komoran. – Rendben.

Két órával és huszonhét perccel később a hajó épségben átlépett a hipertérbe anélkül, hogy az utasai közül bárki is észrevett volna valamit, és megtörtént a fény sebességét messze túlszárnyaló első szuperluminális úrröpülés.

Az átmenetre földi standard idő szerint 2237. január 15-én, este 9 óra 20 perckor került sor.

XXXI. A név

66

Csend!

Marlene élvezte a csendet, annál is inkább, mert ha úgy tartja kedve, bármikor megszakíthatja. Lehajolt, fölemelt egy kavicsot és egy sziklához vágta. Az tompa koppanással a földre hullott, aztán megint csend lett.

Nem volt rajta több ruha, mint amit a Rotoron is viselne, tökéletesen szabadnak érezte hát magát.

A Kupolát elhagyva egyenesen a patak felé indult el, ügyet sem vetve rá, hogy megjegyyezze magának az utat.

Még ott csengett a fülében anyja eléggé erőtlen könyörgése: „Kérlek, Marlene, ne feledkezz meg az ígéretedről, hogy nem mégy a Kupola látótávolságán túl.”

De ő csak kurtán elmosolyodott, és elengedte a füle mellett anyja szavait. Lehet, hogy megfogadja, lehet, hogy nem.

Eszében sincs, hogy korlátozza magát, akármilyen ígéretet tett is kénytelen-kelletlen a békesség kedvéért. Végére is van nála egy hullámkibocsátó. Bármikor meg lehet állapítani a tartózkodási helyét. Ha vételre kapcsolja, ő maga is figyelemmel kísérheti a Kupola leadójának az irányát.

Ha bajba jutna, elesne, vagy bármilyen baj érné, a segítségére siethetnek.

Ha eltalálná egy meteor – nos, akkor lőttek. Akkor hiába tartanak szemmel a Kupolából, senki sem tehetne semmit. Még a meteorok nyugtalanító lehetősége sem volt képes megzavarni az Erythro csodálatos békéjét. A Rotoron egy perc nyugalma sincs az embernek a zajtól. Akárhová megy, a levegő szünet nélkül remeg és rázkódik, s a fáradt fülnek nincs menekvése a hanghullámok ostromától. Még ennél is rosszabb lehet a Földön, a nyolcmilliárdnyi emberével, sok billió állatával, égiháborúival és az égi és földi vizek féktelen háborgásával. Egyszer belehallgatott „A Föld zajai” című fölvételbe, ám hamar megtelt vele és fintorogva kikapcsolta.

Itt az Erythrón azonban csodálatos csend honol.

Marlene odaért a patakhoz, a víz lágy, bugyborékoló hangot hallatva csörgedezett tova a lábai előtt. Fölemelt egy csorba kavicsot, bedobta a vízbe, ahol az apró csobbanással elmerült. Az Erythrón nem volt tilos a hang; csak éppen, mint valami ritka élményt, nagyon szűkmarkúan osztogatták, hogy általa még drágábbá varázsolják az uralkodó csendet.

Talpával dobantott a patakpart lágy agyagán. Fülét megütötte a tompa huppanás, szeme meglátta talpának elmosódó lenyomatát. Leguggolt, tenyerével kimerített egy kis vizet, és a lába előtt a földre lötytyintette. Az átnedvesedett talaj foltokban megsötétedett – bíbor színe kirítt a rózsaszín háttérből. Folytatta a locsolást, majd jobb lábával a sötétebb foltra nehezedett. Cipője az előbbinél mélyebb lenyomatot hagyott a talajon.

A patak medrében heverő sziklatömbökön lépegetve átlábolt a túloldalra. Marlene kezeit lóbálva, nagyokat szippantva a levegőből, erőteljes léptekkel folytatta útját. Nagyon jól tudta, hogy a levegő oxigéntartalma valamivel alacsonyabb, mint a Rotoron. Ha futásnak eredne, gyorsan

elfáradna, de semmi sem ösztökélte, hogy szaladjon. A futással csak gyorsabban felélné a világát.

Mindent alaposan szemügyre akart venni!

Hátranézett, és jól látta a mögötte magasodó Kupolát s külön azt a buborékot, amely a csillagászati műszereket rejtette. Ez bosszúsággal töltötte el. Olyan messze akarta tudni magát tőle, hogy ha körbefordul, akkor csak a látóhatár teljes – ha nem is tökéletes – körvonalát lássa maga körül, amelyet (rajta kívül) sehol semmilyen emberi alkotás nem zavar meg.

(Nem kellene felhívnia a Kupolát? Nem kellene közölnie az anyjával, hogy rövid időre eltűnik a látókörükből? Á, csak vitatkoznának. Elégedjenek meg a leadójával! Ebből megállapíthatják, hogy él, jól van és itt kószál. Eltökélte, hogy ha föl hívnák, nem válaszolna. Igazán! Hagyják őt békében!)

Szeme kezdett alkalmazkodni a Nemezis és körös-körül a táj rózsaszínéhez. Nem is egyöntetű rózsaszín volt ez, hanem hol sötétebb, hol világosabb árnyalatok váltakozása, a bíbortól a narancson keresztül egyes helyeken csaknem a sárgáig. Idővel kifinomult látása a színeknek egészen új palettáját fogja érzékelni, amely legalább olyan változatos lesz, mint a Rotoron, csak sokkal megnyugtatóbb.

Mi lesz akkor, ha majd az emberek betelepítik az Erythrót, meghonosítják itt az életet, városokat emelnek? El fogják rontani vajon? Vagy tanulnak majd a Föld példájából és más útra térnek, s a szívük vágya szerinti új világot építenek ezen az érintetlen bolygón?

De kinek a szíve vágya szerint?

Ez a bökkenő. A különböző emberek különböző eszméket dédelgetnek, marakodni fognak egymással, és összebékíthetetlen célokat kergetnek. Nem volna jobb mégis meghagyni az Erythrót olyan üresnek, amilyen most?

Helyes volna ez, amikor az emberek örömeiket lelhetnék benne? Marlene egyben biztos volt, hogy ő nem akar elmenni innen. A világ melegséggel töltötte el. Maga sem tudta, miért, de itt inkább otthon érezte magát, mint a Rotoron valaha is.

Talán a Föld atavisztikus emléke munkál benne ködösen? A génjeiben talán ott él a nagy és végtelen világ érzete; olyan vágy, amit egy apró, mesterséges, űrben forgó város képtelen

kielégíteni? Hogy lehetséges ez? A Föld, a nagyságát kivéve, minden lehetséges ismérvét tekintve különbözik az Erythrótól. És ha ő ott őrzi a génjeiben a Földet, akkor miért nincs ez így másokkal is?

Valamilyen magyarázatnak lennie kell. Marlene megrázta a fejét, mintha ki akarná űzni belőle a ködöt, és mint aki a végtelen űr közepében érzi magát, pörgettyűként forogni kezdett, és csak forgott a tengelye körül. Különös, hogy az Erythrót nem érezte pusztának. A Rotoron ott láthatja az ember a zöld és borostyánszín párában fürdő gabonaföldeket és gyümölcsöskerteket, meg az emberkéz alkotta építmények mértani összevisszaságát. Itt az Erythrón azonban csak a hullámszó tájat látni, amelyen – mintha egy óriás kéz szórta volna szét – rendetlenül mindenféle nagyságú szikladarabok hevernek szerteszét, és e méla árnyak között és körül keskeny patakocskák kanyarognak. És életnek semmi nyoma, hacsak nem számítjuk azt a miriádnyi apró, baktériumszerű véglényt, amely a Nemezis vörös fénysugárzását energiaforrásként fölhasználva gondoskodik a levegő oxigén-utánpótlásáról.

És a Nemezis, mint minden vörös törpe, legalább kétszázmilliárd esztendőn keresztül árasztani fogja fukarul kimért energiáját, és gondoskodik róla, hogy az Erythro és rajta a parányi prokarióták mind ez idő alatt ne szűkölködjenek melegben és kényelemben. A Föld Napja már rég meghal, és az ezután születő sok fényes csillag is hasonló sorsra jut, ám a Nemezis még mindig változatlanul ragyogni fog, és az Erythro is változatlanul ott fog keringeni a Megas körül, és a prokarióták is születni fognak és meghalni, de lényegében minden változás nélkül élni fognak rajta.

Nincs joga az embernek, hogy idejőjjön és változást hozzon ebbe a változatlan világba. Ám ha csak ő volna itt egyedül az Erythrón, szüksége volna élelemre – és társaságra.

Időnként vissza-visszatérhetne a Kupolába, hogy ellássa magát, vagy kielégítse társasági igényeit, ám annyi biztos, hogy ideje nagy részét itt kint töltené az Erythróval kettesben. És ha mások is követik őt? Hogy akadályozhatná meg ezt? És ha mások is jönnek, akármilyen kevesen is, ez nem jelentené-e óhatatlanul a Paradicsom végét? Nem ő maga okozza-e a

pusztulását azzal, hogy betette a lábát – ő egyedül! – a Paradicsomba?

– Nem! – kiáltott föl egyszerre hangosan, a kíváncsiságtól őrülve, hogy képes-e egymagában rákényszeríteni ezt az idegen légkört, hogy megrezegtesse a hangjával és rábírja, hogy a füléhez szállítsa a hangját.

Meghallotta a saját kiáltását, de a lapos terepen nem volt semmi, ami visszhangot kelthetett volna. A hangja, amint megszületett, nyomban el is enyészett.

Újból körbefordult. A Kupola már csak vékony árnyékként ült a látóhatár szélén. Akár tudomást sem kell vennie róla. De még mindig ott van. Azt akarta, hogy teljesen eltűnjön a szeme elől. Azt akarta, hogy semmi se zavarja az együttlétet az Erythróval.

Hallotta a szél halk susogását, ebből sejtette, hogy megerősödött. A testén még nem érezte az erejét, és a hőmérséklet sem esett vissza, és nem volt kellemetlen.

Akár egy elhaló sóhajtás: Ah-h-h-h-h.

Marlene kíváncsian az égre pillantott. Az időjárás-jelentés tiszta időt ígért a mai napra. Lehetséges volna, hogy az Erythron hirtelen és váratlan vihar kerekedik? Megerősödhet a szél, és elsöpri a jó érzését? Felhők száguldják be az eget, és eső korbácsolja a testét, mielőtt visszajutna a Kupolába?

Butaság, akár a meteorok. Szokott persze esni az eső az Erythron, de most csak néhány apró, rózsaszín felhőpamacsk tarkállik odafönt. Lustán úsznak a sötét és üres égbolton. Viharnak nem látszik semmi jele.

– Ah-h-h-h-h – susogta a szél. – A-a-a-a-é-é-é.

A hang megduplázódott, és Marlene a homlokát ráncolta. Mi okozhatja ezt a hangot? Tény, hogy a szél magában nem adhat ilyen hangot. Ahhoz, hogy ilyen fütyölő hangot adjon, valamilyen akadálnak kell lennie az útjában. Ilyesmit azonban sehol sem látott a közelben.

– A-a-a-a-é-é-é-é-é-e-e-e-e.

Íme, ez meg már hármashangos, és a hangsúly a középsőn.

Marlene fürkészőn körülnézett. Nem tudott rájönni, honnan jöhet a hang. Valaminek vibrálnia kell, hogy azt gerjessze, de nem látott, nem érzékelt ilyesmit. Az Erythro minden kétséget kizáróan üresnek és némának tetszik.

- A-a-a-a-é-é-é-e-e-e.

Újból. Tisztább, mint az imént. Mintha a saját fejében hallaná a hangot, és a szíve nagyot dobbant, és egész testében megremegett erre a gondolatra. Érezte, hogy a karja libabőrös lesz.

Semmi baj sincs a fejével! Semmi!

Várt, hogy felhangzik-e még egyszer a hang, s az nem sokat váratott magára. Még hangosabban. Még tisztábban. Hirtelen tekintélyt parancsoló csengést vélt kihallani belőle, mintha a gyakorlás egyre magabiztosabbá tette volna.

- A gyakorlás? De mit gyakorol?

Aztán önkéntelenül, teljesen akarattalanul a fejébe ötlött a gondolat: Mintha valaki, aki nem tudja kiejteni a mássalhangzókat, az én nevemet próbálná kimondani.

És mintha csak erre a jelre várt volna, vagy mintha a gondolata újabb energiát szabadított volna föl, vagy megélesítette a képzeletét, tisztán hallotta:

- Mah-h-h-lé-é-é-ne-e-e.

Gépiesen, anélkül hogy tudatában lett volna, mit cselekszik, fölemelte a kezét és befogta a fülét.

Marlene - ismételte meg hangtalan gondolatként.

Aztán hallotta az utánzó hangot:

- Mahr-lé-ne.

Majd könnyedén, szinte természetes könnyedséggel:

- Marlene.

A lány összerezzen, mert fölismerte a hangot. Aurinel volt, a Rotorról, akit azóta sem látott, hogy még ott, a Rotoron megmondta neki: a Föld el fog pusztulni. Azóta nem is igen gondolt rá, ám ha mégis, akkor mindig fájdalommal. Miért hallja az ő hangját ott, ahol nincs jelen - vagy miért hall egyáltalán hangot ott, ahol senki sincsen?

- Marlene.

Ekkor föladta. Ez már az erythrói pestis, amelyről olyan biztosan állította, hogy nem fogja őt megérinteni.

Vakon, vaktában futni kezdett a Kupola felé, meg sem bizonyosodva róla, hogy merre van tőle.

Azt sem vette észre, hogy torkaszakadtából sikoltozik.

Behozták az épületbe. Észrevették, hogy hirtelen megiramodik. Két ór E-ruhában és sisakban azonnal eléje sietett, és meghallotta a sikoltását.

A sikoltozás azonban abbamaradt, még mielőtt odaértek volna hozzá. Rohanása is lelassult, majd megállt; mindez még azelőtt, hogy észrevette volna az örök közeledését. Amikor odaértek hozzá, nyugodtan rájuk nézett, és meglepetésükre azt kérdezte tőlük:

– Mi a baj?

Senki sem válaszolt. Egy segítő kéz nyúlt a lány karjáért, ő azonban ellökte magától.

– Ne nyúljatok hozzám! – kiáltotta. – Bemegyek a Kupolába, ha azt akarjátok, de magam is tudok járni.

És némán követte őket. Tökéletesen ura volt önmagának.

68

Eugenia Insigna, bár ajka száraz és falfehér volt, igyekezett uralkodni magán.

– Mi történt odakint, Marlene?

– Semmi. Az égvilágon semmi – felelte a kislány. Tágra nyílt fekete szeme akár a feneketlen kút.

– No ne mondd! Akkor miért rohantál és sikoltoztál?

– Lehet, hogy egy kis ideig, de igazán csak egy kis ideig. Akkora csend volt ott, mély, síri csend, hogy egy idő után elfogott a rémület, hogy megsüketültem. Csak a némaság. Ezért dobogni kezdtem a lábammal és futottam, hogy halljam a hangját, és sikoltottam.

– Hogy halljad a hangját? – ráncolta a homlokát Insigna.

– Igen, anyám.

– Azt akarod, hogy elhiggyem ezt, Marlene? Hiába is fáradsz. Mi ugyanis szintén hallottuk a sikolyt, és ez nem olyan sikoly volt, mintha csak a hangodat próbálnád, hanem az iszonyat sikolya. Valamitől megrémültél.

– Már mondtam. A némaság. Az a gyanú, hogy megsüketültem.

Insigna D'Aubissonhoz fordult.

- Lehet az, doktornő, hogy ha az ember semmit sem hall, egy árva hangot sem, s ha ahhoz szokott, hogy állandóan hangokkal van körülveve, akkora füle csak azért, hogy az épségét bizonyítsa, azt képzelet, hogy hall valamit?

D'Aubisson mereven elmosolyodott.

- Elég színesen írta körül, de valóban lehetséges, hogy az ingerhiány hallucinációt okozzon.

- Szerintem engem is ez zavart meg. De amikor meghallottam a saját hangomat és a lábdobogásomat, megnyugodtam. Kérdezd csak meg azt a két órát, aki kijött értem! Amikor odaértek hozzám, teljesen nyugodt voltam, és engedelmesen követtem őket a Kupolába. Kérdezd csak meg őket, Siever bácsi!

- Ők is ugyanezt mondták – bólintott Genarr. – Azonkívül szemtanúi is voltunk az esetnek. Akkor hát minden rendben. Tegyük pontot a végére!

- Már hogy tennénk pontot a végére? – tiltakozott Insigna, akinek még mindig falfehér volt az arca az ijedségtől vagy a dühtől – vagy mindkettőtől. – Többet nem fog oda kimenni. A kísérlet be van fejezve.

- Nem, anyám! – kelt ki magából Marlene.

D'Aubisson fölemelte a hangját, hogy elejét vegye az anya és lánya közötti újabb szóváltásnak.

- A kísérlet nincs befejezve, dr. Insigna. Az mellékes, hogy ki fog-e még menni vagy nem. De még vizsgálat tárgyává kell tennünk a történetek következményeit.

- Mit akar ezzel mondani? – hökkent meg Insigna.

- Azt, hogy előfordul, hogy valaki hangokat vél hallani, mert a füle nincs szokva a csendhez, de a képzelet hangoknak bizonyos fokú mentális instabilitás is az okozója lehet.

Insignát mintha fejbe verték volna.

Marlene emelt hangon megkérdezte:

- Az erythrói pestisre gondol?

- Nem biztos, hogy pontosan arra, Marlene – felelte D'Aubisson. – Ez csak egy lehetőség, de bizonyítékunk nincs rá. Ezért még egy agyvizsgálatot kell végeznünk. A saját érdekében.

- Nem! – tiltakozott Marlene.

- Ne ellenkezz! - erősködött D'Aubisson. - Muszáj. Más választásunk nincs. Meg kell csinálnunk.

Marlene szénfekete szemével tűnődve vizsgálta D'Aubisson.

- Maga azt reméli, hogy megkaptam a pestist. Maga azt szeretné, ha megkapnám a pestist.

D'Aubisson megmerevedett és fölcsattant:

- Nevetséges. Hogy merészelsz ilyeneket állítani?

De most már Genarr is D'Aubissonra meredt.

- Ranay - mondta -, már beszéltünk erről a dolgról Marlenével kapcsolatban, és ha ő azt állítja, hogy maga a pestist kívánja neki, akkor ezek szerint valahogy elérta magát. Mármint ha Marlene nem tréfál, és nem a félelem vagy a harag mondatja vele ezt.

- Én nem tréfálok - tiltakozott Marlene. - Hiszen majd kibújt a bőreből a reményteljes izgalomtól.

- Nos, Ranay - firtatta Genarr az előbbinél kissé hidegebb hangon, mit szól ehhez?

- Rájöttem, mire céloz ez a lány - ráncolta a homlokát D'Aubisson. - Már évek óta nem volt alkalmam rá, hogy előrehaladott pestises esetet vizsgáljak. És akkor is, amikor erre alkalmam adódott, vagyis amikor éppen fölépült a Kupola, az akkori kezdetleges állapotok mellett még hiányoztak hozzá a megfelelő műszerek. Szakmailag nagyon is üdvöznék egy olyan lehetőséget, hogy a modern technika és felszerelés felhasználásával tanulmányozhassak egy pestises esetet abban a reményben, hogy megtalálom az igazi okát, az igazi gyógymódját, az igazi megelőzését. Igen, ez méltán töltheti el az embert izgalommal. Ez a hivatás izgalma, amit ez a fiatal hölgy, aki nem képes olvasni a gondolatokban, és tapasztalata sincsen az efféle dolgokról, egyszerű örömként értelmez. Nem olyan egyszerű a dolog.

- Lehet, hogy nem egyszerű - mondta Marlene -, de rosszindulatú. Ebben nem tévedek.

- Pedig tévedsz. Az agyvizsgálatot el kell és el is fogjuk végezni.

- Nem fogják! - tiltakozott Marlene szinte kiáltva. - Kénytelen lesz erőszakot alkalmazni vagy elkábítani, akkor viszont nem hiteles.

Insigna remegő hangon közbevetette:

– Nem akarom, hogy bármit is rákényszerítsenek.
– Itt teljességgel közömbös, hogy ő mit akar vagy mit nem akar... – kezdte D'Aubisson, ám ekkor kezét a hasához kapta és hátrahőkölt.

– Mi történt? – kérdezte Genarr gépiesen.

Aztán meg sem várva a feleletet, hagyta, hogy Insigna a legközelebbi díványhoz vezesse és lefektesse D'Aubisson, majd Marlenéhez fordult és sürgetően kérlelni kezdte:

– Marlene, egyezz bele a vizsgálatba!

– Nem akarom. Rám fogja, hogy pestisem van.

– Nem teszi. Ezt én garantálom. Hacsak valóban az nincs.

– Nincs.

– Ebben én is biztos vagyok, és a leleted ezt fogja igazolni.

Bízz bennem, Marlene! Kérlek.

Marlene Genarr-ról D'Aubissonra nézett és vissza.

– És akkor megint kimehetek az Erythróra?

– Hát persze. Amilyen gyakran csak akarsz. Ha nincs semmi bajod – és te, ugye, biztos vagy benne, hogy egészséges vagy?

– Holtbiztos.

– Akkor az agyleleted ezt is fogja tanúsítani.

– Igen, de ő meg fogja tiltani, hogy ismét kimenjek.

– Az anyád?

– Meg a doktornő!

– Nem, nem merik megtenni. És most tessék beleegyezni az agyvizsgálatba.

– Rendben van. Legyen vele boldog.

Ranay D'Aubisson szédelegve föltápáskodott.

69

D'Aubisson Siever Genarr figyelő tekintete előtt gondosan tanulmányozta a számítógépes leletet.

– Különös egy lelet – dünnyögte D'Aubisson.

– Ezzel már eleve tisztában voltunk – mondta Genarr. – A kislány is különös. A lényeg az, hogy van-e változás?

– Semmi – felelte D'Aubisson.

– Csalódottnak látszik.

- Ne kezdje megint, parancsnok. Szakmailag érzek némi csalódást. Szeretném tanulmányozni az állapotát.
- Hogy érzi magát?
- Éppen most mondtam...
- Úgy értem, fizikailag. Furcsa volt tegnap az a rosszullete.
- Az nem rosszullet volt. Hanem ideg feszültség. Ritkán vádolnak meg, hogy valakinek súlyos betegséget kívánok, és a tetejében ezt a vádat még el is hiszik.
- Mi történt? Emésztési zavar?
- Lehetséges. Hasi fájdalmak mindenesetre. És szédülés.
- Gyakran megesik ez magával, Ranay?
- Nem - felelte az asszony élesen. - Mint ahogy a hivatástudatomat sem szokták gyakran kétségbe vonni.
- Egy lobbanékony kislány. Miért vette úgy a szívére?
- Nem változtatnánk témát? Az agyleleten nem látszik semmilyen változás. Ha korábban normális volt, akkor most is az.
- Ez esetben szakmailag osztja azt a véleményt, hogy folytathatja az Erythro földérintését?
- Minthogy láthatóan semmi elváltozást nem szenvedett, nincs rá semmi okom, hogy megtiltsam neki.
- Kész lenne rá, hogy ennél tovább menjen, és kiküldje őt a bolygóra?
- D'Aubisson magatartása egyszerre ellenségessé vált.
- Ugye, tudja, hogy találkoztam Pitt főbiztossal! - Ez nem úgy hangzott, mint egy kérdés.
- Igen, tudok róla - felelte Genarr nyugodtan.
- Megkért rá, hogy szervezzem meg az erythroi pestis tanulmányozását, és erre bőkezű támogatást ígért.
- Én csak helyeselni tudom ezt a kezdeményezést, és szerintem jobb szakembert keresve sem találhattunk volna a munka irányítására.
- Köszönöm. Viszont nem nevezett ki parancsnoknak az ön helyére. Ezért az ön dolga, parancsnok, hogy eldöntse, ki lehet-e engedni Marlene Fishert az Erythróra. Én csak arra fogok szorítkozni, hogy megvizsgáljam az elméjét, ha rendellenesség jelei mutatkoznának nála.

- Nekem az a szándékom, hogy engedélyezni fogom Marlenének, hogy amikor csak akar, szabadon kimehessen az Erythrára. Megkaphatom ehhez az egyetértését?

- Minthogy már kifejtettem azt az orvosi véleményemet, hogy a kislány nem szenved pestisben, ezért távol áll tőlem, hogy akadályt gördítsek az útjába, a döntés joga azonban egyedül önt illeti meg. Ha bármit is írásba kell foglalni, azt önnek kell aláírásával szentesítenie.

- De maga nem próbál akadémizálni?

- Erre nincs semmi okom.

70

A vacsorát befejezték, és lágy muzsika töltötte meg a szobát. Siever Genarr, aki gondosan kerülgette a témát a nyugtalan Eugenia Insigna előtt, végre rátért a tárgyra:

- A szavak Ranay D'Aubissonéi, a háttérből azonban Janus Pitt diktálja őket.

Insigna ettől még nyugtalanabb lett.

- Valóban azt hiszed?

- Igen, és jobb, ha te is elhiszed. Gondolom, te nálamnál jobban ismered Janust. Elég baj az. Ranay kitűnő orvos, éles elméjű és kiváló ember, de nagyratörő – mint ahogy így vagy úgy, de mindnyájan azok vagyunk –, és ezért könnyen korrumpálható. Valóban úgy akar bevonulni a történelembe, mint aki leszámolt az erythrói pestissel.

- És ennek érdekében kész kockáztatni Marlenét is?

- Nem abban az értelemben, hogy mindenáron meg akarná tenni, de abban az értelemben igen, hogy... hm... ha más kiút nincsen.

- De muszáj, hogy legyen más kiút is. Csak egy szörnyeteg képes rá, hogy Marlenét kísérleti nyúlként veszélynek tegye ki.

- Ő nem úgy látja, és Pitt kiváltképpen nem. Mit számít egy elme, ha meg lehet menteni vele egy világot, és sok millió ember számára lakhatóvá lehet tenni? Lehet, hogy ez a hozzáállás keményszívúságra vall, ám meglehet, a jövő nemzedékek hősként fogják tisztelni Ranayt a keményszívúságáért, hogy hajlandó volt egy elmét – vagy,

akár több ezret, ha úgy hozná a szükség – feláldozni a cél érdekében.

– Igen, ha nem az el elméjükről van szó.

– Természetesen. Az emberek az egész történelem során késznek mutatkoztak mások rovására áldozatot hozni. Az biztos, hogy Pitt egy percig sem tétovázna. Vagy nem ez a véleményed?

– De, Pittől el tudom képzelni – jelentette ki Insigna határozottan. – Ha meggondolom, hogy évekig együtt dolgoztam vele.

– Akkor egyetértesz azzal, hogy mindezt nagyon is a moralista szemével nézné. „Minél jobb minél több embernek” – mondaná. Ranay bevallotta, hogy a legutóbbi rotori látogatása alkalmával járt nála, és olyan biztos vagyok benne, mint ahogy itt ülök ezen a széken, hogy ha nem is szó szerint, de értelemszerűen ilyesmit mondott az asszonynak.

– És mit mondana akkor – fakadt ki Insigna keserűen –, ha Marlenét kiteszik a veszélynek, elpusztul – ám a pestis is leküzdhetetlen marad? Mit szólna hozzá, ha a kislánynomnak idiótaként kellene leélnie az életét ezután? És mit szólna ehhez D'Aubisson?

– A doktornő boldogtalan lenne. Ebben biztos vagyok.

– Mert nem sikerült megoldania a gyógyítást?

– Persze, de Marlene miatt is szomorúságot érezne – sőt azt is megkockáztatom, hogy bűntudatot. Végtére is el nem szörnyeteg. Ami viszont Pittet illeti...

– Pitt szörnyeteg.

– Ezt talán nem állítanám, de csőllátása van. Csak a Rotor jövőjére vonatkozó elgondolásokat tartja szem előtt. Ha a mi szempontunkból nézve balul üt ki valami, akkor semmi kétség, hogy azt fogja mondani, Marlene megzavarta az ő terveit, és azzal fog napirendre térni fölötte, hogy minden, ami történt, a Rotor javát szolgálja. Még csak meg sem karcolja a lelkiismeretét.

Insigna a fejét csóválta.

– Bárcsak tévednénk, és Pitt meg D'Aubisson ne volna vádolható ilyesmivel!

– Osztom a kívánságodat, csak hogy én megbízom Marlene vesébe látó képességében. Ő azt mondta, hogy Ranay

boldogan fogadta azt a lehetőséget, hogy vizsgálat alá vehet egy pestises beteget. Én elfogadom ebben Marlene ítéletét.

– D'Aubisson azt mondta, hogy az öröme szakmai indíttatású – vetette közbe Insigna. – Ezt hajlandó is vagyok elhinni. Elvégre magam is tudós vagyok.

– Hát persze hogy az vagy – nyílt Genarr arca meghitt mosolyra. – Ki más vállalta volna magára, hogy otthagyja a Naprendszert, és nekivágjon a fényévek ismeretlen messzeségeinek, csak hogy csillagászati ismeretekre tegyen szert, vállalva a kockázatot, hogy esetleg senki sem éli túl a Rotoron ezt a kalandot?

– A kockázatot elhanyagolhatónak éreztem.

– Elhanyagolhatónak ahhoz, hogy kockára tedd az egyéves kislányodat. Otthagyhattad volna az otthon maradó férjednél, és így gondoskodhattál volna a biztonságáról azon az áron, hogy sohasem látod többé. Ehelyett kockára tetted az ő életét is, még csak nem is a Rotor nagyobb üdvéért, hanem a saját becsvágyadat követve.

– Hagyd abba, Siever! – tiltakozott Insigna. – Olyan kegyetlen vagy.

– Csak azt akarom ezzel bizonyítani, hogy kellő leleményességgel mindent lehet két, egymással ellentétes nézőpontból szemlélni. Igen, D'Aubisson szakmai gyönyörűségnek nevezi, hogy tanulmányozhatja a kórt, Marlene viszont rosszindulatot olvas le a doktornőről, és én ezúttal is hiszek Marlenének.

– Akkor hát – biggyesztette le a száját Insigna – az az érdeke, hogy Marlene minél előbb menjen ki ismét az Erythro felszínére.

– Nekem is az a gyanúm, ám van annyira óvatos, hogy rám bízva a döntést, sőt még azt is elvárja, hogy írásba adjam. Biztos akar lenni abban, hogy az én és ne az ő fejére szálljon a vád, ha valami balul sülné el. Az észjárása kezd Pittére hasonlítani. A mi Janus barátunk ragályosnak bizonyul.

– Ez esetben, Siever, nem szabad kiengedned Marlenét. Miért kellene Pitt kezére játszanod?

– Ellenkezőleg, Eugenia. Ez távolról sem olyan egyszerű. Ki kell engednünk.

– Hogyan?

- Más választásunk nincsen, Eugenia. És őt semmi veszély sem fenyegeti. Ugyanis most már én is elhiszem, hogy igazad volt, amikor azt feltételezted, hogy létezik a bolygón valamilyen mindenütt jelenlévő lény, aki valamilyen módon hatalmában tart bennünket. Te mondtad, hogy engem is meg téged, meg az őrt is valamilyen kellemetlen behatás ért, és mindig olyankor, amikor Marlenét bármilyen módon akadályozni próbáltuk. És pontosan ugyanez történt Ranayvel is. Amikor Ranay rá akarta erőltetni Marlenére az agyvizsgálatot, egyből hétrét görnyedt a kintól. Amint nekem sikerült rábeszélnem Marlenét, hogy vesse alá magát a vizsgálatnak, Ranay rögtön jobban lett.

- Helyben vagyunk, Siever. Ha egy rosszindulatú élőlény van a bolygón...

- Várj, Eugenia! Azt nem mondtam, hogy rosszindulatú. Még ha, mint te feltételezed, ez a lény okozta is a pestist, ez azóta megszűnt. Szerinted azért, mert mi megelégedtünk azzal, hogy a Kupolán belül maradunk, ám ha az a lény valóban rosszindulatú lenne, akkor elsöpört volna bennünket, és nem érte volna be ezzel, a megítélésem szerint, civilizált kompromisszummal.

- Nem hinném, hogy okosan járunk el, ha egy vadidegen élőlénynek a cselekedeteiből próbálunk az érzelmeire és a szándékaira következtetni. Csöppet sem biztos, hogy fel tudnánk fogni az észjárását.

- Egyetérték, Eugenia, csak hogy nem árt Marlenének. Minden, amit tett, arra szolgált, hogy védelmezze Marlenét, megóvja őt a beavatkozástól.

- Ha ez igaz - ellenkezett Insigna -, akkor mitől rémült meg, miért rohant sikoltozva a Kupola felé? Mert egy pillanatig sem hiszem el neki, hogy a némaság idegesítette, és csak azért csapott zajt, hogy a csöndet megtörje.

- Ezt valóban nehéz elhinni. A bökkenő azonban az, hogy a pánik gyorsan elillant. Mire a megmentőjelöltek odaértek hozzá, már teljesen visszazökkent előbbi nyugatmába. Az a gyanúm, hogy az a lény tett valami olyasmit, ami megrémítette Marlenét - feltételezem, hogy ő legalább olyan nehezen igazodik el a mi érzelmeinkben, mint mi az övéiben - , ám látva, hogy mit tett, gyorsan kiköszörülte a csorbát. Ez

megmagyarázhatná a történeteket, és még egyszer tanúsítaná annak a lénynek a humánus természetét.

Insigna fölvonta a szemöldökét.

– Az a te szörnyű bajod, Siever, hogy hajlamos vagy mindenkiről és mindenről jót feltételezni. Én nem tudom elfogadni a te magyarázatodat.

– Elfogadod vagy nem, rá fogsz jönni, hogy semmiben sem keresztezhetjük Marlene szándékát. Mindent, amit csak akar, meg fog tenni, és a gáncsok ott maradnak hátul kínokban fetrengve vagy eszméletlenül elterülve.

– De hát miféle élőlény ez?

– Fogalmam sincs, Eugenia.

– És ami mindennél jobban rémiszt engem, az az, hogy mit akar tenni Marlenével?

– Fogalmam sincs, Eugenia – rázta meg a fejét Genarr.

És csak bámultak egymásra tanácstalanul.

XXXII. Elveszve az űrben

71

Crile Fisher elgondolkodva bámulta a fényes csillagot.

Kezdetben túl erős volt a fénye ahhoz, hogy rendesen meg tudta volna figyelni. Egy-egy pillantást vetett csak rá, s utána egy ideig még lehunytt szemmel is látta a fényét. Tessa Wendel, akin a fejlemények miatt erőt vett az elkeseredés, lehordta, hogy tönkreteszi az ideghártyáját, ezért elhomályosította a megfigyelőablakot, és ezáltal az elviselhetőség határáig csökkentette a csillag fényességét. Ezzel a többi csillagot is homályosan pislákoló pontokká fokozta le.

A fényes csillag természetesen a Nap volt.

Ilyen távoból emberi szem még soha nem látta (kivéve a rotoriakat, amikor elhagyták a Naprendszer). Kétszer olyan messze volt tőlük, mint amilyen távol a Plútó kerül tőle, így már nem látszott korongnak, és úgy ragyogott, akár egy csillag. Ám még mindig százszor olyan erős volt a fénye, mint a teliholdnak a Földről nézve, és ez a százszoros fényerő egyetlen vakító pontban összpontosult. Nem csoda, hogy

homályos üveg nélkül lehetetlen volt egyenesen, hunyorgás nélkül belenézni.

Ez a csillag mindent más megvilágításba helyezett. A Napon rendesen nincs semmi csodálnivaló. Túl fényes ahhoz, hogy bele lehessen bámulni, versenytárs nélkül uralja az eget. Fényének az a kisebbik része is, amely a légkörön szétszóródva az ég kékségét adja, elegendő ahhoz, hogy teljesen kioltsa a többi csillag fényét, de még ott is, ahol a csillagokat nem oltja ki (mint például a Holdon), oly mértékben túlragyogja őket, hogy összehasonlításra gondolni sem lehet.

Ebből a messzeségből viszont a Nap már annyira elhalványul, hogy mód nyílik az összehasonlításra. Wendel szerint erről a helyről a Nap százhatvanezerszer olyan fényes, mint a Sirius, amely a második legfényesebb objektum az égen. És legalább húszmilliószorosan meghaladja a fényessége a szabad szemmel még éppen látható csillagét. Ebben az összehasonlításban sokkal csodásabbnak tűnik a Nap, mint amikor versenytárs nélkül uralkodik a Föld egén.

Azonkívül, hogy az eget lesse, Fishernek nem sok tennivalója akadt, ugyanis a Superluminal csupán sodródott az űrben. Már két napja, hogy így sodródik, vagyis csupán rakétasebességgel szántja az űrt.

Ezzel a sebességgel harmincötezer év alatt érnének el a Szomszéd Csillaghoz – feltéve, hogy helyes irányba tartanak. Csakhogy éppenséggel nem ez volt a helyzet.

Ez volt az a körülmény, amely két nappal korábban az elkeseredés sápadt szobrává tette Wendelt.

Addig problémátlan volt az útjuk. Amikor elérkezett a hipertérbe való átlépés ideje, Fisher megfeszített idegekkel várta a testébe hasító fájdalmat, a hirtelen rátörő sötétséget.

De semmi ilyen nem következett be. Minden túlságosan gyorsan zajlott le ahhoz, hogy bármit is érzékelhettek volna. Egy és ugyanazon szempillantás alatt léptek be a hipertérbe és hagyták el azt. A csillagok egyszerűen új alakzatba rendeződtek, anélkül hogy érzékeikkel fölfogták volna azt a pillanatot, amelyben ez lezajlott.

Ez kétszeresen is megkönnyebbülés volt számára. Nemcsak azért, mert még életben volt, hanem mert arra is rájött, hogy

ha balul üt ki a dolog, és meg kell halnia, akkor a halál olyan időtlenül rövid szempillantás alatt jönne el érte, hogy bizonyára észre sem venné. Mintha már eleve halott lenne.

A megkönnyebbülés olyan eleven erővel árasztotta el, hogy szinte észre sem vette, hogy Tessa nyugtalanul felhördül és zavart felkiáltással kirohan a gépterembe.

Kisvártatva ziláltan jött vissza – nem a haja kuszáldott össze, hanem belsőleg volt zilált. Szeme vadul tágra meredt, és úgy bámult Fisherre, mintha nem ismerné meg őt.

– Az alakzatoknak nem lett volna szabad megváltozniuk.

– Igazán?

– Ahhoz nem tettünk meg elég nagy utat. Legalábbis nem kellett volna megtennünk. Mindössze egy egész egyharmad millifényévet. Ez nem elég ahhoz, hogy szabad szemmel is érzékelhetően megváltozzanak a csillagképek.

De azért – szívta be mélyen és akadozva a levegőt – nem olyan rossz, mint először gondoltam. Azt hittem, hogy alaposan elragadtak a lovak, és több ezer fényévnyre elkeveredtünk.

– Megtörténhetett volna ilyesmi, Tessa?

– Persze hogy megtörténhetett volna. Ha nem tartjuk szorosan a kezünkben a gyeplőt a hipertérben, ezer fényév annyi, mint egy.

– Ez esetben mibe kerül, ha...

Wendel azonban nem várta meg a mondat végét.

– Nem, nem térhetünk csak úgy vissza. Ha ennyire gyatrán állunk a kormányzással, akkor csak vaktában cikáznánk ide-oda, és a végén ki tudja, hol kötnénk ki, sohasem találnánk meg hazafelé az utat.

Fisher homloka felhőbe borult. Kezdett elszivárogni belőle annak az öröme, hogy ép bőrrel megjárja a hiperteret.

– De hát a kísérleti tárgyakat sikerült mind épségben visszahoznod.

– Csakhogy azok távolról sem voltak ilyen nagy tömegűek, és sokkal rövidebb utat tettek meg. De mint említettem, nem olyan sötét a helyzet. Kiderült, hogy a helyes távolságot tettük meg. A csillagok a helyes alakzatokat mutatják.

– De hiszen megváltoztak. Magam is láttam.

– Csak azért, mert a tájolásunk más. A hajó hossz tengelye több mint huszonnyolc fokkal elhajolt. Röviden: valami oknál fogva az egyenes helyett görbe pályát írtunk le. Az ablakon túl a csillagok lassú, folyamatos mozgásba kezdtek.

– Visszafordulunk a Szomszéd Csillag felé – magyarázta Wendel –, hogy lelkileg megnyugtassuk magunkat, hogy a helyes irányt követjük, ám ki kell derítenünk, hogy miért írtuk le azt a kanyart.

A fényes csillag, az útjelző csillag, a vakító fényesség csillaga belépett az ablak látószögébe, és lassan végigvonult rajta. Fisher hunyorogva követte a tekintetével.

– Ez a Nap – válaszolta Wendel, Fisher meghökkent, néma kérdésére.

– Van valami ésszerű magyarázat rá – firtatta Fisher –, hogy miért tért le a hajó az egyenes útról? Ha a Rotor is így járt, akkor csak a jó ég tudja, hol köthettek ki?

– Vagy hogy mi hol fogunk kikötni. Minthogy semmiféle ésszerű magyarázattal nem tudok szolgálni. – Gondterhelt tekintetet vetett a férjára. – Ha a feltételezéseink helyesek voltak, akkor csak helyet, de nem irányt kellett volna változtatnunk. Egyenes vonalon, egy euklideszi egyenes mentén kellett volna előrejutnunk, a tér-idő relativisztikus görbülete ellenére, ugyanis mi nem tartózkodtunk a tér-időben. Elképzelhető, hogy a számítógép programozásában követtünk el hibát, vagy eleve helytelen feltételezésekből indultunk ki. Remélem, az előbbiről van szó. Azt könnyen helyre lehet hozni.

Eltelt öt óra. Wendel a szemét dörzsölgetve lépett be. Fisher aggályos tekintettel nézett föl rá. Előbb egy filmet nézett, de hamar elunta. Aztán a csillagokat bámulta, hagyta, hogy a csillagképek álomba hipnotizálják.

– Nos, Tessa? – kérdezte.

– A programban semmi hiba, Crile.

– Akkor hát a feltételezések voltak helytelenek?

– Úgy van, de melyek? Végtelen számú feltételezésből indulhatunk el. Melyek a helyesek? Nem tehetjük mérlegre egyiket a másik után. Így soha sem jutnánk a végére, és reménytelenül eltévednénk.

Súlyos hallgatás nehezedett rájuk, aztán Wendel így folytatta:

– Ha a programozásban volna a hiba, akkor ostoba tévedésről lenne szó. Szépen kijavítanánk, anélkül hogy bármit is tanulnánk belőle, ám biztonságban érezhetnénk magunkat. Most viszont, hogy vissza kell mennünk az alapokhoz, megvan a lehetőségünk, hogy valamilyen fontos fölfedezésre jussunk, de ha kudarcot vallunk, akkor lehet, hogy sohasem találjuk meg a visszautat.

Megragadta Fisher kezét.

– Érted, miről van szó, Crile? Valahol hibáztunk, és ha nem jövünk rá, hogy hol, akkor csak a legvalószínűtlenebb véletlen segíthet hozzá, hogy hazataláljunk. Akárhogy próbálkozunk is, lehet, hogy egyre jobban belegabalyodunk az útvesztőbe, és fokozatosan rosszabb és rosszabb helyen kötünk ki. A végén ott vár bennünket a halál, amikor csődöt mond a recirkuláló berendezésünk, vagy elfogy az üzemanyagunk, esetleg a teljes kétségbeesés elszívja az összes életerőnket. És mindezt én tettem veled. Az igazi tragédia azonban az lesz, hogy véget ér egy álom. Ha nem térünk vissza, akkor sohasem fogják megtudni, hogy sikerült-e egyáltalán a hajó. Arra a következtetésre juthatnak, hogy az átmenet végzetesnek bizonyult, és talán sohasem fognak ismét próbálkozni.

– Csakhogy kénytelenek lesznek, ha el akarnak menekülni a Földről.

– Hátha föladják, hátha megadóan megvárják a Szomszéd Csillag elvonulását és a lassú halált.

Fölemelte a fejét, szeme szaporán pislogott, arcára rettentő fáradtság ült ki.

– És ez a te álmaid végét is jelentené, Crile.

Crile összeszorította az ajkát, de nem szólt semmit. Wendel szinte meghunyászkodó hangon folytatta:

– De már sok éve, hogy itt vagyok neked én, Crile. Ha a kislányod – az álmod – nincs többé, pótolhatom-e őt én?

– Én is megkérdezhetném: ha a szuperluminális repülésnek vége, elég vagyok-e én kárpótlásul?

Egyikük számára sem volt könnyű a felelet, de aztán Wendel elszánta magát: – Te voltál a második legjobb, Crile, de jó második voltál. Köszönöm.

Fisher közelebb húzódott hozzá.

– Énhelyettem is szólsz, Tessa. Kezdetben magam sem mertem volna elhinni. Ha nem lett volna lányom, te lettél volna az egyetlen. Már-már azt remélem...

– Ne remélj ilyet. Nekem a második legjobb is elég.

Megfogták egymás kezét. És szóttanul bámulták a csillagokat. Amíg Merry Blankowitz be nem dugta az orrát az ajtón.

– Wendel kapitány, Wunak van egy elgondolása. Azt mondja, hogy kezdettől fogva ott forgatja magában, de nem akarta elmondani.

Wendel föl pattant.

– És miért nem akarta elmondani?

– Azt mondja, hogy egyszer megemlítette önnek ezt a lehetőséget, de ön azzal intette le, hogy ostobaság.

– Valóban? És honnan veszi azt a meggyőződését, hogy én sohasem tévedek? Hadd hallom, mi az, és ha jó ötletnek bizonyul, akkor kitöröm a nyakát, hogy miért nem előbb fogadtatta el velem.

És ezzel elrohant.

72

Fisher számára az elkövetkező másfél nap feszült várakozással telt el. Mint rendesen, most is együtt étkeztek, de hallgatagon. Fisher azt sem tudta, hogy aludt-e közülük valaki egyáltalán. Neki is csak rövid időközökre jött álom a szemére, és ébredéskor csak a megújuló kétségbeesés fogadta.

Meddig folytatódhat még ez? – tette föl a kérdést magának a második napon, miközben gyönyörködött abban az elérhetetlen fényes pontban az égen, amely nem is olyan rég még ott melengette őt, és fényével bevilágította az útját a Földön.

Előbb vagy utóbb vége szakad az életüknek. A modern űrtechnikának köszönhetően inkább utóbb, mint előbb. A recirkuláció remekül működik. Még az élelmük is jó darabig kitart, ha hajlandók lesznek megelégedni azzal az ízetlen algasűrítménnyel, amelyre a végén ráfanyalodnak. A

mikrofúziós motorok is sokáig el fogják még látni őket energiával. Ám biztos, hogy senki sem lesz hajlandó addig meghosszabbítani az életét, ameddig a hajó ezt lehetségessé tenné.

A lassú, elhúzódó, reménytelen, magányos halál bizonyosságában kétségkívül az állítható anyagcsere-megszakító lenne az ésszerű kiút.

A Földön ez az öngyilkosság kedvelt módja; miért ne volna az a hajón is? Ha akarod, úgy állítod be a készüléket, hogy hagysz magadnak egy teljes nap normális életet, s azt tudva, hogy ez az utolsó napod, a lehető legvidámabban próbálsz leélni. A nap vége felé elfog a természetes álomosság. Ásítózva lassan elengeded az ébrenlét gyepelőjét, és átsétálsz a pihentető álmok békés birodalmába. Az álmod egyre mélyebb lesz, az álmoképek lassan elenyésznek, és többé nem ébredsz föl. Ennél kegyesebb halált még sohasem találtak ki.

Ám ekkor, valamivel a hajóidő szerinti 17 óra előtt, a második napon azt követően, hogy az átmenet egyenes pálya helyett görbült pályán zajlott le, Tessa berobbant a szobába. Szeme vad tűzben égett, és zihálva kapkodta a levegőt. Fekete haja, amelyet az elmúlt esztendő alaposan behintett szürkével, most zilált volt.

Fisher megrökönyödve talpra ugrott.

– Rossz?

– Nem, jó! – felelte az asszony, és levetette magát egy fotelba.

Fisher nem volt biztos benne, hogy jól hallotta-e, nem volt biztos benne, hogy nem űz-e tréfát vele. Ezért csak nézte az asszonyt, és figyelte, ahogy az szemlátomást igyekszik összeszedni magát.

– Jó – ismételte meg. – Nagyon jó! Kitűnő! Crile, úgy nézz rám, hogy egy idiótára nézel! Nem hiszem, hogy valaha is magamhoz térek ebből.

– De hát mi történt?

– Chao Li Wu megtalálta a választ. Már jó ideje a kezében tartotta. Elmondta nekem. Emlékszem is rá, amikor elmondta, hónapokkal ezelőtt. De én csak legyintettem. Igazából meg sem hallgattam. – Megállt, hogy lélegzetet vegyen.

Izgatottsága teljesen kizökkenette természetes beszédritmusából.

- Az volt a baj - folytatta -, hogy én úgy könyveltem el magam, mint a világ szuperluminális szaktekintélyét, és meg voltam győződve róla, nincs, aki olyasmit mondhatna nekem, amit én ne tudnék, vagy ami nekem ne jutott volna az eszembe. És ha valaki mégis elő mer állni valamilyen különös ötlettel, akkor az csakis helytelen vagy egyenesen ostoba dolog lehetett. Érted, ugye?

- Találkoztam már ilyen emberekkel - felelte Fisher komoran.

- Bizonyos feltételek között mindenkivel elszaladhat a ló. Gyanítom, hogy különösen így van ez az öregedő tudósokkal. Ezért van, hogy a tudományok merész ifjú forradalmárai néhány évtized elmúltával totyakos vén kövületekké válnak. Képzeletük megkeményedik az elmeszesedett önimádattól, és ez a végüket jelenti... De erről elég ennyi. Több mint egy egész napunk ráment arra, hogy igazán megbirkózzunk vele, helyesbítsük az egyenleteket, átprogramozzuk a számítógépet, és beállítsuk a megfelelő szimulációkat, hogy kikecmeregjünk a zsákutcákból és utolérjük önmagunkat. Egy hét is kellett volna erre, de mi hajszoltuk egymást, akár a megszállottak.

Wendel megtorpant, hogy visszanyerje lélegzetét. Fisher bátorítón bólogatott, hogy folytassa, és megszorította a kezét.

- Elég bonyolult - folytatta Wendel. - Megpróbálom kifejteni. Lássuk csak. A tér egyik pontjáról kell eljutnunk a hipertéren át a másik pontjára, méghozzá nulla idő alatt. A kettő között azonban egy utat kell megtennünk, amely minden egyes esetben más és más, a kiindulóponttól és a megérkezési ponttól függően. Ezt az utat mi nem látjuk, semmi tapasztalatunk sincs róla, tulajdonképpen tér-idő értelemben nem megyünk végig rajta. Ez az út csak egy eléggé fölfoghatatlan módon létezik. Úgy is nevezzük, hogy virtuális út. Ennek fogalmát én dolgoztam ki.

- Ha nem lehet megfigyelni, ha nem lehet tapasztalatot szerezni róla, akkor honnan tudhatjuk, hogy létezik?

- Onnan, hogy a hipertérben való mozgás leírására használt egyenleteinkkel ki lehet számítani. Ezek az egyenletek megadják az utat.

- Honnan tudjuk, hogy ezek az egyenletek a valóságban létező valamit írnak le? Hátha csak matematika az egész.

- Meglehet. Én is azt hittem, hogy csak az. Nem vettem tudomást róla. Wu volt az, aki úgy egy évvel ezelőtt fölvetette, hogy mégiscsak számolnunk kellene vele, én azonban ostoba módon letorkoltam. Azt mondtam, hogy egy virtuális út csupán virtuálisan létezhet. Nem lehet megmérni, kívül esik a tudomány birodalmán. Ez nagyfokú rövidlátásról tanúskodik a részemről. Szeretném a fejem a falba verni, valahányszor eszembe jut.

- Rendben van. Tegyük föl, hogy a virtuális út valamilyen módon létezik. Akkor mi van?

- Az van, hogy ha a virtuális út egy nagyobb test közelében halad el, akkor a hajóra hatni fognak a gravitációs erők. Ez volt az első lélegzetelállítóan igaz és hasznos új feltételezés, hogy tudniillik a gravitáció a virtuális út mentén is kifejtheti hatását. - Wendel dühösen megrázta az öklét. - Ezt valahogy én magam is beláttam, de úgy érveltem, hogy mivel a hajó a fénysebesség sokszorosával mozog, a gravitációnak nem lesz elég ideje rá, hogy mérhető módon kifejtsen hatását. Ezért azt feltételeztem, hogy a hajó egy euklideszi egyenes mentén fog haladni.

- Csakhogy nem ez történt.

- A tények ezt tanúsítják. És ennek Wu adta meg a magyarázatát. Képzeljük el, hogy a fény sebessége a nulla pont. Ekkor minden, a fény sebességénél kisebb sebességnek negatív, az azt meghaladó sebességeknek pozitív lesz a nagyságrendje. Ezért abban a megszokott univerzumban, amelyben élünk, e matematikai konvenció szerint, de ténylegesen is, minden sebességnek negatívnak kell lennie.

No már most, a világmindenségben a szimmetria alapelve érvényesül. Ha egy olyan alapvető valami, mint a mozgási sebesség, mindig negatív, akkor valami másnak, ami ugyancsak ilyen alapvető, mindig pozitívnak kell lennie, és Wu feltételezése szerint ez a másik dolog a gravitáció. A közönséges világegyetemben ez mindig vonzásban nyilvánul

meg. Minden tömeggel bíró test vonzást gyakorol minden más, tömeggel bíró testre. Ellenben ha valami szuperluminális sebességgel – vagyis a félynél gyorsabban – mozog, akkor a sebesség pozitív, és az a másik valami, ami pozitív volt, most negatívvá válik. Más szóval: szuperluminális sebességnél a gravitáció mindig taszítóerőként nyilvánul meg. Minden tömeggel bíró test taszít minden más, tömeggel bíró testet. Wu már régen fölhívta erre a figyelmemet, de én bezártam a fületem. A szavai lepergetek rólam.

– De hát mi a különbség, Tessa? Ha rettentő nagy szuperluminális sebességgel száguldunk, és a gravitációs vonzásnak nincs elég ideje rá, hogy kifejtse hatását, akkor ennek érvényesnek kell lennie a gravitációs taszításra is.

– Ah, de ez éppenséggel nem így van, Crile. Ez a gyönyörű a dologban. Hogy ez is megfordul. A negatív sebességek közönséges világmindenségében minél nagyobb a vonzást gyakorló testhez viszonyított sebesség, annál kisebb vonzóerő hat a mozgás irányára. Ezzel szemben a pozitív sebességek világegyetemében, a hipertérben, minél sebesebben mozog valami a taszító testhez képest, annál nagyobb taszítóerő hat a mozgás irányára. Ez teljességgel értelmetlennek tűnik számunkra, akik megszoktuk a közönséges világmindenségben uralkodó állapotot; ám ha kénytelenek vagyunk a plusz jelet mínuszra változtatni és megfordítva, akkor minden szépen a helyére zökken.

– Matematikailag. De mennyire bízhatunk meg az egyenletekben?

– A számításokat összevetjük a tényekkel. A gravitációs vonzás az összes erők közül a leggyengébb, és ugyanez vonatkozik a virtuális utak mentén föllépő gravitációs taszításra is. A hajó belsejében és mibennünk magunkban is minden részecske taszítja a többit, amíg a hipertérben tartózkodunk, ez a taszítóerő azonban tehetetlen a többi összetartó erővel szemben, amelyek nem változtatták meg előjelüket. Viszont a Négyes Állomástól idáig megtett virtuális utunk közel vitt bennünket a Jupiterhez. Hipertérbeli utunk mentén ugyanolyan erővel hatott ránk a taszítása, mint amilyenel a vonzása hatna a nem virtuális úrbéli utunkon.

Kiszámítottuk, hogy a Jupiternek ez a gravitációs taszítása mennyire módosítaná a hipertérben megtett utunkat, és az út elhajlása pontosan megegyezik a valóságban megfigyelt görbületével. Egyszóval Wunak az én egyenleteimben elvégzett módosításai nemcsak egyszerűbbé, hanem működőkké is teszi azokat.

– No és kitörted Wu nyakát, ahogy ígérted? – kérdezte Fisher.

– Nem én – nevette el magát Wendel, visszaemlékezve a fenyegetőzésére. – Sőt ami azt illeti, megcsókoltam.

– Nem teszek szemrehányást.

– Persze, Crile, most még az eddiginél is fontosabb, hogy épségben hazatérjünk. Be kell számolnunk a szuperluminális repülésnek erről az újabb előrelépéséről, és Wunak is meg kell adni a kellő elismerést. Jó, belátom, hogy az én eredményeimre épített, de olyasmit tett, ami nekem talán sohasem jutott volna eszembe. Nézd csak meg a következményeket!

– Látom őket – jelentette ki Fisher.

– Dehogyan látod – intette le Wendel élesen. – Figyelj csak ide! A Rotornak semmi baja nem volt a gravitációval, mert éppen csak súrolta a fénysebességet – hol egy kicsit alatta, hol egy kicsit fölötte siklott –, ezért a gravitációs hatások, akár pozitív, akár negatív, akár vonzás, akár taszítás formájában, egyaránt mérhetetlenül kis mértékben befolyásolták az útját. Csak a mi, a fény sebességét többszörösen meghaladó igazi szuperluminális repülésünk veti fel halaszthatatlan szükségszerűséggel a gravitációs taszítás számbavételét. Az én egyenleteim semmit sem érnek. Arra jók, hogy elviszik a hajót a hipertérbe, csak épp nem oda, ahová kell. De ez még nem minden. Én mindig azt tartottam, hogy a hipertérből való kijutás – vagyis az átmenet második fele – bizonyos elkerülhetetlen veszélyt hordoz magában. Mi van akkor, ha egy ott lévő testbe ütközünk bele? Egy fantasztikus erejű robbanás a másodperc billiomod részének a billiomod része alatt elpusztítaná a hajót és mindent, ami benne van.

Természetesen nem fogunk kikötni egy csillag belsejében, mert tudjuk, hol vannak a csillagok, és el tudjuk kerülni őket.

Idővel azt is tudni fogjuk, hogy hol helyezkednek el a csillagok bolygói, és azokat is el tudjuk kerülni. Csakhogy minden csillag szomszédsága hemzseg a kisbolygók tízezreitől és az üstökösök tízmilliárdjaitól. Elég egy ilyenrel találkozni, és végünk.

Egészen a mai napig azt gondoltam, hogy ebből a helyzetből csakis a véletlen törvényeiben kereshetünk menedéket. Az úr olyan hatalmas, hogy rendkívül kicsi a valószínűsége annak, hogy egy atomnál nagyobb testtel vagy netán egy porszemmel összeütközünk. Am a hipertérben végrehajtott utalások számának emelkedésével minden pillanatban ott leselkedik ránk az anyaggal való ütközés katasztrófájának a veszélye.

De most már tudjuk, hogy ennek az eshetősége egyenlő a nullával. A hajónk és minden nagyobb test taszítja egymást, és ezért kitér egymás útjából. Nem fenyeget az a veszély, hogy valamilyen végzetes tárgynak nekiütközünk. Ezek gépiesen mind szépen kitérnek az utunkból.

– És mi nem térünk ki az utunkból? – vakarta meg a fejét Fisher. – Nem kell emiatt nem várt hatással számolnunk a mi útirányunkat illetően?

– De, csakhogy az apró tárgyak, amilyenekkel valószínűleg találkozunk, csak nagyon korlátozott mértékben befolyásolják az utunkat, amit könnyen korrigálhatunk – ez nem is olyan nagy ár a biztonságunkért.

Wendel mélyet sóhajtott és kéjesen nyújtózkodott.

– Nagyszerűen érzem magam. Micsoda szenzáció lesz mindez, amikor visszatérünk a Földre.

– Tudod, Tessa – kuncogott Fisher –, mielőtt visszajöttél, én már élénken elképzelttem magamban, ahogy végleg eltévedünk: ahogy a hajónk öt holttesttel a fedélzetén, az idők végezetéig ott sodródik az űrben; ahogy majd rábukkannak egyszer valamilyen intelligens lények, és meggyászolják az egykori űrtragédiát...

– Nos, kedvesem, biztosra veheted, hogy ez már nem fog bekövetkezni – mosolyodott el Wendel, és átölelték egymást.

XXXIII. Az elme

Eugenia Insigna gyászos képet vágott.

– Igazán úgy döntöttél, Marlene, hogy ismét kimégy?

– Anyám – gyözködte Marlene türelmes szemrehányással az anyját –, úgy mondd ezt, mintha hosszas tétovázás után csak öt perccel ezelőtt jutottam volna erre az elhatározásra. Pedig már nagyon régen eldöntöttem magamban, hogy az én helyem odakint van az Erythrón. A döntésemet azóta sem változtattam meg, és eszem ágában sincs megváltoztatni.

– Tudom, hogy a meggyőződésed szerint semmi sem fenyeget, és azt is elismerem, hogy eddig még nem esett semmi bajod, de...

– Én biztonságban érzem magam az Erythrón – vágott az anyja szavába Marlene. – Engem valósággal vonz magához ez a bolygó. Siever bácsi megérti ezt.

Eugenia olyan pillantást vetett a lányára, mintha még egyszer tiltakozni akarna, ám ehelyett csak a fejét csóválta. Láta, hogy Marlene szilárdan köti magát az elhatározásához, és nincs az az erő, ami kimozdíthatná.

Ma melegebb van az Erythrón – gondolta Marlene –, épp annyira, hogy jólessék a szellő. A szürkés felhők valamivel gyorsabban vonulnak az égen, és mintha vastagabbak is volnának.

Holnapra esőt ígértek, és Marlene elgondolta, hogy jó lenne kint maradni az esőben és figyelni, mi történik. Bizonyára csobogni fog a kis patakban, benedvesíti a köveket, és sáros tocsogóvá változtatja a talajt.

Fölkapaszkodott a patak partján egy lapos kőre. Kezével letörölgette, és elővigyázatosan leült rá, figyelte a kövek között csörgedező vízfolyást, és arra gondolt, hogy az esőben úgy érezné magát, mint a zuhany alatt.

A vízugarak az égből ömlenének alá, úgy, hogy nem lehetne kilépni alóluk. Eszébe villant, hogy vajon nem okozna-e nehézséget a lélegzetvétel.

Á, ez lehetetlenség. Hiszen a Földön folyton esik – vagy legalábbis elég gyakran –, és nem hallott róla, hogy bárki megfulladt volna az esőben. Nem, ez olyan lenne, mint egy tusfürdő. A zuhany alatt pedig nyugodtan lélegzik az ember.

Viszont az eső nem lenne forró, pedig ő szereti a forró zuhanyt. A gondolatai álmosan vánszorogtak a fejében. Milyen csendes itt kint, milyen békés, milyen pihentető, senki sem látja őt, senki sem figyeli, senki sincs, akiben olvasnia kellene. Milyen nagyszerű, hogy senkiben sem kell olvasnia.

Hány fokos lenne vajon? Mármint az eső. Miért nem lehet olyan kellemesen meleg, mint maga a Nemezisz? Persze vizes lenne, és mindig fázik az ember, ha csuromvizesen kijön a zuhany alól. És az eső a ruháját is átáztatná. Ez az egyetlen bökkenő.

De hát butaság lenne bármit is viselni az esőben. A zuhany alá sem öltözik fel az ember. Ha esik, akkor le kell vetni a ruhát. Ez volna az egyetlen ésszerű teendő.

Csakhogy: hová teszi az ember a ruháit? Ha zuhanyt vesz, akkor beteszi a tisztítóba. Itt az Erythron viszont esetleg bedugja egy kő alá, vagy épít egy kis házikót, amelyben esős napokon elhelyezheti a ruháit. No meg aztán minek ruhát viselni, ha esik?

Vagy ha süt a nap?

Persze más dolog, ha hideg van. De meleg napokon...

De miért hordanak egyáltalán ruhát az emberek a Rotoron, ahol mindig meleg van és tisztaság? Elvégre senki sem visel ruhát az uszodákban – erről eszébe jutott Marlenének, hogy a sovány és jó alakú emberek az elsők, akik megszabadulnak a ruháiktól, és ők az utolsók, akik visszaöltöznek beléjük.

Ám az olyanoknak, mint Marlene, eszükbe sem jut levetkőzni a nyilvánosság előtt. Talán azért viselnek ruhát az emberek. Hogy elrejtsek a testüket.

Miért nincs az elmének olyan alakja, amellyel el lehetne dicsekedni? Már hogy ne lenne – csakhogy az emberek ezt nem nagyon szeretik. Az emberek szívesen gyönyörködnek a formás testekben, ezzel szemben fölhúzzák az orrukat, ha formás elmével találkoznak. Miért van ez?

De itt, az Erythron, ahol nincs senki, bármikor megszabadulhat a ruháitól, ha elég meleg van, és szabadon

járhat-kelhet. Itt nincs senki, aki ujjal mutogatna rá és kinevetné.

Ami azt illeti, itt azt csinálhat, amit akar, mivel itt van neki ez az egész kellemes világ, ez a néptelen világ, ez az egyedül csak őt körülvevő világ, amely úgy zárja magába,, akár egy nagy, puha takaró – na és a csend.

Érezte, hogy lassan leragad a szeme. Magában suttogta szavakat: Csak a csend. Csak a csend.

Ám ekkor hirtelen felegyenesedett. Csak a csend?

De hiszen ő azért jött ide, hogy ismét hallja azt a hangot. És ezúttal nem fog sikoltani. Nem fog megijedni. De hol van az a hang?

Mintha csak az ő hívására, mintha csak az ő füttyentésére szólalt volna meg: – Marlene!

A lány szíve megdobbant.

De szilárdan tartotta magát. Nem szabad, hogy bármi jelét adja a félelemnek, a zavarnak. Körbenézett, és nagy-nagy nyugalommal megkérdezte:

– Kérlek, hol vagy?

– Nem szükség-szükséges a levegőt reze-rezegtetni – beszélni.

A hang Aurinelé volt, ám egyáltalán nem úgy beszélt, ahogy ő szokott. Úgy hangzott, mintha nehezebbre esne a beszéd, ám egyre jobban belejött.

– Jobban fog menni – mondta a hang.

Marlene nem szólt semmit. Hallgatott most is. Csak magában gondolta: – Nem kell beszélnem. Csak gondolkodnom kell.

– Csak a mintán kell igazítanod. Jól csinálod.

– De én hallom a hangodat.

– Én csak a mintádhoz igazodom. Ez olyan, mintha beszélni hallanál.

Marlene óvatosan megnyalta az ajkát. Nem szabad megijednie, nem szabad, hogy föladjon a nyugalomát.

– Nem kell félned senki-semmitől sem – mondta a hang, amely nem volt egészen Aurinel hangja.

– Te, ugye, mindent meghallasz? – gondolta Marlene.

– Zavar téged?

– Igen, zavar.

– Miért?

– Nem akarom, hogy mindenről tudj. Némelyik gondolatot magamnak akarom megtartani. (Igyekezett nem gondolni arra, hogy pontosan ezt mondhatnák neki is azok, akik szeretnék maguknak megtartani az érzéseiket, ugyanis tisztában volt vele, hogy a gondolata nyomban felszínre szökne, mihelyt erőfeszítést tenne rá, hogy magába fojtsa.)

– De a te mintád más, mint a többieké.

– Milyen mintám?

– Az elméd mintázata. Másoké – kusza, göcsörtös. A tiéd – gyönyörű.

Marlene ismét megnyalta az ajkát és elmosolyodott. Ha érzékelik az elméjét, akkor gyönyörűnek találják. Diadalézés ragadta el, és megvetően gondolt azokra a fruskákra, akiknek – csak külsejük van.

– Ez a gondolat csak rád tartozik? – kérdezte a hang.

Marlene majdnem fennhangon válaszolta:

– Igen, csak rám.

– Érzékelné tudom a különbséget. A privát gondolataidra nem fogok odafigyelni.

– Sok mintát láttál már? – érdeklődött Marlene dicséretre szomjusan.

– Elég sokat, amióta ti, em-ber-lények idejöttetek.

Látszik, hogy nem biztos a névben, gondolta Marlene. A hang nem vett tudomást gondolatáról, s ez meglepte. Ha most meggondolja, meglepődése csak magának szóló érzés volt, ha nem volt is tudatában ennek. A privát talán mindenképpen privát, akár gondol rá, akár nem. Az az elme azt mondta, hogy megérzi a különbséget, és látszik, hogy valóban így van. Meglátszik a mintázatban.

A hang erre sem figyelt oda. Konkrétan meg kellene kérdeznie tőle, hogy megmutassa: ez nem privát gondolat.

– Elárulja a minta? – Nincs szükség rá, hogy pontosítsa. A hang tudni fogja, miről beszél.

– A minta elárulja. A te mintád mindent elárul, mert nagyon szépen van megtervezve.

Marlene valósággal dorombolt a gyönyörűségtől. Megkapta, amit akart, a dicséretet. Úgy illik, hogy viszonzozza a bókot.

– De bizonyára a tiéd is jól tervezett.

– Az enyém más. Messzire szétterülő. Külön-külön minden pontjában egyszerű, csak együttvéve válik bonyolulttá. A tiéd már úgy, ahogy van, bonyolult. Egy ízében sem egyszerű. És a tiéd különbözik a hozzád hasonlóképtől is. A többieké – kusza. Lehetetlen elérni őket – kommunikálni velük. A módosítási kísérlet romboló hatással van rájuk, mert törékeny a minta. Ezt én nem tudtam. Az én mintám nem törékeny.

– És az én mintám törékeny?

– Nem. A tiéd magától idomul.

– Te megpróbáltál másokkal is kapcsolatba lépni, nem igaz?

– Igen.

Az erythrói pestis! (Nem jött rá válasz. A gondolat magánjellegű volt.)

A lány lehunyta a szemét, elméjét kiterjesztve próbálta megtalálni, honnan nyúl ki hozzá a másik elme. Maga sem értette, hogyan tette ezt, lehet, hogy rosszul csinálta, de az is lehet, hogy egyáltalán nem csinált semmit. Az az elme ki fogja nevetni az ügyetlensége miatt, ha egyáltalán ismeri, mi az a nevetés.

Semmi válasz.

Marlene azt gondolta:

– Gondolj valamit!

Azonnal megérkezett az elkerülhetetlen válasz:

– Mit gondoljak?

Valójában a gondolat nem jött sehonnan. Sem innen, sem onnan, sem sehonnan. Hanem a saját elméje belsejéből.

Saját gyarlóságán bosszankodva azt gondolta:

– Hol érzékelted az elmémintámat?

– Az ember-lények új tartályán.

– A Rotoron?

– A Rotoron.

Hirtelen megvilágosodott benne:

– Te akartál engem. Te hívtál engem.

– Igen.

Hát persze. Mi másért vágyott volna úgy az Erythróra? Mi másért bámult volna olyan epekedve az Erythróra azon a napon, amikor Aurinel azzal jött oda hozzá, hogy keresi az anyja?

Összeszorította a száját. Muszáj folytatni a kérdezést:

- Hol vagy te?
- Mindenhol.
- Te vagy a bolygó?
- Nem.
- Mutasd meg magad.
- Itt vagyok. - És a hang egyszerre egyetlen irányból hangzott.

Marlene meglátta a patakot, és hirtelen ráébredt, hogy miközben az elméjében megszólaló hanggal társalgott, az egyetlen dolog, amit érzékeivel fölfogott, a patak volt. Mintha minden más eltűnt volna körülötte. Mintha az elméje magába zárkózott volna, hogy minél elevebben érzékelje azt az egyetlen dolgot, amely megtöltötte.

És most föllebbent a fátyol. A víz ott kerülgette a köveket, átbugyborékolta rajtuk, egy helyütt, ahol a víz kisebb örvényként kavargott, apró buborékok táncoltak a vízen. A szétpukkanó buborékok nyomában újak keletkeztek, és egy folyton változó, részleteiben soha meg nem ismétlődő, ám az egész tekintve mégis állandó ábrát rajzoltak a víz színére.

Aztán a buborékok, egyik a másik után, sorra hangtalanul elenyésztek, és a víz ismét sima volt és alaktalan, ám továbbra is örvénylett. Honnan tudta megállapítani az alaktalan vízről, hogy örvénylik?

Onnan, hogy nagyon halványan megcsillant benne a Nemezis rózsaszín sugara. Az örvény kavarta hullámok csigavonalba rendeződve árulkodtak a víz kavargásáról. A lány tekintetét magához láncolta ez a forgatag, amelyben a spirálisan örvénylő hullámívek fokozatosan egy emberi arc elnagyolt vonásaivá olvadtak össze: a szemek helyén két sötét lyuk és egy vágás a száj.

A lány elbűvölve nézte az egyre élesebbé váló képet. Most már minden részletében föl lehetett ismerni az üres tekintete ellenére is valószínű arcot.

Aurinel Pampas arca bámult föl rá a vízből.

75

Siever Genarr lassan és megfontoltan, erőltetett nyugalommal kérdezte:

– És ekkor eltávoztál?

Marlene bólintott.

– Első alkalommal akkor mentem el, amikor meghallottam Aurinel hangját. Most pedig akkor, amikor megláttam az arcát.

– Nem csodálom...

– Te jó vagy hozzám, Siever bácsi.

– Hát mit csináljak? Verjelek el? Hadd babusgassalak, ha jólesik. Azaz elme, ahogy te nevezed őt, bizonyára a te elmédből építette föl Aurinel hangját és arcát. Úgy látszik, ezek a dolgok nagyon elevenen élnek a fejedben. Milyen viszonyban voltál Aurinellel?

– Hogy érted azt, hogy milyen viszonyban? – nézett rá a kislány gyanakvóan.

– Nem gondolok semmi szörnyűsége. Barátok voltatok?

– Igen. Persze.

– Bele voltál esve?

Marlene összeszorította a száját, és csak némi szünet után válaszolt:

– Azt hiszem, bele voltam.

– Múlt időt használsz. Többé már nem?

– Mi értelme volna? Ő csak úgy tekint engem, mint egy kislányt. Talán mint a kishúgát.

– Ami a körülményekhez képest nem is olyan meglepő. Te viszont még mindig gondolsz rá - ezért idézted föl a hangját, aztán meg az arcát.

– Mi az, hogy „fölidéztem”? A hang is meg az arc is valóságos volt.

– Biztos vagy ebben?

– Persze hogy biztos.

– Beszéltél erről az anyádnak is?

– Nem én. Egyetlen szóval sem.

– Miért nem?

– Ugyan, Siever bácsi. Hiszen ismered őt. Ki nem állhatom ezt az egész... idegességét. Tudom, te most azt fogod mondani, hogy ez mind a szeretet jele, de ettől még nem lesz könnyebb elviselni.

– Nekem viszont készségesen elmondod, pedig én is nagyon szeretlek.

- Tudom, Siever bácsi, csakhogy te nem vagy az a kiborulás típus. Te logikusan szemléled a dolgokat.
- Ezt most bóknak vegyem?
- Én annak szántam.
- Akkor hát vegyük sorra, mit tapasztaltál, és vizsgáljuk meg logikusan.
- Rendszerben van, Siever bácsi.
- Helyes. Kezdjük azzal, hogy valami élő van ezen a bolygón.
- Igen.
- És ez nem maga a bolygó.
- Nem, ebben biztos vagyok. Ő is azt mondta.
- De a jelek szerint egy élő valami.
- Nekem az a benyomásom, hogy egy élő valami. A bökkenő az, Siever bácsi, hogy amit én tapasztaltam, az nem telepátia, ahogy azt értelmezik... Itt nem úgy van, hogy olvasunk egymás elméjében, meg beszélgetünk. Hanem ezenkívül benyomások is érik az embert, méghozzá kerek benyomások, mint amikor egy egész képet egyszerre tekint át az ember, ahelyett hogy külön-külön figyelne a képet alkotó fény- és árnyrészletekre.
- És ez a benyomás egy élő valamiről tanúskodik.
- Igen.
- Értelmes lényről.
- Nagyon értelmesről.
- De nem műszakiról. A bolygón nyomát sem lőttük műszaki létesítménynek. Ez az élőlény, amely láthatatlan, nem jeleníti meg magát, csupán ott gubbaszt a bolygón, gondolkodik, érvel - de nem csinál semmit. Így van?
- Nem vagyok biztos benne - mondta Marlene némi töprengés után, de talán igazad van.
- Aztán megjelentünk mi. Mit gondolsz, mikor figyelt föl rá, hogy mi is itt vagyunk?
- Nem tudnám megmondani - rázta meg a fejét Marlene.
- Nos, terád, kedvesem, már akkor fölfigyelt, amikor még ott voltál a Rotoron. Bizonyára már akkor észrevette, hogy intelligens lények közelednek a Nemezisz-rendszer felé, amikor még messze jártunk innen. Vagy nem ez a benyomásod?

- Nem mondhatnám, Siever bácsi. Énszerintem mindaddig nem tudott rólunk, amíg le nem szálltunk az Erythrón. Ez hívta föl ránk a figyelmét, aztán körülnézett, és úgy talált rá a Rotorra.

- Lehet, hogy így volt. Azután szondáztatni kezdte ezeket az új elméket, amelyeket itt az Erythrón érzékelt. Mit gondolsz, Marlene, mennyi idős lehet?

- Nem tudnám megmondani, Siever bácsi, de az a benyomásom, hogy már nagyon régen megvan, az is lehet, hogy majdnem egyidős a bolygóval.

- Elképzelhető. Mindenesetre akármilyen idős is, most először nyílt rá alkalma, hogy sok, az övétől gyökeresen különböző elmébe behatoljon. Lehetségesnek tartod ezt, Marlene?

- Igen.

- Tehát próbálgatni kezdte ezeket az új elméket, és minthogy nagyon keveset tudott róluk, kárt okozott bennük. Ez volt az erythrói pestis.

- Úgy van - élénkült fel hirtelen Marlene.

- Közvetlenül nem említette a pestist, de az volt a határozott benyomásom, hogy az a kezdeti kísérletezés volt az okozója.

- És amikor rájött, hogy kárt okoz, abbahagyta a kísérletezést.

- Igen, ezért nincs többé erythrói pestis.

- És ebből az derül ki, hogy az elme jóindulatú, hogy van benne általunk is méltányolható erkölcsi érzék, hogy nem akar más elmékben kárt okozni.

- Igen! - ragyogott föl Marlene arca. - Ebben biztos vagyok.

- De hát miféle élőlény ez? Szellem? Anyagtalan valami? Az érzékeinkkel fölfoghatatlan valami?

- Fogalmam sincs, Siever bácsi - sóhajtott Marlene.

- Hadd ismételjem el, amit neked mondott. Állíts meg, ha tévedek! Azt mondta, hogy a mintája „szétterülő”, hogy külön-külön minden pontjában egyszerű, és csak ha mind együtt vesszük, akkor bonyolult, és hogy nem törekeny. Ezt mondta?

- Igen, ezt.

- És az egyetlen életforma, amit az Erythrón találtunk, a prokarióták, ezek a parányi, baktériumszerű sejtecskék. Hagyjuk most az anyagtan, szellemi világot, és maradjunk meg ezeknél a prokariótáknál. Lehetséges volna az, hogy ezek a különállónak látszó apró sejtecskék valójában egy, a világot átfogó szervezetnek az alkotórészei? Így az elmeminta valóban szétterülne. Így külön-külön mindegyik egyszerű, és csak ha együtt vesszük az egészet, akkor bonyolult. És így nem is törekeny, mert ha elpusztítjuk is egy-egy nagyobb szelvényét, a világot átfogó szervezet egésze meg sem érzi.

Marlene nagy szemeket meresztett Genarr-ra.

- Azt akarod mondani, hogy mikrobákkal társalogtam?

- Biztosan nem állíthatom, Marlene. Ez csak feltevés, de olyan feltevés, amelyben minden nagyszerűen a helyén van, és ennél jobban semmivel sem tudnám megmagyarázni. Azonkívül, Marlene, vegyük azt a százmilliárd sejtet, amiből az agyad összeáll: külön-külön egyik sem valami nagy ügy. A te szervezetedben az összes agysejt egy csomóba van összezsúfolva. Olyan nagy különbség, ha történetesen egy olyan szervezettel találkozol, amelyben az összes agysejt megőrzi különállását, és csak, mondjuk, rádióhullámok kapcsolják egybe őket?

- Nem tudom - mondta Marlene látható nyugtalansággal.

- De hadd tegyek föl egy nagyon fontos kérdést. Mit akar ez az életforma, akárminek nevezzük is, tőled?

Marlene láthatólag meghökkent.

- Beszélni tud hozzám, Siever bácsi. Gondolatokat tud közölni velem.

- Szerinted tehát csak olyasvalakit keres, akivel beszélni tud? Azt gondolod, hogy csak akkor ébredt rá a magányára, amikor mi, emberek idejöttünk?

- Nem tudom.

- Erről nem szereztél benyomást?

- Nem.

- Könnyen megteheti, hogy elpusztít bennünket - mondta Genarr inkább önmagának. - Mibe kerülne neki, hogy elpusztítson bennünket, ha egyszer a terhére leszel, vagy ha megun téged.

- Nem, Siever bácsi!

- Csakhogy jól elbánt velem, amikor meg akartam gátolni, hogy kapcsolatba lépj a bolygó szellemével. És elbánt dr. D'Aubissonnal is, meg az anyáddal és egy őrrrel is.

- Ez igaz, de csak akkora erővel sújtott le rátok, hogy elvegye a kedveteket a beavatkozástól. Azon túl semmi kárt nem okozott.

- Ekkora hűhót csapna csak azért, hogy kicsaljon téged a felszínre, és legyen kivel társalognia? Ez valahogy nem tűnik elegendő indoknak.

- Hátha mi nem tudjuk fölfogni az igazi indokát – tűnődött Marlene. – Hátha oly mértékben különbözik az elméje a miénktől, hogy képtelen elmagyarázni az indokát, vagy ha igen, mi nem értenénk meg.

- De annyira mégsem különböző az elméje, hogy ne tudna társalogni veled. Felfogja a te eszméidet, és ő is közöl veled gondolatokat, nem igaz? Vagyis kommunikáltok egymással.

- Igen.

- És elég jól átlát rajtad ahhoz, hogy a kedvedben járjon, és fölvegye Aurinel hangját és ábrázatát.

Marlene lehajtotta a fejét, és mereven bámulta maga előtt a padlót.

- Így hát mivel ő megért bennünket – tűnődött Genarr félhangosan –, talán mi is megérthetjük őt, és ha igen, akkor ki kell fürkészned: mi az, amit olyan nagyon akar tőled. Nagyon fontos, hogy ezt megtudd, mert ki tudja, milyen terveket forgat magában. Erre csakis rajtad keresztül jöhetünk rá, Marlene.

- Fogalmam sincs, hogy fogjak hozzá, Siever bácsi – mondta Marlene borzongva.

- Úgy, ahogy eddig is csináltad. Az az elme láthatóan barátságos hozzád, hátha kitárulkozik előtted.

Marlene fölemelte a tekintetét és tanulmányozta Genarr arcát.

- Te félsz, Siever bácsi – jelentette ki.

- Persze hogy félek. Egy olyan elmével van dolgunk, amely messze erősebb, mint a miénk. Ha úgy dönt, hogy nincs ránk szüksége, akkor mindnyájunkat elintézhet.

- Nem erre gondoltam, Siever bácsi. Te engem féltesz.

Genarr némi tétovázás után megkérdezte:

– Még mindig biztos vagy benne, Marlene, hogy semmi bajod sem lehet az Erythrón? Biztos, hogy nyugodtan társaloghatsz az elméjével?

Marlene fölállt, és csaknem fellengzősen kijelentette:

– Persze hogy biztos vagyok. Nincs semmi kockázat. Engem nem fog bántani.

A lány szavaiból töretlen magabiztosság sugárzott, Genarr kedélye mégis lelohadt. Annak aligha van jelentősége, hogy Marlene mit gondol, minthogy az elméjét már áthangolta az Erythro szelleme. Vajon megbízhat-e még benne? – tűnődött magában.

Elvégre mi a garancia rá, hogy ennek a sokmiriádnyi prokariótából felépülő elmének ne volnának meg a saját elgondolásai, mint ahogy, mondjuk, Pittnek megvannak? És ki garantálja, hogy ez az elme az elgondolásai véghezvitele érdekében nem veti be mindazt a kétszínű játékot, amit Pitt szokott?

Röviden: mi van akkor, ha ez az elme saját érdekében az orránál fogva vezeti Marlenét?

Van-e joga hozzá, hogy mindezek után kiengedje Marlenét ahhoz az elméhez? Ám mit számít az, hogy mihez van joga, vagy mihez nincs? Van talán más választása?

XXXIV. Közeledés

76

– Tökéletes – lelkesedett Wendel. – Tökéletes, tökéletes, tökéletes! – Olyan mozdulatot tett, mintha valamit szilárdan odaszögezne a falhoz. – Tökéletes.

Crile Fisher tisztában volt vele, miről beszél az asszony. Kétszer, két különböző irányban is megtettek egy szakaszt a hipertérben. Crile kétszer is megfigyelte a csillagképek kisebb eltolódását. Kétszer is megkereste a Napot, és első alkalommal kissé halványabbnak, másodszorra kissé fényesebbnek találta. Lassacskán kezdte úgy érezni magát, mint valami dörzsölt hipertérutazó.

– Úgy veszem észre, hogy a Nap nem zavar bennünket – jegyezte meg.

– De igen, csak pontosan ki tudjuk számítani a hatását, így a fizikai beavatkozása inkább lelki elégtételül szolgál nekünk, ha érted, mire gondolok.

Fisher megjátszotta az ördög ügyvédjét:

– A Nap már elég messze van tőlünk. Így a gravitációs hatása elég közel járhat a nullához

– Úgy van – hagyta rá Wendel –, csakhogy ami közel jár a nullához, az még nem nulla. A hatás mérhető. Kétszer is átvágtunk a hipertéren, a virtuális út első alkalommal ferdén megközelítette a Napot, másodsorra pedig egy másik irányban ugyancsak ferdén eltávolodtunk tőle. Wu előre elvégezte a számításokat, és a megtett út az ésszerűen elvárható legtöbb tizedes számig megfelelt az előre számítottaknak. Az az ember valóságos lángész. El sem hinnéd, milyen mesterien beleszövi a számítógépes programba az áthidaló megoldásokat.

– Elhiszem – dörmögte Fisher.

– Úgyhogy most már nincs semmi probléma, Crile. Holnapra ott lehetünk a Szomszéd Csillagnál. Vagy akár ma, ha nagyon sürgős. De persze nem túl közel hozzá. Aztán az óvatosság kedvéért lassan becsoroghatunk a csillag közelébe. Nem ismerjük annyira pontosan a Szomszéd Csillag tömegét, hogy megkockáztathatnánk a túlságosan közeli felbukkanást. Nem szeretnénk, ha váratlanul ellökődnénk onnan, hogy aztán kénytelenek legyünk megint visszaóvakodni. Az a Wu! – csóválta a fejét kedvtelve. – El sem tudom mondani, mennyire meg vagyok vele elégedve.

– Biztos vagy benne – firtatta Fisher óvatosan –, hogy nem érzel némi bosszúságot?

– Bosszúságot? Miért? – nézett az asszony meglepetten Fisherre. – Csak nem gondolod, hogy féltékenynek kellene lennem?

– Hát nem is tudom. Nem lehetséges, hogy Chao Li Wunak fogják majd tulajdonítani a szuperluminális repülés kidolgozását – már ami az igazi részleteket illeti –, téged pedig elfelejtenek, vagy csak mint előfutárra fognak emlékezni rád?

– Nem, ez ki van zárva, Crile. Kedves tőled, hogy aggódsz miattam, de a helyzetem biztos. Az én munkám minden

részletében dokumentálva van. A szuperluminális repülés matematikai alapjait én dolgoztam ki. A mérnöki részéhez is hozzájárultam, ám a hajó megépítéséért mások fogják megkapni – joggal – a fő elismerést.

Amit Wu tett, az az alapegyenletek korrekciós faktorának a kidolgozása. Ami természetesen nagyon fontos hozzájárulás, és csak most látjuk, hogy enélkül gondolni sem lehetne a szuperluminális repülés gyakorlati megvalósíthatóságára, ám ez csak a cukorbevonat a tortán. A torta ettől még mindig az enyém.

– Nagyszerű. Boldog vagyok, hogy ilyen biztos vagy ebben.

– Tulajdonképpen most abban reménykedem, Crile, hogy Wu fogja átvenni a vezető szerepet a szuperluminális repülés fejlesztésében. Az az igazság, hogy én már túljutottam a legjobb éveimen, mármint a tudományos alkotás szemszögéből. De csakis ebből a szempontból, Crile.

– Ezt tanúsíthatom – vgyorodott el Fisher.

– De mint tudós, túljutottam a csúcson. Az a munka, amit elvégeztem, azokból az elgondolásokból merített, amelyeket még az egyetem után dolgoztam ki. Vagy huszonöt éven keresztül egyebet sem tettem, mint levontam a következtetéseket, és ebben eljutottam odáig, ameddig a munícióm engedi. Most azonban már vadonatúj elgondolásokra van szükség, gyökeresen új gondolatokra, ismeretlen területek meghódítására. Ezt én már nem tudom megtenni.

– Ugyan, Tessa, ne becsüld alá magad!

– Sohasem szenvedtem ebben a hibában, Crile. Az új gondolatok szülője az ifjúság. És nem csupán a fiatal emberek fiatal agya, hanem az új agyak. Wunak olyan génanyaga van, amelyen még sohasem alakult ki az emberiség élete során. Olyan tapasztalatai vannak, amelyek kizárólag az övéi és senki máséi. Ő képes új gondolatokra. Természetesen ezeket arra építi rá, amit én őelőtte létrehoztam, és rengeteget köszönhet az én tanításaimnak. Mert ő az én tanítványom, Crile, az én szellemi gyermekem. Ha ő jól csinál valamit, az engem is dicsér. Még hogy féltékeny lennék rá? Amikor őbenne az én dicsőségem is ragyog? Mi van veled, Crile? Nem látszol valami boldognak.

– Én boldog vagyok, ha te is az vagy, Tessa; ne a látszattól ítéld. A baj ott van, hogy érzésem szerint te a tudományos előrehaladás általános elveivel akarsz engem megejtetni. Csakhogy nem fordult-e elő, mint mindenütt másutt, a tudományok történetében is féltékenység, amikor a tanár gyűlölte a tanítványát, mert az túlszárnyalta őt?

– Dehogynem. Kapásból elő tudnék sorolni vagy fél tucat hírhedt esetet, ezek azonban a ritka kivételek, és a lényeg az, hogy én most nem tartozom közéjük. Nem elképzelhetetlen persze, hogy jöhet idő, amikor én is kiborulok Wu és a világmindenség ellen, csakhogy ebben a pillanatban szó sincs erről, és én szeretném mindaddig élvezni ennek a pillanatnak az ízét, amíg... No, mi az már megint?

Megnyomta a „Vétel” gombot, és Merry Blankowitz fiatal arca jelent meg a háromdimenziós ernyőn.

– Kapitány – szólalt meg tétován. – Vita van közöttünk, és szeretném kikérni az ön véleményét is.

– Valami baj van talán a repüléssel?

– Nem, kapitány. Csupán azon vitatkozunk, hogy mitévők legyünk.

– Értem. Fölösleges ide bezsúfolódnunk. Majd én odamegyek a gépterembe. Wendel kikapcsolta a képet.

– Blankowitz nem szokott ilyen komoly lenni – dörmögte Fisher. – Mit gondolsz, mi rághatja őket?

– Nincs kedvem találgatni. Odamegyek és megtudom. – És intett Fishernek is, hogy kövesse.

77

Hárman ültek a gépteremben, ülőhelyük gondosan a padlóhoz volt rögzítve, annak ellenére, hogy pillanatnyilag a súlytalanság állapota érvényesült. Ezzel az erővel akár a három oldalfalat is elfoglalhatták volna, ha ez összeegyeztethető lett volna a helyzet komolyságával, és a tetejében nem lett volna tiszteletlenség a kapitány rangja iránt. Már régen kialakult egy, a súlytalanság állapotára érvényes bonyolult etikett.

Wendel nem szerette a súlytalanságot, és ha élni akart volna kapitányi előjogaival, megkövetelte volna, hogy a hajót

tartsák állandó forgásban, hogy a centrifugális erővel némileg utánozhassák a gravitációt. Nagyon jól tudta, hogy könnyebb a hajó útját kiszámítani, ha mind mozgását, mind forgását tekintve nyugalomban van a világegyetem egészéhez viszonyítva, bár ha a forgási sebessége állandó, akkor nem növekszenek meg túlzottan a számítási nehézségek.

Csakhogy a forgatás megkövetelése udvariatság volna a számítógép kezelője iránt. Ismét csak az etikett.

Tessa Wendel elfoglalta a helyét, és Crile titokban elmosolyodott magában, mert nem tudta nem észrevenni, hogy az asszony kissé megtántorodik. Hiába nőtt fel a telepeken, látszik, hogy nem sikerült elsajátítania az űrhajósok járásmódját. Nem úgy, mint neki (mosolyodott el ismét titokban, ezúttal önelégülten), aki Földlakó létére úgy mozog a nulla gravitációs közegben, mintha beleszületett volna.

Chao Li Wu mély lélegzetet vett. Széles arcából alacsony termetre lehetett volna következtetni, ám ha fölállt, magasabb volt az átlagnál. Sötét haja tökéletesen sima volt, a szeme feltűnően keskeny.

– Kapitány – szólalt meg tisztelettudóan.

– Mi az, Chao Li? – kérdezte Wendel. – Ha most azzal áll elő, hogy valami baj van a programozással, akkor kitekerem a nyakát.

– Azzal nincs baj, kapitány. Az égvilágon semmi baj. Ellenkezőleg, olyannyira simán megy minden, hogy az az érzésem, már elvégeztük a dolgunkat, és akár vissza is térhetünk a Földre. Pontosan ezt szeretném javasolni.

– Vissza a Földre? – kérdezte Wendel némi szünet után, hagyva, hogy az elképedése felszínre törjön. – Miért? Hiszen még nem végeztük el a feladatunkat.

– Énszerintem igen, kapitány – jelentette ki Wu kifejezéstelenné váló arccal. – Először is a feladatunk nem volt pontosan körülhatárolva. Közben viszont kidolgoztuk a szuperluminális repülés gyakorlati módszerét, ami még nem volt birtokunkban akkor, amikor elhagytuk a Földet.

– Ezt én is tudom. No és?

– És nincs rá semmilyen mód, hogy kommunikáljunk a Földdel. Ha most tovább folytatjuk az utat a Szomszéd Csillag

felé, és ha valami történik velünk, ha valami galiba adódik, a Föld meg lesz fosztva a gyakorlati szuperluminális repüléstől, és csak a jó ég tudja, mikor tesz szert rá újból. Ennek súlyos következménye lehet a Föld kiürítésére nézve, amikor a Szomszéd Csillag odaér. Ezért elengedhetetlennek tartom, hogy most térjünk vissza és mondjuk el, mit sikerült megoldanunk.

– Értem – mondta Wendel komoran. Aztán a másik férfihoz fordult.

– No és maga, Jarlow? Maga hogy vélekedik erről?

Henry Jarlow magas volt, és szőke, és morcos. Arcára ráfagyott a búskomorság, s ez mélységesen hamis színben tüntette föl jellemét, ám hosszú ujjai (amelyek látszatra híjával voltak minden kecsességnek) szinte varázserőre tettek szert, ha a számítógépeket vagy a legtöbb fedélzeti műszert kezelésbe vette velük.

– Az igazat megvallva, szerintem Wunak igaza van. Ha lehetőségünk volna a szuperluminális kommunikációra, akkor ezen a módon közölhetnénk a Földdel az elért eredményt és folytathatnánk utunkat. Ha ezek után történne is velünk valami, azt csak mi magunk bánnánk. Akárhogy is, nem ülhetünk rajta a gravitációs korrekción.

– És maga, Blankowitz? – fordult hozzá Wendel kimérten.

Merry Blankowitz összerezett. A kis termetű fiatal nő hosszú, fekete haja egyenes vonalban el volt vágva pontosan a szemöldöke fölött. Ehhez járult testének filigrán csontozata és ideges, gyors mozgása; olyan volt, mint egy miniatűr Kleopátra.

– Én nem is tudom – mondta habozva. – Nekem erről nincs határozott véleményem, de a férfiak, úgy látszik, telebeszélték a fejem. Nem gondolja, hogy fontos volna eljuttatni a Földre az információt? Utunk során máris sikerült döntő tényeket feltárnunk, és még több és még jobb hajóra van szükségünk, olyan számítógépekkel felszerelve, amelyek képesek bekalkulálni a gravitációs korrekciót. Így egyetlen átmenettel is áthidalhatjuk a Naprendszer és a Szomszéd Csillag közötti távolságot, még hozzá nagyobb gravitációs intenzitások közepette is, vagyis a Naphoz közelebről indulhatunk el, és a Szomszéd Csillaghoz közelebb köthetünk

ki, és nem kell az út mindkét végén heteket töltenünk a lassú sodródással. Szerintem jó lenne, ha a Föld tudomást szerezne erről.

– Értem – mondta Wendel. – Úgy látom, a dolog lényege az: nem kellene-e a gravitációs korrekcióról szóló információt most rögtön visszajuttatnunk a Földre. Wu, ez valóban olyan fontos, mint amilyennek beállítja? Hiszen magának nem itt a hajón jutott az eszébe a korrekció gondolata. Mintha már hónapokkal ezelőtt megbeszéltük volna. – Majd némi gondolkodás után – Már csaknem egy éve annak.

– Nem nagyon beszéltük meg, kapitány. Ahogy emlékszem, ön türelmetlenül elutasított, és meg sem hallgatott engem.

– Igen, elismerem, hogy tévedtem. De maga bizonyára írásba foglalta. Ugyanis én arra kértem, hogy készítse egy hivatalos jelentést, és ha lesz rá időm, majd átnézem. – Fölemelte a kezét. – Tudom, hogy sohasem volt rá időm, és arra sem emlékszem, hogy átvettem volna, de ahogy magát ismerem, Wu, maga részletesen leírt és kellő érvekkel és számításokkal megalapozott mindent. Vagy nem ezt tette, Wu, és talán nincs ott szépen besorolva a maga jelentése?

Wu összeszorította a száját, a hangja azonban mit sem változott.

– Igen, elkészítettem a jelentést, de az nem volt több spekulációnál, és nem hinném, hogy bárki is nagyobb figyelmet szentelne neki, mint ön tette, kapitány.

– Már miért ne? Nem mindenki olyan ostoba, mint én, Wu.

– Még ha fölfigyelnének is rá, akkor is spekuláció maradna. Majd ha visszatérünk, akkor bizonyítással is szolgálhatunk.

– Ha megvan a spekuláció, akkor valaki csak elő fog állni a bizonyítással is. Hiszen tudja, hogy van ez a tudományban.

— Valaki – ismételte meg Wu lassan és jelentőségteljesen.

– Most hát végre tudjuk, mi rágja magát, Wu. Nem az aggasztja, hogy a Föld nem fogja megszerezni a gyakorlati szuperluminális repülés módszerét. Magát az aggasztja, hogy meg fogja szerezni, ám a dicsőséget más fogja learatni. Igazam van?

– Ebben nincs semmi kivetnivaló, kapitány. A tudósnak minden joga megvan ahhoz, hogy az elsőbbsége miatt aggódjon.

Wendel alig tudott uralkodni magán.

– Elfelejtette talán, hogy én vagyok ennek a hajónak a kapitánya, és én hozom meg a döntéseket?

– Már hogy felejtettem volna el – mondta Wu –, csak hogy ez nem egy tizennyolcadik századi vitorlás hajó. Mi mindannyian elsősorban tudósok vagyunk, és a döntéseket valahogy demokratikusan kell meghoznunk. Ha a többség vissza akar térni...

– Álljanak meg – szólt közbe Fisher élesen –, mielőtt tovább folytatnák, szólhatnék én is valamit? Én vagyok az egyetlen, aki eddig még nem beszéltem, és ha már a demokrácia szóba került, akkor engem is megillet a hozzászólás joga. Megengedi, kapitány?

– Tessék – egyezett bele Wendel, aki hol becsukta, hol kinyitotta a jobb öklét, mintha valakinek a torkát szorongatná.

– Körülbelül hét és fél évszázaddal ezelőtt – kezdte Fisher – Christopher Columbus elhajózott Spanyolországból nyugat felé, és végül is fölfedezte Amerikát, jóllehet ő maga sohasem tudta meg, hogy ezt tette. Útközben arra a fölismerésre jutott, hogy a mágneses iránytű elhajlása az igazi északi iránytól, az úgynevezett „mágneses elhajlás” nagysága a földrajzi hosszúsággal változik. Ez fontos fölismerés volt, és tulajdonképpen ez volt az első olyan tisztán tudományos fölfedezés, amelyre egy tengeri utazás során jutottak.

No már most, hányan tudják ma azt, hogy Columbus fölfedezte a mágneses elhajlás változását? Jóformán senki sem. És hányan tudják azt, hogy Columbus fölfedezte Amerikát? Szinte mindenki. Tegyük föl tehát, hogy Columbus az elhajlás fölfedezésén érzett örömeiben félútról visszafordul, hogy megvigye Ferdinánd királynak és Izabella királynénak az örömhírt, és biztosítsa magának a fölfedezés elsőbbségét. Elképzelhető, hogy ez a fölfedezés fölkeltette volna a királyi pár érdeklődését, s később talán egy újabb expedíciót is útnak indítottak volna, mondjuk, Amerigo Vespucci vezetésével, aki aztán el is érte volna az amerikai partokat. Ez esetben ki emlékezne arra, hogy Columbus valamilyen fölfedezést tett az iránytűvel kapcsolatban? Jóformán senki. És ki ne emlékezne arra, hogy Vespucci fölfedezte Amerikát? Szinte mindenki.

Így hát valóban vissza akarnak fordulni? Biztosíthatom magukat, hogy a gravitációs korrekció fölfedezésére csak egy pár ember fog emlékezni, azok is csak úgy, mint a szuperluminális utazás jelentéktelen melléktermékére. A következő expedíció legénysége viszont elsőként fog elérni a Szomszéd Csillaghoz, és úgy fogják ünnepelni őket, mint akik először jutottak el szuperluminális úrhajóval egy másik csillaghoz. Magukról hármukról pedig, még magáról is, Wu, legfeljebb egy lábjegyzetben fognak megemlékezni.

Ha abban reménykednek, hogy a Wu által tett nagy jelentőségű fölfedezés jutalmául magukat fogják kiküldeni a második expedícióval, ki kell ábrándítanom mindannyiukat. Ugyanis Igor Koropatsky, a Földi Vizsgáló Hivatal igazgatója, aki ott várja visszatérésünket a Földön, különösen a Szomszéd Csillagról és a bolygórendszeréről szeretne hírt kapni. A Krakatau vulkán kitörése kismiska ahhoz képest, amit ő fog produkálni, ha meghallja, hogy mi már ott voltunk a küszöbén, de visszafordultunk. És természetesen Wendel kapitány kénytelen lesz magyarázkodni, hogy maguk hárman fölláztak, ami még akkor is rendkívül súlyos vétek, ha ez nem egy tizenharmadik századi hajó. És nemhogy a következő expedícióra nem jöhetnek számításba, de többé egyetlen laboratóriumba sem tehetik be a lábukat. Erre mérget vehetnek. Ehelyett – tudományos hírnév ide vagy oda – börtön vár magukra. Ne becsüljék alá Koropatsky dühét!

Így hát jól fontolják meg mindhárman! Előre a Szomszéd Csillag felé vagy vissza a Földre?

Szavait hallgatás fogadta. Jó darabig senki sem mert megszólalni.

– Nos, kollégák? – törte meg a csendet Wendel éles hangja.
– Szerintem Fisher nagyon világosan megmagyarázta a helyzetet. Akar még valaki szólni valamit?

Blankowitz szólalt meg halkán:

– Én tulajdonképpen végig sem gondoltam a dolgot. Szerintem folytatnunk kell az utat.

– Én is úgy gondolom – dörmögte Jarlow.

– No és maga, Chao Li Wu?

– A többség ellen nem szólhatok semmit – vont a vállát Wu.

– Örülök, hogy ezt hallom magától. Ami a földi hatóságokat illeti, az incidenst lezártnak tekintem, abban a reményben, hogy ismétlésre nem kerül sor, és semmi olyasmit nem tesznek, aminek lázadásszaga van.

78

Otthon, a szállásukon Fisher megkérdezte:

– Remélem, nem haragszol, hogy közbeavatkoztam? Attól tartottam, hogy kiborulsz, és az tovább ront a helyzeten.

– Ugyan, jól tetted. Nekem nem jutott volna eszembe a Columbus-párhuzam, de ez nagyszerűen idevágott. Köszönöm, Crile. – Megragadta a férfi kezét, és megszorította.

– Valahogy csak meg kell indokolnom, miért vagyok a hajón – mosolyodott el Fisher.

– Ezt bőven megtetted. És fogalmad sincs, mennyire bántott, hogy éppen Wunak kellett úgy föllépnie, akiről épp azelőtt áradoztam neked: hogy mennyire örülök a fölfedezésének és az érte várható elismerésnek. Olyan nemes lelkűnek éreztem magam, hogy hajlandó vagyok megosztani vele a dicsőséget, és boldog voltam, hogy a tudományos etika mindenkit egyaránt érvényesülni hagy – és akkor tessék, a saját büszkeségét mindennek elébe helyezi.

– Mindnyájan emberek vagyunk, Tessa.

– Tudom. Viszont az etikai pöttyök fölismerése sem homályosíthatja el azt a tényt, hogy annak az embernek félelmetesen éles a tudós agya.

– Sajnos be kell vallanom, hogy az én érveimet sem – hogy úgy mondjam – a közjó érdeke, hanem önös célok diktálták. Én olyasmi miatt akarok eljutni a Szomszéd Csillaghoz, aminek vajmi kevés köze van az egész programhoz.

– Megértem. Mégis hálás vagyok neked. – Fishert feszélyezte, hogy az asszony szemében könnyek jelentek meg, és pislogva próbál megszabadulni tőlük. Csókkal vigasztalta az asszonyt.

79

Olyan csillag volt, mint a többi, még a fényével sem tűnt ki közülük. Crile Fisher könnyen szem elől tévesztette volna, ha nem éppen ő pötyögteti le azt a koncentrikus körökből és sugarakból álló hálózatot, amelynek a közepén ott ült a csillag.

– Kiábrándítóan csillagszerű, nem gondolod? – jelentette ki Fisher, akinek az arcán ismét az a mogorvaság ült, ami, úgy látszik, az ő természetes arckifejezése.

Merry Blankowitz, aki egyedül ült ott vele a megfigyelőernyő előtt, annyit mondott:

– Mi más lenne? Egy csillag.

– Azt akarom mondani, hogy olyan halvány csillagnak látszik – holott olyan közel vagyunk hozzá.

– Ez a közelség csak viszonylagos. Még mindig egytized fényév választ el tőle bennünket, s ez nem is olyan kevés. Csak óvatos a kapitány. Én sokkal közelebb hoztam volna a Superluminált. Alig várom, hogy odaérjünk.

– Az utolsó átmenetünk előtt még azon voltál, Merry, hogy forduljunk vissza.

– Nem igazán. A többiek beszéltek rá. Amikor elmondtad azt a kis szónoklatodat, én tisztára hatökörnek éreztem magam. Biztosra vettem, hogy ha visszafordulunk, utána mind kapunk egy második lehetőséget, de természetesen az az igazság, amit te mondtál. Már úgy szeretném használni az ND-t.

Fisher tudta, mi az az ND. Természetesen a neurodetektor. A szíve hevesen megdobbant. Ha intelligenciára bukkannának, az végtelenül fontosabb volna mindenféle ércnél, kőnél, jégnél és gőznél, amit fölfedeznek.

– Ebből a távolságból ki tudod mutatni? – kérdezte meg tétován.

A lány tagadólag ingatta a fejét.

– Nem. Ahhoz sokkal közelebb kell kerülnünk. És azt sem lehet, hogy ebből a távolságból csak úgy bevetőrlázzunk. Egy évig is eltartana. Mihelyt a kapitány úgy véli, hogy innen mindent kifürkésztünk a Szomszéd Csillagról, akkor csinálunk egy újabb átmenetet. Arra számítok, hogy legfeljebb két nap múlva két csillagászati egységre megközelítjük a Szomszéd Csillagot, és akkor én is hasznosíthatom magam, és

elkezdhetem a megfigyeléseimet. Kínos dolog, ha ballasztanak érzi magát az ember.

– Igen – ismerte el Fisher szárazon. – Én csak tudom.

Blankowitz arcán együttérzés suhant át.

– Bocsáss meg, Crile. Nem rád gondoltam.

– Nyugodtan megtehetted volna. Akármilyen közel jutunk is a Szomszéd Csillaghoz, nem biztos, hogy nekem egyáltalán hasznomat tudják venni.

– Hasznos lehetsz, ha intelligenciára bukkanunk. Kapcsolatba léphetsz velük. Hiszen te rotorinak számítasz, és ez kapóra jön nekünk.

– Néhány évig voltam csak rotori – mentegetőzött Fisher fanyar mosollyal.

– Ez is elég, nem?

– Majd meglátjuk. – Aztán szántszándékkal témát változtatva: – Biztos vagy benne, hogy a neurodetektor működni fog?

– Tökéletesen biztos. Bármilyen keringő telepet azonosítani tudunk a plexon-sugárzása alapján.

– Mi az a plexon, Merry?

– Én alkottam ezt a rövidítést az emlős agyak foton-komplex jellegzetességeiből. Nem nagy távolságból ki tudjuk mutatni, mondjuk, a lovakat, az emberi agyak tömegét viszont csillagászati távolságokból is azonosítani tudjuk.

– És miért „plexon”?

– A komplexitás (bonyolultság) szóból. Meg fogod látni, hogy egykor a plexonokat nemcsak az élet kimutatására fogják fölhasználni, hanem a segítségükkel tanulmányozni fogják az agy rejtett működését is. Erre is megalkottam egy nevet: „plexofiziológia”. Esetleg „plexoneuronika”.

– Az elnevezést fontosnak tartod? – érdeklődött Fisher.

– Hát persze. Módot ad az embernek a tömörségre. Nem kell azt mondanod, hogy „a tudománynak az a területe, amely ilyen és ilyen viszonylatokat tanulmányoz”. Elég, ha csak azt mondod: „plexoneuronika” – igen, ez jobban hangzik. Ezzel utat takarítasz meg. Gondolataidat fontosabb dolgokra összpontosíthatod. Azonkívül... – torpant meg tétovázva.

– Azonkívül?

Lelkesen magyarázni kezdte:

- Ha kitalálok egy elnevezést, és az megragad, már azzal biztosítok magamnak egy lábjegyzetet a tudományok történetében. Hogy hangzik ez: „A »plexon« elnevezést elsőnek Merrilee Augina Blankowitz vezette be 2237-ben a Superluminal nevű, fénynél gyorsabb hajó úttörő repülése során.” Másért vagy máshol engem aligha fognak emlegetni, és én ezzel is megelégszem.

- Mi van akkor, Merry, ha plexonokat észlelsz, de embereknek nyoma sincs?

- Vagyis idegen élet? Ez még izgalmasabb volna, mint ha emberekre bukkannánk. Ennek azonban nem túl nagy az esélye. Ebben a vonatkozásban már nemegyszer csalódtunk. Azt hittük, hogy legalább primitív életet találunk a Holdon, a Marson, a Callistón, a Titánon. De ebből sohasem lett semmi. Se szeri, se száma a legkülönösebb életformákról szóló spekulációknak - élő galaxisok, élő porfelhők, élet a neutroncsillag felszínén meg ehhez hasonlók. Ám egyikre sincs bizonyítékunk. Nem, ha valamit fölfedezek, az csakis emberi élet lehet. Ez meggyőződésem.

- És az nem lehet, hogy a hajón lévő öt ember által kibocsátott plexonokat fogod érzékelni? Nem fogunk mi elnyomni mindent, ami több millió kilométerről érkezik hozzánk?

- Ezzel a komplikációval számolnunk kell, Crile. Úgy kell beszabályoznunk az ND-t, hogy ötünket kiiktassuk, és ezt nagyon gondosan kell megtennünk. A legcsekélyebb szivárgás is elegendő, hogy minden mást elmosson. Eljön az idő, Crile, amikor mindenhová automata ND-eket fogunk szétküldözni a hipertéren keresztül, hogy plexonok után kutassanak. Ott sehol sem lesznek a közelben emberek, és már egyedül ez legalább két nagyságrenddel érzékenyebb mérést tesz lehetővé, mint most itt, amikor mi is itt lézengünk, és ezt állandóan le kell számítanunk. Akkor majd jó előre, mielőtt még magunk is odamennénk, ki fogjuk tudni mutatni az értelem jelenlétét.

Chao Li Wu lépett oda hozzájuk. Alig leplezett megvetéssel pillantott Fisherre, és közönyösen megkérdezte.

- Hogy van a Szomszéd Csillag?

- Ebből a távolságból nem sokat árul el magáról – felelte Blankowitz.
- Holnap vagy holnapután teszünk még egy átmenetet, és akkor majd meglátjuk.
- Izgalmas lesz, nemde? – lelkesedett Blankowitz.
- Az lesz – ha megtaláljuk a rotoriakat. – Fisherre pillantott: – De meg fogjuk-e találni őket?
- Ha ezt a kérdést Fisherhez intézte, az nem reagált rá. Csupán kifejezéstelen tekintettel nézett Wura.
- Meg fogjuk-e? – gondolta Fisher.
- A hosszú bizonytalanság hamarosan véget ér.

XXXV. Közelítés

80

Mint már előbb megjegyeztük, Janus Pitt ritkán engedte meg magának az önsajnálát fényűzését. Ilyesmit mindenki másban a gyengeség és elpuhultság megvetésre méltó jelének tartana. Volt idő azonban, amikor keserűen lázongott az ellen, hogy a rotoriak nagyon is szívesen órá hagyták az összes kellemetlen döntést.

Ott volt persze a választott tanács, amely kínosan ügyelt rá, hogy részt vegyen a törvények és a döntések meghozatalában – kivéve a fontosakat, amelyek a Rotor jövőjét érintik.

Ezeket átengedték őneki.

De még csak nem is tudatosan engedték át. A fontos ügyeket egyszerűen figyelmen kívül hagyták, hallgatólagos megállapodás alapján nemlétezőnek tekintették őket.

Itt vannak ebben a lakatlan rendszerben, ráérősen új és új telepeket építenek maguknak abban a gondtalan meggyőződésben, hogy előttük a végtelen idő. Minden további nélkül tudomásul vették, hogy mire benépesítik ezt az új kisbolygóövezetet (amire több nemzedék élete is rá fog menni, így a most élők közül még senki sem érdekelt közvetlenül a dologban), addigra a hiperrásegítés technikája akkora fejlődést ér el, hogy viszonylag nem lesz nehéz új bolygókat meghódítani.

Senkit sem sűrgetett az idő. Beleolvadt a végtelenségbe.

Mindenki ráhagyta Pittre, hogy egyedül ő rágódjon az idő rövidségén, azon, hogy bármelyik pillanatban előzetes figyelmeztetés nélkül véget érhet az időtlenségnek ez a boldog állapota.

Mikor fedezik föl a Naprendszerben a Nemezist? Mikor jut eszébe egy másik telepnek is, hogy a Rotor nyomdokaiba lépjen?

Egy napon ennek be kell következnie. A Nemezisnek a Nap felé tartó kérérelhetetlen mozgásában előbb-utóbb eljön az a – ma még persze távoli, ám azért elég közeli – pillanat, amikor a Naprendszer lakói, hacsak nem vakok, észre kell hogy vegyék.

Pitt számítógépe egy programozó segítségével, aki azt hitte, hogy csupán egy elvont tudományos problémán dolgozik, kiszámította, hogy ezer esztendőn belül óhatatlanul fölfedezik a Nemezis létezését, és a telepek megkezdik a szétszóródást.

Ekkor Pitt föltette a kérdést, hogy a telepek vajon a Nemezist veszik-e célba.

A válasz az volt, hogy nem. Addigra a hiperrásegítés sokkal hatékonyabb lesz, sokkal olcsóbb. A telepek többet fognak tudni a közeli csillagokról, hogy melyiknek milyen bolygója van. Egy vörös törpére nem sok időt vesztegetnek majd, helyette inkább a napszerű csillagok felé indulnak el.

Így viszont a Föld magára maradna, és helyzete kétségbeejtővé válna. Az űrtől fél, az eltelt ezer esztendő csak még nyilvánvalóbbá tette a romlását, tovább süllyedt a szennybe és nyomorúságba, és most a Nemezissel a végső pusztulás réme is elérkezett – mit tehet vajon a Föld lakossága? Hosszú utazásra nem szánhatják el magukat. Elvégre Földlakók. A felszínhez vannak láncolva. Kénytelenek megvárni, amíg a Nemezis elég közel jön hozzájuk. Nincs kiút a számukra.

Pittet egyre kísértette a látomás, hogy egy széthulló világ hogyan próbál biztonságra lelni a Nemezis szorosan egybetartott rendszerében, hogyan keres menedéket magának egy olyan csillagrendszerben, amely az együtt

maradás okából eléggé szorosra zárta elemeit, miközben szétzilálja a Naprendszert, amely mellett elhalad.

Rémületes, ám elkerülhetetlen forgatókönyv.

Miért nem távolodik a Nemezisz a Naptól? Mennyire más volna akkor minden. Az idő múlásával egyre zsugorodna a Nemezisz fölfedezésének lehetősége, de még ha fölfedeznék is, egyre csökkenne az óhaj – és a lehetőség –, hogy menedékként használják föl. Ha elfelé tartana, a Földnek nem is volna szüksége menedékre.

Ám ez csak vágyalom. A földiek el fognak jönni; ide fog özönlenni a mindenféle szedett-vedett, lerongyolódott földi csürhe. Mi mást tehetnének a rotoriak, mint hogy még az űrből kilődözik őket? Csakhogy lesz-e akkor is egy Janus Pittjük, aki meggyőzi őket, hogy nincs más választásuk? Lesznek-e addig is Janus Pittek, akik gondoskodnak róla, hogy a Rotor fölvértezzé magát a szükséges fegyverekkel és az eltökéltséggel, hogy használja is azokat, ha eljön az idő?

A számítógép azonban végül is félrevezetően derűlátó jóslatot adott. Azt mondta, hogy a Nemezisz ezer év alatt óhatatlanul föl fogják fedezni. Igen, de mikor? Mi van akkor, ha a fölfedezés már holnap bekövetkezik? Vagy ha már három évvel ezelőtt bekövetkezett? Hátha már ebben a pillanatban is a Rotor nyomát követi valamelyik telep, amely semmi használhatót sem tudva a távolabbi csillagokról, igyekszik megtalálni a legközelebbit?

Pitt minden reggel azzal ébredt: vajon nem ez lesz-e az a nap?

Miért egyedül neki van fönntartva ez a keserű pohár? Miért alussza mindenki más édes álmát az örökkévalóság ölében, és csak neki egyedül kell mindennap megtapasztalnia a végítélet ízét?

Azért természetesen ő nem ül ölbe tett kézzel. Az egész kisbolygóövezetet ellátta egy felderítő szolgálattal, hogy felügyelje azokat az önműködő vizsgáló állomásokat, amelyek szünet nélkül pásztázzák az eget, hogy a bőségesen kibocsátott hulladék energia alapján a lehető legkorábban fölfedezzék az esetleg közeledő telepeket.

Némi időbe telt, mire ezt a rendszert kiépítették, ám most már van vagy tizenkét esztendeje, hogy a legkisebb gyanús

jelzést is megvizsgálják, és időről időre előfordulnak olyan eléggé problematikus esetek is, amelyekről Pittet is tájékoztatni kell. Ilyenkor pedig minden esetben megszólalt Pitt fejében a belső riasztócsengő.

Eddigelé még mindig hamisnak bizonyult a riadó, és a kezdeti megkönnyebbülést mindig követte a felderítők iránt érzett düh. Mert ha valami bizonytalan, akkor mossák kezeiket, lerázzák magukról és átengedik Pittnek. Hadd bajlódjon vele ő, hadd kínlódjon, hadd hozza meg ő a nehéz döntéseket.

Ez volt az a pont, amikor Pitt önsajnálata kezdett könnyfakasztóvá válni, és a rátörő gyöngeség miatt elfogta a nyugtalanság.

Itt van például ez is. Pitt kezébe vette a számítógépe által készített jelentést, amely fellobbantotta benne az iménti önsajnálatot, hogy nem eléggé méltányolják a rotoriak érdekében végzett megszakítás nélküli, terhes szolgálatát.

Négy hónap óta ez volt az első jelentés, amelyet eljuttattak hozzá, és megítélése szerint ennek sincs nagy jelentősége. Egy gyanús energiaforrás közeledik, de még a valószínű távolságát tekintve is fölöttébb kicsi – legalább négy nagyságrenddel kisebb, mint amekkorára egy telep esetén számítani lehetne. Olyan kicsi ez a forrás, hogy alig lehet elkülöníteni a háttérzajtól.

Ettől megkímélhették volna. Nevetséges a jelentésnek az a kitétele, hogy sugárzási jellegzetességeiből ítélve föltételezhetően emberi eredetű. Hogy állapíthatnának meg bármit is egy ilyen gyenge forrásról – azonkívül, hogy nem lehet szó telepről, ennél fogva nem is lehet emberi eredetű, függetlenül attól, hogy milyen sugárzási jellegzetességeket mutat föl.

Jobb, ha nem bosszantanak ilyesmivel ezek az ostoba földerítők – fortyogott magában Pitt.

Ingerülten félrelökte a jelentést, és fölemelte Ranay D'Aubisson legújabb beszámolóját. Az a Marlene lány még most sem kapta meg a pestist. Hiába teszi ki magát egyre makacsabban a legkülönfélébb veszélyeknek, nem fog rajta semmi.

Pitt fölsóhajtott. Talán nem is baj. Úgy látszik, az a lány mindenáron az Erythrón akar maradni, és ha tényleg ott marad, hát az sem rosszabb, mintha elkapta volna a pestist. Sőt Eugenia Insignát is rákényszerítené, hogy ő is ott maradjon, és így mindkettőjüktől megszabadulna. Az igazat megvallva szívesebben látná, ha Genarr helyett D'Aubisson venné át a Kupola vezetését és ezzel az anya és lánya felügyeletét. Ezt hamarosan el kell intéznie, de úgy, hogy Genarrból ne csináljon mártírt.

Mi volna, ha megtenné az Új Rotor főbiztosának? Ez föltétlenül előrelépésnek látszana, és aligha utasíthatná vissza ezt a posztot, annál is inkább, mert így – legalábbis elméletben – egy magasságba emelkedne Pitt-tel. Vagy a látszólagos mellé túl nagy valódi hatalmat is adna Genarr kezébe? Nem volna más lehetőség?

Ezen még gondolkodnia kell.

Nevetséges! Mennyivel könnyebb dolga lenne, ha az a Marlene lány csak úgy egyszerűen elkapná a pestist.

Dühében, hogy Marlene nem volt hajlandó ilyet tenni, még egyszer fölmarkolta az energiaforrásról szóló jelentést.

Nézze meg az ember! Egy ilyen kis vacak energiapamacs, és képesek őt zavarni vele. Ezt nem hagyhatja annyiban. Azonnali továbbításra beütött a számítógépbe egy utasítást. Ne zavarják őt mindenféle piszlicsaré ügyekkel! Egy telepre figyeljenek!

81

A Superluminal fedélzetén a fölfedezések úgy követték egymást, mint egyik kalapácsütés a másikat.

Még elég messze jártak a Szomszéd Csillagtól, amikor kiderült, hogy bolygója is van.

– Bolygó! – kiáltott föl Crile Fisher diadalmasan. – Tudtam!

– Nem – sietett lehűteni őt Tessa Wendel –, ez nem az, amire te gondolsz. Véd be a kobakodba, Crile, hogy bolygó és bolygó nem ugyanaz. Jószérivel minden csillagnak van valamilyen bolygórendszere. Elvégre a Galaxis csillagainak több mint a fele többszörös csillag, csak a bolygók túlságosan kicsik ahhoz, hogy csillagok legyenek. Ez a bolygó, amit most

látunk, nem lakható. Ha lakható volna, ebből a távolságból észre sem vennénk, különösen a Szomszéd Csillag báyadt fényében.

– Úgy érted, hogy ez egy gáznemű óriás?

– Hát persze hogy az. Ha nem találtunk volna ilyen, azon jobban meglepődnék, mint így, hogy valóban ráakadtunk egyre.

– De ha van egy nagy bolygó, akkor apróbbaknak is kell lenniük.

– Megengedem – hagyta rá Wendel –, de aligha lakhatók. Vagy túl fagyosak az élet számára, vagy pedig kaptív (befogott) forgást végeznek, vagyis mindig ugyanazon oldalukat fordítják a csillag felé, ezért az egyik oldalukon túl melegek, a másikon túl hidegek. A Rotor csak egyet tehetett – ha itt van egyáltalán –, hogy pályára állt a csillag köré, esetleg ott kering a gázóriás körül.

– Lehet, hogy pontosan ezt teszi.

– Ennyi éven át? – vonta meg a vállát Wendel. – Szerintem elképzelhető, de azért, Crile, ne számíts erre!

82

A következő ütések még meghökkentőbbek voltak.

– Egy hold? – csodálkozott Tessa Wendel. – Miért is ne? A Jupiternek négy nagyobb holdja is van. Miért volna meglepő, hogy ennek a gázóriásnak is van egy?

– Ez nem olyan hold, kapitány, mint amilyenek a Naprendszerben vannak – magyarázta Henry Jarlow. – Az előzetes mérések alapján a mérete nagyjából megegyezik a Földével.

– No és? – Őrizte meg Wendel a hidegvérét. – Mi következik ebből?

– Semmi különös – felelte Jarlow –, ennek a holdnak azonban sok furcsa sajátossága van. Bárcsak értenék a csillagászathoz!

– E pillanatban én is azt szeretném, ha volna a hajón egy csillagász. De kérem, folytassa. Maga azért konyít valamit a csillagászathoz.

- A helyzet az, hogy mivel a gázóriás körül kering, csak egyik oldalát mutatja feléje, ami azt jelenti, hogy a gázóriás körüli keringése során az egész holdat bevilágítja a Szomszéd Csillag. A pálya jellegéből viszont az következik, hogy amennyire meg tudom állapítani, ennek a világnak a hőmérséklete a cseppfolyós víz tartományába esik. És légköre is van. Az összes részlet nincs a birtokomban. Mint mondtam, nem vagyok csillagász. De így is megkockáztathatom azt az állítást, hogy a hold lakható.

Crile Fisher széles mosollyal hallgatta a hírt.

- Engem nem lep meg a dolog - jelentette ki. - Igor Koropatsky megjósolta egy lakható világ létezését. Méghozzá anélkül, hogy konkrét adatok lettek volna a birtokában. Tiszta dedukció útján.

- Ezt Koropatsky mondta? Árudd el, mikor beszéltél vele?

- Valamikor az indulásunk előtt. Úgy érvelt, hogy valószínűleg semmi baj nem történt a Rotorral a Szomszéd Csillag felé vezető úton, és minthogy nem tértek vissza, bizonyára találtak egy letelepedésre alkalmas bolygót. És tessék, itt van.

- És ezt miért mondta el neked, Crile?

Crile kis ideig latolgatta magában a választ, aztán így felelt:

- Biztos akart lenni abban, hogy megvizsgáljuk ezt a bolygót abból a szempontból, hogy felhasználhatja-e a Föld, ha eljön az ideje öreg bolygónk kiürítésének.

- És mit gondolsz, mi az ördögért nem mondta el ezt neked is? Van valami elképzelésed?

- Azt hiszem, azért, Tessa - felelte Crile gondosan mérlegelve a szavait -, mert kettőnk közül engem tartott hajlamosabbnak arra, hogy sürgessem a bolygó átvizsgálását...

- A kislányod miatt?

- Tisztában van a körülményeimmel, Tessa.

- És te miért hallgattál erről?

- Nem tartottam érdemesnek beszélni róla. Úgy gondoltam, megvárom, igaza lesz-e Koropatskynak. Minthogy igaza lett, most neked is elmondom. Az ő érvelése szerint a bolygónak lakhatónak kell lennie.

- Ez egy hold - mondta Wendel, majd szétrobbanva a haragtól.

- A különbség sem nem oszt, sem nem szoroz.

- Ide figyelj, Crile. Úgy látszik, velem senki sem számol ebben az egész dologban. Koropatsky teletömi a fejedet mindenféle hülyeséggel, hogy rábírjon bennünket ennek a rendszernek az átvizsgálására, hogy aztán ismeretekkel megrakodva térjünk vissza a Földre. Wu már akkor sürgette a visszatérést, amikor még ide sem értünk ebbe a rendszerbe. Téged meg csak egy dolog izgat, hogy egyesülj a családdal, és hogy azután mi lesz, az hidegen hagy. Ezenközben szinte senkinek eszébe sem jut, hogy én vagyok a kapitány, és én hozom meg a döntéseket.

Fisher hízelgőre fogta a dolgot.

- Ne bolondozz már, Tessa! Milyen döntéseket kell itt meghozni? Van talán választásod? Azt mondod, Koropatsky teletömté a fejem hülyeségekkel, de ez nem igaz. Hisz itt van a bolygó. Vagy a hold, ha neked így jobban tetszik. Ezt mindenképpen föl kell derítenünk. Ez a bolygó az életet jelentheti a Föld számára. Lehet, hogy ez lesz az emberiség jövődjé otthona. Az is lehet, hogy egy része már most is ott lakik.

- Te se bolondozz, Crile! Attól, hogy megfelelő a mérete és a hőmérséklete, egy világ még számtalan ok miatt alkalmatlan lehet a megtelepedésre. Tegyük föl, hogy a légköre mérgező, vagy rendkívül erős rajta a vulkáni tevékenység vagy a radioaktív sugárzás. Csak egy vörös törpe csillag látja el világossággal és hővel, és egy gázóriás közvetlen szomszédságában található. Ez nem a legnormálisabb környezet egy Föld típusú világ számára, és ki tudja, milyen hatással lesz rá az ilyen abnormális környezet?

- Attól még föl kell deríteni, ha másért nem, hát azért, hogy megtudjuk: valóban lakhatatlan-e.

- Ehhez nem kell föltétlenül leszállni rá - mondta Wendel borúsan. - Ha közelebb érünk, tisztábban látunk. Próbáld meg, Crile, nagyon kérek, hogy ne lovald magad bele túlságosan. Nem tudnám elviselni, ha csalódnál.

- Megpróbálom - bólintott Fisher. - De Koropatsky egy lakható bolygóra következtetett, amikor ezt mindenki más

teljességgel lehetetlennek tartotta. Te is, Tessa. Ismét és ismét. De lám, itt van, és nagyon is lehetséges, hogy lakható. Ezért hagyd, hogy amíg lehet, reménykedjem! Lehet, hogy a rotoriak már ott élnek azon a világon, és lehet, hogy a kislányom is ott van közöttük.

83

Chao Li Wu közönyösen megjegyezte:

– A kapitány dúl-fúl haragjában. Azt szerette volna a legkevésbé, hogy itt lakható bolygóra bukkanjunk – vagy egy világra, minthogy nem tűri, hogy bolygónak nevezzük. Ez azt jelenti, hogy kénytelenek vagyunk földeríteni és aztán hazatérni a beszámolóval. Te is tudod, hogy ő nem ezt szeretné. Ez az ő egyetlen és utolsó lehetősége, hogy nagyobb úrutazást tegyen. Ha ennek vége, akkor ő is befejezte egész életére. Mások fognak dolgozni a szuperluminális technikán; mások fogják kutatni az űrt. Neki már csak a tanácsadói szerep marad. Ezt pedig utálni fogja.

– No és te, Chao Li? Ha alkalom adódik rá, kimégy még egyszer az űrbe? – firtatta Blankowitz.

Wu habozás nélkül válaszolt:

– Nem vagyok biztos benne, hogy kedvemre való lenne az űrben kószálni. Belőlem hiányzik a felfedezői viszketegség. Ellenben, tudod... tegnap este az a fura gondolatom támadt, hogy nem is lenne rossz itt letelepedni, ha lakható. Mit szólnál hozzá?

– Még hogy itt letelepedni? Isten ments! Nem mondom azt, hogy örök időkre a Földön akarok rostokolni, de azért szeretnék, egy ideig legalábbis, otthon tartózkodni, mielőtt ismét nekivágnék a mindenségnek.

– Én sokat törtem rajta a fejem. Ez a hold itt – tízezerből ha egy ilyen akad. Ki az, aki lakható világot merne föltételezni egy vörös törpe rendszerében? Ezt föltétlenül meg kell vizsgálnunk. Én hajlandó volnék időt szánni erre és megbízni valakit, hogy képviseljen a gravitációs hatásra vonatkozó elsőbbségem ügyében. Te felvállalnád az érdekeim védelmét, Merry?

- Az csak természetes, Chao Li. De Wendel kapitány is megtenné. Nála vannak az összes aláírt és hitelesített adatok.

- Na ugye! És szerintem a kapitány rosszul teszi, ha neki akar vágni a Galaxisnak. Ha száz csillagot fölkeres is, akkor sem talál ilyen szokatlant, mint ez. Mi értelme a mennyiség után futni, amikor itt van a minőség az orrunk előtt?

- A magánvéleményem szerint őt Fisher csemetéje izgatja valójában. Mi lesz, ha rátalál?

- De van ott még egy feleség is.

- Hallottad valaha is, hogy emlegette volna?

- Ez még nem jelenti azt, hogy...

De nem fejezte be a mondatot, mert lépteket hallott odakint. Crile Fisher lépett be, és odabiccentett feléjük.

Blankowitz, hogy elterelje a figyelmet az iménti beszélgetésről, sietve megkérdezte:

- Henry végzett a színeképelemzéssel?

- Nem tudom - rázta meg a fejét Fisher. - Elég ideges szegény feje. Szerintem attól fél, hogy hamis magyarázatot ad.

- Ugyan - intette le Wu. - A magyarázat a számítógép dolga. Amögé nyugodtan elbújhat.

- Egyáltalán nem! - tiltakozott Blankowitz hevesen. - Tetszik nekem, ahogy ti, elméleti mukik, elképzelitek, hogy mi, megfigyelők, semmi mást nem teszünk, mint odaállunk a számítógép elé, megsimogatjuk és megveregetjük a hátát, hogy „jó kutyas” - aztán csak leolvassuk az eredményt. Ez koránt sincs így. Hogy a számítógép mit mond, az attól függ, mit táplálunk bele. Én még nem láttam olyan elméleti szakembert, aki egy nemszeretem megfigyelés láttán ne a megfigyelőt hibáztatta volna. Egyszer sem hallottam olyasmit, hogy „valami baj lehet a számítógé...”

- Álljon meg a menet! - vágta el Wu. - Hagyjuk a szemrehányásokat! Hallottad valaha is, hogy én a megfigyelőket kárhoztattam volna?

- Ha nincsenek kedvedre Henry megfigyelései...

- Akkor is elfogadnám őket. Nekem nincsen semmiféle elméletem erről a világról.

- És ezért elfogadsz mindent, amit ő a kezébe nyom.

Ekkor Henry Jarlow lépett be, szorosan a nyomában Tessa Wendel. Arca komor volt, akár az esőfelhő.

– Rajta, Jarlow – biztatta Wendel –, mindnyájan együtt vagyunk. Mondjon el mindent. Miféle világ ez?

– Az a baj – mentegetőzött Jarlow –, hogy ennek a nyamvadt csillagnak a fényében annyi ibolyántúli sugár sincsen, amennyi egy albínónak elég volna a leégéshez. Így kénytelen vagyok mikrohullámokkal dolgozni, ezek pedig arról árulkodnak, hogy annak a világnak a légkörében vízpára van.

Wendel türelmetlen vállrándítással intézte el a hírt.

– Ezt fölösleges mondania. Egy Föld méretű világon, amelyen a hőmérséklet a cseppfolyós víz tartományában ingadozik, biztos, hogy van víz és következképpen vízpára is. Ezzel egy fokkal, de csak egyetlen, előre kiszámított fokkal mozdul tovább a lakhatóság irányába.

– Dehogyan – mocorgott Jarlow nyugtalanul. – A bolygó lakható. Ehhez nem fér kétség.

– A vízpára miatt?

– Nem. Ennél jobbal is szolgálhatok.

– Éspedig?

Jarlow végighordozta komor pillantását a négy emberen, aztán kirukkolt:

– Lakhatónak tartanának egy olyan világot, amely már ténylegesen lakott?

– Igen, azt hiszem, kénytelen volnék elismerni – jelentette ki Wu egykedvűen.

– Azt akarja állítani – kérdezte Wendel élesen –, hogy ebből a távolságból képes megállapítani azt, hogy lakott?

– Igen, pontosan ezt állítom, kapitány. Ugyanis a légkörben szabad oxigén van, méghozzá bőségben. Meg tudná mondani, hogyan lehetséges fotoszintézis élet jelenléte nélkül? És meg tudná nekem mondani, hogyan lehetne egy bolygót lakhatatlannak nevezni, ha egyszer oxigéntermelő élet van rajta?

Szavait síri csend fogadta. Aztán Wendel szólalt meg:

– De hiszen ez olyan valószínűtlen, Jarlow. Biztos benne, hogy nem kevert össze valamit a programban?

Mire Blankowitz némán Wu felé intett a szemöldökével, mintha azt kérdezné: „Na, mit mondtam?”

- Én még soha életemben nem kevertem össze, ahogy ön mondja, semmit a programjaiban - tiltakozott Jarlow mereven -, de persze kész vagyok helyesbíteni, ha itt bárki úgy érzi, hogy nálamnál jobban ért az infravörös légkörvizsgálathoz. Igaz, hogy ez nem az én szakterületem, de gondosan fölhasználtam Blanc és Nkrumah ilyen tárgyú munkáit.

Crile Fisher, aki jókora önbizalomra tett szert az óta az incidens óta, amikor Wu a visszafordulás mellett kardoskodott, most sem habozott, hogy letegye a garast.

- Hallgassanak ide - mondta -, ez majd vagy igazolódik, vagy nem, mihelyt közelebb érünk, de addig is miért ne tételeznénk föl, hogy dr. Jarlow elemzése helyes, és miért ne törnénk a fejünket azon, hogy ebből mi következik ránk nézve? Ha oxigén van a légkörében, nem kellene-e arra gondolnunk, hogy terraformálták a bolygót?

Minden tekintet feléje fordult.

- Terraformálták? - kérdezte Jarlow értetlenül.

- Igen, terraformálták. Miért ne? Van egy világ, amely alkalmas lenne az életre, ha a légköre nem széndioxidból és nitrogénből állna, mint azokén a bolygókén, amelyekeken nincs élet - mint a Marson vagy a Vénuszon -, erre algákat telepítenek a tengerbe, és hamarosan isten veled, széndioxid! És isten hozott, oxigén! Vagy esetleg valami mást csinálnak. Én nem vagyok szakember.

Még mindig őt bámulták valamennyien.

Fisher tovább folytatta:

- Azért vetem föl ezt, mert emlékszem rá, hogy annak idején a Rotor farmjain szóba került a terraformálás. Én ugyanis ott dolgoztam. Sőt még tanfolyamokat is szenteltek a terraformálásnak, amelyekre én is beiratkoztam, mivel azt hittem, hogy azok kapcsolatban vannak a hiperrésegítési programmal. Ebben tévedtem, de legalább megtudtam valamit a terraformálásról.

Végül Jarlow megkérdezte:

- No és, Fisher, említette-e valaki ezeken a tanfolyamokon, hogy mennyi időt vesz igénybe a terraformálás?

Fisher széttárja a karját.

- Majd ön megmondja, dr. Jarlow. Biztos, hogy ezzel időt takarítunk meg.

– Helyes. A Rotornak két évre volt szüksége, hogy ideérjen – ha egyáltalán ideért. Ez azt jelenti, hogy már tizenhárom esztendeje itt van. Ha az egész Rotor algából állna, és bedobnák a tengerbe, hogy ott nőjön és szaporodjék, és oxigént termeljen, amire elérnék a jelenlegi szintet, amikor is becslésem szerint az oxigéntartalom mintegy tizennyolc százalék lehet, és széndioxid csak nyomokban található, ahhoz szerintem több ezer évre volna szükség. Esetleg talán pár száz évre, ha a feltételek fölöttébb kedvezőek. Tizenhárom évnél azonban mindenképpen többre. És az igazság az, hogy a földi algák nagyon is a földi feltételekhez idomultak. Meglehet, hogy egy másik világon nem is fejlődnének, vagy csak nagyon lassan, amíg alkalmazkodniuk nem sikerül. Tizenhárom év itt nem jelent semmit.

Fisher azonban nem egykönnyen adta meg magát.

– Igen, de itt rengeteg oxigén van, és semmi széndioxid, és ha ez nem a rotoriak műve, akkor minek az eredménye? Arra nem gondolt, hogy az élet ezen a világon nem hasonlíthat a földre?

– Én pontosan erre gondoltam – mondta Jarlow.

– És pontosan ez az, amit hirtelenjében föl kell tételeznünk – kapott a szón Wendel. – Vagyis az őshonos növényzet fotoszintézist végez. Ebből egy pillanatra sem következik, hogy a rotoriak ott vannak a bolygón, vagy hogy egyáltalán elérték ezt a rendszert.

Fisher bosszús grimaszt vágott.

– De hadd hívjam föl a figyelmét arra is, kapitány – mondta hangsúlyozottan hivatalos hangon –, hogy ebből az sem következik, hogy a rotoriak nincsenek azon a világon, vagy hogy nem érték el ezt a rendszert. Ha a bolygónak van saját növényzete, akkor ez azt jelentené, hogy terraformálásra sincs szükség, és a rotoriak egyből birtokukba vehették.

– Én nem is tudom – fejezte ki kételyét Blankowitz. – Szerintem nem sok az esélye annak, hogy egy idegen bolygó növényzete alkalmas legyen emberi fogyasztásra. Kétlem, hogy az ember képes volna megemészteni, vagy ha igen, akkor beépíteni a szervezetébe. Hajlandó lennék nagy összegben fogadni, hogy mérgező volna számunkra. És a

növényi élet állati életet is föltételez, és ki tudja, mit hoz ez magával.

– Még ez sem zárja ki – kötötte az ebet a karóhoz Fisher –, hogy a rotoriak elkerítenek egy darab földet, kiirtják az őshonos életet, és saját növényeiket ültetik oda. Föltételezem, hogy ez az idegen ültetvény – ha lehet így nevezni – idővel egyre kiterjedtebb lesz.

– Egyik feltételezés a másik után – dohogott Wendel.

– Akárhogy van is – szögezte le Fisher –, semmi értelme itt ülnünk és meddő vitákat folytatnunk, amikor az egyetlen ésszerű dolognak az kínálkozik, hogy a lehető legalaposabban és a lehető legközelebből földerítsük azt a világot. Sőt ha lehetséges, akár a felszínéről is.

– Teljességgel egyetérték – jelentette ki Wu meglepő határozottsággal.

– Én biofizikus vagyok – tette le a garast Blankowitz is –, és ha van élet a bolygón, akkor minden mástól függetlenül föl kell derítenünk.

Wendel egyikről a másikra nézett, aztán kissé elvörösödő arccal kijelentette: – Azt hiszem, igazuk van.

84

– Minél közelebb kerülünk – panaszkodott Tessa Wendel –, és minél több információra teszünk szert, annál zavarosabb a dolog. Lehet-e kérdéses egyáltalán, hogy ez egy halott világ? Az éjszakai féltekén nem látni semmilyen kivilágítást; növényzetnek vagy egyáltalán életnek semmi jele.

– Feltűnő jele – helyesbített Wu hidegen –, de valaminek azért történnie kell, ami gondoskodik a levegő oxigén-utánpótlásáról. Nem lévén vegyész, nem tudok olyan vegyi folyamatról, amelynek ezt a trükköt tulajdoníthatnánk. Vagy tud valaki ilyet mondani?

De meg sem várta a választ, és így folytatta:

– Erősen kétlem, hogy akár egy vegyész is elő tudna állni kémiai magyarázattal. Ha van oxigén, akkor azt csakis élettani folyamat képes termelni. Más módot egyszerűen nem ismerünk.

- Ha ezt állítjuk - ellenkezett Wendel -, akkor csak egyetlen oxigént tartalmazó légkör: a földi atmoszféra tapasztalata alapján ítélünk. Egyszer még ki fognak bennünket nevetni ezért. Kiderülhet, hogy a Galaxis tele van olyan oxigénlégkörökkel, amelyeknek semmi közük az élethez, és úgy fognak számon tartani bennünket, mint akiket végképp zátonyra futtatott ez az egyetlen bolygó, amely a természet kivételes szeszélye folytán biológiai forrásból látja el magát oxigénnel.

- Nem, kapitány - fakadt ki Jarlow dühösen. - Ezzel nem intézheti el a dolgot. Bármilyen forgatókönyvvel hozakodik is elő, azt nem várhatja el, hogy a maga kényéhez-kedvéhez igazodjanak a természet törvényei. Ha olyan oxigéntartalmú légkört akar, amely nem biológiai forrásból kapja az oxigént, akkor meg kell mutatnia ennek a mechanizmusát is.

- De hiszen nyomát sem látjuk klorofillnak a bolygó visszavert fényében - makacskodott Wendel.

- Miért kellene látnunk? - erősködött Wu. - Minden eshetőség megvan rá, hogy egy vörös törpe csillag szelektív fénynyomásának hatása alatt valamelyest eltérő molekula fejlődött ki. Megenged egy föltevést?

- Tessék - egyezett bele Wendel dühösen. - Úgy látom, más nem is telik magától.

- Nos, csak azt tudjuk megállapítani erről a világról, hogy a szárazföldi területei az életet illetően teljesen csupaszok. De ez még semmit sem jelent. Négyszázmillió évvel ezelőtt a Föld szárazföldi vidékei is hasonlóképpen sterilek voltak, a bolygónak mégis volt oxigénlégköre, és nyüzsgött rajta az élet.

- A tengeri élet.

- Igen, kapitány. Mi baj lenne a tengeri élettel? Ebben bőségben vannak algák vagy hasonló mikroszkopikus növények, amelyek kiváló oxigéngyárakként jöhetnek számításba. A földi tengerek algái a földi légkör évi oxigénutánpótlásának nyolcvan százalékát termelik. Ezzel megmagyarázhatjuk a légköri oxigén jelenlétét, valamint azt is, hogy a szárazföldeken látszólag nincs élet. Ez azt is jelenti, hogy biztonságban leszállhatunk a steril szárazföldre, és nyugodtan tanulmányozhatjuk a tengereket a

rendelkezésünkre álló műszerekkel, átengedve a részletes földérítést egy későbbi, megfelelően felszerelt expedíciónak.

– Igen, csakhogy az emberek szárazföldi állatok. Ha a Rotor elérte ezt a rendszert, akkor föltétlenül megkísérelték, hogy betelepítsék a szárazföldeket, mégsem látunk semmiféle erre utaló jelet. Vajon szükség van-e még a világ további vizsgálatára? – kérdezte a kapitány.

– De még mennyire – sietett megerősíteni Wu. – Nem térhetünk vissza csupán egy rakás feltételezéssel. Tényekre is szükség van. Meg aztán meglepetések is érhetnek bennünket.

– Mire számít? – kérdezte Wendel kissé fölkaprikázva.

– Mit számít az, hogy én mire számítok? De elmondhatjuk-e nyugodt lelkiismerettel a Földön, hogy semmi meglepőt nem találtunk, ha egyszer meg sem néztük?

– Az a benyomásom – fortyogott Wendel –, hogy maga elég drasztikusan megváltoztatta a véleményét. Nemrég még kész lett volna visszafordulni, mielőtt egyáltalán a Szomszéd Csillag közelébe értünk volna.

– Ha jól emlékszem – élcelődött Wu –, ez nem minden külső segítség nélkül történt. Akárhogy is, de ha már itt vagyunk, kutatnunk kell. Jól tudom, kapitány, nagy a csábítás, hogy az alkalmat megragadva meglátogassunk egypár csillagrendszert, ám most, hogy itt van előttünk ez a szemlátomást lakható világ, úgy kell visszatérnünk a Földre, hogy a lehető legtöbb információt szerezzük be róla, ami tisztán gyakorlati értelemben messze fontosabb lehet a Föld számára, mint akármennyi katalógusadat a többi csillagról. Azonkívül – mutatott némi meglepődéssel az arcán a megfigyelőablakon túlra – én közelebbről is meg akarom szemlélni azt a világot. Az az érzésem, hogy ezt teljes biztonságban meg tudom tenni.

– Az az érzése? – utánozta Wendel gúnyosan.

– Nekem is lehetnek megérzéseim, kapitány.

Merry Blankowitz is megszólalt kissé rekedt hangon:

– Nekem is vannak megérzéseim, kapitány, de én aggódom.

Wendel meglepetten nézett a fiatal nőre.

– Csak nem sír, Blankowitz?

- Nem, nem mondhatnám, kapitány. Csak nagyon ki vagyok borulva.
- De hát miért?
- Használtam az ND-t.
- A neurodetektort? Erre az üres világra? Minek?
- Mert azért vagyok itt, hogy használjam - mondta Blankowitz. - Mert ez a dolgom.
- És az eredmény negatív - föltételezte Wendel. - Sajnálom, Blankowitz, de még lesz rá lehetősége, ha más csillagrendszereket is meglátogatunk.
- Hát éppen ez az, kapitány. Az eredmény nem negatív. Intelligenciát mutatok ki ezen a világon, és ezért vagyok kiborulva. Az eredmény kész röhej, és én nem tudom, hol a hiba.
- Lehet, hogy a műszer nem jól működik - próbálta vigasztalni Jarlow.
- Annyira új, hogy az volna a meglepő, ha hibátlanul működne.
- De hát miért nem működik? Netán minket érzékel a neurodetektor itt a hajón? Vagy egyszerűen hamis pozitív eredményt mutat? Mindent megvizsgáltam. Az árnyékolás hibátlanul érvényesül, és ha hamis pozitívumot kapnék, akkor máshonnan is azt kellene kapnom. Például a gázóriás felől semmiféle pozitív jelet nem kapok, sem a Szomszéd Csillag felől, sem az úr bármely, találomra kiválasztott pontjáról, ám valahányszor végigpásztázom altoldat, ugyanaz az eredményt.
- Vagyis az állítja, hogy ezen a világon, ahol életnek semmi jelét sem látjuk, intelligencia jelenlétét mutatja ki?
- A jel nagyon gyenge. Alig vagyok képes érzékelni.
- No és, kapitány - szólalt meg Fisher - mi van, ha elfogadjuk Jarlow állítását? Ha az élet a tengerekben van, ahol a víz átlátszatlansága miatt nem tudjuk észlelni, ettől még lehet értelmes élet, és hátha dr. Blankowitz éppen ezt érzékeli?
- Van abban valami, amit Fisher mond - állt melléje Wu. - Végtére is a vízben kifejlődő élet - bármilyen intelligens is - aligha tesz szert műszaki civilizációra. A tengerben nem lehet tüzet gyújtani. A műszaki civilizációt nélkülöző élet nem nagyon ad jelt magáról, ám attól még lehet intelligens. És egy

olyan fajtól, amelynek technikai eszközök nincsenek a birtokában, ha mégoly intelligens is, nincs mit tartani, különösen ha nem tudja elhagyni a tengert, mi viszont ott maradunk a szárazföldön. Ez még érdekesebbé teszi a helyzetet, és csak fokozza a földerítés szükségességét.

Blankowitz szólalt meg dühösen:

- Annyit beszélnek itt összevissza, hogy engem nem hagynak szóhoz jutni. Mindnyájan tévedésben vannak. Ha értelmes tengeri lényekről volna szó, akkor én csak a tengerek felől kapnék pozitív jeleket. Csakhogy az egész felszínről azt kapok, nagyjából egyenlő eloszlásban. A szárazföldről és a tengerről egyaránt. Egyáltalán nem tudom mire vélni.

- A szárazföldről is? - kérdezte Wendel nem titkolt hitetlenkedéssel. - Akkor csakis valamilyen működési hibáról lehet szó.

- De én semmiféle hibát sem tudok kimutatni - tárta szét a karját Blankowitz.

- Épp ez a bosszantó az egészben. Képtelen vagyok megérteni.

Aztán mintegy mentegetőzésül hozzátette:

- Persze nagyon gyenge a jel, de mégiscsak érzékelhető.

- Én talán meg tudom magyarázni - ajánlkozott Fisher.

Minden szem feléje fordult, mire ő egyből elsáncolta magát.

- Lehet, hogy én nem vagyok tudós - magyarázkodott -, de ez nem jelenti azt, hogy nem veszem észre, ami eléggé evidens. A tengerben értelmes lények élnek, de nem láthatók, mert a víz elrejtí őket. Eddig ez rendben is van. Csakhogy a szárazföldön is élnek értelmes lények. Nos, ezek is rejtve vannak. A felszín alatt.

κ A felszín alatt? - kelt ki magából Jarlow.

κ Miért kellene nekik a föld alá bújniuk? Hiszen nincs semmi baj a levegővel, sem a hőmérséklettel, sem semmivel, amit ki tudnánk mutatni. Mi elől kellene elrejtőzniük?

- Mondjuk, a fény elől - jelentette ki Fisher nyomatékosan.

- Én a rotoriakról beszélek. Elvégre föltételezhetjük, hogy mégiscsak betelepítették a bolygót. Miért maradnának fönt a Szomszéd Csillag vörös fényében, amelyben a rotori növényzet sem fejlődne, és 6k maguk is csak levetséget

éreznék? A föld alatt viszont mesterséges megvilágítást alkalmazhatnak, amelyben ők is meg a növényeik is jobban éreznék magukat. Azonkívül... – Fisher elhallgatott.

– Azonkívül? Folytassa! – biztatta Wendel.

– Nos hát, meg kell érteniük a rotoriakat. Ők egy világnak a belsejében élnek. Ezt szokták meg, és ezt tekintik normálisnak. Nem éreznék jól magukat, ha egy világnak a külső héján kellene megkapaszkodniuk. Csak természetes, hogy lehúzódnának a felszín alá.

– Vagyis azt akarja mondani, hogy Blankowitz neurodetektora a bolygó felszíne alatt élő emberek jelenlétét mutatja ki? – összegezte Wendel.

– Igen. Miért is ne? A föld alatti üregeket fedő talajréteg gyengíti le azt a jelet, amelyet a neurodetektor fölfog.

– De Blankowitz többé-kevésbé azonos jeleket kap a szárazföldről és a tengerről – vitatkozott Wendel.

– Az egész bolygóról – erősítette meg Blankowitz. – Egyenlő erősségben.

– Helyes – erősködött Fisher. – Bennszülött intelligencia a tengerben, a rotoriak a föld alatt. Miért ne?

– Várjon csak – vetette közbe Jarlow. – Maga, Blankowitz, mindenholnan kap jelet, nem igaz?

– Mindenholnan. Érzékelttem ugyan némi ingadozást, de a jelek egészében véve olyan gyengék, hogy nehéz biztosat állítani. Egy biztos: a bolygó egészén föllelhető valamilyen intelligencia.

– Elhiszem, hogy ez lehetséges a tengerben – kötözködött Jarlow. – De hogyan lehetséges a szárazföldön? Csak nem tételezi föl, hogy a rotoriak tizenhárom év alatt – tizenhárom év alatt! – az egész bolygót behálózták föld alatti alagutakkal? Ha csak egy helyről vagy esetleg kettőről, de mindenképpen az összfelszín parányi hányadáról kapna jelzést, akkor még hajlandó lennék elfogadni a rotoriak vakondokmunkájára vonatkozó feltételezést. De az egész bolygó alatt? Hitesse el ezt a nénikémme!

– Vegyem úgy, Henry – szólalt meg Wu –, hogy szerinted a szárazföld egész felszíne alatt idegen intelligencia húzódik meg?

– Nem látom be, mi más következtetést vonhatnánk le – bizonygatta Jarlow –, hacsak nem szögezzük le, hogy a Blankowitz masinája teljesen használhatatlan.

– Ez esetben – jelentette ki Wendel – nem tudom, elég biztonságos volna-e, ha leszállunk oda és kutatni kezdünk. Egy idegen intelligencia nem feltétlenül barátságos intelligencia, a Superluminal pedig nincs fölszerelve háborúskodásra.

– Szerintem nem adhatjuk föl – erősködött Wu. – Föltétlenül ki kell derítenünk, miféle intelligens élet van itten, és képes-e – vagy szándékában áll-e – megzavarni a Föld kiürítésére és az ideköltözésünkre vonatkozó terveinket.

– Egyetlen hely van – szólalt meg Blankowitz –, ahol a jelzés csöppet erősebb, mint egyebütt. Nem sokkal. Megpróbáljam újra megkeresni?

– Csak rajta – biztatta Wendel. – Próbálja meg! Ott majd tüzetesen megvizsgáljuk a környezetet, és aztán eldöntjük, hogy leszálljunk-e vagy sem.

– Én biztos vagyok benne – szögezte le Wu csendesen –, hogy minden baj nélkül leszállhatunk.

Wendel keserűen elhúzta a száját.

85

Saltade Leverettben az volt a különös (legalábbis Janus Pitt véleménye szerint), hogy szeretett odakint lenni a kisbolygóövezetben. Úgy látszik, vannak emberek, akik igazán élvezik a pusztaságot, akiknek kedvükre van az élettelenység.

– Én nem idegenkedem az emberektől – szokta magyarázni Leverett. – Amire szükségem van tőlük, mind megkapom, a holovízió beszélek hozzájuk, meghallgatom őket, együtt nevetek velük. Mindent megtehetek velük, azonkívül, hogy tapintanom őket vagy érezném a szagukat, de kinek hiányzik ez? Ráadásul öt új telepet építünk a kisbolygóövezetben, s ha kedvem tartja, bármelyiket fölkereshetem, s teleszívhatom magam emberszaggal, ha éppen erre támad gusztusom.

Aztán amikor úgy adódott, hogy mégis ellátogatott a Rotorra – vagy ahogy előszeretettel emlegette: a „fővárosba”

–, akkor szünet nélkül járt a szeme minden irányba, mintha attól tartana, hogy az emberek odacsődülnek köréje.

Még a székekre is gyanakvó pillantásokat vetett és oldalvást csusszant rájuk, mintha le akarná törülni az előző fenék nyomait.

Janus Pitt mindig is őt tartotta az ideális embernek az aszteroidaterv ügyvezető biztosi posztjára. Ez a pozíció lényegében szabad kezet adott neki a Nemezis-rendszer külső peremvidékét érintő minden ügyben. Hatásköre így nemcsak az épülő telepekre, hanem magára a felderítő szolgálatra is kiterjedt.

Az ebédet Pitt lakosztályában fogyasztották el, ugyanis Saltade inkább éhen maradt, mintsem olyan étterembe betegye a lábát, ahová a nagyközönség (s már egyetlen, számára ismeretlen harmadik személy is annak számított) szabadon bejárhat. Pittet valójában még az is meglepte kissé, hogy Leverett vele egyáltalán hajlandó volt leülni egy asztalhoz.

Pitt közömbösen vizsgálta a férfit. Leverett olyannyira cingár és inas volt, annyira hiányzott róla minden kerekdedség és párna, hogy az életkora szinte időtlennek hatott. A szeme fakókék, a haja fakósárga.

– Mikor is jártál utoljára a Rotoron, Saltade?

– Kis híján két éve, és most sem veszem jó néven tőled, Janus, hogy berángattál.

– Miért, mit tettem? Nem én rendelvek be, de ha már úgyis itt vagy, légy üdvözölve.

– De akár be is rendelhetél volna. Mire véljem azt az utasításodat, hogy ne háborgassanak téged apró ügyekkel? Vagy már olyan nagyra nőttél, hogy csak nagy dolgok érhetnek föl hozzád?

Pitt kissé kényszeredetten mosolygott.

– Fogalmam sincs, miről beszélsz, Saltade.

– Készült számodra egy jelentés. Fölfedezték, hogy egy kisebb sugárforrás közeledik felénk. A jelentést fölterjesztették hozzád, mire te visszaüzentél, hogy hagyjanak békén.

– Ó, arról van szó! – (Pitt emlékezett az ügyre. Az volt az, amikor úrrá lett rajta az önsajnálattal és az ingerültséggel. Ő is

megengedhet magának néha egy kis ingerültséget.) – A te embereid telepekre vadásznak. Minek zavarnak hát pszichológusokkal?

– Rendszerben van, hogy ez az álláspontod. Csakhogy úgy esett, hogy az emberek rábukkantak valamire, ami nem telep, és most nem merik jelenteni neked. Nekem jelentették hát, és megkértek, hogy továbbítsam hozzád, annak ellenére, hogy téged nem szabad apróságokkal zaklatni. Tőlem várják, hogy kezelésbe vegyelek, Janus. Hát ilyen bakafántos vénember lettél öregkorodra?

– Ne jártasd a szád, Saltade! Mi van abban a jelentésben? – kérdezte Pitt, és nem mondhatni, hogy a hangjából hiányzott volna a bakafántosság.

– Egy járművet fedeztek föl.

– Mi az, hogy járművet? Hát nem telepet?

Leverett fölemelte göcsörtös mancsát.

– Nem telepet. Azt mondtam, járművet.

– Nem értem.

– Mit nem értesz? Számítógép kell talán? Ha igen, ott van a tiéd. A jármű egy olyan hajó, amely az úrben közlekedik, legénységgel a fedélzetén.

– Mekkora?

– Föltehetően fél tucat embert képes szállítani.

– Akkor csak a miénk lehet.

– Nem az. Minden hajónkat számba vettük. Ez viszont nem rotori gyártmány. Ha a felderítő szolgálat ózdkodott is attól, hogy téged tájékoztasson, azért elvégeztek némi kutatást. A rendszerünkben egyetlen számítógépet sem használtak föl egyetlen olyan hajó építéséhez sem, viszont olyan hajót nem lehetett fölépíteni anélkül, hogy valamikor a munka során ne alkalmaztak volna számítógépet.

– A következtetésed?

– Hogy ez nem rotori hajó. Valahonnan máshonnan jön. Mindaddig, amíg a legkisebb valószínűsége is megvolt annak, hogy netán minálunk épült ez a hajó, az embereim az utasításodnak megfelelően nem háborgattak téged. Viszont mihelyt megbizonyosodtak róla, hogy nem a mi hajónk, rögtön jelentették neked azzal, hogy téged is tájékoztatni

kell, de ők nem merik megtenni. Tudod, Janus, egy bizonyos ponton túl visszaüt, ha az emberek lelkébe gázolunk.

– Fogd be a szád! – fakadt ki Pitt dühösen. – Hogyhogy nem rotori? Honnan jöhetne máshonnan?

– Azt hiszem, a Naprendszerből jöhet.

– Lehetetlen! Egy ekkora hajó, amekkorát mondtál, fél tucát emberrel a hátán nem tehetta meg a Naprendszerből idáig az utat. Még ha fölfedezték is a hiperrásegítést, ami nagyon is elképzelhető, fél tucát ember szorosán összezsúfolva semmiképpen sem élte volna túl a több mint kétszázéves utat. Lehet, hogy akad olyan példás, jól képzett és különlegesen alkalmas legénység, amely vállalkozna az útra, és legalább részben ép ésszel végig is csinálná, a Naprendszerben azonban nincs ember, aki meg merné ezt kockáztatni. Csakis egy egész telep, egy teljes öfenntartó világ vállalkozhat a siker reményében a csillagközi utazásra, olyan lakókkal, akik születésüktől fogva megszokták a lakóhelyüket.

– Mindazonáltal – mondta Leverett – itt van egy nem rotori eredetű kis hajó. Ez tény, és hidd el, nincs más választásod, mint hogy tudomásul vedd. Teszerinted honnan jöhet? A legközelebbi csillag a Nap, ez is tény. Ha nem a Naprendszerből indult el, akkor egy másik csillagrendszerből, és akkor az út jóval tovább tartott két évnél. Ha két esztendő lehetetlen, ez még lehetetlenebb.

– Tegyük föl – tűnődött Pitt –, hogy nem is emberek. Tegyük föl, hogy másfajta lények, másféle fizikai felépítéssel, amelyek kibírják a hosszú és zsúfolt utazást is.

– Vagy tegyük föl, hogy mindössze ekkora emberkék – tartotta el Leverett a hüvelyk és mutatóujját egy centiméternyire egymástól –, és számukra a hajó egy egész telepet jelent. De kár spekulálni. Ezek nem idegenek. Nem babszemjankók... Ez a jármű nem rotori – de mégis emberi eredetű. Az idegenekről föltételezzük, hogy gyökeresen eltérnek az emberektől, és az embereketől tökéletesen eltérő hajókat építenek. Az a hajó emberi hajó, olyannyira, hogy az oldalán még a sorszámot is földi írásjelekkel írták föl.

– Ezt nem mondtad!

– Fölslegesnek tartottam.

- Lehet, hogy emberi hajó – erősködött Pitt –, de lehet, hogy automata. Lehet, hogy robotok vannak rajta.
- Lehet – hagyta rá Leverett. – Ez esetben megtehetjük, hogy kilőjük? Ha nincsenek rajta emberek, akkor erkölcsi gátlásaink sem lehetnek. Csak egy vagyontárgyat semmisítünk meg, de végtére is határsértést követtek el vele.
- Ezen gondolkodom én is.
Leverett szélesan elmosolyodott.
- Ne tedd! Az a hajó nem töltött el két évet az űrben.
- Mit akarsz ezzel mondani?
- Elfelejtetted, milyen állapotban volt a Rotor, amikor megérkeztünk ide? Mi valóban több mint két esztendő voltunk úton, és ennek az időnek a felét a normális térben valamivel a fénysebesség alatt tettük meg. Ezen a sebességen valósággal lemarták a telep felszínét a nekiütköző atomok, molekulák és porszemcsék. Emlékszem rá, mennyi időt fordítottunk a javítására és a fényezésére. Vagy te már elfelejtetted?
- És ez a hajó? – kérdezte Pitt, mit sem törődve a kérdéssel.
- Úgy csillog, mint amelyik pár millió kilométernél nem tett meg többet közönséges sebességgel.
- Ez képtelenség. Ne akard ezt elhítenni velem.
- Egyáltalán nem képtelenség. Mert tényleg csak pár millió kilométert tettek meg közönséges sebességgel. A többit – a hipertérben.
- Mit beszélsz itt összevissza? – fakadt ki Pitt a türelme határán.
- Szuperluminális repülés. Megszerezték.
- Ez elméletileg lehetetlen.
- Igazán? Hát ha tudsz más magyarázatot, tessék, hallgatlak.
- Pitt tátott szájjal meredt rá.
- De...
- Tudom. A fizikusok azt állítják, hogy lehetetlen, ezeknek azonban mégis megvan. És most figyelj ide! Ha ismerik a szuperluminális közlekedést, akkor ismerniük kell a szuperluminális hírközlést is. Akkor a Naprendszerben tudják róluk, hogy itt vannak, és azt is, hogy mi történik velük. Ha mi

kilőjük a hajót, a Naprendszer erről is tudomást fog szerezni, és egy idő múltán egy egész hajóhad fog előbukkanni az űrből, és azok minket fognak célba venni.

Pittnek egyetlen ép gondolat sem jutott eszébe.

– Mitévők legyünk hát? – kérdezte.

– Mi mást tehetnénk, mint hogy barátságosan üdvözöljük őket, megtudjuk róluk, kik és mifélek, mit keresnek itt, és mi a szándékuk? Nekem az az érzésem, hogy az Erythrón akarnak leszállni. Nekünk is oda kell mennünk, és beszélnünk kell velük.

– Az Erythrón?

– Ha egyszer ők ott vannak az Erythrón, Janus, akkor mi hol lehetnénk? Csakis ott szembesülhetünk velük. Ezt a kockázatot vállalnunk kell.

Pitt úgy érezte, hogy az elméje ismét ketyegni kezd.

– Ha így látod szükségesnek – mondta –, hajlandó vagy magadra vállalni? Természetesen egy hajóval meg a legénységével együtt.

– Vagyis nem te?

– Mint főbiztos? Én nem ereszkedhetem le oda, hogy egy ismeretlen hajót üdvözöljek.

– Értem, vagyis nem fér össze a hivatalod méltóságával. Tehát nekem kell nélküled szembenézni az idegenekkel, vagy a babszemjankókkal, vagy a robotokkal, vagy akármikkel.

– Persze én állandó kapcsolatban leszek veled, Saltade. Hangban és képben.

– Tisztos távolból.

– Igen, de ha ügyesen megoldod ezt a megbízatást, nem fog elmaradni a jutalom sem.

– Igazán? – Leverett vizsla tekintettel méregette Pittet. – Ez esetben...

– Meg akarod szabni az árat? – buzdította Pitt némi várakozás után. – Csak javasolni akarok. Ha te azt szeretnéd, hogy én az Erythrón fogadjam ezt a hajót, akkor én meg az Erythrót szeretném magamnak.

– Hogy érted ezt?

– Az Erythrót akarom otthonomul. Elegem van a kisbolygókból. Elegem van a földerítésből. Elegem van az

emberekből. Torkig vagyok mindennel. Egy egészen üres világot akarok. Szép saját házra vágyom, saját farmra, saját jószágra, jólétre – élelemmel meg minden szükségessel majd ellát a Kupola.

– Mióta dédelgeted magadban ezt a vágyat?

– Nem tudom. Szinte együtt nőttem föl vele. Amióta pedig itt vagyok, ezen a zsúfolt és lármás Rotoron, azóta minden eddiginél rokonszenvesebbnek tűnik föl nekem az Erythro.

Pitt összevonta a szemöldökét.

– Akkor már ketten vagytok. Pontosan olyan vagy, mint az az örült lány.

– Miféle árült lány?

– Eugenia Insigna lánya. Gondolom, ismered Insignát.

– A csillagászt? Hát persze. De a lányát még nem láttam.

– Tisztára örült. Ott akar maradni az Erythrón.

– Én nem tartom örültségnek. Sőt nagyon is értelmes dolognak tartom. Ami pedig azt illeti, hogy ott akar maradni az Erythrón, én szívesen elviselnék egy asszonyt...

– Azt mondtam, hogy lány – emelte föl az ujját Pitt.

– Mennyi idős?

– Tizenöt.

– Igazán? Majd megnő. Én meg, sajnos, csak öregszem.

– Nem az a ragyogó szépség.

– Ha jól megnézel engem, Janus, én sem vagyok az. Hallottad a feltételeimet.

– Akarod, hogy hivatalosan rögzítsük a számítógépben?

– Csak a formáság kedvéért, mi, Janus?

Pitt arca mosolytalan maradt.

– Megpróbáljuk figyelemmel kísérni, hol száll le az a hajó, te pedig készülj föl az Erythrára.

XXXVI. A találkozás

86

Eugenia Insigna hangja félúton volt a meglepődés és a panasz között, amikor megjegyezte:

– Ma reggel Marlene énekelt. Valamilyen dalt dúdolt az „édes otthonról a csillagok között, ahol a világok szabadon ropják táncukat”.

– Ismerem a dalt – bólintott Siever Genarr. – Elénekelném neked, ha nem lenne botfülem.

Épp hogy befejezték az ebédet. Mostanában mindennap együtt szoktak ebédelni, és Genarr csendes boldogsággal várta ezt az eseményt, örömét még az sem rontotta el, hogy a beszélgetésük minduntalan Marlene körül forgott, és hogy Genarr gyanúja szerint csupán a végső elkeseredés lökte feléje az asszonyt, hiszen kinek másnak önthetné ki a szívét?

Genarr azonban nem bánta. Bármilyen legyen is az ürügy...

– Én még sohasem hallottam őt énekelni – mondta Insigna. – Elkönyveltem, hogy nincs hangja. Kiderült, hogy kellemes, mély alt hangja van.

– Ez, Eugenia, annak a jele, hogy most boldog – vagy feldobott – megelégedett – vagy valami miatt jó hangulatban van. A magam részéről úgy vélem, hogy végre megtalálta a helyét a világban, rálelt az élet értelmére. Ez nem mindegyikünknek adatik meg. A legtöbbször, Eugenia, csak sodródik az eseményekkel, és hiába keresi a saját élete értelmét, az egyre-másra kisiklik a keze közül, és a vége üvöltő kétségbeesés vagy csendes belenyugvás. Én magam a csendes megbékélők sorába tartozom.

Insignának sikerült mosolyt erőltetnie az arcára.

– Remélem, engem nem sorolsz ezek közé.

– Te nem tartozol a tomboló kétségbeesettek közé sem, Eugenia, ám hajlamos vagy rá, hogy vesztes csatákat vívj meg.

– Crile-ra gondolsz? – hunyta le szemét az asszony.

– Ha azt hiszed, hogy őrá gondolok, ám legyen. Valójában azonban Marlenére gondoltam. Már vagy tucatszor járt odakint. Imádja. Boldoggá teszi őt, és te mégis itt ülsz a rémülettel küszködve. Mi az, Eugenia, ami úgy nyugtalanít?

Insigna a villájával kotorászott a tányérján, aztán tűnődve bevallotta:

– A veszteség érzése. A méltánytalanság. Crile választott, és én elvesztettem őt. Marlene is választott, és jó úton vagyok

ahhoz, hogy őt is elveszítsem – ha nem is a pestis, de az Erythro miatt.

– Tudom – nyúlt Genarr az asszony keze után, és az szórakozottan hagyta, hogy megfogja.

– Marlene egyre szenvedélyesebben vágyik ki abba a semmibe, és egyre kevésbé óhajtja a mi társaságunkat. A vége az lesz, hogy megtalálja a módját, hogy ott kint éljen, és egyre ritkábban fog hazalátogatni – aztán egyszer csak végképp elmarad.

– Nyilván igazad van, de hát az egész élet nem más, mint az egymást követő veszteségek szimfóniája. Elveszítjük az ifjúságunkat, a szüleinket, a szerelmeinket, a barátainkat, a kényelmünket, az egészségünket és a végén az életünket. Hasztalan kapálózunk a veszteség ellen, mert úgysem tudjuk elkerülni, és ráadásul elveszítjük az önuralmunkat és a lelki békénket is.

– Ó, Siever, ő sohasem volt boldog gyermek.

– Csak nem magadat vádolod ezért?

– Megértőbb is lehettem volna.

– Ezt sosem késő elkezdni. Marlene egy egész világra vágyott, és most megkapta. Azt szerette volna, hogy terhes adottságát átváltoztassa olyan képességgé, hogy közvetlenül érintkezessen egy idegen értelemmel, és ez sikerült is neki. Csak nem akarnád rákényszeríteni, hogy mondjon le erről? Kész volnál magadhoz láncolni azon az áron, hogy a lehető legnagyobb veszteséget okozod neki: megfosztanád attól, hogy kivételes elméjét igazán használhassa?

Insigna kissé elnevette magát, bár a szeme könnyben úszott.

– Te egy nyulat is képes volnál előbeszélni az üregéből, Siever.

– Igazán? Az én szavaim sohasem voltak olyan hatásosak, mint Crile hallgatásai.

– Azért más is közrejátszott – ráncolta a homlokát Insigna.

– De mit számít már az? Fő, hogy te itt vagy, Siever, és számomra ez nagy vigasztalást jelent.

– Kell-e ékesszólóbb bizonyíték arra, hogy megöregedtem – panaszkodott Genarr –, mint az, hogy megvigasztal, ha neked

vigasztalást hozok. A tűz már csak pislákol, ha csak melegedésre kell.

– Nincs ebben semmi rossz.

– Az égvilágon semmi. Gyanítom, nem kevés olyan pár akad, akik úgy élték végig a vad szenvedélyek és féktelen rajongás minden stációját, hogy sohasem lettek vigaszra egymásban, és a végén mindent szívesen elcseréltek volna egy kis nyugalomért. Nem is tudom. A csendes győzelmek olyan csendesek. Fontosak, de sokszor észre sem veszi őket az ember.

– Úgy, mint te, szegény Siever?

– Kérlek, Eugenia, én egész életemben próbáltam elkerülni az önsajnálát csapdáját, te se próbálj most belecsalogatni, csak hogy kínlódni láss.

– Ó, Siever, én nem akarlak téged kínlódni látni.

– No lám, épp ezt akartam hallani tőled. Látod, milyen fondorlatos vagyok? Egyébként, ha ki akarod pótolni Marlene hiányát, én bármikor itt vagyok, ha vigaszra van szükséged. Egy egész világért sem hagynálak el, hacsak te nem akarod.

Az asszony megszorította a kezét.

– Nem vagyok méltó hozzád, Siever.

– Csak semmi kifogás, Eugenia. Én kész vagyok fölláldozni magam érted, és nem tarthatsz vissza, hogy meghozzam a végső áldozatot.

– Érdemesebbet nem találtál nálam?

– Nem is kerestem. De úgy vettem észre, hogy a rotori nők sem tanúsítottak érdeklődést irántam. Aztán meg mit kezdenék én egy érdemesebb tárggyal? Milyen unalmas lenne, ha mint rendszeren megszolgált ajándékot ajánlanám föl magam. Mennyivel romantikusabb egy meg nem szolgált ajándék, egy égi adomány.

– Hogy isteni kegyet gyakorolhass a méltatlan fölött.

Genarr hevesen bólogatott.

– Ez az! Igen, igen. Pontosan ez az, amiben én gyönyörködöm.

Insigna ismét elnevette magát, fölszabadultabban, mint az imént.

– Bolond vagy. Ezt eddig még valahogy nem vettem észre.

– A lelkem sötét verem. Majd ha még jobban megismeresz – persze nem olyan sietős a dolog...

Az üzenetfelvevő éles berregése szakította félbe.

– Na tessék, Eugenia! – ráncolta a homlokát. – Amikor végre sikerül teledumálnom a fejed – magam sem tudom, hogy csináltam –, és már-már kész vagy a karjaimba omolni, akkor megzavarnak. Ejnye-ejnye! – Majd egészen más hangon: – Saltade Leverett az.

– Ó ki?

– Nem ismered. De mások se nagyon. Valóságos remete. Kint dolgozik a kisbolygóövezetben, mert szeret ott lenni. Évek óta nem láttam a vén csavargót. De miért is mondom őt vénnek, amikor velem egyívású! Le is van pecsételve. Úgy látom, az én ujjlenyomatomra. Ez olyan titkos, hogy teelőtted sem nyithatom föl.

Insigna készségesen fölállt, Genarr azonban leintette.

– Ne butáskodj, Eugenia. A titkolózás a hivatalnokok kórsága. Én rá se hederíték. Hüvelykujját rányomta a lapra, majd a megfelelő helyre a másikat is, mire betűk kezdtek előtűnni.

– Gyakran eszembe jut, hogy ha valakinek hiányzik a hüvelykujja... – tűnődött, ám hirtelen elhallgatott.

Aztán még mindig szótlanul átnyújtotta az üzenetet az asszonynak:

– Elolvashatom?

– Természetesen nem – rázta meg a fejét Genarr –, de kit érdekel? Olvasd csak!

Az asszony szinte egyetlen pillantásra átfutotta, és fölnézett.

– Egy idegen hajó? Le akar szállni itt?

– Legalábbis ez van benne – bólintott Genarr.

– De mi legyen Marlenével? – kiáltott föl Insigna vadul. – Most is odakint van.

– Az Erythro meg fogja őt védelmezni.

– Honnan tudod? Hátha idegenek vannak a hajón. Valódi idegenek. Nem emberek. Hátha annak az erythrói lénynek nincs fölöttük hatalma.

– Mi is idegenek vagyunk a számára, mégis könnyedén a befolyása alá vont bennünket.

- Ki kell mennem hozzá!
- Mi haszna lenne...
- Ott kell lennem mellette. Gyere te is! Segíts! Behozzuk 6t a Kupola alá.
- Ha ezek mindenható és rosszindulatú betolakodók, akkor belül sem leszünk biztonságban...
- Ó, Siever, most nincs idő okoskodásra. Könyörgöm! Ott kell lennem a kislányom mellett!

87

A korábban készített fotókat tanulmányozták.

- Hihetetlen - csóválta a fejét Tessa Wendel - Az egész világ tökéletesen néptelen. Kivéve ezt itt.
- Intelligencia mindenütt - vonta össze a szemöldökét Blankowitz.
- Ebből a közelségből már nincs semmi kétség. Néptelen vagy sem, az intelligencia itt van.
- De a legerősebben ott, annál a kupolánál, nem?
- A legerősebben ott, kapitány. Ott a legkönnyebb észrevenni. És ott a legismerősebb. A kupolán kívül van némi eltérés, és nem tudom biztosan, hogy ezt mire véljem.
- Mi még az emberén kívül semmilyen fejlett intelligenciát nem vizsgáltunk, ezért természetesen... - kezdte Wu.
- Az a véleménye - fordult feléje Wendel -, hogy a kupolán kívül kimutatott intelligencia nem emberi eredetű?
- Minthogy megállapodtunk abban, hogy tizenhárom esztendő alatt az emberek nem áshatták be magukat az egész bolygó felszíne alatt, mi más következtetésre juthatnánk?
- És a kupola? Az emberi?
- Az teljesen más dolog - mondta Wu -, és független Blankowitz plexonjaitól. Ott csillagászati műszereket látni. A kupola - legalábbis részben - egy csillagászati obszervatórium.
- No és az idegen intelligenciák nem lehetnek csillagászok is? - kérdezte Jarlow némi gúnyos éllel.
- Természetesen igen - hagyta rá Wu -, csak hogy a saját műszereikkel. Ha egy pontosan olyan komputerizált infravörös

vizsgálóberendezést látok, mint amelyet a Földön, akkor...
Hogy is fejezzem ki magam?

– Felejtsük el, hogy milyen típusú intelligenciáról van szó. Elég az hozzá, hogy olyan műszereket látok ott, amelyeket vagy a Naprendszerben gyártottak, vagy az ott készült tervek alapján állítottak elő. Ehhez nem férhet kétség. Nem tudom elképzelni, hogy idegen intelligens lények, hacsak nincsenek kapcsolatban az emberekkel, ilyeneket építhetnének.

– Rendben van, Wu – jelentette ki Wendel. – Egyetértek magával, Akármi legyen is ezen a világon, az alatt a kupola alatt emberi lények vannak vagy voltak.

– Mi az, hogy „emberi lények”, kapitány? – fakadt ki élesen Fisher. – Miért nem mondja azt, hogy rotoriak? Rajtuk kívül más emberi lények nem lehetnek ezen a világon.

– Ez is cáfolhatatlan tény – szögezte le Wu.

– Ez itt egy apró kis kupola – mondta Blankowitz. – A Rotoron több tízezer ember élhetett.

– Hatvanezer – dünnyögte Fisher.

– Azok nem férhetnek el mind ez alatt az egyetlen kupola alatt.

– Más kupolák is lehetnek – mondta Fisher.

Ezerszer is végigpásztázhatjuk ezt a világot, mégis sok minden elkerülheti a figyelmünket.

– De csak ez az egyetlen hely, ahol a plexon típusa eltérést mutat. Ha több ilyen kupola is lenne, akkor biztos, hogy legalább néhányat még fölfedeztem volna – érvelt Blankowitz.

– Esetleg az is előfordulhat – mondta Fisher –, hogy amit mi látunk, az csak egy parányi részlete egy nagyobb építménynek, amely akár több mérföldre is szétterülhet a föld alatt.

– A rotoriak egy telepen érkeztek ide. Az a telep nyilván még mindig megvan. Vagy akár a telepek sokasága. Ez a kupola pedig csupán egy őrállás – szögezte le Wu.

– Nem vettünk észre telepet – jegyezte meg Jarlow.

– Mert nem is kerestük – érvelt Wu. – Minden figyelmünket erre a világra összpontosítottuk.

– És sehol másutt, csak ezen a világon érzékeltem intelligenciát – mentegetőzött Blankowitz.

– De másutt nem is kerested – mondta Wu. – Ahhoz, hogy észrevegyünk egy telepet vagy kettőt, tüzetesen át kell fésülnünk az eget, de miután erről a világról érzékelted a plexonokat, máshová nem is figyeltél.

– Ha szükségesnek tartják, most pótolhatom.

Wendel fölemelte a kezét.

– Ha vannak itt telepek, akkor ők miért nem fedeztek föl minket? Hiszen meg sem kíséreltük, hogy elleplezzük az energiakibocsátásunkat. Végtére is eléggé meg voltunk győződve arról, hogy ez a rendszer néptelen.

– Az is lehet, kapitány– szögezte le Wu –, hogy ők is ugyanebben a túlzott önbizalomban szenvednek. Ők sem kerestek bennünket, ezért elsiklottak mellettünk. Vagy ha föl is fedeztek bennünket, lehet, hogy nem tudják, kik vagy mik vagyunk, és hozzánk hasonlóan ők sem tudják eldönteni, hogy mitévők legyenek. Én mindenesetre amondó vagyok, hogy egy helyről biztosan tudjuk ezen a nagy holdon, hogy ott emberek élnek, és szerintem le kell ott szállnunk és fölvenni velük a kapcsolatot.

– Úgy gondolod, hogy ezt veszélytelenül megtehetjük? – firtatta Blankowitz.

– Az én véleményem az – jelentette ki Wu határozottan –, hogy igen. Csak úgy egyszerűen nem lőhetnek ki bennünket. Elvégre előbb meg akarják tudni, hogy kik is vagyunk. Azonkívül ha az elszántságunkból csupán annyira futja, hogy itt fogunk bizonytalankodni, akkor az égvilágon semmire sem jutunk, és jobb, ha már most visszafordulunk és megvisszük a hírt, hogy mit fedeztünk föl. Majd a Föld ide fog küldeni egy egész szuperluminális hajóhadat, nekünk azonban nem fogják megköszönni, ha félig üres kézzel térünk haza. A történelem úgy fog megemlékezni rólunk, mint felsült expedícióról. – Gúnyosan elmosolyodott.

– Látja, kapitány, én is tanultam valamit Fishertől.

– Ezek szerint az a véleménye, hogy szálljunk le és vegyük föl a kapcsolatot – összegezte Wendel.

– Okvetlenül – szögezte le Wu.

– És maga, Blankowitz?

– Engem hajt a kíváncsiság. Nem a kupola iránt, hanem az esetleges idegen életformák iránt. Szeretnék róluk bizonyosságot szerezni.

– Jarlow?

– Szeretném, ha megfelelő fegyverek vagy a hiperkommunikáció birtokában lennék. Ha megsemmisítenek bennünket, a Föld semmit de semmit nem fog megtudni arról, milyen sorsra jutottunk. Így aztán előfordulhat, hogy mások is ugyanolyan felkészületlenül és a sötétben tapogatózva követnek bennünket, mint ahogy mi útnak indultunk. Ha viszont túléljük a kapcsolatfelvételt, akkor fontos ismeretekkel megrakodva térünk haza. Én amellett vagyok, hogy meg kell kockáztatnunk.

Fisher csendesen megkérdezte:

– Az én véleményemre is kíváncsi, kapitány?

– Föltételezem, hogy maga le akar szállni és megkeresni a rotoriakat.

– Pontosan ezért javasolhatok valamit? Próbáljunk meg a lehető legcsendesebben és minden föltűnés nélkül leszállni, és én előremegyek földéríteni. Ha valami balul ütne ki, akkor engem hagyjanak hátra, és térjenek vissza a Földre. Én nélkülözhető vagyok, a hajónak azonban vissza kell térnie.

– De miért maga? – kérdezte rögtön Wendel, megfeszülő arccal.

– Azért – felelte Fisher –, mert én legalább ismerem a rotoriakat – és mert én akarok menni.

– Én is – szólalt meg Wu. – Nekem magával kell tartanom.

– Miért kockáztatnánk két embert? – ellenkezett Fisher.

– Azért, mert két ember nagyobb biztonságban van, mint egy. Mert ha valami baj van, az egyik megmenekülhet, miközben a másik föltartóztatja a veszedelmet. És legfőképpen azért, mert ahogy maga mondja, ismeri a rotoriakat. Előítélettel lehet irántuk.

– Tehát leszállunk – hozta meg a döntést Wendel. – Fisher és Wu elhagyja a hajót. Nézeteltérés esetén Wut illeti meg a döntés joga.

– Milyen alapon? – méltatlankodott Fisher.

– Wu azt mondta, hogy maga ismeri a rotoriakat, ezért előítéletei lehetnek velük szemben – nézett Wendel eltökélten Fisherre –, és én egyetértek vele.

88

Marlene boldog volt. Úgy érezte, mintha gyöngéd karok ölelnék körül és védelmeznék. Szeme beitta a Nemezis rótes fényét, arcán érezte a szellő simogatását. Időnként felhők takarták el a nagy Nemezis-korong egy-egy részletét, ilyenkor a táj szürkébe öltözött.

A szürkességben azonban ugyanúgy látott, mint a vörösben, mint ahogy az árnyékokban is tisztán kivette a csodás fénymintákat. És bár a szél hűvösebbre fordult, amikor a Nemezis elrejtőzött, sohasem érzett nagy hideget. Mintha az Erythro valahogyan élesebbé tenné a látását, ha szükséges, fölmelegítené körülötte a levegőt, valami módon gondoskodna minden szükségéről.

És társalogni is tud az Erythróval. Elhatározta, hogy azokat a sejteket, amelyek megtestesítik az Erythron az életet, csak úgy fogja tekinteni, mint az Erythrot. Mint a bolygót. Miért is ne? Mi mást tehetne? Külön-külön az egyes sejtek csak azok, amik: primitív sejtek, ami azt illeti, jóval primitívebbek a saját testét felépítő sejteknél. A prokarióta sejtek összességükben teszik ki azt a szervezetet, amely sok billió és sok billió egymáshoz kapcsolt részecskéjével olyannyira behálózza, átfonja és valósággal magába öleli a bolygót, hogy joggal lehet magával a bolygóval azonosítani.

Milyen különös – gondolta Marlene. – Ez az eleven óriás a Rotor megjelenése előtt bizonyára még csak nem is sejtette, hogy rajta kívül létezhetnek más élőlények is.

Kérdései és érzékelései azonban nem csupán az elméjében fogantak meg. Időnként az Erythro illékony szürke füstként vibráló-remegő ember formájú szellemképpé sűrűsödött össze a szeme előtt. Úgy látszott, mintha a szellemkép állandó változásban lenne: nem annyira látta, mint inkább érezte, de meg mert volna esküdni rá, hogy minden pillanatban sok millió láthatatlan sejt távozik belőle, és helyüket azon nyomban újabbak foglalják el. Egyetlen prokarióta sejt sem

képes sokáig megmaradni a víz hártáján kívül, ezért mindegyikük csupán mülékony pillanatokra épült be az alakba, maga az alak azonban mindaddig szilárdan megtartotta az azonosságát, ameddig csak akarta.

Az Erythro többet nem vette föl Aurinel alakját. Magától is rájött, hogy ezzel nyugtalanítja őt. Az új alak semleges volt, és csak magának Marlenének a csapongó gondolatai változtattak rajta. Rájött, hogy az Erythro sokkal könnyebben képes követni az ő gondolati képeit, mint saját maga, és ez nyomban tükröződik is abban a ködalakban, amely egyik pillanatban még egyvalakire hasonlít, aztán ahogy megpróbálja őt magában azonosítani, áttűnik egy másik alakba. Időnként elkap egy-egy részletet: az anyja arcélét, Siever bácsi orrát, egy-egy részletet azoknak a fiúknak és lányoknak a vonásaiból, akikkel együtt járt az iskolába.

Egy interaktív szimfónia volt ez. Nem annyira társalgás, mint inkább egy leírhatatlan, végtelenül megnyugtató, végtelenül változatos táncjáték – részben az alakok, részben a hangok, részben a gondolatok szüntelen váltakozása.

Oly sok dimenzióban folyt ez a társalgás, hogy valósággal megdermedt arra a gondolatra, hogy ismét olyan érintkezésre fanyalodhat, amikor kénytelen megelégedni a beszéddel. A test nyelvében való olvasni tudása olyasmivé fejlődött, amit addig elképzelni sem tudott. A gondolatokat sokkal gyorsabban – és mélyebben – ki tudták cserélni, mint a nyers élőbeszéd durva eszközével.

Az Erythro megmagyarázta neki – helyesebben kiteljesítette benne – a más elmékkal való találkozás megrendítő élményét. Más elmékkal. Többes számban. Egyet még csak könnyebben megragadott volna. Egy másik világ. Egy másik elme. De egyszerre sok-sok elmével találkozni, egyik a másikra tipor, mindegyik különbözik a másiktól, mind ott szorong egy szűk helyen. Felfoghatatlan.

Azokat a gondolatokat, amelyek az Erythro megnyilvánulásának a hatására átittatták Marlene elméjét, csak hiányosan és elégtelenül lehetett volna szavakba önteni. Ezek a szavak elmerültek a túláradó érzelmekben, megérzésekben, az idegeknek azokban a rezdüléseiben, amelyek új és új látomásokká zilálták szét az Erythrot.

A bolygó próbálgatta az elméket, érzékelte őket. Nem úgy, ahogy az emberek az „érezkelést” értelmezik, hanem valami olyan módon, amit csak nagyon távolról képes megközelíteni ez az emberi szó és fogalom. És egyes elmék megroskadtak, megromlottak, kellemetlenné váltak. Ettől kezdve az Erythro abbahagyta az elmék találmára történő érzékelését, és olyan elméket keresett, amelyek kibírják a megérintésüket.

– És megtaláltál engem? – kérdezte Marlene.

– Megtaláltalak téged.

– De miért? Miért kerestél éppen engem?

Az árnyalak megremegett és füstszerűbbé vált.

– Csak hogy megtaláljalak.

Ez nem válasz.

– Miért akarod, hogy én veled legyek?

Az alak elhomályosult, és röpke gondolatként jött a válasz:

– Csak hogy velem légy.

És semmivé foszlott.

De csak a szellemkép tűnt el. Marlene továbbra is érezte a védelmét, meleg ölelését. De miért oszlott el? Csak nem haragította magára a kérdéseivel?

Hirtelen hangot hallott.

Egy néptelen világban nem nehéz azonosítani egy hangot, mivel nem sok van belőle. Ott van a folyó víz csobogása meg a szél gyengéd susogása. Aztán azok a zajok, amelyeket az ember maga okoz: egy lábdobbanás, a ruha zizegése, a lélegzet nesze.

Amit azonban Marlene hallott, az egyikre sem hasonlított ezek közül, tehát a hang forrása felé fordult. Bal kéz felől a kiemelkedő szikla fölött egy emberi fejet látott megjelenni.

Az első gondolata természetesen az volt, hogy valaki a Kupolából kijött érte, és elöntötte a harag. Miért kell még mindig szaglászni utána? Megfogadta, hogy mostantól kezdve nem fog magával hordani hullámkibocsátót, így csak a vakszerencse vezetheti őket a nyomába.

Az arc azonban nem volt ismerős neki, pedig mostanra már mindenkivel alkalma volt találkozni a Kupolában. Ha nem tudja is a nevüket, vagy hogy ki kicsoda, azért biztosan fölismerné, ha látta volna már az illetőt a Kupolában.

Ezt az új arcot azonban még sehol sem látta.

Az ember majd fölfalta a szemeivel. A szája kissé tátva maradt, mintha lihegne. Aztán az ismeretlen fölhágott a magaslatra, és futni kezdett feléje.

A lány szembenézett vele. Érezte maga körül a védelem biztonságát. Csöppet sem félt. Az idegen háromméternyire megtorpant előtte, és csak bámult rá, előrehajolva, mintha valamilyen korlát magasodna előtte, amelyen képtelen áthatolni. Végül kitört belőle a fojtott kiáltás:

– Roseanne!

89

Marlene alaposan szemügyre vette az embert. Annak mikromozdulatai tulajdonlást: birtoklást, közelséget sugároztak – enyém, enyém, enyém!

A lány egy lépést tett hátrafelé. Hogy volna ez lehetséges? Miért lenne ő... Egy kislánykorában látott holokép elmosódó emléke...

És végül maga sem tagadhatta többé. Akármilyen lehetetlen is, akármilyen elképzelhetetlen...

Megmocant a lényét körülölelő védőtakaróban, és megszólalt:

– Apa?

Az meglódult feléje, mintha a karjába akarná kapni, mire ő még egy lépést hátrált. A férfi tántorogva megtorpant, aztán mintha szédüléssel küszködne, a homlokára tette a kezét.

– Marlene – szólalt meg. – Marlenét akartam mondani.

Marlene megfigyelte, hogy helytelenül ejtette ki a nevét. Két szótaggal. De hát ez is szép tőle. Honnan is tudhatná?

Egy másik ember is fölkaptatott, és megállt az első mellett. Egyenes szálú, fekete haja volt, széles arca, keskeny szeme, sárgás arca. Marlene még sohasem látott hozzá hasonló típusú embert. Száját önkéntelenül kissé eltátotta, és erőfeszítést tett, hogy türtöztesse magát.

A második férfi hitetlenkedve odasúgta az elsőnek:

– Ez volna a te lányod, Fisher?

Marlene szeme tágra nyílt. Fisher! Mégis az ő apja!

Az apja nem nézett a másik emberre. Csak a lányára.

– Igen.

A másik még halkabban odasúgta neki:

– Első osztásra rögtön ász, mi, Fisher? Idejössz, és az első ember, akivel találkozol, a kislányod?

Fisher megpróbálta elfordítani a tekintetét a lányáról, de hasztalan.

– Azt hiszem, ő az, Wu. Marlene, a vezetékneved Fisher, igaz? Az édesanyád Eugenia Insigna, nemde? Az én nevem Crile Fisher, és én vagyok az apád. És kinyújtotta felé a karját.

Marlene nagyon jól látta az apja arcán az őszinte vágyakozást, mégis tett még egy lépést hátrafelé, és nekiszögezte az apjának:

– Hogy kerülsz te ide?

– A Földről jöttem, hogy megkeresselek. Hogy annyi év után megtaláljalak.

– Miért akartál megtalálni? Hiszen még csecsemőkoromban elhagytál engem.

– Akkor kénytelen voltam, de mindig vissza akartam jönni érted.

Ekkor egy újabb hang hasított közbe, kemény és éles, akár az acél:

– Tehát csak Marlenéért jöttél vissza? Semmi másért?

Eugenia Insigna állt ott, az arca sápadt, az ajka vértelen, a kezei reszkettek. Mögötte ott állt meghökkent arccal, háttérbe húzódva Siever Genarr. Egyikükön sem volt védőöltözék.

Insignából sebesen, félig hisztérikus sietséggel ömlött a szó:

– Azt hittem, hogy valamelyik telepről jöttek emberek, a Naprendszerből. Azt hittem, hogy talán valamilyen idegen lények. Minden elképzelhető lehetőséget végigvettem magamban, amikor meghallottam, hogy egy idegen hajó száll le minálunk: csak azaz egy nem jutott eszembe, hogy éppen Crile Fisher fog visszatérni. Méghozzá Marlenéért!

– Nem egyedül jöttem. Fontos küldetésben járunk. Ez itt Chao Li Wu a hajóról. És... és...

– És összefutunk. Az eszedbe sem jutott, hogy netán velem is összetalálkozhatsz? Avagy minden gondolatod kizárólag Marlene körül forgott? Mi volt az a fontos küldetés? Hogy megtaláld Marlenét?

– Nem. A küldetés nem ez volt. Ez csak az én óhajom.

– És én?

Fisher lesütötte a szemét.

– Én Marlenéért jöttem.

– Őérte jöttél? Vagyis hogy elvidd innen?

– Úgy gondoltam – kezdte Fisher, de a torkán akadt a szó.

Wu kíváncsian méregette őt. Genarr visszafojtott haraggal ráncolta a homlokát.

Insigna hevesen a lánya felé fordult:

– Marlene, el tudnál menni ezzel az emberrel?

– Én senkivel sem megyek sehova, anya – jelentette ki Marlene csendesen.

– Hallottad a választ, Crile. Csak nem gondolod, hogy faképnél hagysz egy karonülő gyermekkel, aztán tizenöt év múlva csak úgy megjelenysz, mondván, hogy „elnézést, most már őt is elviszem”? És én még csak az eszedbe se jutok. Biológiailag ő a te lányod, de semmi több. Tizenöt évi szeretet és gondoskodás jogán ő az enyém.

– Semmi értelme, hogy énmiattam huzakodjatok, anya – szólalt meg Marlene.

Chao Li Wu előrelépett.

– Bocsássanak meg. Engem már bemutatnak, nekem azonban még senkit sem mutattak be. Asszonyom?

– Eugenia Insigna Fisher, az ő egykori felesége – mutatott rá Fisherre.

– És ez a kislánya, asszonyom?

– Igen. Ő Marlene Fisher.

Wu kissé meghajolt.

– És ez a másik úr?

– Én Siever Genarr vagyok – mutatkozott be Genarr –, annak a Kupolának a parancsnoka, amelyet ott látnak mögöttem a látóhatár szélén.

– Helyes. Parancsnok, szeretnék önnel szót váltani. Sajnálom, hogy egy családi perpatvar kellős közepébe csöppentünk, de ennek semmi köze a küldetésünkhöz.

– És mi volna az a küldetés? – dörrent középük egy újabb hang. Egy fehér hajú alak közeledett feléjük, lefittyedt ajakkal, kezében egy fegyvernek látszó valamit lóbálva.

- Hello, Siever - üdvözölte Genarrt, amint elcsörtetett mellette.
- Saltade - hökkent meg Genarr. - Te hogy kerülsz ide?
- Én Janus Pittet, a Rotor főbiztosát képviselem. Megismétlem a kérdést, uram. Mi az ön küldetése? És mi az ön neve?
- A nevemet legalábbis könnyen megadhatom: Dr. Chao Li Wu. És az öné, uram?
- Saltade Leverett.
- Üdvözetem. Mi békében jöttünk - méregette Wu a másik kezében a fegyvert.
- Remélem is - lökte oda Leverett mogorván. - Hat hajó van velem, amelyek rajta tartják a szemüket a maguk hajóján.
- Igazán? - álmélkodott Wu, - Ez a kis kupola? És egy hajóhad?
- Ez a kis kupola csupán egy parányi előretolt állás - bizonygatta Leverett. - A flotta is megvan. Ne higgye, hogy blöffölök.
- Elhiszem, ha mondja - jelentette ki Wu. - Ami kis hajónk azonban a Földről jött. Azért van itt, mert képes a szuperluminális repülésre. Érti, mit mondok? Vagyis a fénysebességnél gyorsabb utazásra.
- Értem, amit mondott.
- Marlene, dr. Wu igazat mond? - szólalt meg váratlanul Genarr.
- Igen, igazat mond, Siever bácsi.
- Érdekes - dörmögte Genarr.
- Örvendek, hogy ez az ifjú hölgy megerősíti a szavaimat - mondta Wu nyugodtan.
- Feltételezhetem talán, hogy ő a Rotor szuperluminális repülésügyi szakértője?
- Csak ne tétélezzen föl semmit - intette le Leverett gorombán. - Mit keresnek itt? Nem hívta magukat senki.
- Valóban nem hívtak. Nem is sejtettük, hogy lehet itt valaki egyáltalán, aki tiltakozhatna ellenünk. De azért azt tanácsolnám, hogy ne nagyon engedjék át magukat a gorombaságnak, mert elég egy rossz mozdulat, és a hajónk egyszerűen eltűnik a hipertérben.

– Ebben nem egészen biztos – sietett megállapítani Marlene.

– De elég biztos vagyok – ráncolta a homlokát Wu. – De még ha elpusztítanak is a hajót, a földi bázisunk tudja, hol vagyunk, és állandó kapcsolatban állunk. Ha bármi történne is velünk, a következő expedíció ötven szuperluminális csatahajóból fog állni. Kár hát kockáztatni, uram.

– Ez nem így van – állapította meg Marlene.

– Mi nincs így, Marlene? – kérdezte Genarr.

– Amikor azt mondta, hogy a földi bázisuk tudja, hol vannak, akkor nem mondott igazat, és ezzel ő is tisztában volt.

– Ez nekem elég – mondta Genarr. – Saltade, ezeknek az embereknek nincs szuperluminális hírközlésük.

Wu arckifejezése semmit sem változott.

– Rábízza magát egy tizenéves kislány spekulációjára?

– Ez nem spekuláció, hanem bizonyosság. Saltade, majd később megmagyarázom. De hidd el, amit mondtam.

– Kérdezze meg az apámat! – szólította föl váratlanul Marlene. – Majd ő elmondja.

– A lány nem volt egészen biztos benne, hogy az apja tudhat az ő adományáról, hiszen egyéves korában még biztosan nem volt meg neki, vagy legalábbis nem adta tanúbizonyságát, de látszott rajta, hogy mégis tudja. Ez szinte ordított róla, csak a többiek nem vettek észre semmit.

– Semmi értelme, Wu – jelentette ki Fisher. – Marlene átlát rajtunk.

Wu most először hagyta el a hidegvére. A homlokát ráncolta, és élesen kikelt magából.

– Honnan az ördögből ismernéd a lányt, még ha a te lányod is? Hiszen csecsemőkora óta nem is láttad.

– Volt egyszer egy kishúgom – mondta Fisher csendesen.

Genarr, mint akinek hirtelen megvilágosodik az elméje, izgatottan megjegyezte:

– Ezek szerint családi örökség. Érdekes. Nos hát, dr. Wu, láthatja, hogy ez ellen a fegyver ellen hiába is blöffölne. Legyünk tehát nyíltak egymással. Miért jöttek ide, erre a világra?

- Hogy megmentjük a Naprendszert. Kérdezze meg a kisasszonyt, aki, úgy látszik, abszolút tekintély ez ügyben, hogy ezúttal igazat mondok!

- Persze hogy igazat mond, dr. Wu – hagyta helyben Marlene. – Mi jól ismerjük ezt a veszélyt. Az én anyám fedezte föl.

- És aztán mi is fölfedeztük magunknak, kisasszony – dicsekedett Wu –, anélkül, hogy rászorultunk volna az édesanyja segítségére.

Saltade Leverett egyikről a másikra nézett, aztán kifakadt:

- Megkérdezhetném, miről beszélnek maguk itt?

- Hidd el, Saltade – nyugtatta meg Genarr –, Janus Pitt mindenről tud. Sajnálom, hogy téged nem avatott be, de ha megkéred rá, most meg fogja tenni. Mondd meg neki, hogy olyan emberekkel tárgyalunk, akik tudják, hogyan lehet a fénynél gyorsabban közlekedni, és talán sikerül velük egyezsége jutnunk.

90

Mind a négyen ott ültek Siever Genarr kupolabeli magánlakosztályában, és Genarr megpróbálta leküzdeni magában a történelmi eseménynek kijáró túlzott elragadtatását. Végtére is ez volta történelemben az első csillagközi tárgyalás. A résztvevők neve, ha másért nem, hát már csak ezért az egyért is ott fog visszhangzani a galaktikus történelem folyosóin.

Kettő kettővel szemben.

A Naprendszer részéről (igazából a Föld képviselőjében, mert ki hitte volna, hogy a dekadens Föld fogja képviselni a Naprendszert, a Föld fogja kifejleszteni a szuperluminális repülést, nem pedig valamelyik modern, életerős telep) Chao Li Wu és Crile Fisher volt jelen.

Wu bőbeszédű volt és kihívó; matematikus létére erős gyakorlati érzékkel volt megáldva. Fisher ellenben (Genarr még mindig nem akarta elhinni, hogy valóban őt látja viszont) hallgatagon, gondolataiba merülve ült ott, és alig vett részt a tárgyalásban.

A másik oldalon foglalt helyet Saltade Leverett, aki határozottsággal próbálta ellensúlyozni gyanakvását és amiatti feszélyezettségét, hogy egyszerre három emberrel is ilyen közeli kontaktusba került, és bár nem állt nála olyan könnyű helyen a szó, mint Wunál, azért nem okozott neki gondot, hogy világosan kifejtse az álláspontját.

Ami pedig Genarrt illeti, ugyanolyan hallgatagon ült ott, mint Fisher, ám ő arra az időre várt, amikor a többiek megállapodásra jutnak – ő ugyanis olyasmit tudott, amit a másik három nem.

Leszállt az este, és már órák óta együtt voltak. Közben megebédeltek, majd a vacsorát is fölszolgálták. A feszültség oldására több szünetet is tartottak, és az egyikben Genarr kiment, hogy szót váltson Eugenia Insignával és Marlenével.

– Nem halad rosszul – tájékoztatta őket Genarr. – Mindkét félnek rengeteg a nyernivalója.

– No és Crile? – kérdezte Insigna idegesen. – Fölhozta Marlene dolgát?

– Őszintén szólva, Eugenia, ez nem szerepel a tárgyalások napirendjén, és ő sem hozta szóba. Úgy látom, nagyon mardossa őt a dolog.

– Úgy kell neki – fakadt ki Insigna ádázul.

– És te hogy állsz ehhez a dologhoz, Marlene? – fordult a lányhoz némi habozás után.

Marlene rávetette sötét, áthatolhatatlan tekintetét.

– Én már túltettem magam rajta, Siever bácsi.

– Kicsit keményszívű vagy – dörmögte Genarr.

– És miért ne lenne az? – csapott le rá Insigna. – Hiszen csecsemőként elhagyta őt.

– Én nem vagyok keményszívű – mondta Marlene elgondolkodva. – Ha tudok, szívesen könnyíték a szívéen. Csak lásd be, hogy én nem tartozom hozzá. Mint ahogy hozzád sem, anya. Sajnálom, de én az Erythróhoz tartozom. Siever bácsi, ugye, elmondod nekem, mit döntöttetek?

– Megígértem.

– Nekem ez nagyon fontos.

– Tudom.

– Nekem is ott kellene lennem, hogy az Erythrot képviseljem.

- Szerintem az Erythro jelen van ott, de te is be fogsz kapcsolódni, még mielőtt a végére érnének. Ha eddig nem kezeskedtem is erről, most megteszem: szerintem az Erythro gondoskodni fog erről.

Ezzel megfordult és visszatért a tárgyalóterembe.

Chao Li Wu hátradőlt a székén, okos képén nyoma sem látszott a fáradtságnak.

- Hadd foglaljam össze - mondta. - Szuperluminális repülés híján ez a Szomszéd Csillag - vagy ahogy önök nevezik: a Nemezis - van a legközelebb a Naprendszerhez, ezért a csillagok felé tartó útján minden hajó először itt fog megállni. Viszont ha majd a valódi szuperluminális utazás az egész emberiség közkincsévé válik, a távolság megszűnik tényező lenni, és az emberek nem a legközelebbi, hanem a legalkalmasabb csillagot fogják keresni. Olyan csillagok után fognak kutatni, amelyek hasonlítanak a Naphoz, és amelyek körül legalább egy Föld-szerű bolygó kering. A Nemezist pedig szépen el fogják kerülni.

A Rotor, amely eddigelé valóságos fétist csinálta titkolózásból, hogy másokat távol tartson és magának őrizze meg ezt a csillagrendszert, többé nem kell, hogy így tegyen. Nemcsak hogy más telepek rá se fognak nézni erre a rendszerre, hanem talán maga a Rotor is le fog mondani róla. És ha úgy akarja, keres magának a Naphoz hasonló csillagokat. Több milliárd ilyen létezik a Galaxis spirális karjaiban.

Önök netán úgy gondolják, hogy a legkönnyebben úgy szerezhetik meg a szuperluminális utazás titkát, ha pisztolyt szögeznek rám, és megpróbálnak kiszedni belőlem mindent, amit tudok. Csakhogy én egy erős elméleti beállítottságú matematikus vagyok, és nagyon is korlátozottak az ismereteim. De még ha ráteszik is a kezüket a hajónkra, abból se tudnak meg sokat. Ezért a legokosabban akkor járnak el, ha kiküldenek a Földre egy tudósokból és mérnökökből álló delegációt, akiket mi kellően föl tudunk készíteni.

Cserébe mi ezt a világot kérjük, amelyet önök Erythronak hívnak. Úgy látom, hogy önök ezt egyáltalán nem foglalták el, kivéve ezt a kupolát, amelyet csillagászati és egyéb kutatási célokra hasznosítanak. Maguk pedig a telepeken élnek.

Miközben a Naprendszerben lévő telepek útra kelhetnek, hogy napszerű csillagokat keressenek maguknak, a Föld népessége ezt nem teheti meg. Nyolcmilliárdnyi embert kell néhány évezred alatt elszállítanunk, és minél jobban megközelíti a Nemezis a Naprendszert, az Erythro annál alkalmasabb átmeneti szállásként szolgálhat a Földlakóknak, amíg nem találnak maguknak egy végleges Föld-szerű bolygót.

Mi magunkkal viszünk a Földre egy maguk választotta rotorit, annak bizonyosságául, hogy itt jártunk. Közben újabb hajók épülnek és eljönnek ide – mert abban biztosak lehetnek, hogy visszajövünk, ugyanis szükségünk van az Erythróra. És akkor magunkkal visszük a tudósaikat, hogy elsajátítsák a szuperluminális repülés technikáját, amelyet a többi teleppel is meg fogunk osztani. Pontosan összefoglaltam, amiben megállapodtunk?

– Ez azért nem olyan egyszerű – vetette közbe Levereti. – Ahhoz, hogy megfelelő számú Földlakót el tudjon tartani, az Erythrot terraformálni kell.

– Igaza van, én nem tértem ki minden részletre – felelte Wu. – Ezeket a kérdéseket szintén meg kell oldani, de ez nem a mi dolgunk.

– Úgy van, a Rotor nevében majd Pitt főbiztosra meg a Tanácsra vár a döntés.

– A Föld nevében pedig a Globális Kongresszusra, ám amikor ilyen sok forog kockán, nem hiszem, hogy akadályt gördítenének a megegyezés útjába.

– Biztosítékokra van szükség. Kérdés, mennyire bízhatunk meg a Földben?

– Gondolom, annyira, amennyire a Föld megbízhat a Rotorban. Egy évbe is beletelhet, mire kidolgozzuk a biztosítékokat. Vagy öt évbe. Vagy akár tízbe. Mindenesetre évek kellene hozzá, mire a kellő számú hajó megépül, amellyel elindulhatunk, viszont mi olyan programon dolgozunk, amely több ezer évig is eltart, és amelynek a végén ott van a Föld kényszerű kiürítése és a Galaxis meghódításának a kezdete.

– Föltéve, ha nem kell konkurens intelligenciákkal számolnunk – dörmögte Leverett.

– Ehhez a föltételezéshez mindaddig tarthatjuk magunkat, amíg kénytelenek nem leszünk azt földadni. De ez a jövő zenéje. Most hát beszélni fognak a főbiztosukkal? És kiválasztják azt a rotorit, akit magunkkal vihetünk, és megengedik, hogy minél előbb útra keljünk a Földre?

Ekkor Fisher előrehajolt.

– Javasolhatnám, hogy a kislányom, Marlene legyen az, aki...

Genarr azonban nem engedte, hogy befejezze a mondatot.

– Sajnálom, Crile. Én már beszéltem vele. Ő nem hajlandó elhagyni ezt a világot.

– És ha az anyja is vele jönne, akkor...

– Nem, Crile. Az anyjának ehhez semmi köze. Még ha te visszafogadnád is Eugeniát, és ő hajlandó volna is veled menni, Marlene akkor is az Erythrón maradna. És az sem használna semmit, ha te úgy döntenél, hogy itt maradsz vele. Ő már elveszett számodra, mint ahogy az anyja számára is.

– De hiszen még gyerek! – fakadt ki Fisher dühösen. – Még nem dönthet ilyen dolgokban.

– Nemcsak a te és Eugenia, hanem mindannyiunk és talán az egész emberiség legnagyobb bánatára éppen hogy dönthet ilyen dolgokban. Sőt mi több, én megígértem neki, hogy mihelyt végzünk – és szerintem már végeztünk is –, ismertetni fogom vele, hogy milyen egyezsége jutottunk.

– Talán erre még sincs szükség – tiltakozott Wu.

– Ugyan már, Siever – kontrázott Leverett is –, csak nem járulunk oda egy kislányhoz engedélyért!

– Kérem, hallgassanak meg – kérlelte őket Genarr. – Ezt nem mulaszthatjuk el, mindenképpen konzultálnunk kell vele. Engedjenek meg nekem egy próbát! Azt javaslom, hogy Marlenét hívjuk be ide, hogy ismertessük vele az elhatározásunkat. Ha valaki önök közül úgy véli, hogy ez szükségtelen, eltávozhat. Fölállhat és eltávozhat.

– Az az érzésem, Siever, hogy elvesztetted a józan eszedet – háborgott Leverett. – Nekem nincs szándékomban egy süldő lánnyal játszózni. Beszélni fogok Pitt-tel. Hol tartod a rádiót?

Ezzel fölállt, de szinte azon nyomban megtántorodott és elterült a padlón. Wu riadtan fölemelkedett a székéből.

– Mr. Leverett...

Leverett a hátára fordult, és fölnyújtotta a kezét.

– Segítsen föl valaki!

Genarr fölsegítette és a székéhez támogatta.

– Mi történt? – firtatta.

– Nem tudnám megmondani – bizonytalankodott Leverett.

– Csak egy pillanatra iszonyatos fájdalom hasított a fejembe.

– Vagyis képtelen voltál elhagyni a szobát. – Genarr Wuhoz fordult. – Minthogy ön sem tartja szükségesnek, hogy Marlenével beszéljünk, lenne szíves kifáradni?

Wu nagy óvatosan, szemét Genarr-ra szögezve, lassan fölegyenesedett, de az arca megrándult, és nyomban visszaült a helyére.

– Talán mégis jobb, ha beszélünk az ifjú hölgygel – jelentette ki udvariasan.

– Kénytelenek vagyunk – bólintott Genarr. – Legalábbis ezen a világon az a törvény, amit az az ifjú hölgy akar.

91

– Nem! – kiáltotta Marlene olyan erővel, hogy az szinte már sikolynak hatott. – Ezt nem tehetik meg!

– Mit nem tehetünk meg? – vontta össze ősz szemöldökét Leverett, hogy szinte egyetlen vonallá olvadt össze az orra fölött.

– Hogy közbülső állomásként vagy bármi másra is fölhasználják az Erythrót.

Leverett dühös tekintettel meredt rá, és szólásra nyitotta a száját, de Wu megelőzte:

– És miért nem, kisasszony? Hiszen üres, kihasználatlan világ.

– Egyáltalán nem üres. És nem kihasználatlan. Mondd meg nekik, Siever bácsi!

– Marlene azt akarja mondani – magyarázta Genarr –, hogy az Erythrót megszámlálhatatlan prokarióta sejt népesíti be, amelyek képesek a fotoszintézisre. Nekik köszönhető az oxigén jelenléte az Erythro légkörében.

– Nagyon helyes – mondta Wu. – És ez mit változtat a dolgon?

Genarr megköszörülte a torkát.

- Az egyes sejtek külön-külön ugyanolyan primitívek, amilyen az élet csak lehet a vírusok szintje fölött, csak hogy a fenéség ott van, hogy nem lehet őket egyes önálló sejtekként kezelni. Összességükben pedig hallatlanul bonyolult szervezetet alkotnak. Amely az egész világot körülöleli.

- Egyetlen szervezet? - őrizte meg Wu udvarias modorát.

- Úgy van, egyetlen szervezet, amelyet Marlene a bolygó nevével nevez, minthogy a kettő olyan szorosan együvé kapcsolódik.

- Ezt komolyan mondja? - tamáskodott Wu. - Honnan tud ön erről a szervezetről?

- Főleg Marlene révén.

- A fiatal hölgy révén - kötözködött Wu -, aki, meglehet, beteges túlfűtöttségben szenved?

Genarr fölemelte az ujját.

- Nehogy valami rosszat mondjon a lányról! Nem vagyok benne biztos, hogy az Erythronak - a szervezetnek - van humorérzéke. Amit tudunk, azt főleg Marlenén keresztül tudjuk róla, de nem kizárólagosan. Amikor Saltade Leverett fölállt, hogy eltávozzék, letaglózták őt. Amikor az imént Ön is távozni készült, látszott, hogy kellemetlenül érezte magát. Mindezt az Erythronak köszönhatték. Így oltalmazza Marlenét, azáltal, hogy közvetlenül befolyásolja az elménket. Amikor megvetettük a lábunkat ezen a világon, az első időkben óvatlanul egy elmezavarban megmutatkozó kisebb járványt okozott, amit mi erythroi pestisnek neveztünk el. Attól tartok, hogy ha akarja, visszafordíthatatlan elmesérülést is képes előidézni, sőt ölni is tud. Kérem, ne hívják ki őt maguk ellen.

- Vagyis nem Marlene az, aki... - kezdte Fisher.

- Nem, Crile, Marlenének vannak bizonyos képességei, de azok nem terjednek odáig, hogy kárt okozzon. Az Erythro a veszélyes.

- Hogyan tudjuk elejét venni annak, hogy veszélyes legyen? - firtatta Fisher.

- Mindjárt azzal, hogy udvariasan meghallgatjuk Marlenét. Aztán azzal, hogy rám bízzák a közvetítést Marlenéhez. Engem legalább ismer az Erythro. És higgyenek nekem,

amikor azt mondom, hogy meg akarom menteni a Földet. Eszemben sincs sokmilliárdnyi ember pusztulását kívánni.

Marlenéhez fordult.

– Ugye, megérted, Marlene, hogy a Földet veszély fenyegeti? Az édesanyád elmagyarázta, hogy a Nemezis közelsége elpusztíthatja a Földet.

– Ezt tudom – felelte Marlene elgyötört hangon –, az Erythro azonban csak az Erythré.

– Hátha hajlandó rá, Marlene, hogy megossza. Hiszen a Kupolát is eltűri itt a bolygón. Nem látszik, mintha nagyon zavarnánk őt.

– Csakhogy a Kupolában ezer ember sincsen, és azok is bent maradnak a Kupola alatt. Az Erythro eltűri a Kupolát, mert ezáltal tanulmányozhatja az emberi elméket.

– Ezt még jobban megteheti, ha idejönnek a Földlakók.

– Mind a nyolcmilliárd?

– Dehogymind a nyolcmilliárd. Csak addig lesznek itt, amíg végleges otthont nem találnak maguknak. Egy időben az összlakosságnak csak a töredéke száll meg itt.

– Ez is több millió lesz. Ebben biztos vagyok. Lehetetlen lesz mindet egy Kupola alá zsúfolni és ellátni őket élelemmel, vízzel és mindennel, amire szükségük lesz. Muszáj lesz széttelepíteni őket az Erythron, ehhez pedig terraformálni kell. Ezt az Erythro nem élné túl, ezért kénytelen lesz védekezni.

– Biztos vagy ebben?

– Nem tehet mást. Te mit tennél?

– Ez több milliárd ember pusztulásával járna.

– Erről én nem tehetek. – Összeszorította az ajkát, aztán azt mondta: – Van egy másik út is.

– Mit beszél ez a lány? – kérdezte Leverett gorombán. – Miféle más út?

Marlene rövid pillantást vetett Leverett felé, aztán Genarrhoz fordult: – Én nem tudom. Az Erythro tudja. Legalábbis... legalábbis azt mondja, hogy a tudás megvan, de nem tudja kihámozni.

Genarr mindkét kezét fölemelte, hogy elejét vegye a kérdések özönének.

– Majd én beszélek! – Aztán hangsúlyozott nyugalommal így szólt a lányhoz: – Nyugodj meg! Semmi értelme, hogy az

Erythroért aggódj. Hisz tudod, hogy meg tudja magát védeni mindennel szemben. Árudd el nekem, hogy érted azt, hogy az Erythro nem tudja kihámozni!

Marlene a torkához kapott, és levegő után kapkodva kinyögte:

- Az Erythro tudja, hogy a tudás itt van jelen, csak hogy nincsenek neki emberi tapasztalatai, emberi ismeretei, emberi fogalmai. Ezért nem érti meg.

- A tudás itt van a jelenlévő elmékben?

- Igen, Siever bácsi.

- Nem tud behatolni az elmékbe?

- Kárt okozna bennük. Csak az én elmémbe képes általom nélkül behatolni.

- Remélem is - jegyezte meg Genarr -, de neked birtokodban van a tudás?

- Nem, dehogyis van. De az én elmém útján az ittlévőkét is letapogathatja. A tiédet. Az apámét. Mindenkiét.

- Nem veszélyes ez?

- Az Erythro szerint nem, de Siever bácsi, én félek.

- Tiszta örület - suttozta Wu, de Genarr gyorsan csendre intette.

Fisher talpra ugrott.

- Marlene, ne tedd...

Genarr dühösen rendre utasította:

- Te itt semmit sem tehetsz, Crile. Nem győzzük hangoztatni, hogy emberek milliárdjainak a sorsa forog kockán - és hagynunk kell, hogy az a szervezet megtegye, amit tud. Marlene!

Marlene szemei az ég felé fordultak. Révület szállta meg.

- Siever bácsi - suttozta -, ölelj magadhoz!

Botladozva odament Genarrhoz, aki megragadta és szorosan magához ölelte őt.

- Marlene... Nyugodj meg... Nem lesz semmi baj. - És a kislány merev testét karjaiba szorítva óvatosan leereszkedett egy székre.

Mintha hangtalan fényrobbanás söpörte volna el a világot. Minden csak önmagában létezett.

Genarr még annak sem volt tudatában, hogy ő Genarr. Az ego is megszűnt létezni. Csupán egy hallatlanul bonyolult fénylő ködgomolyag létezett, amely egyre terjedt, és újabb és újabb fonalakká foszlott szét, amelyek azonmód fölvtették az eredeti gombolyag bonyolultságát.

Az örvénylő ködgomolyag hol közeledett, hol távolodott, és közben egyre dagadt. És ez úgy folytatódott, akár egy öröktől fogva tartó és soha véget nem érő hipnotikus álom.

Egy táguló és mégsem táguló tátott szájba örvénylett bele időtlenül. Folyton változott anélkül, hogy más lett volna. Apró foszlányok dagadtak bonyolult gomolyaggá...

És így tovább. Hangtalanul. Érzékelhetetlenül. Még a látást is kikapcsolva. Csak a tudat fogott fel valamit, ami olyan volt, mint a fény, de mégsem fény volt. Az elme önmagát kezdte érzékelni.

Aztán fájdalom – ha van a világmindenségben olyan, hogy fájdalom – elhalványodott, és egyre gyorsabb forgásba kezdett, mígnem egyetlen fényponttá zsugorodott össze, amely hirtelen elvillant és nyomtalanul elenyészett.

93

A világmindenség tolakodóan adta tudtukra létezését.

Wu nyújtózkodva kérdezte:

– Más is tapasztalta ugyanezt?

Fisher bólintott.

Leverett azt mondta:

– Nos, én hajlandó vagyok elhinni. Ha ez örütség, akkor mi mindannyian örültek vagyunk.

Genarr azonban még mindig a karjaiba szorítva tartotta Marlenét, és aggódva hajolt föléje. A kislány kapkodva szedte a levegőt.

– Marlene. Marlene – szólítgatta.

Fisher nagy nehezen lábra állt.

– Nincs semmi baja?

– Nem tudhatom – mormogta Genarr. – Él, de ez még nem jelent semmit. A kislány felnyitotta a szemét. Üres, zavaros tekintettel bámult Genarr-ra.

– Marlene – suttogta Genarr kétségbeesett hangon.

– Siever bácsi – suttogta Marlene válaszul.

Genarr mélyet sóhajtott. Legalább megismerte őt.

– Ne mozdulj – figyelmeztette a lányt. – Várd meg, amíg elmúlik.

– Már elmúlt. Úgy örülök, hogy már vége.

– De nincs semmi bajod?

– Nincs – felelte az némi szünet után. – Jól érzem magam. Az Erythro azt mondja, hogy nincs semmi bajom.

– Rátalált arra a rejtett tudásra, aminek állítólag mi a birtokában vagyunk? – firtatta Wu.

– Igen, dr. Wu, rátaláltam. – Tenyerével végigsimította izzadt homlokát. – Egyébként önnél van a tudás.

– Nálam? – csodálkozott Wu döbbenetben. – És mi az?

– Nem igazodom el benne – felelte Marlene. – De ön bizonyára rájön, ha körülírom.

– És mi az?

– Valami olyasmi, hogy a gravitáció ahelyett, hogy vonzaná, taszítja a dolgokat.

– Igen, gravitációs taszítás – bólintott Wu. – Ez részét képezi a szuperluminális repülésnek. – Mélyet lélegzett és kihúzta magát. – Ez az én fölfedezésem.

– Akkor hát, ha szuperluminális repülés közben közel halad el a Nemezis mellett, gravitációs taszítóerő lép föl. Minél gyorsabban repül, annál nagyobb ez az erő.

– Úgy van, a hajó ellökődik onnan.

– És a Nemezis nem fog az ellenkező irányba lökődni?

– De igen, a tömeg nagyságával fordított arányban, ám a Nemezis elmozdulása mérhetetlenül kicsi lenne.

– És ha évszázadokon keresztül újból és újból megismételnek?

– A Nemezis még akkor is csak nagyon kicsit mozdulna el.

– Viszont a mozgás iránya is megváltozna kissé, és ez az eltérés a fényévek során fölhalmozódna, így a Nemezis talán elég messze haladna el ahhoz, hogy a Föld megmeneküljön.

– Hát... – tűnődött Wu.

- Ki lehetne ezt dolgozni? – kérdezte Leverett izgatottan.

- Meg lehet próbálni. Egy közönséges sebességgel elhaladó kisbolygó a másodperc milliomod részére áttér a hipertérbe, és millió kilométerrel odébb normális sebességgel ismét előbukkan. Egész sereg kisbolygó kering a Nemezis körül, és mindig ugyanazon az oldalán buknak le a hipertérbe.

Egy percig mélyen elgondolkodott. Aztán dacosan kivágta:

- Ha adtak volna egy kis időt, ez biztosan nekem is eszembe jutott volna.

- A dicsőséget még így is learathatja – nyugtatta meg Genarr. – Elvégre Marlene az ön agyából merítette az ötletet.

Végignézett a jelenlévőkön, és így folytatta:

- Nos, uraim, hacsak valami szörnyű baj nem történik, felejtjük el, hogy az Erythrót közbülső állomásnak használjuk, amit az amúgy sem engedne meg. És a Föld kiürítésével sem kell törődnünk – ha megtanuljuk, hogyan fordítsuk hasznunkra a gravitációs taszítást. Azt hiszem, a helyzetünk nagyot javult azzal, hogy bevontuk Marlenét.

- Siever bácsi – nyafogott Marlene.

- Tessék, kedvesem.

- Én olyan álmos vagyok.

94

Tessa Wendel komoran méregette Crile Fishert.

- Egyre azt mondogatom magamban, hogy visszajöttél. Valahogy nem mertem volna elhinni, hogy visszajössz, miután megtaláltad a rotorikat.

- Marlene volt az első ember – a legeslegeső –, akit megtaláltam.

A semmibe révedt, és Wendel hagyta. Hadd eméssze csak meg magában. Más vonatkozásban is van elég megemésztenivalójuk.

Magukkal hoznak egy rotorit: Ranay D'Aubissont, a neurofizikust. Húsz évvel korábban egy földi kórházban dolgozott. Kell hogy legyenek, akik emlékeznek még rá és fölismerik. Följegyzések is vannak róla, amelyek alapján azonosítani lehet őt. És élő tanúja annak, amit megvalósítottak.

Wu is egészen más ember lett. Tele van elképzelésekkel, hogyan használja föl a gravitációs taszítást a Szomszéd Csillag odáblökdösésére. (Most már ő is Nemezisnek hívja, ám ha sikerül kidolgoznia egy olyan tervet, amelynek a segítségével odébb lehet mozdítani, talán mégsem lesz a Föld nemezise.)

És Wunál megjelent egy új tulajdonság: a szerénység. Nem tartott igényt a felfedezés dicsőségére, s ez Wendel számára teljességgel hihetetlennek tetszett. Azt állította, hogy a tervet közösen dolgozták ki, és ennél többet nem volt hajlandó elárulni.

S mi több: eltökélte, hogy visszatér a Nemezis-rendszerbe – és nem csupán a munkák irányítására. Egyszerűen ott akart lenni. „Még ha gyalog kell is odamennem” – erősködött.

Wendel arra eszmélt föl, hogy Fisher gondterhelten vizsgálhatja őt.

– Miért nem gondoltad, hogy visszajövök, Tessa?

Az asszony úgy döntött, hogy nincs mit szépítgetni a dolgot.

– A feleséged, Crile, fiatalabb nálam, és ragaszkodik a lányodhoz. Ebben biztos voltam. És amilyen hevesen vágyódtál a lányod után, azt hittem...

– Hogy ott maradok Eugenia mellett, ha minden kötél szakad?

– Valami ilyesmi.

Fisher megrázta a fejét.

– Akárhogyan alakul is a dolog, semmi jó nem sült volna ki belőle. Először azt hittem, hogy Roseanne – a húgom. Főleg a szeme, de más vonásaiban is sok hasonlóság van közöttük. Ám ő sokkal több, mint Roseanne. Tessa, ő nem emberi. Majd később elmagyarázom. Én... – és megrázta a fejét.

– Ne izgasd magad – nyugtatgatta Wendel. – Majd elmondod, amikor jónak látod.

– Azért nem volt teljesen hiábavaló. Láttam őt. Él. Jól van. És azt hiszem, ennél nem is vágytam többre. Azok után, amit... átéltem, Marlene most már csak az, aki: Marlene. Most már, Tessa, életem végéig te maradtál nekem egyedül.

– Most már beéred velem is?

– De még mennyire, Tessa. Hivatalosan is elválok. És hivatalosan is összeházasodunk. Hagyom a Rotort meg a

Nemezist Wunak, mi ketten pedig letelepszünk a Földön vagy bármelyik telepen, amelyiken csak akarsz. Mindketten szép nyugdíjat fogunk élvezni, és másoknak hagyjuk a Galaxist az összes nyavalyáival. Mi már megtettük a magunkét, Tessa. Mármost ha te is így gondold.

– Alig győzöm kivárni, Crile.

Eltelt egy óra, és ők még mindig egymás karjaiban pihentek.

95

– Úgy örülök, hogy nem voltam ott – vallotta be Eugenia Insigna. – Egyre az jár az eszemben. Szegény Marlene. Biztosan nagyon félt.

– Igen, nagyon. De mégis rászánta magát, és ezzel lehetségessé tette a Föld megmentését. Most már Pitt sem tehet semmit. Bizonyos szempontból az egész életműve értelmét veszítette. Nemcsak hogy célját tévesztette az a terve, hogy titokban új civilizációt építsen föl, hanem ráadásul részben neki kell irányítania a Föld megmentésére irányuló tervet is. Kénytelen lesz. A Rotor többé nem rejtőzködhet. Bármikor fölkereshető, és a Földön meg a rajta kívül élő emberiség kivétel nélkül ellenünk fordul, ha nem csatlakozunk ismét az emberi fajhoz. Marlene nélkül ez nem történhetett volna meg.

Insignát hidegen hagyták a nagy összefüggések.

– De amikor elfogta a félelem – hajtogatta a magáét –, akkor tehozzád fordult és nem Crile-hoz.

– Igen.

– És te fogtad a karjaidban és nem Crile.

– Igen, de emögött ne keress semmi misztikumot. Engem ismert, Crile-t viszont nem.

– Te mindent meg tudsz magyarázni észokokkal, Siever. Ez vagy te. De én örülök, hogy hozzád fordult. Crile nem érdemelte meg őt.

– Ahogy mondod. Nem érdemelte meg. De kérlek, Eugenia, most már ideje mennünk. Crile elutazik. Soha többé nem tér vissza. Láta a lányát. Tanúja volt, ahogy kiutat mutatott a Föld megmentésére. Én ezt nem irigylem el tőle, és te se

tedd. Ezért, ha nincs ellenedre, beszéljünk másról. Tudsz róla, hogy Ranay D'Aubisson is velük megy?

- Tudok. Mindenki erről beszél. Nekem valahogy nem fog hiányozni. Sosem hittem, hogy nagyon pártolta volna Marlenét.

- Néha rólad is el lehetett ezt mondani, Eugenia. Ranay számára ez óriási dolog. Miután rájött, hogy az úgynevezett erythrói pestis nem valami ígéretes kutatási terület, az egész itteni munkája alól kicsúszott a talaj, a Földön azonban bevezetheti a modern agyvizsgálati módszereket, és szakmai szempontból nagy jövő vár rá.

- Wu azonban vissza fog térni. Ragyogó elme. Az ő agya szolgáltatta a megfelelő felismerést. Tudod, valahogy az az érzésem, hogy amikor visszajön ide, hogy a taszítási effektuson dolgozzék, az igazi vágya az lesz, hogy az Erythron maradjon. Az Erythro szervezete őt is kiszemelte, akárcsak Marlenét. És ami a legviccesebb, szerintem Leverett-tel is ezt tette.

- Szerinted milyen rendszert követ az a szervezet, Siever?

- Arra gondolsz, hogy miért választja ki Wut, és miért nem Crile-t? Vagy miért szemeli ki Leverettet és nem engem?

- Nos, azt belátom, hogy Wu messze ragyogóbb elme, mint Crile, viszont te, Siever, sokkal jobb vagy, mint Leverett. Nem mintha szívesen elveszítenélek téged.

- Köszönöm. Felteszem, hogy az Erythro szervezetnek megvan a maga kritériuma. Sőt azt hiszem, nagyjából gyanítom is, hogy mi lehet az.

- Igazán?

- Igen. Amikor az én elmémet szondázta, mármint Marlenén keresztül, maga az Erythro szervezet hatolt belénk. Úgy tetszik, én el is kaptam a gondolatait. Nem tudatosan persze, ám amikor az egész véget ért, nekem az volt a benyomásom, hogy olyan dolgokat is tudok, amiket azelőtt nem tudtam. Marlenének megvan az a különös tehetsége, hogy képes kapcsolatba lépni azzal a szervezettel, amely az ő agyát egyúttal szondaként használja mások elméjének a kifürkészéséhez, de szerintem ez csak gyakorlati előnyként jön számba. Ennél sokkal szokatlanabb célra szemelte őt ki.

- És mi lehet az a cél?

- Képzeld el, Eugenia, hogy egy darab fonál vagy. Hogy éreznéd magad, ha hirtelen és váratlanul a szemed elé kerülne egy csipke? Vagy képzeld magad egy körnek. Mit éreznél, ha találkoznál egy mintás gömbbel? Az Erythro csak egyetlen elmét ismer – a sajátját. Az ő elméje roppant terjedelmes, de nagyon is szimpla. Csak az teszi azzá, ami, hogy megszámlálhatatlan mennyiségű, szorosan egymáshoz láncolt egyedi sejtből épül föl.

És ekkor összetalálkozik az emberi aggyal, amely viszonylag korlátozott számú sejtből áll, ám a kölcsönös kapcsolatok száma megszámlálhatatlanul nagy, s ez hihetetlen bonyolultságot hoz létre. Fonál helyett csipke. Bizonyára már a pusztá szépsége is lenyűgözte. És bizonyára Marlene elméjét találta az összes között a legszebbnek. Ezért szemelte hát ki őt. Te nem ezt tennéd, ha a kezvedbe pottyanna egy valódi Rembrandt vagy egy Van Gogh? Ezért óvta őt olyan féltékenyen. Vagy te nem óvnád az értékes műalkotást? Mégis hajlandó volt őt kockára tenni az emberiség érdekében. Marlene számára ez elég kegyetlen dolog volt, ám a szervezet részéről nemes cselekedet.

Végül is én ennek tartom az Erythro szervezetet. Vagyis egy műértőnek, aki gyönyörű elméket gyűjt.

Insigna elnevelte magát.

- Ezek szerint Wunak és Leverettnek nagyon szép elméje lehet.

- Az Erythro szemszögéből bizonyára. És folytatni fogja a gyűjtést, ha majd megérkeznek a Földről a tudósok. A végén össze fog gyűjteni egy olyan embercsoportot, amely kitűnik az átlagból. Az erythroi csoport. Segíteni fog nekik abban, hogy új otthonra leljenek az űrben, és a végén talán kétféle emberekből álló világok alakulnak ki a Galaxisban: a földi emberek világai és a náluknál sokkal rátermettebb úttörők, az igazi űrárszok világai. Kíváncsi vagyok rá, mi fog ebből kisülni. Az biztos, hogy ők lesznek a jövő emberei. Ez valahogy sajnálattal tölt el engem.

- Kár ezen rágódnod – zökkentette vissza őt Insigna a jelenbe. – Majd a jövő emberei megoldják a jövő problémáit. E pillanatban te meg én olyan emberek vagyunk, akik emberi mérce szerint ítéljük meg egymást.

Genarr kellemesen hétköznapi arca kigyúlt az örömteli mosolytól.

– Boldog vagyok, mert én gyönyörűnek találok a te elmédet, és talán te is hasonlóan gyönyörűnek találsz az enyémet.

– Ó, Siever. Én mindig annak tartottam. Mindig.

Genarr mosolya kissé beárnyékolódott.

– De tudom, hogy másféle szépségek is léteznek.

– Számomra már nem. Tebenned megvan mindenféle szépség. Siever, a délelőttöt már elvesztegettük. De még előttünk van a délután.

– Ez esetben mit kívánhatnék még, Eugenia? Vigye az ördög a délelőttöt – ha osztozhatunk a délutánon.

A kezük megtalálta egymást.

Epilógus

Janus Pitt ismét ott ült egyedül, bezárkózva a szobájában.

A rőt törpe csillag többé már nem volt a halál hordozója. Csak egy vörös törpe csillag amelyet odébb fog taszigálni az egyre arrogánsabb emberiség s ezzel még tovább gyarapítja hatalmát.

A nemezis azonban még mindig létezik, jóllehet már nem a csillag részéről fenyeget.

A földi élet évmilliárdokon keresztül elszigeteltségben végezte a maga kísérleteit, emelkedett és süllyedt, felvirágzott, és túlélte számos tömeges kihalást. Talán más világokon is kialakult az élet, és ugyanúgy évmilliárdokon át elszigetelten járta a fejlődés útját.

Hosszú távon minden kísérlet – vagy majdnem mindegyik – kudarcra volt ítélve. Egy, legfeljebb kettő járt sikerrel és áll helyt a többiért is.

Ám csak akkor, ha a világegyetem elég nagy ahhoz, hogy elszigetelje egymástól az összes kísérletet. Ha a Rotort – az ő Noé bárkájukat – sikerült volna elszigetelni, ahogy a Föld és a Naprendszer el volt szigetelve, akkor talán ez lehetett volna az egyik sikeres kísérlet.

Dühében és kétségbeesésében ökolbe szorította a kezét. Jól tudta ugyanis, hogy az emberiség ugyanolyan gáttalanul fog

csillagról csillagra röpködni, mint ahogy egykor kontinensről kontinensre, korábban pedig régióról régióra futkosott. Vége az elszigeteltségnek nem lesz többé önmagába zárt kísérlet. Az ő nagyszabású kísérletét fölfedezték és ezzel halálra is ítélték

Ugyanaz az anarchia, ugyanaz a züllés, ugyanaz a rövidlátás, ugyanaz a kulturális és társadalmi egyenlőtlenség fog elhatalmasodni ismét – csak most mára Galaxis egészében.

Mi jöhet ezután? Galaktikus birodalmak? Az egy és egyedüli világ minden bűnét és ostobaságát átörökíti a világok millióinak? Minden baj és fájdalom iszonyúan megsokszorozódik?

Ki lesz képes józan észre téríteni egy egész Galaxist, amikor ez soha senkinek sem sikerült egyetlen világgal? Ki lesz képes rá, hogy egy emberektől hemzseggő egész Galaxisban fölismerje a trendeket és előre lássa a jövőt?

Ez lesz aztán az igazi nemezis.